

Hoa Lạc Vị Thức Quân

Contents

Hoa Lạc Vị Thức Quân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	11
4. Chương 3	19
5. Chương 4	28
6. Chương 5	37
7. Chương 6	49
8. Chương 7	57
9. Chương 8	69
10. Chương 9	81
11. Chương 10	93
12. Chương 11: Vĩ Thanh	104
13. Chương 12: Phong Lưu Trưởng Chi Ngụ Ngọc Lang Phần 1	105
14. Chương 13: Phong Lưu Trưởng Chi Ngụ Ngọc Lang – Phần 2	114
15. Chương 14: Phong Lưu Trưởng Chi Tuyền Đường – Phần 1	122
16. Chương 15: Phong Lưu Trưởng Chi Tuyền Đường – Phần 2	130
17. Chương 16: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 1	139
18. Chương 17: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 2	149
19. Chương 18: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 3	157
20. Chương 19: Phong Lưu Trưởng Chi Mạo Họa Nam – Phần 1	166
21. Chương 20: Phong Lưu Trưởng Chi Mạo Họa Nam – Phần 2	177

Hoa Lạc Vị Thức Quân

Giới thiệu

Editor: Hàn Tâm
Thể loại: giang hồ, cường x cường
Couple: Thư Lưu Y x Thu Phượng Vũ
Mọi người đều biết, Giang Na

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lac-vi-thuc-quan>

1. Chương 1: Tiết Tử

Một bầu rượu nhạt, một chiếc giường tre.

Hoa đào phấn bạch đầy viện, xinh đẹp khoe nhụy, tranh hương đầu diễm. Bên tháp có mỹ nhân hầu rượu, thu ba lưu chuyển, lúm đồng tiền như hoa, thế nhưng tâm tình Thư Lưu Y phi thường tột tể.

Đầu sỏ gây tội làm cho hấn tâm tình đi xuống chính là một hỉ thiếp đã bị hấn ném trên cỏ. Hỉ thiếp đồ thăm thực tâm thương, lời khách sáo thực thông thường, duy nhất không đơn giản, chính là người đề thiếp.

Nhung Khiên Kỳ.

Đại đệ tử của trường môn Côn Luân phái – võ lâm đệ nhất kiếm phái.

“Người cũng muốn thành thân à? Ha ha.....” Hấn ném chén ngọc, trực tiếp nhắc lên bầu rượu dốc ngược xuống.

Thư Quân Thiên tiến vào viện, liền nghe thấy hương rượu đến trước mũi, nhìn thấy đại ca không nên thân của hấn đang nắm giữ bầu rượu, ở giữa đám mỹ nhân ôn nhu an ủi mà thở dài thở ngắn, vẻ mặt bi thương buồn khổ.

Tiết mục cũ, đã trình diễn quá nhiều, cho nên Thư Quân Thiên sớm đã đối đại ca nhà mình không đồng tình, lại còn nhịn không được thở dài một hơi. “Đệ tran quý Trúc Diệp Thanh nha.....”

Hấn cúi người nhặt lên hỉ thiếp, không chút khách khí hướng ném lên mặt Thư Lưu Y. “Được rồi! Trên giang hồ, ai chẳng biết nói Lưu Y công tử huynh phong lưu thành tính, thay người bên gối còn chịu khó hơn thay quần áo? Đừng làm bộ sầu mi khổ kiếm giống y như vợ bị bỏ rơi.”

“Là chồng bị bỏ rơi.” Bị hỉ thiếp phủ lên mặt mà rầu rĩ sửa lại, thanh âm cho dù cách tám hỉ thiếp vẫn như cũ thấp nhu êm tai, lời tiếp theo lại làm cho Thư Quân Thiên có xúc động muốn học máu. “Ai, ta đối hấn chẳng lẽ còn không tốt sao? Ta là thiệt tình chân ý, muốn cùng hấn dắt tay nhau đi hết một đời, cười xem hồng trần.....”

“Lần trước khi tiểu công tử nhà Mạo thị lang thành thân, lần trước nữa khi Cảnh đại tiên sinh tổng trường quỹ trạm Giao Tử nhị thập thất gia ở Thục Trung thành thân, lại có lần trước trước nữa khi Tùy đường chủ Phong Lô Ngũ Hành đường ở Tương Tây thành thân, huynh đã oán than y như vậy.” Thư Quân Thiên cười nhạt. Nhượng mày, nhắc chân đá. “Huynh còn muốn uống hết bao nhiêu bầu rượu ngon của đệ? Đứng lên làm việc cho đệ đi!”

Khinh sam nhẹ bay, hấn một cước lấy thế từ trên tháp nhẹ nhàng đứng lên, tại không trung xoay chuyển một đường cung tạo nhả, rồi lại lần nữa từ từ rơi xuống tháp. Tóc đen như mực, lướt qua đôi mắt phong lưu, phát qua hai bên gò má tuần mỹ

Phi hoa lưu y, công tử như ngọc. Một nụ cười tựa niêm hoa, không biết làm say mê bao nhiêu xuân khuê thiếu nữ mơ mộng ái tình. Nhưng cũng chỉ giới hạn trong giấc mộng mà thôi, bởi vì trong chốn giang hồ ai ai cũng biết, Giang Nam Thư gia đại công tử, bất tư hồng nhan ái nhi lang.

Thư Lưu Y đưa bầu rượu lên môi, uống cạn giọt rượu ngon cuối cùng, mới chậm chậm đứng dậy, chậm chậm phủ đi hoa rơi trên áo, ngẩng đầu, đối Thư Quân Thiên lộ ra một nụ cười khê nhàn tản biếng nhác. “Trên dưới sản nghiệp Thư gia, có người chăm lo là đủ rồi, không cần đến một kẻ lười biếng như ta.”

“Huynh cũng biết chính mình lười à! Nè! Đi đâu đó? A, cẩn thận bầu rượu của đệ!” Thư Quân Thiên không truy vấn hơn nữa, vội tiếp lấy bầu rượu tử kim Thư Lưu Y ném qua.

Thư Lưu Y thân ảnh tuần dật thon dài ở cửa viện dừng một chút, quay đầu, trong ánh mắt chung quy không giấu được mấy phần mất mát cùng đau buồn.

“Hấn nếu đưa tới hỉ thiếp, ta cuối cùng không thể thất lễ, phải đến Côn Luân uống một ly rượu mừng cùng hấn thôi.”

2. Chương 1-2

Côn Luân sơn, chạy dài ngàn dặm, đồ sộ nằm ngang mệnh mang đại địa. Nhập hạ, nơi dãy núi thung lũng đàn mộc xanh biếc, bích ý dạt dào, đỉnh núi trùng điệp sừng sững trong mây, vẫn như trước bị băng tuyết

quanh năm không tan bao trùm, mây mù lượn lờ, ở giữa sườn núi thông thả lưu động.

Côn Luân hà mát lạnh rộng lớn âm vang chảy xiết, cho dãy núi vắng vẻ thêm một tia âm sắc. Chậm rãi, trong tiếng nước chảy, nhiều hơn một chuỗi tiếng vỗ ngựa thanh thúy.

Thư Lưu Y nhẹ kéo dây cương, cho tuần mã đi lững thững ven bờ sông gấp ghềnh. Mục đích của hắn, chính là đầu nguồn Dao Trì Côn Luân hà – tổng đường của Côn Luân kiếm phái.

Một đường phong trần mệt mỏi, từ Giang Nam kiêu diễm đuổi tới Tây Vực tái ngoại, ven đường ngắm hoa đào rơi, hoa sen sắp nở, càng gần Côn Luân, hắn ngược lại càng thả chậm hành trình. Khi đến một cỗ xúc động, mà khi cách người kia càng gần, tích tụ trong lòng hắn càng sâu.

Trên giang hồ đều nói Lưu Y công tử phong lưu bất kham, rộng rãi chu toàn với rất nhiều mỹ nam tử, không một mảnh lá dính thân. Mỗi khi nghe được loại đồn đãi này, Thư Lưu Y chỉ cười khổ trong lòng.

Hắn yêu thích mỹ nhân không sai, hai chữ phong lưu, lại không phải hắn mong muốn. Mỗi một lần gặp người ngưỡng mộ trong lòng, Thư Lưu Y tự hỏi đều là toàn tâm toàn ý, nhưng thường thường kết quả là, chung quy không giữ được đối phương.

Hương khói tử tự, vĩnh viễn là một đường trời chắn ở trước mắt hắn cùng tình nhân. Hắn từ khi mười sáu tuổi liền ý thức được chính mình không phải nam tử không thương, sau khi tự nhốt mình trong phòng diện bích trầm tư hai ngày, liền mở khóa, nhân sinh trên đời, thuận theo tâm ý chính mình mà sống, mới thật sự tiêu diêu tự tại.

Còn như hương khói Thư gia, dù sao cũng có đệ đệ Quân Thiên đảm nhận rồi, không cần hắn quan tâm. Nhưng mà mỗi một tình nhân, cuối cùng vẫn là bại dưới nan đề nói dối tông đường, bỏ hắn một mình cô độc. Ngoại nhân cũng nghĩ hắn phóng đảng thành tính, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng nhìn không quen hắn ‘chung quanh lưu tình’, Thư Lưu Y thật là có khổ nói không nên lời, cuối cùng cũng không thể thê thê thiết thiết chiếu cáo thiên hạ, chính mình mới là người bị vứt bỏ.

Một năm trước bên sông Tần Hoài, trong ánh đèn dưới tiếng mái chèo gấp gáp Nhung Khiên Kỳ, hai người nhất kiến như cố trò chuyện với nhau thật vui, sau đó cùng cười ngựa rong ruổi giang hồ, say rượu đập ca, rất có cảm giác hận gặp nhau quá muộn, lúc sắp chia tay còn ước định năm sau gặp lại ở Giang Nam, không ngờ trông mong được, nhưng là hiếp thành thân của Nhung Khiên Kỳ.

Đầy bụng hậm hực không chỗ thổ lộ, đến cuối cùng, Thư Lưu Y nhú nhú mày, hít sâu, phun ra khỏi ngực cỗ hờn dỗi.

Đến cũng đã đến rồi, liền đem những tâm phiền ý loạn này chính đồn lại đi, miễn cho bị Nhung Khiên Kỳ nhạo báng, cùng lắm thì chờ tiệc cưới uống nhiều thêm mấy vò rượu ngon của hắn xả giận.

Hắn cười nhẹ, giơ roi, ngược dòng mà lên.

Gần chính ngo, Thư Lưu Y thấy đói bụng, tính toán tìm nơi tránh gió nhóm lửa nghỉ chân, thấy phía trước có một khe núi nhỏ khuất gió, liền xuống ngựa, dắt ngựa đi qua.

Rẽ qua vách núi, tiếng người dần vang. Bên kia đã phát lên đồng lửa, ba nam tử bộ dáng như là võ lâm nhân sĩ đang vừa vây quanh đồng lửa đàm tiếu, vừa nướng thịt để ăn, nhìn thấy quý công tử tuần nhã bất phàm đến gần, ba người đều có chút ngạc nhiên, dừng nói chuyện với nhau.

Thư Lưu Y ánh mắt dừng ở trên người nhiều tuổi nhất trong ba người kia. Người nọ tuổi hơn năm mươi, hai bên tóc mai đều bạc, hai mắt đầy ắp thần quang, lưng đeo một thanh bội kiếm hình thức bình thường, trên võ kiếm khắc một đồ án bát quái. Thư Lưu Y mỉm cười gật đầu nói: “Nguyên lai là Bát Quái kiếm Vạn chương môn, văn sinh Thư Lưu Y, kiến quá Vạn chương môn.”

“À, lão phu còn nghĩ, nơi tái ngoại xa xôi này lại có nhân vật vương tôn công tử như thế, nguyên lai là Thư gia đại công tử à, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Vạn Phong Viễn vuốt lấy ba chòm râu dài cười lớn, thân thiện tiếp đón Thư Lưu Y lại đây cùng sưởi ấm ăn món dân dã.

“Vạn văn sinh xin được làm phiền.” Thư Lưu Y cười một cái, đã sớm nghe nói Bát Quái kiếm chương môn nhân xử sự khôn khéo, võ công chưa chắc lợi hại thế nào, nhân duyên trên giang hồ lại là nhất đẳng, quả nhiên không sai.

Hắn lấy ra lương khô mình mang theo cùng ba người chia thức ăn, hàn huyên vài câu, nguyên lai Vạn Phong Viễn mang theo hai đồ đệ, cũng là đi Côn Luân phái uống rượu mừng.

“Lão phu nhiều năm trước gặp phải kẻ gian ám toán, cũng may Côn Luân phái chứng môn Thu Phượng Vũ tiên sinh ra tay cứu giúp, lão phu vẫn muốn báo ân, đáng tiếc Thu tiên sinh kiếm thuật tung hoành thiên hạ, độc bộ cõi trần, nào có chỗ cho lão phu ra sức.”

Vạn Phong Viễn cười đùa: “Lần này môn sinh đặc ý của Thu tiên sinh thành thân, quảng phát thiệp cưới, lão phu tuy rằng không nhận được, cũng muốn mặt dày đi xin chén rượu mừng, cũng tạ đại ân cứu mạng của Thu tiên sinh.”

Thư Lưu Y gật đầu nói: “Vạn chứng môn nói phải.” Đáy lòng âm thầm buồn cười. Thu Phượng Vũ là võ lâm đệ nhất nhân, Vạn Phong Viễn này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt nịnh bợ. Hết sức suy nghĩ, đột nhiên cảm giác bên người có một ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú hắn, hắn giương mắt, vừa lúc chống lại một ánh nhìn không kịp né tránh.

Là tiểu đệ tử của Vạn Phong Viễn, Nhiếp Linh, thiếu niên mi thanh mục tú này bị tầm mắt Thư Lưu Y nhìn tới, nhất thời thần sắc lúng túng, ửng đỏ mặt quanh co nói: “Thư huynh, xin lỗi”

Thư Lưu Y duyệt người vô số, làm sao không nhìn ra đáy mắt Nhiếp Linh là ngưỡng ngừng cùng ngưỡng mộ? Hắn tự thân dung mạo xuất chúng, tự nhiên yêu thích cũng là mỹ nam tử, Nhiếp Linh này tuy rằng chưa đến hai mươi, lộ vẻ ngây ngô, nhưng bộ mặt thanh tú, cũng là một trong những loại hình Thư Lưu Y vừa ý.

Ven đường có thiếu niên làm bạn, cũng coi như thích ý, hắn liền gọi lên tươi cười mị hoặc thần nhiên, trêu ghẹo nói: “Nhiếp huynh đệ thật sự là dễ thẹn thùng.”

Nhiếp Linh càng thêm đỏ mặt, ngập ngừng ngay cả nói cũng không nên lời.

Lại một tiểu tử ngại ngừng đáng yêu. Thư Lưu Y đột nhiên nổi lên hưng trí, cười nói: “Nhiếp huynh đệ không cần câu nệ, ta cũng không lớn hơn ngươi mấy tuổi, gọi ta Lưu Y là được.”

Bên cạnh Vạn Phong Viễn không khỏi hơi hơi nhú mào. Sớm nghe nói Thư gia đại công tử yêu thích nam phong, xem ra, giang hồ đồn đãi quả thật không sai. Nghe thấy tiểu đồ đệ nhà mình lấp ba lấp bắp gọi một tiếng Lưu Y, hắn thầm mắng Nhiếp Linh không tâm nhãn, nghĩ lại một chút, Giang Nam Thư gia phú giáp một phương, có thể kết giao cũng không tính là chuyện xấu, liền một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Tiểu đồ đệ này của ta vẫn là lần đầu theo ta xuất môn, da mặt mỏng lại không hiểu chuyện, ngày sau còn muốn nhờ Thư hiền chất người chỉ giáo nhiều chút!”

Một đệ tử khác màu da hơi ngăm, mày rậm mắt to khuôn mặt hào phóng, vẫn luôn không nói chuyện, lúc này từ trong mũi hừ một tiếng, hai mắt nhìn trời, rõ ràng đối Thư Lưu Y thế gia công tử này không thiện cảm, ngại sự tôn ở đây mới không tiện phát tác.

Thư Lưu Y không chút nào để ý, mỉm cười, tự cùng Nhiếp Linh tán gẫu với nhau.

Lộ trình lúc sau, Thư Lưu Y liền cùng thầy trò Vạn Phong Viễn kết bạn đồng hành, ở trên đường lại lần lượt đụng phải vài võ lâm đồng đạo đi dự tiệc cưới. Mọi người phần lớn là thu được hỉ thiệp cùng lời mời, có mấy người còn giống Vạn Phong Viễn, vì kết giao với Thu Phượng Vũ mà đi.

“Lưu Y, Thu chứng môn kia, thực sự lợi hại như trong truyền thuyết vậy sao? Xuất đạo hai mươi năm, chưa bao giờ bị bại một chiêu nửa thức?” Khi gần tới hoàng hôn hôm nay, mọi người ở dã ngoại xuống ngựa đi ngủ, Nhiếp Linh ăn chân thổ nướng Thư Lưu Y đưa qua, nghe thấy quần hùng lại đang bàn luận đủ loại sự tích của Thu Phượng Vũ, không khỏi tò mò.

“Chỉ sợ so với giang hồ đồn đãi còn lợi hại hơn.” Thư Lưu Y mỉm cười. Hắn cũng không phải dễ tin lời đồn, nhưng trong đoạn thời gian cùng Nhung Khiên Kỳ tay trong tay hành tẩu giang hồ kia, chính mắt nhìn thấy tuyệt thế kiếm thuật xuất thần nhập hóa của Nhung Khiên Kỳ.

Mà Nhung Khiên Kỳ tán thưởng y, chính là khiêm cung nói: “Ta so với sư phụ, chỉ như đom đóm so với mặt trăng.”

Bỗng dưng, vẻ mặt nụ cười của Nhung Khiên Kỳ mãnh liệt nổi lên trong lòng, Thư Lưu Y sắc mặt không tự chủ được trở nên âm đạm.

Nhiếp Linh mấy ngày này, hảo cảm với Thư Lưu Y càng ngày càng tăng, thấy hần sắc mặt u buồn, không khỏi lo lắng, vội kể chuyện cười giúp Thư Lưu Y vui vẻ.

— —
Côn Luân Dao Trì, trong truyền thuyết là nơi Thiên đình mà Tây Vương Mẫu bảo dưỡng sinh lợi, mục dân địa phương đều gọi là Hắc Hải. Tuy có chữ Hắc, kỳ thật nước hồ thanh thấu xanh biếc, muôn chim bay lượn vòng quanh, khói sóng mênh mang, phong cảnh tráng lệ.

Côn Luân kiếm phái tổng đường, liền kiến ở trên một cái đảo nhỏ giữa hồ trong Dao Trì. Ngồi hắc thạch, tường bạch thạch, đơn giản ngoài dự kiến của quần hùng.

Bốn gã đệ tử tiến đến dẫn đường, hai nam hai nữ, y sam thuần một màu đen, khách khí tiếp đãi chúng nhân, dẫn mọi người tới một viện lạc phía tây tổng đường. Nữ tử cao gầy niên kỷ khá lớn trong bốn người cười nói: “Chư vị anh hùng đường xa đến đây, thỉnh trước tiên ở khách xá nghỉ ngơi. Đêm nay sẽ vì các vị đón gió tẩy trần.”

Quần hùng đều nói lời khách sáo, đều tự đi tìm phòng thu xếp, hai bên viện lạc kia cũng có không ít khách xá, các lộ hào kiệt vài ngày trước đã đến, mấy giang hồ nhân sĩ này đều là quen biết không ít, vội vàng ôm quyền hàn huyên, thật vô cùng náo nhiệt.

Thư Lưu Y tìm phòng đơn, buông hành lý xuống, thấy bốn đệ tử kia đang chuẩn bị rời đi, hần vội vàng đuổi theo, đối nữ tử cao gầy kia chấp tay mỉm cười nói: “Tại hạ Thư Lưu Y, cùng quý đồng môn Nhung Khiên Kỳ là bạn cũ. Không biết cô nương có thể báo cho Khiên Kỳ huynh một tiếng hay không, nói là Thư mỗ đã đến, muốn cùng Khiên Kỳ huynh ôn chuyện cũ.”

Nghe được tên của hần, bốn đệ tử đều sắc mặt khác thường, một nam đệ tử trẻ tuổi kè sát vào nữ tử cao gầy kia, nhỏ giọng nói thầm: “Quần sư tỷ, sư phụ không phải đã nói ”

“Ta tự có chừng mực.” Nữ tử cao gầy đánh gãy lời hần, hướng Thư Lưu Y hơi gật đầu, khách khí lại xa lạ nói: “Thư công tử, ta sẽ chuyển cáo Nhung sư huynh, còn Nhung sư huynh có tới hay không, ta cũng không làm chủ được.”

Ngữ khí này, rõ ràng chính là đang từ chối, Thư Lưu Y trong lòng nhin không được cười khổ, lại vẫn là ôn hòa tươi cười. “Vậy trước đa tạ Quần cô nương.”

“Không cần cảm tạ.” Quần sư tỷ kia vẻ mặt đạm mạc, cũng không ở lại lâu, mang theo ba người khác nhanh chân rời đi.

Thư Lưu Y chậm rãi đi về khách xá, từ trong hành lý lấy ra hỉ thiếp kia, giở ra nhìn, cuối cùng thở dài một tiếng, tự giễu cười nhẹ: “Ta cũng thật là ngu xuẩn, sao lại thật sự đến đây chứ? Ha ha.....”

Người đưa hỉ thiếp cho hần, đơn giản là muốn cùng hần từ nay về sau không gặp lại mà thôi.

“Khiên Kỳ, người chính là nghĩ như thế đi?” Bỗng nhiên, Thư Lưu Y cảm thấy mình quả thực chính là một tên ngu ngốc không ai sánh bằng.

— —
Sắc trời dần dần tối, phía chân trời như nhuộm một tầng mây ngũ sắc, giống như một tấm lụa thật lớn phủ kín bầu trời, sáng lạn tươi đẹp. Dư quang của tà dương lướt qua đầu tường, rơi trên bóng dáng tuần đỉnh cao lớn của người trong viện, đem bạch y như tuyết mạ lên một tầng vàng nhạt huyền ảo mê ly.

Tóc dài đen nhánh, tùy ý phi tán trên vai, theo cơn gió hoàng hôn tung bay tự tại, chủ nhân suối tóc chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu, tựa như đang ngắm nhìn bầu trời Côn Luân mênh mông vắng vẻ hàng vạn năm.

Thê lương mãi mãi, cô tịch ly thể, khắp viện trống trải, chỉ có mảnh đất lạnh ngàn năm kia dưới chân tuyết y nhân.

Phía sau, chậm rãi truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng trầm ổn, tuyết y nhân cuối cùng thu hồi ánh mắt, lên tiếng than nhẹ.

Người đến, là một tuấn lãng nam tử tuổi gần ba mươi, hắc bào đơn sơ, ngọc trâm trên búi tóc đen, mày kiếm cao vút, khí thái uy nghiêm, chỉ có ở giữa chân mày hàm ẩn lo âu. Đi tới cách phía sau tuyết y nhân vài bước xa, hần dừng cước bộ.

“Khiên Kỳ, ngươi là oán giận sư phụ không cho ngươi đi gặp Thư gia đại công tử?” Tuyết y nhân ngữ điệu ôn hòa lạnh lùng, nghe không ra chút cảm tình phập phồng, trầm ngưng như dãy núi Côn Luân.

“Đệ tử không dám. Nhưng là Thư công tử hần ngàn dặm bên ba mà đến, ta lại trốn tránh không gặp, này.....” Một tiếng cười khổ, nuốt xuống tất cả lời lẽ phía sau.

“Ngày mai là ngày đại hôn của ngươi, trên tiệc mừng các ngươi tự nhiên có thể gặp mặt. Lúc này, Khiên Kỳ ngươi chẳng lẽ liền khất chế không được chính mình?” Trong tiếng nói bình tĩnh mơ hồ hơn một tia hàn ý. “Ngươi sắp thành thân, nên hồi tâm, sớm nên quên đi chuyện hoang đường giữa ngươi cùng Thư gia đại công tử.”

“Đệ tử hiểu được.” Chỉ biết sư phụ tâm tính thanh cao, bình thường ngay cả một chút tro bụi dính lên áo cũng dung không được, càng đừng nói đến nam phong cơ duyên thể tục bất dung.

“Tốt.” Trong thanh âm tuyết y nhân cuối cùng mang theo một chút ấm áp, đưa lưng về phía hắc bào nam tử vung tay lên, tuyên bố cuộc nói chuyện chấm dứt.

“Vậy đệ tử cáo lui.” Nhưng Khiên Kỳ khom mình hành lễ, rời khỏi Vô Hương viện của Thu Phượng Vũ.

Mỗi buổi chiều, đều là thời điểm Thu Phượng Vũ một mình yên tĩnh tu tập tâm pháp, không cho bất kỳ đệ tử nào quấy rầy, nếu không phải vì muốn gặp mặt Thư Lưu Y một lần, Nhưng Khiên Kỳ cũng không dám bất chấp hậu quả tự tiện xông vào bị sư phụ răn dạy.

“Lưu Y, xem ra ngươi ta chỉ có thể đêm mai gặp lại.” Hần hướng về phía khách xá thở dài, lắc đầu, vung ống tay áo, nhập vào màn đêm từ từ rơi xuống.

— —

“Lách tách đùng đùng đoàng.....” Tiếng pháo nhiệt liệt hòa với tiếng nhạc chiêng trống, cùng với mọi người vỗ tay cười vui, tạo cho đảo nhỏ giữa hồ trước nay vắng lặng một mảnh vui mừng.

Trong đại sảnh được xem như hỉ đường tân khách tụ tập bên dưới, ăn uống linh đình, tiếng cười không dứt.

Côn Luân kiếm phái chủ nhân Thu Phượng Vũ vẫn chưa xuất hiện. Quản sự tỷ kia hướng quần hùng đứng mực bồi tội, nói là sư tôn thích thanh tĩnh, thỉnh quần hùng thoải mái ăn uống, không cần câu nệ.

Có thể bước vào tổng đường Côn Luân kiếm phái uống một ly, đã đủ cho quần hùng trở về khoe mẽ một phen, mọi người liền nói khách khí, lúc chờ tân lang Nhưng Khiên Kỳ dắt tân nương đầu phủ khăn hồng đi vào hỉ đường, quần hùng lại càng căng cổ reo vui.

Nam một thân hỉ phục, càng hiển lộ anh tuấn cao lớn, nữ tuy rằng nhìn không thấy dung mạo nhưng dáng người xinh đẹp yếu diệu, hưởng hồ có thể trở thành thê tử của đại đệ tử chương môn Côn Luân phái, tất là vị giai nhân hiếm thấy.

“Quả nhiên là một đôi bích nhân!” Vạn Phong Viễn cao giọng tán thưởng, lập tức dẫn tới mọi người đồng thanh phụ họa.

Chỉ có Thư Lưu Y ngồi cùng bàn không có mở miệng. Từ thời khắc Nhưng Khiên Kỳ bước vào hỉ đường, hần liền bị một thân hỉ phục đồ chói mắt kia làm đau đớn con tim.

Đổi qua nhiều tình nhân, nhưng tham dự tiệc cưới của tình nhân lại vẫn là phá lệ lần đầu, nếu sớm biết rằng tận mắt nhìn tình nhân bá đường là tư vị cỡ này, đánh chết Thư Lưu Y hần cũng không nguyện chạy tới tự tìm tội chịu. Nhưng mà trước mắt chúng nhân chú mục, hần không thể rời khỏi bữa tiệc, chỉ có thể dờ dẩn nhìn chăm chú một đôi tân nhân ở trong tiếng chúc mừng khắp nơi như thủy triều giao bá thiên địa, trong tay, một chén tiếp một chén.

“..... Lưu Y? Lưu Y!” Tiếng hô hoán bên tai càng lúc càng vang cuối cùng gọi được thần trí hần trở về.

“Lưu Y, người không sao chứ? Ta thấy người khí sắc không tốt lắm.” Nhiếp Linh an vị ở bên cạnh Thư Lưu Y, thân thiết nói: “Có phải uống quá nhiều hay không?”

“Ha ha, chút rượu ấy, làm sao có thể khiến ta say?” Thư Lưu Y thu liễm mắt mắt.

Nhung Khiên Kỳ đang ở phía trước vài bàn kính rượu bởi vì vài tiếng kêu to kia của Nhiếp Linh mà xoay đầu qua, ánh mắt lướt qua quần hùng, cùng ánh mắt Thư Lưu Y giữa không trung giao nhau, trên mặt Nhung Khiên Kỳ mang nụ cười tân lang nên có, trong mắt lại có vài phần bất đắc dĩ mà Thư Lưu Y không thể xem nhẹ.

Thư Lưu Y khéo miệng nhin không được cong lên, loại ánh mắt này, hần ở khi mỗi một tình nhân đề xuất chia tay đều thấy qua. Hần miễn cưỡng giơ lên chén rượu, hướng Nhung Khiên Kỳ xa xa kính một cái, lập tức một hơi uống cạn.

Nhung Khiên Kỳ mày kiếm khe nhảnh, phút chốc bước đến trước bàn Thư Lưu Y, thấp giọng khuyên nhủ: “Thư huynh, người uống nhiều lắm, không bằng ”

Hần còn chưa nói xong, đã bị Thư Lưu Y mỉm cười đánh gãy. “Khiên Kỳ huynh, tửu lượng của ta người cũng không phải không rõ ràng, lại nói hôm nay là ngày vui của người, ta càng nên uống thêm mấy chén. Nào, ta kính người.”

“Thư huynh người!” Nhung Khiên Kỳ còn muốn khuyên nữa, nhưng tất cả mọi người trên bàn đã đi theo ồn ào kính rượu, hần chỉ đành mỉm cười nhất nhất đáp lễ, chợt lại bị vài vị sư đệ vây quanh, đẩy đến một bàn khác kính rượu vòng vòng, cũng không rảnh cùng Thư Lưu Y nói chuyện.

“Lại kính người một ly.....” Thư Lưu Y thì thào tự nói, đối thân ảnh hồng sắc càng ngày càng chói mắt trong tầm mắt, lại lần nữa giơ lên chén rượu.

Tiệc cưới này, tân khách rất vui, nháo đến hơn nửa đêm, quần hùng mới tốp năm tốp ba về khách xá nghỉ ngơi.

Nhung Khiên Kỳ một thân đầy mùi rượu bước vào động phòng, đuổi đi nha hoàn, cài lại cửa phòng vừa mới chuyển thân, sắc mặt chợt lạnh, trầm giọng quát: “Người nào?”

“Ầm” một tiếng vang lớn, then cửa cắt thành hai đoạn, hai miếng ván cửa cũng bị đá văng ra, Thư Lưu Y dựa vào khung cửa, lười biếng cười, trên áo một cổ mùi rượu nồng nặc, làm cho Nhung Khiên Kỳ cau chặt mi.

Tân nương nhỏ giọng kêu sợ hãi, vén lên khăn hồng.

Thư Lưu Y ánh mắt chuyển lên gương mặt kiều diễm của tân nương, lớn tiếng cười: “Quả thật là một đại mỹ nhân, Khiên Kỳ huynh, chúc mừng người.”

Nhung Khiên Kỳ thở dài, tiến lên đỡ lấy thân mình lung lay lảo đảo của Thư Lưu Y đi ra ngoài, “Người uống quá nhiều rồi, ta đưa người trở về phòng.”

“Người liền không muốn thấy ta như vậy sao?” Rượu kính dâng lên, Thư Lưu Y kỳ thật đã say đến thất điên bát đảo, đầy ngập u phiền tích tụ dọc theo đường đi, toàn bộ theo cảm giác say mà phát tác, dứt khoát đùa giỡn vô lại.

“Người muốn thành hôn ta cũng sẽ không ngăn trở người, nhưng người ngày hôm qua vì sao ngay cả gặp ta một lần cũng không chịu? Ha ha, Nhung Khiên Kỳ, ta Thư Lưu Y muốn mỹ nhân gì lại tìm không thấy, người chẳng lẽ sợ ta sẽ bám riết lấy người sao?”

“Lưu Y, người thật sự say.....” Nếu không, nam nhân phong lưu tự thưởng này tuyệt sẽ không ở trước mặt người khác thất thố như thế, Nhung Khiên Kỳ nổi lên thương xót, vỗ vỗ bả vai Thư Lưu Y, ôn nhu áy náy nói: “Ta vốn là muốn gặp người, nhưng sự phụ không cho.”

“Ai, Lưu Y, sự phụ ta nhìn không được hai nam tử đi lại thân cận, hần nếu lên tiếng, ta làm đồ đệ không thể ngỗ nghịch. Bất quá, ngày sau ta sẽ.....” hần đột nhiên ngừng lời, nhìn chằm chằm phía sau Thư Lưu Y, sắc mặt cực kỳ xấu hổ.

Thư Lưu Y say lợi hại, căn bản không chú ý đến Nhung Khiên Kỳ đang lén nháy mắt với hắn, nghe nói nguyên lai là Thu Phượng Vũ làm khó dễ, hắn nổi giận trào phúng nói: “Sư phụ người cái lão nam nhân kia biết cái gì là tình yêu? Hắn đến bây giờ còn chưa có thành gia, ha, ta thấy hắn không phải luyện võ thành si chính là nơi đó không được!”

“Thư huynh!” Nhung Khiên Kỳ hét lớn một tiếng, mặt đỏ lại xanh, nguyên bản tay đang nắm lấy cánh tay Thư Lưu Y cũng đột nhiên buông lỏng ra.

Thư Lưu Y không nghĩ tới hắn nói buông liền buông, cả người không chống đỡ ngã ra sau, vẫn còn cười khẩy nói: “Người sao lại khẫn trương vậy? A ” Bộ vị yếu huyết sau đầu mãnh liệt tê tái, đột nhiên mất đi tri giác.

Tuyệt y nhân chậm rãi thu hồi tay, mặt không chút thay đổi nhìn người xụi lơ trên đất.

Nhung Khiên Kỳ cực kỳ lo sợ, vội vàng quỳ một chân xuống, thay Thư Lưu Y cầu tình. “Sư phụ, Thư công tử hắn quả thật là uống say rồi. Hồ ngôn loạn ngữ, kinh động sư phụ, xin sư phụ thủ hạ lưu tình.”

“Một con ma men, người còn bảo hộ hắn như thế?” Thu Phượng Vũ lạnh lùng quét mắt Nhung Khiên Kỳ, trong mắt chột lệ vẻ chán ghét, vươn hai ngón tay, giống như xách rác, kéo áo Thư Lưu Y đem người nhấc lên liền đi.

“Sư phụ!” Nhung Khiên Kỳ biến sắc la hét: “Đừng dả thương hắn!”

Thu Phượng Vũ bạch y trắng tuyết, xách hơn trăm cân phân lượng thân pháp vẫn như cũ cực kỳ mau, trong chớp mắt đã trốn vào đêm tối, chỉ thản nhiên để lại một câu. “Ngày tốt của người, ta sẽ không để hắn thấy máu.”

Cảm giác đầu tiên khi Thư Lưu Y khôi phục ý thức chính là đầu đau như muốn vỡ thành hai khối..... Sau này, thực không nên uống nhiều rượu như vậy.....

Hắn rên rỉ, nỗ lực mở ra mí mắt chưa xốt nặng nề, lọt vào tầm mắt là một mảnh sương mù. Hắn dùng lực chớp mắt vài cái, mới nhìn rõ trời đã sắp sáng, hắn liền nửa chìm nửa nổi ngâm ở trong một hồ nước, đỉnh đầu không có nóc nhà hay cái gì che đậy, có thể thấy được ánh mặt trời. Ba mặt vách tường vây quanh hồ đều dùng nham thạch màu trắng tạo thành, một bên kia không có tường, chính là mặt hồ mệnh mang.

Tuy là bình minh, nhưng nước ao cũng không lạnh, ngược lại, ấm áp dễ chịu khiến người không muốn đứng lên, cứ nhiên là một cái ôn tuyền.

Nhưng là, hắn sao lại nhảy xuống nước chứ? Thư Lưu Y ẩn huyết thái dương còn có chút ần ần đau tự hỏi, hình ảnh cuối cùng trong đầu chính là hắn té ngã ở trước cửa tân phòng của Nhung Khiên Kỳ.

Bộ dạng chết vật say như chết của hắn tối qua, toàn bộ bị Nhung Khiên Kỳ nhìn thấy, xem như mất hết thể diện về nhà, Thư Lưu Y im lặng cười khổ, tiện đà đuổi thất lưỡng nhờ rượu phát tiết oán khí trong lòng, cũng coi như chuyện tốt, từ nay về sau cùng Nhung Khiên Kỳ không còn khúc mắc.

Đột nhiên, trên mặt hồ một bạch ảnh đậm như sương khói nhanh lướt qua, bay đến trước mặt Thư Lưu Y, nhưng lại không kinh khởi nửa điểm gợn sóng.

Thư Lưu Y ngáp được một nửa thấy thế rút trở về, cực kỳ khiếp sợ, kinh công bức này, hắn có luyện mười năm nữa chỉ sợ cũng theo không kịp. Hắn ngẩng đầu, tầm mắt hướng về bạch y tuyết trắng không nhiễm bụi trần của người đến, lại cả kinh.

Ngọc thụ lâm phong, dùng để hình dung dáng người của y, không chút quá đáng, người nọ một đầu tóc đen không buộc, bay ở sau lưng, thập phần tùy ý tiêu sái, duy độc khuôn mặt kia, lại vàng vọt chất phác, so với người qua đường Giáp Ất Bính Đình còn bình thường hơn, bất quá làm cho Thư Lưu Y kinh ngạc, chính là đôi mắt của người kia.

Thâm sâu thuần hắc, không một tia tạp chất, phẳng phát như mặc ngọc không tỳ vết đọng lại một tầng băng, đông đến khiến người thân tâm phát lạnh, lại nhìn không được mê hoặc, muốn tiếp cận nhìn cho rõ ràng.

Thư Lưu Y chưa từng thấy qua đôi mắt xinh đẹp như thế, cũng rất chắc chắn kết luận, trên mặt tuyết y nhân này tuyệt đối là đeo nhân bì diện cụ, dưới lớp mặt nạ, tất nhiên là một mỹ nam tử hiếm thấy.

“Sớm a, huynh đài.” Thư gia đại công tử trời sinh đối mỹ nam không có lực kháng cự, đã bắt đầu ảo tưởng tới dung nhan tuấn mỹ của người trước mắt, chút khiếp sợ ban đầu sớm bại triệt để cho cảm xúc mãnh liệt muốn kết giao với tuyết y nhân này, trong lòng càng dâng lên một tia mừng thầm chẳng lẽ là ông trời muốn bồi thường hẳn, ở khi hẳn tình trường thất ý, ngày kế liền đem nam tử phong thần như ngọc này đưa đến trước mặt hẳn?

Thu Phượng Vũ hồ hững nhìn xuống Thư Lưu Y. Đem qua vốn định đem người này quăng vào trong đại viện khách xá, lại không muốn Thư Lưu Y sau khi tỉnh dậy lại đi tìm Nhung Khiên Kỳ dây dưa không rõ, hoặc là ở trước tân khách cả viện say rượu náo loạn, khiến cho mọi người đều biết, cho nên sau khi cân nhắc cẩn thận, y dứt khoát mang người về Vô Hương viện, tiện tay ném vào trong ôn tuyền rửa trôi một thân mùi rượu.

Tối hôm qua không cẩn thận đánh giá người này, giờ phút này, Thu Phượng Vũ cuối cùng chú ý. Tuy rằng không chút hảo cảm với tên lãng tử câu dẫn môn đồ của mình, nhưng cũng không thể không thừa nhận Thư gia đại công tử này quả thật diện mạo tuấn nhã, nhất là khi cười lộ lên, càng hiển lộ vẻ phong lưu.

Thế là, quyết tâm Thu Phượng Vũ đuổi Thư Lưu Y đi càng kiên định.

“Tại hạ Thư Lưu Y, xin hỏi huynh đài xưng hô thế nào?” Phát hiện tuyết y nhân không thèm nhìn hẳn, Thư Lưu Y ngược lại ý cười chuyển sâu, hẳn thật không tin, trên đời còn có người có thể không rung động với nụ cười của hẳn.

Tuyết y nhân mang diện cụ trên mặt không có biểu tình biến hóa gì, ánh mắt càng lạnh hơn, dứt khoát xoay người đưa lưng về phía Thư Lưu Y, hoàn toàn không nhìn.

Thư Lưu Y sững sốt. Mị lực của hẳn, không kém đến mức này đi?

“Thư gia đại công tử, nếu đã tỉnh rượu, xin mời rời khỏi Côn Luân.” Thu Phượng Vũ lãnh đạm hạ lệnh đuổi khách.

“Này ha ha, lời cũng không thể nói như thế.” Thư Lưu Y thích mỹ nhân, không có nghĩa là hẳn sẽ không nổi giận, hẳn hơi châm chọc xem xét tuyết y nhân phát ra hàn khí vô hình, bóng lưng đối người cách xa ngàn dặm. “Chẳng lẽ Côn Luân này là tài sản riêng của nhà huynh đài? Thứ cho tại hạ nông cạn, còn thật không biết lúc nào cư nhiên có người mua luôn cả tòa Côn Luân sơn rồi.”

Tuyết y nhân cuối cùng như hẳn mong muốn xoay đầu, ngữ khí băng hàn như gió lạnh trên núi tuyết. “Khiên Kỳ sao lại thích loại người như ngươi chứ?”

Người này biết Nhung Khiên Kỳ? Còn biết hẳn cùng Nhung Khiên Kỳ có giao tình riêng tư? Thư Lưu Y cả kinh, nhớ tới mình đối nam nhân này hoàn toàn không biết gì cả. “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Không biết có phải hẳn lỗi giác hay không, hẳn nhưng lại mang máng thoáng thấy một tia châm biếm lạnh nhạt từ đáy mắt tuyết y nhân chột lóe qua.

“Ta chính là lão nam nhân mà ngươi nói kia.”

“Hả?!” Thư Lưu Y ngạc nhiên, trong đầu còn chưa kịp phản ứng, vạt áo đã bị tuyết y nhân cách cái tay áo một phen nắm lên, sau đó là cả người như đang vùn giá vũ, bị một cổ đại lực ném qua tường cao bay ra thật xa, mạnh ngã lên thảm cỏ ngoài viện.

Ra tay thật nhanh! Hẳn ngỡ nguẩy bò lên, vừa lúc thấy hai cánh cửa viện tối đen không gió mà tự chuyển động, ầm một cái đóng lại, chỉ từ trong khe hở cánh cửa nhẹ xuất một tiếng quát lạnh. “Cút!”

Thư Lưu Y toàn thân ướt đẫm trở về đại viện, đẩy ra cửa phòng mình, ngoài ý muốn phát hiện nhưng lại có một người lúc này tuyệt không nên xuất hiện đang ngồi trong phòng.

“Lưu Y, ngươi đã trở lại!” Nhung Khiên Kỳ kinh hỉ đứng lên, tiến lên nghênh đón. Hẳn đã thay ra bộ hỉ phục hồng diêm, hốc mắt xanh đen, hiển nhiên đem qua không ngủ ngon, đột nhiên thấy Thư Lưu Y toàn thân ướt đẫm, hẳn kinh nghi bất định, nhỏ giọng hỏi: “Ngươi có khỏe không? Có bị thương chỗ nào không?”

Thư Lưu Y trừng hấn, không hé răng. Nhưng Khiên Kỳ nghĩ Thư Lưu Y còn đang giận mình, nhớ đến tình hình hai người ở chung khi xưa, trong lòng cũng không chịu nổi, thở dài: “Lưu Y, ta sẽ không phụ người, chính là hiện tại nhiều người hỗn tạp, không tiện nhiều lời, ngày sau người sẽ rõ.”

“Lão nam nhân kia, hình như cũng không lớn hơn người bao nhiêu.....” Thư Lưu Y chậm rãi mở miệng, biểu tình cổ quái.

“Hả?” Nhưng Khiên Kỳ giật mình, mới ý thức được Thư Lưu Y đang nói sự phụ mình Thu Phượng Vũ, hấn ho khan một tiếng nói: “Sự phụ hấn mười lăm tuổi liền xuất đạo giang hồ, danh dương thiên hạ hai mươi năm, được tôn là võ lâm đệ nhất nhân, bối phận tuy cao, nhưng quả thật hoàn toàn không hơn lão nhân gia.”

Thấy Thư Lưu Y hai mắt đăm đăm, Nhưng Khiên Kỳ có chút lo lắng nói: “Lưu Y, sự phụ ta không làm khó người chứ?”

Thư Lưu Y hoàn toàn không đem lời quan tâm của Nhưng Khiên Kỳ tiến vào trong tai, cả đầu lúc ẩn lúc hiện, đều là đôi mắt băng hàn ẩn hiện châm biếm kia, đáy lòng không ngừng kêu khổ, khó được gặp gỡ một người làm cho mình nhất kiến khuynh tâm, kết quả lại là võ lâm chí tôn không ai dám động.

Bất quá, Thư Lưu Y hấn cũng không phải dễ dàng nhận thua. Đối phương càng là khó theo đuổi, chinh phục được mới càng có cảm giác thành tựu, huống chi nam nhân kia còn không thích nhìn hấn cùng nam tử mền nhau, hừ, hấn càng muốn kéo Thu Phượng Vũ xuống nước, tính toán thay mình xuất ra ác khí.

Chủ ý đã định, Thư Lưu Y nở nụ cười ôn nhã trước nay đuổi khách: “Thư mỗ muốn tắm rửa thay quần áo, Nhưng huynh mời trở về đi.”

Mới một đêm, liền từ Khiên Kỳ huynh biến thành Nhưng huynh, ý xa cách rõ ràng, Nhưng Khiên Kỳ hơi trầm hạ khuôn mặt tuần tú, “Lưu Y, người không tin tâm ý của ta đối với người sao?”

“Ta tin.” Thư Lưu Y đáp vô cùng sảng khoái, nhưng mà vẻ đau đớn trong mắt kia, lại làm Nhưng Khiên Kỳ trong ngực kéo căng. “Nhưng huynh, người đã lựa chọn, hà tất lại do dự không quyết? Người lúc trước nếu nguyện cùng ta sống quãng đời còn lại, ta Thư Lưu Y là tam sinh hữu hạnh, người nếu cưới vợ thành gia, ta cũng chúc phu thê người bách đầu giai lão, quá khứ, không cần nhắc lại.”

“Lưu Y, ta.....” Nhưng Khiên Kỳ cười khổ, lập tức nghe được trong đại viện tiếng người dần vang, mấy tân khách say rượu kia lục tục đứng dậy. Hấn là tân lang nếu như bị người nhìn thấy sáng sớm ngay tại trong phòng Thư Lưu Y, khó tránh khỏi truyền ra lời đồn không hay, liền hướng Thư Lưu Y cáo từ.

Đi tới cửa lại quay đầu, thận trọng dặn dò Thư Lưu Y: “Người ở trên đảo nên cẩn thận ngôn hành, nếu lại như tối qua không ngăn được lời như vậy, truyền đến chỗ sự phụ ”

“Ta biết, đa tạ Nhưng huynh nhắc nhở.” Thư Lưu Y không cho Nhưng Khiên Kỳ cơ hội nói cho hết lời, cười đóng lại cửa phòng.

Tắm rửa, chải đầu, thay bộ trường sam màu cánh sen thêu thải vân thủy mặc đậm màu, Thư Lưu Y thần thanh khí sảng đi ra khách xá, chưa được mấy bước, đối diện gặp được Nhiếp Linh.

“Lưu Y, ta đang muốn đi tìm người.” Thiếu niên vui mừng nói: “Sự phụ nói qua chính ngọ, liền lên đường về Trung Nguyên. Lưu y, người muốn cùng đi với chúng ta không?”

Nếu Nhiếp Linh ngày hôm qua hỏi hấn, Thư Lưu Y nói không chừng sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng hiện giờ hấn một lòng đã sớm bay đến trên người Thu Phượng Vũ, mỉm cười lắc đầu nói: “Ta cùng Nhưng huynh còn có chuyện muốn nói, muốn ở thêm vài ngày.”

Nhiếp Linh rất thất vọng, được Thư Lưu Y hảo ngôn an ủi vài câu, buồn bã ỉu xìu rời đi.

Đuổi đi Nhiếp Linh, Thư Lưu Y ngựa quen đường cũ, đi về phía Vô Hương viện tọa lạc ở cận đông tiểu đảo

3. Chương 2

“Đa tạ Thu chưởng môn.” Thư Lưu Y sửa sang lại y dung, đi vào Vô Hương viện, thuận tay đóng lại đại môn.

Thu Phượng Vũ tuyết y phiên phi, khoanh tay đứng lặng ở một chỗ trên đường mòn đá đen trong viện, mặc mâu ngưng băng, lạnh lùng nhìn chăm chú Thư Lưu Y đang đi về phía mình.

“Thu chưởng môn, văn sinh tối hôm qua say rượu thất thổ, hồ ngôn loạn ngữ, có chỗ nào mạo phạm, xin Thu chưởng môn thứ tội.” Thư Lưu Y khom người xuống vái, thần sắc kính cẩn.

Tục ngữ nói lễ nhiều người không trách, Thu Phượng Vũ cho dù tức giận, trong lúc nhất thời cũng không tiện phát tác, nhận một lễ này của Thư Lưu Y, lạnh lùng nói: “Được rồi. Ra ngoài.”

Thư Lưu Y hai chân lại giống như mọc rễ, không nhúc nhích, khiêm cung nói: “Văn sinh còn có một chuyện, cả gan xin Thu chưởng môn thành toàn.” Hắn mặt mang ưu sầu, sâu kín thở dài: “Thật không dám giấu diếm, văn sinh nhiều lần tình biến, không thú vui trên đời, thầm nghĩ tìm một nơi thanh tĩnh tránh đời. Không biết Thu chưởng môn có thể thu lưu văn sinh ở tạm trên đảo hay không.....”

“Câm miệng.” Thu Phượng Vũ tuyết y khẽ nhoáng, đã bay tới trước người Thư Lưu Y, đưa tay nắm áo hắn. Người này, nói nửa ngày, vẫn là tìm biện pháp ở lại đây, muốn tiếp tục cùng Nhung Khiên Kỳ gặp mặt.

Sớm biết như thế, y trước đó nên đem người này ném xa hơn.

Phát hiện mình lại sắp trở thành phi tiêu cỡ lớn, Thư Lưu Y vội vàng nghiêm mặt nói: “Văn sinh nói đều là lời tận đáy lòng, Thu chưởng môn bớt giận.”

“Người không sợ ta giết người sao?” Thu Phượng Vũ giọng nói dịu xuống, hàn khí lại nơi nơi thấm lên mỗi một tác da thịt của Thư Lưu Y, đủ để đông lạnh tâm phế.

Thư Lưu Y da đầu cứng lại, lại cười nói: “Từng câu của văn sinh đều là thật, có gì phải sợ?” Giang hồ đồn rằng Thu Phượng Vũ cũng không lạm sát người vô tội, mặc dù gặp gỡ đại gian đại ác, cũng chỉ là phế bỏ võ công những tên ác đồ kia, hơn nữa, Thu Phượng Vũ nếu thật muốn lấy mạng hắn, đêm qua đã sớm hạ thủ, căn bản sẽ không chờ tới bây giờ.

Cư nhiên không sợ y uy hiếp? Thu Phượng Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, lại còn thật sự cao thấp nhìn Thư Lưu Y một lần, bỗng nhiên bật ra một tiếng cười lạnh lẽo: “Muốn tránh đời? Dễ thôi. Ta cùng với Thiếu Lâm phương trượng đại sư là bạn cũ, có thể viết cho người một thư tiến cử, để cho phương trượng đại sư thu người vào không môn xuống tóc đi tu.”

“Này không cần đâu.” Thư Lưu Y bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cười khổ: “Văn sinh ăn cơm không có thịt sẽ không vui, chỉ sợ vô duyên cửa Phật.”

Lại còn nói hươu nói vượn! Thu Phượng Vũ quyết định không cùng tên vô lại này dài dòng nữa, bắt lấy người mũi chân điểm nhẹ, xẹt qua tường trắng trong viện, nhảy đến bên cạnh ôn tuyền kia.

“Người không phải không thấy thú vui trên đời sao? Ta thành toàn người.” Y nhẹ nhàng vung tay, Thư Lưu Y thoáng chốc bị ném xa mấy chục trượng, ‘tùm’ một cái rơi vào trong bích hồ Dao Trì, một mảng bọt nước bắn lên tung tóe.

Cho tên hồ đồ này lãnh tỉnh xuống đi, xem hắn còn dám can quấy nữa hay không. Thu Phượng Vũ hai tay chấp sau lưng, cười lạnh đứng đó mặc kệ.

Chậm rãi, ánh mắt y khẽ biến.

Thư Lưu Y kia ở giữa hồ liêu mạng đập nước, dường như không biết bơi. Thu Phượng Vũ mới đầu còn tưởng rằng Thư Lưu Y giả bộ, nhưng thấy Thư Lưu Y giãy dụa một hồi, cả người chìm vào trong nước, y lại đợi trong chốc lát, mặt nước không một động tĩnh, Thu Phượng Vũ cuối cùng có chút thiếu kiên nhẫn.

Thư gia đại công tử này tuy rằng đáng giận, nhưng tội chưa đến mức chết.

Y phất tay áo, nhanh như điện xẹt vụt đến trước hồ. Chỗ sâu nhất trong bích hồ đến mấy trăm thước, nước hồ lại trong suốt thấy đáy, vừa nhìn liền thấy Thư Lưu Y tóc dài phiêu tán, đang chậm chậm chìm xuống đáy hồ.

Thật là phiền phức! Thu Phượng Vũ thầm than, song chường đẩy ngang, hai bên tách ra

“Ầm” một tiếng kinh thiên nổ, mặt hồ phía trước y chợt lôm xướng, tách ra hai bên thành hai bức tường nước cao mấy trượng, kinh động vô số thủy điều trên không vỗ cánh trốn đi. Lòng bàn tay Thu Phượng Vũ hướng vào chỗ lôm lằng không hút lên, đã đem ngực Thư Lưu Y nhấc tới, trở người bay thẳng về, mũi chân đạp lên mặt đất, hai bức tường nước kia mới rơi lại vào hồ, kích khởi tầng tầng sóng nước.

Y thả người trong tay rơi xuống đất, một chường chụp lên lưng Thư Lưu Y.

“Ọc.....” Thư Lưu Y phun ra một bãi nước trong, vẫn hôn mê bất tỉnh, y phục toàn thân vẫn không ngừng nhỏ giọt.

Thu Phượng Vũ nhíu mày, cũng không thể cứ như vậy đem người ném ra ngoài viện, lập tức bước nhanh ra Vô Hương viện, thuận miệng kêu một tên đệ tử trẻ tuổi đi ngang qua, “Thanh Đàn, đi thỉnh đại phu nấu bát canh gừng, tiện thể đến khách xá đem y phục của Thư gia đại công tử đến đây.”

Đệ tử kia mặc dù thấy kỳ quái, vẫn là ứng tiếng, chạy nhanh đi.

Mất lạnh nhìn Thanh Đàn thay y phục sạch sẽ cho người trên giường, lại cạy mở khớp hàm đóng chặt của Thư Lưu Y, đổ canh gừng xuống, Thu Phượng Vũ đợi một lát, thấy Thư Lưu Y vẫn đang mê man, liền không chờ nữa, dặn dò Thanh Đàn ở bên cạnh trông chừng, tự mình đi vào phòng điều dưỡng nội tức.

Chân khí vừa vận hành xong một vòng, ngoài cửa cước bộ khẽ vang.

“Người tỉnh rồi?” Y mở mắt, lạnh lùng hỏi.

“Không phải, là Nhung sư huynh cầu kiến.....” Thanh Đàn ở ngoài cửa ập a ập ứng nói: “Đệ tử lúc nãy đi khách xá lấy y phục, Nhung sư huynh nhìn thấy.....”

Cho nên không thể an vị, chạy tới Vô Hương viện tìm người? Thu Phượng Vũ đối đại đồ đệ mình coi trọng nhất này cũng thật hận thiết bất thành cương(1), yên lặng, phất tay áo đứng lên, lướt ra nội thất, đi đến cửa viện.

Nhung Khiên Kỳ đứng trên thềm cỏ ngoài viện, mặt mang ưu sầu, chần chờ nói: “Sư phụ, Thư công tử hẳn có phải ở chỗ của ngài không?”

Thu Phượng Vũ ánh mắt lạnh lùng, nhìn sát Nhung Khiên Kỳ, “Thế nào? Người còn chưa bỏ xuống được?”

Nhung Khiên Kỳ tránh né cúi đầu xuống, thấp giọng khẩn cầu: “Thư công tử dù ngôn hành có chỗ không kiềm chế, sư phụ ngài đại nhân đại lượng, cũng đừng chấp nhặt với hắn, đệ tử cầu sư phụ thả hắn về đi.”

“Người cho là hắn bị ta nhốt lại à?” Thu Phượng Vũ lạnh lùng cười: “Hắn vừa rồi bị chìm xuống nước, chờ hắn tỉnh, ta đương nhiên sẽ bảo hắn đi, bất quá trước khi hắn rời Côn Luân, các người không được gặp lại.”

Chìm xuống nước? Nhung Khiên Kỳ hoang mang cau mày. Hắn nhớ rõ Thư Lưu Y thủy tính cực kỳ tốt mà? Lần đầu quen biết trên sông Tần Hoài, hắn tận mắt thấy Thư Lưu Y nhảy xuống cứu mấy ca kỹ trượt chân rơi xuống nước, nhưng sư phụ tuyệt sẽ không lừa mình.

Hắn ngẩng đầu, đang muốn hỏi lại rõ ràng, đã thấy Thu Phượng Vũ tay áo lay động, quay trở về Vô Hương viện, hai cánh cửa gỗ đen cũng đóng lại.

Tóc đen trải trên gối đầu đã sắp khô, khuôn mặt tuần tú những khi tỉnh thường hay mang nụ cười biếng nhác kia, lúc ngủ say lại lộ ra vài phần đứng đắn, nhưng nhìn thế nào, trừ bỏ bộ dạng so với người bình thường đẹp hơn chút, cũng không có chỗ nào đặc biệt, càng khỏi nói người này tính tình vô lại thế nào. Thu Phượng Vũ nghĩ không ra đại đệ tử đặc ý của mình sao lại đối người này nhớ mãi không quên.

Giữa hai nam tử, quả nhiên y không có khả năng lý giải Thu Phượng Vũ âm thầm cười lạnh xem thường.

“Ừm.....” Thư Lưu Y trên giường giật giật mí mắt, từ từ tỉnh dậy, tựa hồ trong nhất thời còn phân không rõ mình đang ở nơi nào, ánh mắt có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh, tiêu cự dừng ở trên người tuyết y nhân đứng thẳng bên giường.

“Thu..... chưởng môn.....” Hắn mở miệng, cổ họng khàn khàn, sau đó liên tiếp ho khan.

Bộ dạng này mà đá hấn xuống núi, chỉ sợ đi đến nửa đường bị gió lớn thổi qua, sẽ nhiễm phong hàn. Thu Phượng Vũ nhin xuống bực bội, chờ Thư Lưu Y ho xong một trận, mới hờ hững nói: “Người hôm nay tạm thời ở nơi này, ngày mai lại đi.”

Thư Lưu Y ngẩn người, lập tức mặt lộ vẻ cười khổ, xuống giường, mang hài.

“Đi đâu?” Phát hiện Thư Lưu Y lác lư đi ra ngoài, Thu Phượng Vũ ánh mắt chuyển lạnh.

Thư Lưu Y khụ hai tiếng, suy yếu nói: “Văn sinh mới vừa rồi không nên mạo phạm Thu chưởng môn, cáo từ.”

“Người lại muốn đi tìm Nhung Khiên Kỳ kể khổ? Đứng lại!” Thu Phượng Vũ nhẹ huy ống tay áo, một cỗ kinh phong vô hình đem Thư Lưu Y liên tiếp lùi lại, ngồi trở lại trên nhuyễn tháp.

“Thu chưởng môn, người khụ khụ, người hiểu lầm. Văn sinh chỉ là sợ làm phiền Thu chưởng môn thanh tu, khụ, vẫn là để văn sinh về khách phòng đi.” Thư Lưu Y vừa ho vừa nói, hữu khí vô lực.

Thu Phượng Vũ cười lạnh: “Người cũng đừng uống phí tâm cơ nữa, thành thật đợi ở đây, không có ta gặt đầu, người đâu cũng đừng hồng đi.” Dứt lời, nghênh ngang rời đi.

“Thu chưởng môn.....” Thư Lưu Y sầm mi khổ kiếm đuổi theo bóng dáng Thu Phượng Vũ kêu một tiếng, nhìn người nọ không quay đầu lại tiến vào nội thất, hắn mạnh thở dài, gục lên chần, vai lưng co rút dữ dội, dùng sức cắn răng, nén đi ý cười đầy bụng.

Hắn chẳng qua làm chút khổ nhục kế, lạt mềm buộc chặt, Thu Phượng Vũ quả nhiên mắc mưu, vô lâm chí tôn này, thật đúng là dễ lừa! Thư Lưu Y có dự cảm, ngày kế tiếp, khẳng định sẽ không nhàm chán.

Lúc hoàng hôn, đệ tử trẻ tuổi Thanh Đàn kia đưa cơm cho hắn.

Thư Lưu Y ăn xong, chờ Thanh Đàn thu thập xong xuôi rồi đi, hắn cởi y phục chỉ chừa lại áo ngắn sát người, lại đem cả ấm trà lạnh rót đầy người, sau đó mở cửa sổ, đứng bên song cửa.

Cho dù là ở mùa hạ, ban đêm ở Tây Vực độ ẩm cũng cực thấp, hàn khí thấu xương. Thư Lưu Y rất nhanh liền lạnh đến run rẩy cả đầu, khoe miệng lại cong lên độ cung đắc ý giảo hoạt. Muốn đuổi hắn đi? Hừ, chờ xem!

Sáng hôm sau, trong phòng Thư Lưu Y vang lên một mảnh tiếng ho khàn khàn đứt quãng.

“Sư phụ, Thư công tử hắn phát sốt.” Thanh Đàn nhìn Thu Phượng Vũ nghe tiếng mà đến vừa nói vừa lắc đầu, nghĩ rằng người phương nam thể chất thật là kém.

Thu Phượng Vũ cúi đầu, nhìn người trên giường khuôn mặt tuần tú đỏ đậm, trên trán lấm tấm dương đều phủ kín mồ hôi, không khỏi mặt nhăn mày nhíu.

Thư Lưu Y nhìn không thấy biểu tình bên dưới mặt nạ của Thu Phượng Vũ là gì, nhưng xem trong đôi mắt đen kia toát ra thần sắc chán ghét, liền biết Thu Phượng Vũ đang nghĩ cái gì, hắn ngọ nguậy định đứng lên. “Văn sinh liền xuống núi, sẽ không làm Thu chưởng môn thêm phiền toái, khụ khụ.....”

“Người quả thật là phiền toái.” Nam nhân cuối cùng mở miệng, ngữ khí cường ngạnh không cho cãi lại, “Muốn đi, cũng phải dưỡng khỏi bệnh, miễn cho người trong giang hồ còn tưởng rằng Côn Luân phái ta không hiểu đạo đãi khách.” Y căn bản không cho Thư Lưu Y cơ hội phản bác, xoay người phân phó Thanh Đàn: “Thư gia đại công tử liền do người chăm sóc, không được phép có sai lầm.”

“Vâng, sư phụ.” Thanh Đàn tiến bước Thu Phượng Vũ, quay đầu đối Thư Lưu Y thở dài: “Thư công tử, người trước ngủ một lát, ta đi tìm đại phu sao được cho người.”

Thêm một Thanh Đàn này lảng đảng ở trước mắt, thực cản trở! Thư Lưu Y cân nhắc nên như thế nào mau chóng giải quyết tên chướng mắt này, trên mặt lại dương lên nụ cười chân thành không gì sánh được: “Cảm ơn người, Thanh Đàn.”

Mỹ nam chính là mỹ nam, ngay cả khi bệnh dung nhan tiêu tụy, vừa cười, lại vẫn như trước phong lưu hàm súc, làm người ta như mộc xuân phong, tiểu ý dịu dàng trong mắt, càng làm cho Thanh Đàn không kìm lòng được mà lúng túng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp: “Thư, Thư công tử quá khách khí. Ta đi, đi đây.”

Mắt thấy Thanh Đàn giống như chạy trốn xông ra ngoài, Thư Lưu Y cười thầm không thôi thật sự là đơn thuần.

Hắn biết mình phải làm gì rồi.

— —
Cách tiệc cưới, đã qua bảy tám ngày. Nhóm tân khách cuối cùng cũng lên đường từ biệt, đảo nhỏ khôi phục thanh tịch như trước, mà trong Vô Hương viện xưa nay vắng vẻ nhất, lại hơn vài tia sinh khí, biến hóa này, tự nhiên tránh không khỏi liên quan với Thư Lưu Y.

Qua vài ngày tĩnh dưỡng, Thư Lưu Y sốt cao đã lui, ho khan lại vẫn lặp đi lặp lại.

Thu Phượng Vũ nếu đã lưu lại, liền lưu đến khi Thư Lưu Y khỏi hẳn, chịu đựng tính tình để cho Thư Lưu Y tiếp tục ở lại, dù sao sinh hoạt ăn mặc của Thư Lưu Y là do Thanh Đàn đánh đề ý, cũng không cần y quan tâm.

Nhưng là mấy ngày nay, y thường thường nghe được hai người kia ở trong phòng Thư Lưu Y thấp giọng nói cười, hơn nữa khi Thanh Đàn nhắc tới Thư Lưu Y, xưng hô cũng từ Thư công tử biến thành Thư đại ca, bị Thu Phượng Vũ hung dữ trừng mắt mà vẫn không tự biết.

Đứa nhỏ Thanh Đàn này, chẳng lẽ cũng có cảm tình với Thư Lưu Y? Thu Phượng Vũ ý thức được điểm này, liền có chút không yên lòng luyện khí.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng vỗ tay nói cười, cách một cánh cửa nội thất vẫn thập phần vang dội, Thu Phượng Vũ đột nhiên mở mắt, đứng dậy đi vào trong viện.

Dương quang buổi chiều vô cùng mãnh liệt, rải lên đình viện trống trải, Thư Lưu Y cùng Thanh Đàn ngồi dưới một cây đại thụ duy nhất chuyện trò vui vẻ, từng đóa hoa phấn bạch bị tiếng cười hai người chấn rơi xuống, theo gió từ từ nhẹ bay, dính lên tóc đen, lên áo Thư Lưu Y.....

Hình ảnh vừa lòng đẹp mắt, nhưng rơi vào trong mắt Thu Phượng Vũ, lại cực kỳ chướng mắt, hơn nữa khi hắn nhìn thấy đồ đệ Thanh Đàn nhà mình cư nhiên bám lấy cánh tay Thư Lưu Y, còn cười đến vẻ mặt vui vẻ, Thu Phượng Vũ thanh âm so với cơn gió khi trời đông giá rét còn lạnh hơn ba phần.

“Thanh Đàn, ra ngoài!”

“A?” Hai người còn đang say sưa nói cười, lúc này mới cảm nhận được sự tồn tại của Thu Phượng Vũ, Thanh Đàn vội vàng đứng lên, khoanh tay kêu một tiếng sư phụ.

“Sau này, người không cần lại đến Vô Hương viện.” Thu Phượng Vũ diện vô biểu tình.

Thanh Đàn không rõ là chuyện gì xảy ra, lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành không tình nguyện nói: “Đệ tử đã biết.”

Thu Phượng Vũ chờ Thanh Đàn đi xa, mới trên cao nhìn xuống đánh giá Thư Lưu Y, cuối cùng lạnh lùng nói: “Thư gia đại công tử, người bệnh còn chưa khỏi, lại bắt đầu câu dẫn Thanh Đàn, người đối môn hạ đệ tử của Côn Luân ta có hứng thú như vậy?”

Ta hiện tại chỉ có hứng thú với người..... Thư Lưu Y trả lời trong lòng, ngoài mặt lại bày ra vô hạn ủy khuất, đứng dậy chấp tay nói: “Thu trưởng môn hiểu lầm, văn sinh đối Thanh Đàn sư đệ tuyệt không có ý nghĩ không an phận.”

“Tốt nhất không có.” Thu Phượng Vũ thật mạnh hừ một tiếng, cười lạnh: “Vây các người vừa rồi đang làm cái gì?”

“Văn sinh chỉ là kể vài câu chuyện cười cho Thanh Đàn sư đệ, lại dạy hẩn ảo thuật mà thôi.” Thư Lưu Y lấy một đóa hoa rơi trên vai mình, hai tay giấu sau lưng, trong miệng lẩm bẩm một phen liền đem hai tay đã nắm thành hai đấm vươn ra, cười nói: “Thu chương môn, người đoán đóa hoa kia giấu trong tay nào của ta?”

Nguyên lai lúc này người này cùng Thanh Đàn đang chơi trò chơi của tiểu hài tử, Thu Phượng Vũ giảm bớt ý giận, thản nhiên nói: “Người tự chơi đi.” Nghĩ lại, cảm thấy vẫn là nên phòng ngừa chu đáo, đề phòng tai họa chưa xảy ra, liền cảnh cáo Thư Lưu Y: “Lần này cho qua, nếu để ta nhìn thấy người lại trêu chọc đệ tử của ta, ta tuyệt không tha cho người.”

Y xoay thân định đi, lại nghe phía sau tay áo lướt gió, Thư Lưu Y thả người chuyển đến phía trước y, cười hì hì nói: “Thu chương môn người liền đoán một cái đi!”

Đối mặt miếng thuốc dán dính người như thế, Thu Phượng Vũ cảm thấy có chút đau đầu, lại ngại thân phận cao, không muốn đánh một hậu bối bị bệnh, thuận miệng nói: “Tay phải.”

Thư Lưu Y cười mở ra tay phải, không có vật nào.

“Vây thì là tay trái.”

Thu Phượng Vũ vừa dứt lời, Thư Lưu Y lại đem tay trái mở ra, cũng trống không.

“Thu chương môn, người đoán thua rồi.”

“Người đã sớm vứt hoa đi rồi? Ảo thuật này có gì ngạc nhiên? Tránh ra đi!” Thu Phượng Vũ khinh thường vung ống tay áo đi về phía trước.

“Không phải vậy. Kỳ thật đóa hoa kia, văn sinh đã sớm đặt ở trên tóc Thu chương môn.” Thư Lưu Y đắc ý cười khê, duỗi tay phải sờ lên tóc mai Thu Phượng Vũ.

“Láo xược!” Nam nhân thực tức giận. Lấy tu vi của y, dù là một sợi tơ bay gần, cũng tránh không khỏi mắt y, sao có khả năng bị Thư Lưu Y thả hoa lên mà không biết. Tên lãng tử vô lại này, dám động thủ động cước với y, giữa lúc tâm niệm thay đổi thật nhanh, y đã một chương đánh tới.

Thư Lưu Y bất ngờ không kịp đề phòng, bị một chương này mạnh mẽ đánh trúng ngực, ngay cả hừ cũng chưa hừ một tiếng, như con diều thật lớn bay lên, đánh lên tường rơi xuống đất, há mồm, máu tươi phun lên bãi cỏ trước người, trên vạt áo một mảng đỏ sẫm.

Thu Phượng Vũ dư孽 chưa tiêu, tuyết y nhoáng lên một cái chuyển đến trước mặt Thư Lưu Y, đang muốn đem người ném ra ngoài, đã thấy Thư Lưu Y sắc mặt trắng bệch, giơ cao tay phải.

Đóa hoa trắng kia kẹp giữa kẽ tay hẩn, giờ phút này đã bị máu nhiễm đỏ.

Thư Lưu Y vẻ mặt cười khổ, nôn ra máu gián đoạn nói: “Hoa văn, văn bị ta giấu ở mu bàn tay, ta chỉ muốn làm cái thuật che mắt, làm, làm ảo thuật cho người xem, không có, không có ý khác, ta.....” Đến cuối cùng hơi thở mong manh, tay “lộp bộp” đập lên mặt đất, người cũng hôn mê.

Thu Phượng Vũ đứng thẳng bất động, nhất thời cũng không biết nên thế cho xong, sau một lúc lâu, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, cúi người nâng Thư Lưu Y lên.

Người, là nhất định phải cứu, còn không thể để cho các đệ tử biết Thư Lưu Y bị y đánh trọng thương, nếu không Nhung Khiên Kỳ nghe được phong thanh, ắt hẳn mỗi ngày chạy đến Vô Hương viện này của y.

Y im lặng thở dài. Rõ ràng một lòng muốn cho Thư gia đại công tử này nhanh chóng rời đi Côn Luân sơn, thế này tốt rồi, không tính dưỡng một hai tháng, Thư Lưu Y tuyệt đối không thể hồi phục như lúc đầu.

Thư Lưu Y này, quả nhiên là phiền toái lớn nhất từ trước tới nay y gặp phải.

— —

“Khụ khụ khụ.....” một trận ho khan trầm thấp suy yếu, Thư Lưu Y chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, cố sức khoác ngoại y, xuống giường.

Nửa tháng trước một chưởng kia của Thu Phượng Vũ suýt nữa đánh vỡ phổi hần, may mắn đại phu Côn Luân phái y thuật vô cùng cao minh, khi Thư Lưu Y hôn mê, một thang thuốc liền ổn định thương thế, sau khi Thư Lưu Y tỉnh, lại có Thu Phượng Vũ mỗi ngày đến đây vận chuyển chân khí đánh tan ứ huyết cho hần, đả thông kinh mạch, thương thế của hần rất nhanh tốt lên, từ hai ngày trước, đã có thể xuống giường hoạt động một lát.

Hần vận tường, chậm rãi đi vào sân, ngồi vào bên dưới đại thụ, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, trong gió mang theo hàn ý dịu hui, Thư Lưu Y vô thức kéo vạt áo, nghe tiếng hộc nhẹ của mình vang vọng trong viện.

Vô Hương viện này, hiện giờ chỉ có hần cùng Thu Phượng Vũ hai người ở, trừ bỏ một lão bộc vừa điếc vừa câm mỗi ngày sẽ đến nấu cơm quét nhà giặt đồ, cũng không có người khác đến quấy rầy.

Thư Lưu Y rất vừa lòng với tình trạng hiện nay, lúc trước cố ý thân cận Thanh Đàn, là vì bức Thu Phượng Vũ đem Thanh Đàn đuổi khỏi người hần, có thể cùng Thu Phượng Vũ đơn độc ở chung, sau đó một chưởng kia tuy không nằm trong dự tính của Thư Lưu Y, hần vẫn là cần môi chịu đựng.

Đối phó Thu Phượng Vũ loại nam nhân này, cứng rắn đảm bảo không thành công, chỉ có thể dùng khổ nhục kế, chỉ có làm cho Thu Phượng Vũ đối hần lòng mang áy náy, hần mới có càng nhiều cơ hội, ít nhất mấy ngày qua, Thu Phượng Vũ đối hần đã không giống lúc đầu lãnh khốc khinh thường như vậy, cũng không dùng khẩu khí cười lạnh nói chuyện hần nữa.

Thu Phượng Vũ làm xong việc, theo vài tiếng ho khan của Thư Lưu Y tìm vào trong viện, chấp tay sau lưng, không vui nói: “Sao không ở trong phòng hảo hảo dưỡng thương?”

“Văn sinh cũng nằm cả ngày, còn không ra hít thở không khí, sẽ nổi mốc.”

Thư Lưu Y cười khê, ngay sau đó, giơ lên trong tay một cái vòng hoa phấn bạch, như hiện vật quý hỏi: “Ta vừa dùng hoa rơi bện thành, nhìn được không?” Không nghe thấy Thu Phượng Vũ trả lời, hần hiểu rõ nhún vai. Chắc hần là vậy, nam nhân này trong đầu trừ bỏ võ học cùng đồ đệ, chỉ sợ không còn thứ khác, làm sao có hứng thú với hoa cỏ.

Hần chống thân cây đứng lên, thật cẩn thận đối Thu Phượng Vũ mỉm cười nói: “Lạc hoa này thật sự tôn lên tóc của ngươi, Thu chưởng môn, văn sinh có thể giúp ngươi mang không, khụ khụ.....”

Nam tử cài hoa từ Nam Bắc triều lưu truyền đến nay, đến triều đại này càng thêm thịnh hành, được lịch đại đế vương quan gia xem là tác phong cao nhã, văn nhân mặc khách dân gian cũng đua nhau bắt chước học đòi văn vẻ.

Người trong giang hồ cài hoa cũng không ít, mặc dù cũng có người đối tập tục này không quá dễ chịu, lại không có chống đối gì lớn, cho nên Thu Phượng Vũ vẫn chưa tức giận, chỉ ở dưới mặt nạ nhúu mày, hờ hững từ chối: “Ta không thích những thứ này.”

“Chỉ là mang một chút.....” Thư Lưu Y khó nén thất vọng, lại là một vòng ho khan kịch liệt. Tia sáng cuối cùng còn sót lại của nắng chiều, chiếu vào trong mắt hần, lóe lên khát khao vô tận.

Mặt tái nhợt, môi tái nhợt, còn có hoa trong tay, không khỏi làm Thu Phượng Vũ nhớ tới tình hình ngày đó Thư Lưu Y bị thương, trong lòng không tự chủ được hơi hơi dâng lên một chút cảm giác tội lỗi, dù nói thế nào, cũng là mình lúc ấy có chút quá xúc động, thiếu chút nữa liền chưởng chết Thư Lưu Y.

Bình tĩnh xem xét, Thư gia đại công tử này ở trước mặt y, phần lớn thời điểm cũng coi như lễ độ chu đáo, đối y thập phần cung kính, ngày đó cũng là vì muốn y cao hứng mới làm ảo thuật cho y, lại bị y đả thương, giờ phút này nếu y lại cự tuyệt thỉnh cầu nhỏ nhỏ này của Thư Lưu Y, không khỏi có vẻ mình là một tiền bối lại quá mức hẹp hòi.

Y thỏa hiệp khê gật đầu, xem như đáp ứng.

Thư Lưu Y lập tức mặt mày rạng rỡ, cả khuôn mặt đều trở nên thần thái phi dương, đến gần Thu Phượng Vũ, dùng vòng hoa đem tóc dài đen như mực phiêu tán của nam nhân buộc thành một bó ở trước ngực.

Hoa trắng tóc đen, hai loại màu sắc thuần khiết không lẫn nhiễm nhất, cứ thế tán dật ra làm Thư Lưu Y tâm tình lay động đến khó hiểu, tình sắc ý vị, tìm đập, dường như không thể khống chế đột nhiên nhanh hơn.

Hắn thật sâu hít vào một ngụm khí lạnh buổi hoàng hôn, làm nguôi đi xao động trong lòng, mặt mang mỉm cười thối lui hai bước, nhìn nam nhân cao lớn bị ánh tà dương vàng rực bao phủ, tự đáy lòng tán thưởng: “Thật sự, rất đẹp.”

Khen hoa, cũng khen người, không mang theo chút tạp niệm.

Góc áo tuyết bạch của Thu Phượng Vũ khẽ giật giật, có chút kinh ngạc chăm chú nhìn Thư Lưu Y, mặc mâu băng hàn dần dần dâng lên vài phần thần sắc phức tạp mà Thư Lưu Y nhìn không thấu.

“Thu chương môn, người sao vậy?” Thư Lưu Y thăm dò hỏi.

Chạm đến ánh mắt ôn nhu thân thiết của thanh niên, Thu Phượng Vũ nhưng lại lần đầu tâm thần hỗn loạn, quay đầu bước đi, ngay cả bạch hoa trên tóc cũng quên lấy xuống.

Thư Lưu Y kinh ngạc một chút, lập tức hiểu rõ mỉm cười trên đời này chỉ sợ còn chưa có người khen Thu Phượng Vũ bộ dáng xinh đẹp, khó trách nam nhân nhất thời không biết làm sao, xem Thu Phượng Vũ lúc gần đi cước bộ gấp như thế, tâm nam nhân, nhất định cũng bắt đầu vì hắn mà loạn rồi, ha ha.....

Thư Lưu Y từ khi hiểu được tình yêu tới nay, vẫn luôn tin rằng ý chí kiên định sắt đá cũng mòn, cho dù là người lạnh lùng cao ngạo, chỉ cần sớm chiều ở chung, từng bước theo sát, cũng sẽ có một ngày dao động, ý tưởng này, khiến cho hắn mười năm nay ở trên tình trường mọi việc đều thuận lợi, mà nay, lại một lần nữa chứng minh được ở trên người Thu Phượng Vũ.

Sau ngày đó vì Thu Phượng Vũ buộc tóc, hắn nhảy bén cảm thấy thái độ Thu Phượng Vũ đối hắn khẽ biến hóa, trước kia Thu Phượng Vũ vận chuyển chân khí cho hắn xong liền lập tức rời đi, hiện tại lại còn có thể thần nhiên hỏi hắn thương thế ra sao.

Thư Lưu Y đương nhiên thừa thắng truy kích, vừa rảnh rỗi, hắn liền tìm chút đề tài ở bên cạnh Thu Phượng Vũ nhàn đàm. Thu Phượng Vũ trời sanh cũng không thích nhiều lời, đa số thời gian chỉ lạnh nhạt nghe Thư Lưu Y một mình tự nói, bất quá cũng không có lộ ra phiền chán rõ ràng, ngẫu nhiên nghe đến chỗ thấy hứng thú, cũng sẽ xen vào đôi câu.

Quan hệ của hai người, bắt đầu từng chút tiến đến phương hướng mà Thư Lưu Y mong ước.

Theo thăm dò ngày càng sâu, Thư Lưu Y phát hiện, thế giới sinh hoạt của Thu Phượng Vũ kỳ thật rất nhỏ hẹp, nam nhân này thành danh khi còn niên thiếu, trừ bỏ lúc còn trẻ ra ngoài lịch lãm giang hồ một đoạn thời gian, liền vẫn ở trên đảo nhỏ giữa hồ cơ hồ ngăn cách với thế gian này, dốc lòng nghiên cứu võ học.

Vài năm đầu, còn thường thường có người trong võ lâm tiến đến khiêu chiến gây hấn, đều không ngoại lệ mà thảm bại, khiến cho mấy năm gần đây không có ai dám tùy tiện đặt chân tới Dao Trì. Thu Phượng Vũ biết được toàn bộ bên ngoài, đơn giản đến từ môn hạ đệ tử.

Thế giới tình cảm của nam nhân, càng là một mảnh trống không.

Ai, chính là một võ si không hơn không kém! Thư Lưu Y cuối cùng ở trong lòng vì Thu Phượng Vũ hạ kết luận, càng thêm cảm khái, nguyện vọng chinh phục nam nhân này cũng càng thêm mãnh liệt.

Hắn muốn trở thành duy nhất của Thu Phượng Vũ.

Chọn càng nhiều chuyện thanh nhàn cùng tin đồn thú vị nói cho nam nhân nghe, vì nam nhân làm thêm vài trò ảo thuật thú vị, nhìn đôi mắt đen trầm tĩnh kia của Thu Phượng Vũ, dần dần nhiều thêm tò mò cùng chuyên chú.....

Thời điểm thương thế đã tốt bảy tám phần, Thư Lưu Y tự mình xuống bếp, làm mấy món ăn tinh tế hắn sở trường nhất, thay thế mấy món nhạt nhẽo nghìn bài một điệu ngày nào ách phở cũng làm kia.

Thu Phượng Vũ sau khi ném miếng thứ nhất, ánh mắt nói là khiếp sợ cũng không quá, “Người cư nhiên biết trù nghệ!”

“Ha ha, sản nghiệp Thư gia ta, chỉ riêng từ lâu đã có hơn sáu mươi tiệm, mấy dạng này đều là món ăn chiêu bài, ta từ nhỏ ăn rất nhiều lần, cũng liền học cách làm.” Thư Lưu Y cười đến vân đạm phong khinh: “Thu chương môn nếu thích, văn sinh ngày mai lại làm vài món.”

Tốt nhất là ở lại Vô Hương viện làm đầu bếp chuyên dụng của người..... Hắn dưới đáy lòng bỏ thêm một câu, bất quá hiện tại, còn chưa tới lúc nói lời này. Muốn bắt được tâm nam nhân, cần dùng lửa nhỏ chậm rãi đun, không thể nóng vội, “Nào, lại nếm thử món này! Còn có món này.....”

Thu Phượng Vũ chỉ lên tiếng ừ, không tỏ rõ ý kiến, từ từ ăn thức ăn Thư Lưu Y gấp vào trong bát của mình, hắc mâu cũng không tự biết ngưng ở trên mặt Thư Lưu Y. Thư Lưu Y này, tựa hồ luôn ngoài dự kiến của y.....

Ngày hôm sau, cũng là những món tinh mỹ mê người, bàn cơm thì bị Thư Lưu Y dọn đến bên dưới đại thụ.

Đỉnh đầu, hoa rơi chậm chậm khẽ chuyển như tuyết bay, bên tai, tiếng sáo khi xa khi gần, thanh du xuất trần.

Thư Lưu Y thổi xong một khúc, buồng sáo ngọc, đối Thu Phượng Vũ cười cười, mở miệng liền một trận ho khan.

Thu Phượng Vũ mặc mâu tối đi chút, đột nhiên buồng bát đĩa, nhoáng một cái liền không thấy bóng dáng, Thư Lưu Y còn đang kinh ngạc, nam nhân đã quay trở lại, trong tay nâng áo choàng Thư Lưu Y để trong phòng.

“Khoác lên.” Thanh âm Thu Phượng Vũ vẫn đạm mạc, Thư Lưu Y lại nghe ra tia ấm áp như có như không kia.

Hắn tiếp nhận áo choàng, cúi đầu, khóe miệng nhin không được khẽ cười một chút.

Trên lớp băng cứng rắn, một khi bị đục ra một khe hở nhỏ, cho dù là nhỏ đến đâu đi nữa, theo thời gian chuyển dời, cũng sẽ dần dần tách ra thành lỗ hổng lớn hơn.....

Thư Lưu Y cảm thấy, lớp băng quanh thân Thu Phượng Vũ ở trong trù nghệ, âm luật, thi từ, thư họa mà hắn không ngừng triển lộ đã chậm rãi bị nứt ra, trong ánh mắt nam nhân nhìn hắn, bắt đầu mang theo càng nhiều tìm tòi nghiên cứu, xưng hô với hắn, cũng từ ‘Thư gia đại công tử’ kính cẩn xa lạ lúc ban đầu biến thành ‘Thư công tử’.

Thương thế của hắn, kỳ thật đã sắp khỏi hẳn, Thu Phượng Vũ không còn vì hắn vận khí chữa thương, nhưng mà nam nhân dường như cũng quên đuổi Thư Lưu Y xuống núi, vẫn tùy ý hắn lưu lại trong viện. Thư Lưu Y tất nhiên là âm thầm vui sướng không thôi, mỗi ngày làm đủ loại món ăn cho Thu Phượng Vũ.

Sau đó buổi trưa một ngày nọ, khi hai người ngồi ở dưới tàng cây dùng cơm nói chuyện, Thư Lưu Y thực chân thành nói: “Thu chương môn, văn sinh cùng môn hạ của người là tương giao ngang hàng, người cũng đừng gọi ta cái gì công tử nữa, cứ gọi thẳng tên ta là được.”

Thu Phượng Vũ dừng một chút, lập tức gật đầu nói: “Cũng được.”

“Lưu Y.....” Y chuyển mắt nhìn Thư Lưu Y chăm chú, than nhẹ: “Lấy tướng mạo tài hoa của người, nên tìm giai ngẫu làm bạn, vì sao lại đi thích nam tử?”

Thư Lưu Y biết nam nhân là thật thương tiếc hắn, cho nên nghiêm mặt nói: “Lưu Y không thích nữ sắc, nếu thực cưới nữ tử, chẳng phải là hại người lại còn hại mình.”

Thu Phượng Vũ nhưng lại không có phản bác, sững sờ, mới nói: “Nam tử tương luyện, chung quy không hợp với thiên đạo luân lý.”

“Trong thiên hạ, chuyện không hợp luân thường còn rất nhiều, đâu chỉ Lưu Y gây nên.” Thư Lưu Y nhẹ nhàng hời hợt lắc đầu, “Ta cũng không muốn lưu danh sử sách, hà tất làm trái với tâm ý của mình đắm nhận những cương thường luân lý kia.”

Hắn khẽ sát vào Thu Phượng Vũ, chống lại hai mắt đen thuần của nam nhân, mỉm cười chậm rãi nói: “Cả đời này, ta chỉ cầu được một tri kỷ, có thể cùng ta ngồi ngắm mây trôi hoa rơi, dặt tay sống đến cuối đời.”

Khoảng cách giữa hai người, đã gần đến có thể nghe được hơi thở lẫn nhau. Thư Lưu Y nói xong, chờ xem phản ứng của nam nhân, sẽ là không quen không khí ái muội giữa hai người, xoay người rời đi, hoặc là dứt khoát trầm mặt răn dạy hẳn?

Bất quá hẳn rất chắc chắn, Thu Phượng Vũ hiện giờ đối hẳn hẳn đã rất có hảo cảm, không đến nỗi lại thật mạnh thường cho hẳn một chưởng.

Trong mắt Thu Phượng Vũ lần đầu tiên xẹt qua một chút hoang mang nghi hoặc, tựa hồ khó có thể lý giải lời Thư Lưu Y, bỗng nhiên ánh mắt run lên, đột nhiên đứng dậy, phất đi hoa rơi trên áo, khí định thần nhàn nhìn xuống Thư Lưu Y. “Vậy ngươi vì sao đối những tình nhân kia của ngươi bội tình bạc nghĩa?”

Thư Lưu Y tuyệt không nghĩ tới Thu Phượng Vũ lại toát ra một câu như vậy, một hơi buồn phiền nghẹn ở yết hầu suýt nữa dâng lên, ho khan vài tiếng, cố gắng điều hoà hơi thở, ngẩng đầu cười khổ: “Thu chưởng môn, nếu không phải người ta yêu từng người đều bỏ ta cưới vợ sinh con, Lưu Y làm sao cho tới hôm nay vẫn lẻ loi một mình, cô đơn chiếc bóng.”

“Vậy sao?” Ngữ điệu nam nhân rõ ràng hiển lộ không tin, nhưng là cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ là nhìn Thư Lưu Y một cái, cả người lóe lên tiến vào nội thất, để lại Thư Lưu Y ở dưới đại thụ vô cùng buồn bực.

Lần thăm dò đầu tiên, cứ như vậy hồng rồi.

(1) Thiết bất thành cương: Rèn sắt không thành thép, yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ tốt hơn.

4. Chương 3

Buổi tối khi nấu cơm, Thư Lưu Y vẫn rầu rĩ không vui, lấy sạn chọc chọc thức ăn trong nồi, trong lòng không yên.

Ai, khẳng định là tiếng tăm phong lưu lãng tử của hắn trong chốn giang hồ khiến cho Thu Phượng Vũ thành kiến rất sâu với hắn, nhưng loại chuyện này lại thật sự rất khó giải thích rõ ràng cùng Thu Phượng Vũ, hơn nữa nam nhân cũng chưa chắc hẳn nghe hắn nói. Thật vất vả mới từng bước tiếp cận nội tâm Thu Phượng Vũ, khiến Thu Phượng Vũ thay đổi thái độ với hắn, tuyệt không thể bỏ dở nửa chừng.....

Thu Phượng Vũ đứng ngoài cửa phòng bếp, nhìn vào, thấy được sườn mặt của Thư Lưu Y bên giàn bếp.

Y cũng không biết mình sao lại tâm huyết dâng trào chạy đến phòng bếp. Trước khi luyện khí, y vài lần nhớ tới những lời ban ngày Thư Lưu Y nói, chỉ cảm thấy tâm thần không yên, không thể tĩnh tâm nhập định, liền ra nội thất, vốn chỉ muốn tùy ý đi dạo bình phục tâm tình, chân cũng không tự chủ theo mùi khói dầu phiêu tán trong gió mà đến phòng bếp.

Cho dù thân ở phòng bếp tràn ngập dầu khói, trong tay cầm sạn, động tác của Thư Lưu Y vẫn tao nhã tiêu sái, như đặt mình trong thính đường hoa lệ, đang múa bút vẽ tranh, chỉ có mảy hơi hơi nhẩn lại, rõ ràng đang thất thần.....

Thu Phượng Vũ ở ngoài cửa nhìn, không khỏi cũng xuất thần, thỉnh linh nghe Thư Lưu Y hô nhỏ ra tiếng

“Làm sao vậy?” Thu Phượng Vũ không cần nghĩ ngợi phiêu thân đến gần.

“A?” Mu bàn tay bị dầu cải bắn lên, nhanh chóng nhìn đến Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y ngạc nhiên nói: “Thu chưởng môn, ngươi sao lại đến đây?” Nam nhân này luôn là xiêm y tuyết trắng, không nhiễm bụi trần, chạy đến trừu phòng thôi đây dầu mỡ làm gì chứ?

Thu Phượng Vũ đã thấy rõ Thư Lưu Y chỉ là trên mu bàn tay bị dầu văng bắn tạo thành một một cái bọt nước nhỏ, cũng phát giác mình vừa rồi có chút quá khẩn trương, khụ một tiếng, hờ hững nói: “Ta đang tản bộ.” Hai tay chấp sau lưng, nhanh xoay người rời đi.

Tản bộ lại đến tận trù phòng? Thư Lưu Y buồn cười, lại nhịn không được liên tục lắc đầu. Thu Phượng Vũ rõ ràng là để ý hẩn, nếu không cũng sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới nơi này, nghe được hẩn hô đau liền lập tức lo lắng vọt vào, nhưng trong lòng nam nhân, đại khái cũng không nguyện thừa nhận sự thật này.....

— — —
Bảy tháng bảy, đêm như nước.

Trên dưới tổng đường Côn Luân phái vẫn quanh quẽ như thường, không có nửa điểm không khí của đêm thất tịch, ngược lại trong Vô Hường viện ánh nến lấp lóe chớp động.

“Thả thêm vài chiếc đèn, mới giống qua lễ.” Thư Lưu Y ngồi bên hồ ôn tuyền, lần lượt thả vào trong hồ hơn mười chiếc đèn hoa sen do chính mình dán ra.

Cánh hoa sen trắng nõn, chứa đựng nến đỏ đung đưa, chầm chậm trôi đến chỗ sâu trong bích hồ, trăng sao trời đêm tỏa sáng, chiếu rọi quang ảnh của liên đăng trên mặt hồ trôi nổi dập dờn, tựa như ảo mộng.

Thư Lưu Y cầm lấy chiếc đèn cuối cùng, quay đầu cười với tuyết y nhân khoanh tay đứng thẳng phía sau. “Thu chương môn, người muốn đến thả một chiếc hay không?”

Thu Phượng Vũ lạnh nhạt lắc lắc đầu.

Thư Lưu Y thất vọng thở dài, từ ngày đó sau khi tâm sự dưới tàng cây, Thu Phượng Vũ vẫn ôn hoà với hẩn, mặc dù không xa lánh, nhưng cũng tựa hồ nổi lên tâm đề phòng, không cho hẩn lại bước vào. Thư Lưu Y vì thế phiền não hết mấy ngày, ăn cơm, đi ngủ, đều suy ngẫm nên làm cách nào mau chóng phá vỡ cục diện.

Vừa vặn hôm nay thất tịch, hẩn cố ý dậy thật sớm, hưng trí bừng bừng làm hơn mười chiếc đèn hoa sen, vào đêm mất hết một phen lời lẽ, mới mới được Thu Phượng Vũ đến bên hồ thả hoa đăng, nhưng mà xem tình hình trước mắt, Thu Phượng Vũ hiển nhiên không hề hứng thú với cái này.

Một tia thương cảm ập lên mặt Thư Lưu Y, hẩn thả chiếc đèn hoa sen cuối cùng xuống nước, nhìn liên đăng chậm rì rì trôi xa, nhẹ giọng thì thào lẩm bẩm: “Nghe nói vào đêm thất tịch, chỉ cần viết tên của ý trung nhân lên đèn hoa sen, tâm nguyện liền có thể trở thành sự thật, cũng không biết là thật hay giả..... Ha ha.....”

Hẩn cười nhẹ vài tiếng, nâng hai vai cô đơn, đứng dậy rời khỏi bờ hồ ôn tuyền.

Hai mắt Thu Phượng Vũ dưới ánh trăng thanh lãnh càng lộ vẻ thâm trầm, từ bóng lưng đã xa của Thư Lưu Y chuyển hướng mặt hồ. Những đèn hoa sen này trôi theo dòng nước, đã đến giữa hồ, ánh nến lấm tấm, mỏng manh tựa như tinh quang đom đóm.

Y triển động thân hình, mũi chân điểm nhẹ vài cái trên mặt nước, nhẹ tựa chim hồng(1), lướt tới chỗ sâu trong bích hồ, dương tay áo cuốn lên một ngọn liên đăng.

Trên cánh hoa sen tận cùng bên trong, quả nhiên viết hai chữ cực nhỏ. Phượng Vũ.

Phượng Vũ? Phượng Vũ! Phượng Vũ?! Y khiếp sợ, kế tiếp khó có thể tin, mạnh quay đầu, chuyển xem chiếc đèn hoa sen khác, mỗi một chiếc, đều là giống nhau viết hai chữ Phượng Vũ.

Vì sao? Không phải là tên của Nhung Khiên Kỳ, thế nhưng là y!

Thu Phượng Vũ phát tay áo, đánh tan ánh trăng rọi khắp mặt hồ, tóc đen tung bay, tâm đã loạn.

Trong phòng ánh nến u ám, Thư Lưu Y nằm trên giường, lo lắng xuất thần.

“Phanh!” Cửa phòng khép hờ chợt bị đẩy ra, tay Thu Phượng Vũ nâng một ngọn liên đăng, chậm rãi đi vào. Nến ở tim sen đã sắp cháy hết, chỉ còn một chút lửa đỏ yếu ớt sắp tắt còn đang giãy dụa nhấp nháy, chiếu lên mặt Thu Phượng Vũ.

Khuôn mặt chất phác, ánh mắt phức tạp.

Thư Lưu Y hít một hơi dài, ngồi dậy, đối diện Thu Phượng Vũ một lúc lâu, chung quy định không lại khí thế của nam nhân, chột dạ cúi đầu, thấp giọng nghiêm nghị nói: “Người đều thấy được.....”

Thu Phượng Vũ không lên tiếng, hạ mắt chăm chú nhìn liên đăng đã tắt lửa, tựa hồ đang tự hỏi một thiên cổ nan đề, hồi lâu, cuối cùng dùng thanh âm thanh hàn lạnh lùng giống như trước kia chậm rãi nói: “Người đêm nay bảo ta xem người thả đèn, là muốn ta nhìn cái này.”

Dụng ý bị nhìn thấu, Thư Lưu Y gật đầu, tươi cười chua sót, giữa hấn và Thu Phượng Vũ, có thể nói chỉ cách một sợi chỉ mỏng, Thư Lưu Y mấy ngày nay nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định được ăn cả ngã về không, đâm thủng tầng chướng ngại này, không cho Thu Phượng Vũ lại lảng tránh.

“Vì sao?” Thu Phượng Vũ ánh mắt bỗng nhiên trở nên vô cùng sắc bén lạnh liệt, như hàn kiếm vô hình đâm thẳng Thư Lưu Y, “Người người thích, không phải Nhung Khiên Kỳ sao?”

“Trước đây đúng là vậy. Nhưng nếu hấn đã thành thân, ta và hấn, từ nay về sau chỉ là bằng hữu bình thường, ta cũng sẽ không đi phá hoại tình nghĩa vợ chồng hấn.” Thư Lưu Y không muốn đàm luận nhiều về Nhung Khiên Kỳ, bình tĩnh nhìn Thu Phượng Vũ, ôn nhu nói: “Thu chướng môn, bất luận người tin hay không, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy người, đã ái mộ người rồi.....”

“Câm miệng!” Quát mắng thấp trầm lẫn theo tức giận cắt ngang lời Thư Lưu Y chưa nói hết, thân ảnh Thu Phượng Vũ nhoáng lên, một ngón tay đã ấn lên mi tâm Thư Lưu Y, đăng hỏa chiếu rọi xuống, ngón tay y thon dài hữu lực, dường như phiếm một tầng màu vàng nhạt.

“Thư Lưu Y, đừng ép ta ra tay giết người.” Từng chữ từng nét cảnh cáo, thanh sắc nghiêm ngặt.

Thư Lưu Y ngược lại nở nụ cười, mặt mày đau thương hé ra thâm tình vô hạn, “Là Lưu Y sai, không nên làm cho Thu chướng môn khó xử, người liền động thủ đi, có thể chết trong tay người mình yêu, ta chết cũng không hối hận.”

Hấn khụ hai tiếng, nhắm mắt lại, tai nghe tiếng hít thở của nam nhân dần dần trầm trọng, hai tay Thư Lưu Y ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, lòng bàn tay ẩm ướt, toát mồ hôi lạnh.

Hấn đang cực, Thu Phượng Vũ sẽ không thật sự lấy mạng hấn.

Cảm giác áp bách mi tâm đột nhiên biến mất, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm kiềm chế của Thu Phượng Vũ: “Trời sáng liền đi cho ta! Đừng để ta thấy người nữa!”

Hấn biết, Thu Phượng Vũ cũng không phải hoàn toàn vô tình với hấn, Thư Lưu Y vui sướng mở to mắt, thấy Thu Phượng Vũ đã xoay người muốn đi, hấn vội vàng vươn tay, dùng sức kéo lấy ống tay áo nam nhân, “Thu chướng môn, người cũng có cảm giác với ta, có phải không? Cần gì cấp bách đuổi ta đi!”

Thu Phượng Vũ nổi giận quát: “Buông tay! A?!”

Thư Lưu Y không những không buông ra, ngược lại được một tác muốn tiến một thước ôm chặt lấy y, thừa dịp Thu Phượng Vũ kinh ngạc vạn phần, hôn lên môi nam nhân.

“Ầm” một tiếng, tiếng xương sườn vỡ vụn giòn vang làm người ta nghe thấy mà ê cả răng.

Thư Lưu Y ngã mặt té ngã trên đất, nhin đau, nhìn mắt đen phần nộ của Thu Phượng Vũ, gian nan mỉm cười: “Ta chỉ là thích người, thật sự, thích.....”

Trước khi ngất, hấn nhìn thấy, tức giận trong mắt Thu Phượng Vũ, bị càng ngày càng nhiều khó hiểu cùng mê vọng chôn vùi.....

— —
Cánh sen tuyết trắng trong lòng bàn tay lẳng lặng nở rộ, hai chữ cực nhỏ chính giữa hết sức rõ ràng, Thu Phượng Vũ nhìn hồi lâu, chậm rãi đem tầm mắt chuyển đến trên giường.

Thư Lưu Y nằm ngửa, hôn mê chưa tỉnh, chỗ bị thương đã được Thu Phượng Vũ tìm đại phu đến băng bó thỏa đáng, mặt và môi hấn đều trắng bệch một mảnh, không chút huyết sắc.

Vô thức, Thu Phượng Vũ đi đến bên giường, đưa tay khẽ vuốt vài sợi tóc trên trán đầm mồ hôi của Thư Lưu Y nổi khổ trong lòng càng sâu. Nụ hôn đột ngột trước đó, khiến y quá mức khiếp sợ, chờ đến lúc y ý thức được, tay y đã đánh gãy xương sườn Thư Lưu Y.

May mắn y cuối cùng kịp thời thu chưởng, bằng không Thư Lưu Y nhất định chết, nghĩ đến người trước mắt thiếu một bước đi vào Quỷ Môn quan, Thu Phượng Vũ lại có chút sợ hãi.

Y thừa nhận, chính mình bất tri bất giác, quả thật đã quen cảm giác có Thư Lưu Y làm bạn, cho nên biết rõ Thư Lưu Y thương thế đã khỏi, y cũng không gấp đuổi Thư Lưu Y đi. Chính là ngày đó, lời nói kia, về mặt kia của Thư Lưu Y, phảng phất đều là biểu đạt cho y, làm y lâm vào mê loạn.

Thanh niên phong lưu danh mãn giang hồ này, chẳng lẽ thật sự đang bày tỏ ái mộ với y, hay là đang trêu đùa y? Nhưng nếu chẳng qua chỉ là hứng khởi nhất thời, Thư Lưu Y vì sao còn muốn liều chết đến hôn y?

Thu Phượng Vũ đột nhiên phát hiện, mình kỳ thật vẫn chưa hiểu biết Thư Lưu Y bao nhiêu, ánh mắt y lưu chuyển, bỗng nhiên thu hồi tay, xoay người ra khỏi phòng Thư Lưu Y.

Thư Lưu Y có thể lần nữa xuống giường đi lại, đã là một tháng sau. Xương sườn bị đánh gãy kia mặc dù đã liền lại, ngực vẫn thường thường ần ần đau.

Từ lần bị thương tới nay, Thu Phượng Vũ không có xuất hiện trước mặt hắn, chỉ có ách phó kia chăm sóc hắn thuốc thang cơm áo, khiến Thư Lưu Y vô cùng mất mát.

Chỉ trách mình đêm đó quá nôn nóng xúc động, lại sai lầm mà đem đường đường võ lâm chí tôn xem như những tình nhân trước đây mà đối đãi, kết quả chọc giận Thu Phượng Vũ. Hắn hiện tại cũng chỉ có thể tự an ủi tốt xấu hắn không bị đuổi khỏi Vô Hư viện, sự tình chung quy còn có thể xoay chuyển, coi như là từ chỗ chết tìm được đường sống đi.

Trong viện gió thổi lá rơi, thượng tuần(2) tháng tám, đã mang chút ý lạnh mùa thu, Thư Lưu Y dựa lên đại thụ, chậm rãi ngồi xuống đất, sau đó ngẩn người.

Trong tầm mắt, đột nhiên hiện ra một bạch ảnh. Nhìn rõ đúng là Thu Phượng Vũ một tháng không gặp, hắn vừa mừng vừa sợ, đứng lên vừa định chào hỏi, đã thấy sau lưng Thu Phượng Vũ còn có một hắc y nữ tử cao gầy đi sát theo sau, chính là vị Quân sư tỷ kia.

Biểu tình sơ đồ hai người lạnh lùng y hệt nhau, Thư Lưu Y không khỏi lo sợ bất an.

Ánh mắt Thu Phượng Vũ chuyển đến trên người Thư Lưu Y, nhàn nhạt phân phó nữ tử kia: “Đan Phong, đọc cho hắn nghe.”

“Vâng.” Trong tay Quân sư tỷ cầm quyển sổ mỏng tương tự sổ sách, mở ra vừa đọc vài câu, Thư Lưu Y liền thay đổi sắc mặt.

Ghi chép trên sổ, lại toàn là chuyện phong lưu mấy năm qua của hắn.

“..... Hai mươi tuế thu, đến hội thơ Động Đình hồ, lấy văn kết bạn, kết giao tân khoa thám hoa Ngu Ngọc Lang, ở lại Ngu phủ bốn tháng, sau Ngu thám hoa ngênh thú con gái Khổng học sĩ, liền rời Ngu phủ. Xuân năm sau, ngẫu ngộ đường chủ Tùy Đường của Phong Lôi Ngũ Hành đường, dây dưa suốt hai tháng, bị Phong Lôi chủ đường của Tùy Đường gây thương tích, cuối cùng được vào ở Ngũ Hành đường dưỡng thương.....”

Thư Lưu Y khuôn mặt tuần tú ngũ sắc tạp trần, này đều là chuyện cũ bấy nhiêu năm trước, nhưng lại để cho người ta tìm ra, còn ở trước mặt Thu Phượng Vũ đọc lớn tiếng như thế. Nhìn thấy một tia chế giễu lạnh nhạt đã lâu không thấy từ sâu trong mắt đen của nam nhân hiện lên, Thư Lưu Y thật sự nóng nảy.

“Đừng đọc nữa!” Nếu không phải thương thế vừa mới khỏi, hắn đã sớm nhào lên đoạt đi quyển sổ ghi nợ phong lưu kia.

Quần Đan Phong căn bản không để ý hắn, lật qua một trang, diện vô biểu tình đọc tiếp: “Cuối năm, Tùy đường chủ thành thân. Lập tức đi Lạc Dương ngắm mẫu đơn, quen biết đại lão bản Cảnh Ngã Phi của hiệu Thái Nguyên trạm Giao Tử ở Thục Trung, biết Cảnh đại tiên sinh thích ngọc cầm, dâng tặng đàn ngọc Cửu tiêu gia truyền của Thư gia, cùng Cảnh Ngã Phi trở về Thục Trung, một năm sau, Cảnh Ngã Phi cưới vợ.”

“Mùa đông cùng năm, đến tiệc rượu ở Bình Giang phủ doãn, tương ngộ ái tử Mạo Họa Nam của Trung thư thị lang, tốn thời gian nửa tháng điều khắc cho Mạo tiểu công tử một bức tượng ngọc chân thân, giành được niềm vui của người, ra vào có đôi hơn nửa năm, Mạo tiểu công tử phụng mệnh cha mẹ thành hôn.”

Sách lật tới tờ cuối cùng. “Mùa hạ năm ngoái, du ngoạn thuyền hoa Tần Hoài, vô ý lật thuyền, cứu bốn ca cơ bị chìm dưới nước, cũng kết bạn một đệ tử Côn Luân cùng nhảy xuống nước cứu người” Quân Đan Phong bỗng nhiên ngừng lời, do dự một chút, nói với Thu Phượng Vũ: “Là Nhung sư huynh.”

“Phía sau, không cần đọc nữa, đốt đi!” Thu Phượng Vũ ngữ khí băng hàn thấu xương. “Đan Phong, người đi xuống.”

Quân Đan Phong cung kính rời khỏi Vô Hương viện.

Thu Phượng Vũ chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng nhìn từ đầu đến chân Thư Lưu Y, không nói một lời.

Thư Lưu Y ngay cả cười khổ cũng cười không nổi, hẳn quả thật không ngờ được Thu Phượng Vũ lại phái người tra nhất thanh nhị sở nội tình ngày xưa của hắn, lúc này, hắn e rằng thật sự bị đuổi khỏi cửa.

Nhưng mà có chút lời, vô luận Thu Phượng Vũ nguyện tin hay không, Thư Lưu Y vẫn quyết định phải nói.

“Này đều không sai. Kết giao đối đãi với mỗi người bọn họ, ta đều là toàn tâm toàn ý, cũng như hiện nay ta đối với người.” Nghe được Thu Phượng Vũ cười lạnh một tiếng, Thư Lưu Y chỉ đành gạt bỏ tia cười khó thể hiểu nổi.

“Người cảm thấy ta yêu hết người này tới người khác, cho rằng ta chỉ là gặp dịp thì chơi phải không? Người cũng thấy đấy, mỗi lần đều là bọn họ muốn thành thân, ta ngoại trừ rời đi, có thể làm cái gì?”

“Chẳng lẽ muốn ta đại náo hỉ đường cướp tân lang, hay là học theo mấy oán nữ bị chồng ruồng bỏ kia đi khắp nơi tìm người kể khổ, khóc suốt suốt cả đời? Lương tình tương duyệt quý ở hiểu nhau, nếu đã không hợp, ta cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ có thể tự cầu tri kỷ.”

Thu Phượng Vũ ánh mắt rất lạnh, nhưng không có phản bác.

Thư Lưu Y suy đoán tâm tư nam nhân, thấp giọng nói tiếp: “Ta quả thật biết bơi, việc bị chìm trong nước là ta lừa người, nhưng nếu không làm như vậy, ta sẽ không có cơ hội tiếp cận người.”

“Vậy thật là làm khó người.” Thu Phượng Vũ cũng không ngu dốt, chỉ là nhiều năm qua đã không còn ai dám giở thủ đoạn trước mặt y, các môn hạ đệ tử càng tôn kính y, dần dà, y cũng tự cho rằng trong thiên hạ không có người dám can đảm lừa gạt mình, ai ngờ lại gặp phải tên phong lưu Thư Lưu Y bị sắc làm mờ mắt này.....

Y hút một hơi dài, mạnh áp chế cảm xúc quái dị khó nói rõ trong lòng, lạnh giọng nói: “Một chưởng kia, người cũng là cố ý bị ta đã thương. Thư Lưu Y, người chắc chắn như vậy, xác định ta sẽ không giết người?”

Thư Lưu Y biết rõ Thu Phượng Vũ bề ngoài nhìn như bình tĩnh, trong lòng nhất định tức giận không nhẹ, bèn cẩn thận nói: “Thu chưởng môn là thế ngoại cao nhân, sẽ không lạm sát kẻ vô tội, sẽ không thật sự khi dễ văn sinh hậu bối ta đây.”

Hắn vừa nói vừa thử tiến lên hai bước về phía Thu Phượng Vũ, phát giác mắt nam nhân trầm hắc, nhưng không lộ ra chán ghét, hắn bình tâm, lớn gan cầm tay Thu Phượng Vũ.

Như trong dự liệu của hắn, Thu Phượng Vũ không có vẫy tay hắn ra, chỉ là đồng tử hơi hơi co rút lại, quanh thân sát khí bốn phía, cả người phẳng phất như trong nháy mắt biến thành một thanh lợi kiếm không vỏ phủ kín băng tuyết.

Nam nhân mở miệng, trầm thấp hơn trước kia, từng chữ lạnh như băng sương tuyết châu, làm cho màng tai Thư Lưu Y đau nhói. “Thư Lưu Y, người có biết mình đang làm gì không?”

“Ta biết.” Thư Lưu Y hít sâu, tràn ra nụ cười ôn nhu động lòng người nhất, tay nắm bàn tay Thu Phượng Vũ cũng tăng thêm lực đạo, “Ta đối với người chỉ có kính trọng quý mến, tuyệt không có ý khinh nhờn. Người có thể lại tin ta một lần không?”

Hắn nhìn chằm chằm hai mắt Thu Phượng Vũ, nhưng ánh mắt đối phương càng lúc càng thâm trầm, giống như hàn đàm vực sâu khó có thể thấy đáy, Thư Lưu Y cũng đoán không ra Thu Phượng Vũ giờ phút này đến tột cùng suy nghĩ cái gì, hắn bất tri bất giác nín thở, như tên tù phạm nơm nớp lo sợ đang chờ đợi xử trí cuối cùng.

Hắn cảm giác đợi hồi lâu, cuối cùng nghe được Thu Phượng Vũ lạnh lùng nói: “Những lời này, người đã nói quá với bao nhiêu người? Hở!”

Đầu ngón tay nam nhân khẽ bấn, đánh văng tay Thư Lưu Y, xoay người nhìn trời xa.

Nguyên lai Thu Phượng Vũ vẫn đang rối rắm lịch sử phong lưu trước đây của hắn, Thư Lưu Y ngược lại thật nhẹ nhàng thở ra, ôn nhu nói: “Chỉ cần người đồng ý, từ nay về sau, ta đều chỉ là Lưu Y của một mình người, trừ phi người ngày sau có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, muốn cưới vợ sinh con, không cần đến ta nữa.....”

Lời yêu thương liên tục thế này trước giờ hắn am hiểu nhất, nói đến cuối lại ảm đạm đau buồn, có vẻ cực vì u oán đáng thương.

Thu Phượng Vũ lần này trầm mặc lâu hơn, mới chậm chạp quay đầu lại, chăm chú nhìn Thư Lưu Y, bỗng nhiên cười, cơ thịt trên mặt vẫn cứng ngắt như trước, vô cùng kỳ lạ, “Ta dung mạo xấu xí, chẳng lẽ người cũng không để ý?”

Thư Lưu Y âm thầm lắc đầu, Thu Phượng Vũ này thế nhưng cho rằng nhân bì diện cụ kia vẫn chưa lộ ra, còn lấy đến thử hắn? Hắn Thư Lưu Y từ mười sáu tuổi đã lăn lộn trong đồng mỹ nam, làm sao mà nhìn nhầm. Hắn chỉ cảm thấy buồn cười, trên mặt lại không mảy may để lộ, nghiêm mặt nói: “Đẹp xấu chẳng qua là tầng da. Ta thích chính là con người Thu chuởng môn người.”

“Người thật sự nghĩ như vậy?” Thu Phượng Vũ hỏi vô cùng chậm, vô cùng thận trọng.

“Lưu Y tuyệt không nói dối.” Khi nói lời này, Thư Lưu Y lơ đãng bắt được tiểu ý thấp thoáng trong ánh mắt Thu Phượng Vũ.

“Được, ta tin người. Nhưng ngày sau, người cũng đừng hối hận.” Thu Phượng Vũ đậm nhiên cười.

— —

Dùng vui sướng và đắc ý hình dung tâm tình Thư Lưu Y mấy ngày sau là cực kỳ thỏa đáng. Vì rèn sắt khi còn nóng, để cho Thu Phượng Vũ càng thêm yên lòng, Thư Lưu Y mấy ngày nay dùng hết bản lĩnh ôn nhu khắp toàn thân, ngoài miệng càng giống như bôi mật, dâng hết ân cần cho Thu Phượng Vũ.

Thu Phượng Vũ mới đầu còn có chút xấu hổ với mấy lời ngon ngọt của hắn, nhưng nghe nhiều cũng liền tập thành thói quen, trong ánh mắt nhìn Thư Lưu Y thậm chí mang theo một chút vui sướng nhàn nhạt.

Thư Lưu Y biết, lòng Thu Phượng Vũ đã hoàn toàn mở ra với hắn, bước tiếp theo, hắn muốn cả người Thu Phượng Vũ đều thuộc về hắn, nam nhân lạnh như băng này, đến trên giường, không biết sẽ là một phen phong tình thế nào?

Hắn càng muốn, dục hỏa càng mạnh, bèn vào đêm Trung thu, xuống bếp làm một bàn món ngon, dọn đến trong phòng Thu Phượng Vũ.

Đây là lần đầu tiên hắn vào phòng Thu Phượng Vũ. Bài trí trong phòng đơn giản như trong tưởng tượng của hắn, ngoại trừ tủ gỗ, chỉ có một cái giường lớn, một trường tháp để ngồi luyện khí, một chiếc bàn thấp nhỏ, vài cái đệm hương bồ.

Trên bàn, rõ ràng đặt chiếc đèn hoa sen.

Thư Lưu Y khó nén kinh hỉ, hắn nguyên bản còn tưởng rằng Thu Phượng Vũ đêm đó giận dữ hủy đi liên đăng, xem ra tâm nam nhân, kỳ thật không giống bề ngoài lạnh lùng cứng rắn như vậy.....

Hắn dời liên đăng, đặt bát đĩa thức ăn lên, lại tìm ách phó ra dẫu nửa ngày, để cho ách phó đem rượu đến.

Đưa tới là một bình rượu thanh khoa(3), không có mùi vị gì cả, Thư Lưu Y có chút thất vọng, Thu Phượng Vũ lại cười cười, “Ta ít khi uống rượu, uống không được rượu mạnh, trên đảo chỉ có rượu này. Khi Khiên Kỳ thành thân mở tiệc chiêu đãi tân khách, rượu dùng đến còn là hân đặc biệt mua về.”

Đột nhiên nghe được cái tên mình cố quên, Thư Lưu Y tay đang châm rượu không khỏi dừng một chút, rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, nhưng vẫn không tránh được ánh mắt Thu Phượng Vũ.

“Người vẫn còn nhớ hắn?”

Thu Phượng Vũ ngữ khí bình thản, Thư Lưu Y vẫn từ đó nghe được một tia không vui, lắc đầu khẽ cười nói: “Hắn đã là người có gia thất, ta còn nhớ hắn làm gì chứ.”

Sợ Thu Phượng Vũ lại loạn tưởng, phá hư không khí tốt đẹp tối nay, hắn vội rót đầy một chén rượu, đưa cho Thu Phượng Vũ, “Nào, uống rượu, nhanh dùng bữa, bằng không sẽ nguội.”

Thu Phượng Vũ tiếp chén rượu, Thư Lưu Y lại không buông, đón ánh mắt kinh ngạc của nam nhân hớp một ngụm lớn, mỉm cười tới gần Thu Phượng Vũ, dán sát vào miệng nam nhân, Thu Phượng Vũ cảm thấy hai gò má đều nóng lên, hơi chần chờ, liền há miệng uống xuống rượu Thư Lưu Y truyền vào trong miệng.

Theo rượu đi vào, còn có đầu lưỡi linh hoạt của thanh niên.....

“Ừm.....” Chấm dứt nụ hôn đầu tiên thật sự ý nghĩa cùng Thu Phượng Vũ, bụng dưới Thư Lưu Y đã bắt đầu nóng lên, hắn nhanh ôm lấy thân thể cũng nóng lên của Thu Phượng Vũ, cùng nam nhân nhĩ tấn tư ma(4).

Hô hấp lướt qua bên tai, thực nóng, hơn nữa có chút dồn dập bất ổn.

Thu Phượng Vũ hắn là cũng bị hắn khơi mào dục vọng..... Thư Lưu Y hiểu rõ, cười nhẹ hỏi Thu Phượng Vũ: “Đêm nay, có thể chứ?”

Nam nhân nghe hiểu, hơi thở càng thêm loạn, con ngươi đen che kín một mảnh mù mịt.

Thư Lưu Y đã biết được đáp án, hắn xuống nhuyển thấp, đóng chặt cửa sổ, khêu mờ hoa đèn, rồi mới ôm Thu Phượng Vũ cùng ngã lên giường lớn.

Hôn môi vuốt ve vài lượt, hai người đều đã y sam bất chỉnh, tóc tai hỗn độn.

Thu Phượng Vũ đưa tay, thay Thư Lưu Y lấy xuống ngọc quan buộc tóc, dưới ánh nến ám hồng chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của thanh niên, Thư Lưu Y rõ ràng cảm giác được vật cứng chống ở hông hắn, cách lớp áo phát ra nhiệt độ nóng bỏng. Hắn nhẹ thở ra, duỗi thân mình, ôm lấy cổ Thu Phượng Vũ cười nói: “Người muốn ở trên hay không?”

Thư Lưu Y thích nam sắc, đối với việc ai trên ai dưới cũng không quá để ý, luôn luôn tùy tâm tình mà định, chỉ cần hai người trong hoan ái đều hợp ý, cái khác đều dễ thương lượng.

Hắn thực khẳng định Thu Phượng Vũ về phương diện này không có kinh nghiệm, nhưng nghĩ lấy thân phận địa vị Thu Phượng Vũ, chắc là không bỏ được mặt mũi nằm ở dưới nghênh hợp hắn, vậy chỉ có thể chính mình vất vả chút đảm đương vị trí bên dưới kia, dù sao cũng là lần đầu tiên, thế nào cũng phải làm cho Thu Phượng Vũ có ấn tượng tốt với tình sự giữa nam tử.

Thu Phượng Vũ không trả lời, chỉ vọt người đè lên Thư Lưu Y, từng chút hôn lên mắt, mũi, môi Thư Lưu Y, cuối cùng dừng ở bên tai.

“..... Lưu Y.....” Nam nhân nén giọng nói khàn khàn mờ ám của mình đến thấp nhất, lộ ra quần bách cổ sức che giấu, “Hay là người đến đi. Loại chuyện này, ta chưa làm qua.....”

Thư Lưu Y buồn cười, ‘phụt’ cười ra tiếng, trước khi Thu Phượng Vũ thẹn quá thành giận vội thu lại tươi cười, mạnh xoay người, đem Thu Phượng Vũ đặt ở dưới thân.

“Tuân mệnh, Thu chương môn.”

Màn vải trắng thuần thả xuống, lại cách màn trướng thỉnh thoảng truyền ra từng đợt âm thanh.

Cười nhẹ, thở dốc..... Bỗng nhiên, vang lên một tiếng hô khẽ tràn ngập hoang mang của Thu Phượng Vũ: “Người sao lại, sao lại?.....”

“Chính là phải từ đây đi vào.....” Thanh âm Thư Lưu Y nhiễm lên tình dục hết sức thấp nhu mì hoặc, “Phượng Vũ, ta thích nhất chính là người, ta sẽ cho người dục tiên dục tử..... Phượng Vũ.....”

“Người A!” Nam nhân tựa hồ muốn kháng cự, há miệng, lại chỉ có thể khó nhẹn thở dốc.

Tâm tình, âu yếm, va chạm, cả thiên địa ở trước mắt Thu Phượng Vũ phẳng phất như đèn lung lay mê loạn..... Lần đầu tiên trong đời, y biết trong cơ thể mình lại có thể sinh ra khoái ý thẹn thùng mà đáng sợ như thế.....

Trăng lên giữa trời, trong phòng Thu Phượng Vũ cuối cùng khôi phục yên tĩnh, chỉ nghe âm thanh hơi hơi thở dốc.

Thư Lưu Y vén hai bên màn, mang vẻ mặt thỏa mãn sau khi phóng thích, cười nhìn Thu Phượng Vũ trên giường, nam nhân vẫn ngơ ngẩn thất thần, hạ thể hòa với đệm giường nhẵn nhúm, một mảnh hỗn độn.

Nam nhân ngày thường lạnh lùng tựa hàn băng, vừa rồi dưới thể công và khiêu khích hết sức ôn nhu của hắn mà tan thành nước, còn mẫn cảm liên tiếp tiết ra vài lần..... Ngực Thư Lưu Y tràn đầy khoái cảm chinh phục, cúi đầu hôn lên thái dương đầm mồ hôi của Thu Phượng Vũ, ôn nhu hỏi: “Thoải mái không? Nếu mệt thì ngủ trước đi.”

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mệt mỏi không khống chế được kéo tới, Thu Phượng Vũ áy náy cười cười với Thư Lưu Y, mở miệng, tiếng nói khàn khàn ngay cả chính y cũng thấy xấu hổ, “Vây ta ngủ trước.”

Thư Lưu Y kéo chăn mỏng, đắp lên cho Thu Phượng Vũ, bản thân xuống giường mặc quần áo mang hài, tính đi phòng bếp nấu chút nước ấm giúp Thu Phượng Vũ tẩy sạch thân thể, quay đầu muốn nói một tiếng với Thu Phượng Vũ, đã thấy nam nhân ngủ rồi.

Ánh nến chiếu lên mặt Thu Phượng Vũ, bóng mờ trùng điệp.

Thư Lưu Y đột nhiên mãnh liệt muốn nhìn một chút chân diện mục của Thu Phượng Vũ. Kỳ thật trước khi hoan hảo, hắn đã nghĩ muốn Thu Phượng Vũ tháo xuống mặt nạ, nhưng mà lên giường rồi, hắn tận sức dùng hết thủ đoạn phong lưu làm cho Thu Phượng Vũ ý loạn tình mê, lại đem chuyện này quên mất.

Thân mật da thịt cũng làm rồi, cho dù trong lúc Thu Phượng Vũ ngủ mơ vụng trộm xem mặt y một chút cũng không vấn đề gì đâu. Thư Lưu Y trầm nghĩ, tay đã nhẹ nhàng sờ soạng lên.

Hắn sợ đánh thức Thu Phượng Vũ, cho nên động tác vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng, đầu ngón tay men theo thái dương cùng bên tai Thu Phượng Vũ chậm rãi sờ soạng, quả nhiên đụng đến một khe hở nhỏ như sợi tóc.

Hắn nín thở, chậm rãi kéo mặt nạ lên.

Thư Lưu Y trước đó đã tưởng tượng đến tướng mạo Thu Phượng Vũ rất nhiều lần, anh tuấn bức người, hoặc là ôn văn nho nhã, lại hoặc là thanh tú tú khí, nhưng dù loại nào cũng không chán động như giờ khắc này tận mắt nhìn chân diện mục của Thu Phượng Vũ.

Thứ dưới mặt nạ, đã không thể gọi là mặt. Mảng lớn đỏ thẫm, cháy đen bao trùm lên da mặt nứt nẻ như vẩy cá, tựa như một đĩa trẻ bướng bỉnh sau khi nặn ra tượng đất lại hung hăng ném đi khiến cho tràn đầy vết nứt, lại vứt vào lửa nướng ba ngày ba đêm.

Mặt nạ trong tay nhẹ rơi xuống đất, cả người Thư Lưu Y đều cứng ngắc.

Sống hai mươi sáu năm, hắn chưa từng thấy qua gương mặt nào kinh khủng dọa người hơn Thu Phượng Vũ, mỹ nam tử mơ tưởng đã lâu trong lòng, lại là một tên quái dị xấu xí vô cùng!

Trò đùa này của ông trời, cũng không khỏi quá độc ác đi! Nghĩ đến mình vừa rồi lại cùng nam nhân xấu như quỷ này mây mưa, dạ dày Thư Lưu Y co rút một trận, suýt nữa nôn ra.

..... “Ta dung mạo xấu xí, chẳng lẽ người cũng không để ý?”.....

Trong phút chốc, Thư Lưu Y hiểu được ý tứ chân chính trong lời Thu Phượng Vũ ngày đó, ngực liền giống như bị người mạnh nhét vào một bó cỏ lớn, lấp kín làm cho hắn hoảng sợ, lại hối hận tột đỉnh, hận không thể hung hăng tát cho mình vài cái bạt tai nếu sớm phát hiện Thu Phượng Vũ xấu như vậy, hắn chết cũng sẽ không ở lại, càng sẽ không hao phí nhiều tâm tư như vậy, trăm phương nghìn kế đi lấy lòng một kẻ quái dị.

“Ừm.....” Thu Phượng Vũ bỗng chốc chuyển động, quay đầu nhìn về phía Thư Lưu Y. Y mới từ tỉnh lại, ánh mắt mơ mơ màng màng, vẫn là đôi mắt như mặc ngọc kia, ở trên gương mặt xấu xí của y, có vẻ buồn cười quái dị không nói nên lời.

Thư Lưu Y cố nén cảm giác dạ dày quay cuồng khó chịu, miễn cưỡng bài xuất một tia cười. “Thu, Thu chường môn, sao ngươi không ngủ thêm chút nữa?”

Thu Phượng Vũ chưa phát giác mặt nạ trên mặt mình đã bị kéo xuống, nghe vậy nhin không được cười một tiếng, nửa thật nửa giả trách cứ: “Lưu Y, ngươi sao lại gọi ta là Thu chường môn?”

Nhìn đến da thịt đầy vẩy cá đỏ sẫm cháy đen run run toát ra một ‘nụ cười’, Thư Lưu Y thật sự có xúc động muốn lập tức nhanh chân phá cửa chạy đi, ngay cả nhìn Thu Phượng Vũ nhiều hơn một chút, với hắn mà nói cũng không khác gì tra tấn.

Hắn tuyệt không muốn ở chung với kẻ quái dị này.

Thư Lưu Y hít sâu, gắng sức khắc chế tâm tình chính mình, cố tự nhiên cười nói: “Phượng Vũ, ngươi nghỉ ngơi trước, ta đi phòng bếp nấu chút nước ấm, giúp ngươi tắm rửa.”

Thu Phượng Vũ tin là thật, gật gật đầu.

Thư Lưu Y như trút được gánh nặng, nhanh chóng xoay người ra khỏi nội thất, hắn một bước cũng không dám dừng lại, chuyển qua phòng bếp liền thi triển khinh công, phóng qua bờ tường Vô Hương viện.

Trăng tròn sáng tỏ giữa trời như một chiếc mâm bạc, vốn là mỹ cảnh ngày vui nhân nguyệt sum vầy, hắn lại quyết tâm chạy trốn chết.

Muốn trách thì trách chính người bộ dạng quá xấu, còn đeo mặt nạ đến lừa ta..... Thư Lưu Y dưới đáy lòng tìm lý do cho mình, nhịp bước dưới chân cũng càng lúc càng nhanh, mơ hồ trông thấy phía trước hỏa quang lóe sáng, đã sắp đến cửa lớn tổng đường.

Hai đệ tử trực đêm cạnh cửa cũng thấy được bóng người từ xa đến gần, thấp giọng hỏi: “Ai?”

“A! Là Thư đại ca!” Một người trong đó đúng là Thanh Đàn, hắn kinh hãi tiến lên đón. “Đã hơn nửa đêm, Thư đại ca, ngươi còn chưa ngủ, ngươi đến tìm ta sao?”

Thư Lưu Y cấp bách chạy trốn, nào có thời gian rảnh nói nhiều với Thanh Đàn, lắc đầu nói: “Ta muốn đi chuồng ngựa, ra ngoài làm chút chuyện gấp, trời sáng sẽ trở lại.”

Thanh Đàn vô cùng thất vọng, mở đại môn, ủ rũ cùng Thư Lưu Y đi đến bên trái chuồng ngựa.

Ngựa của Thư Lưu Y buộc ở cọc gỗ sát ngoài nhất, nhìn thấy chủ nhân xa cách mấy tháng, thấp giọng phì phì trong mũi, vươn đầu khê cọ, vô cùng thân thiết.

Vỗ vỗ đầu tuần mã, Thư Lưu Y cởi bỏ dây cương, xoay người lên ngựa, vội vàng cáo biệt Thanh Đàn, phóng ngựa lao đi, chạy ra khỏi đại môn.

(1) Phiên nhược kinh hồng: Xuất phát từ ‘Lạc thần phú’ của Tào Thực, có câu ‘Phi nhược kinh hồng, uyển nhược du long’ (nhẹ tựa chim hồng, uyển chuyển như rồng), chỉ dáng người uyển chuyển, mềm mại.

(2) Thượng tuần: Từ mồng một tới mồng mười.

(3) Thanh khoa: Lúa mì thanh khoa (giống lúa trồng ở vùng Tây Tạng, Thanh Đảo, Trung Quốc)

(4) Nhĩ tấn tư ma: Vành tai và tóc mai chạm vào nhau, chỉ sự thân mật giữa hai người mền nhau.

5. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bờ hồ gần nhất cách tiểu đảo cũng có hơn mười dặm đường, nối nhau qua một đê dài.

Vó ngựa lên xuống, trong đêm khuya yên tĩnh đặc biệt vang dội chói tai, mỗi một tiếng, cũng tựa hồ đập lên trái tim Thư Lưu Y, làm hấn tâm như đánh trống.

Cứ như vậy không từ mà biệt, Thu Phượng Vũ sau khi tỉnh không biết sẽ nghĩ thế nào. Nhưng muốn hấn tiếp tục ở lại Vô Hương viện, ngày đêm đối diện gương mặt xấu xí kia, Thư Lưu Y tự thấy tuyệt không làm được. Hấn hiện giờ chỉ hy vọng Thu Phượng Vũ chỉ là nhất thời động tình, tức giận vài ngày, tốt nhất đem hấn quăng ra sau đầu..... Bất quá ngẫm lại cũng hiểu được không có khả năng. Lần này, hấn thật không biết mình phải làm sao thu thập tàn cục.

Thư Lưu Y cảm xúc phập phồng, im lặng cười khổ, chợt nghe phía sau ầm ầm vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, một người đang gọi tên hấn.

Hấn nhất thời tâm thần căng thẳng, lập tức liền nghe ra là thanh âm Nhung Khiên Kỳ, tâm giãn ra, lại vẫn vui đầu chạy đi, không chút nào giảm bớt tốc độ.

“Lưu Y!” Người đuổi theo phía sau thấy Thư Lưu Y không có ý dừng lại, dài giọng gọi rõ, từ trên lưng ngựa nhảy lên, thả người vọt nhanh vài cái, rơi xuống phía trước Thư Lưu Y, làm cho Thư Lưu Y không thể không ghìm cương dừng ngựa lại.

“Tránh ra.” Hấn nhíu mày. Lại trì hoãn nữa, sớm muộn cũng sẽ kinh động Thu Phượng Vũ. Tuy rằng nhìn thấy Nhung Khiên Kỳ bởi vì tiếng đuổi đi này của hấn mà lộ ra biểu tình kinh ngạc tổn thương, Thư Lưu Y cũng không rảnh rỗi giải thích nhiều, kéo cương liền lách qua bên cạnh Nhung Khiên Kỳ, lại bị người phía sau cầm chặt dây cương.

“Người thật sự không muốn nhìn đến ta nữa?” Nhung Khiên Kỳ âm đạm cười: “Ta biết người mấy ngày nay đều ở Vô Hương viện dưỡng bệnh, nhưng là sự mệnh khó trái, ta cũng không thể xông vào thăm người. Lưu y, người giận ta không sao, nhưng không cần dứt khoát rời đi như vậy.....”

Ta đi, cũng không phải bởi vì người! Thư Lưu Y mí mắt chớp động, cắt ngang Nhung Khiên Kỳ còn đang nói lên nổi lòng. “Nhung huynh, giữa ta và người sớm không còn gì để nói. Muốn nói thì xin đi nói với tẩu phu nhân đi. Phiền người tránh ra.”

Nhung Khiên Kỳ sắc mặt khó coi trước nay chưa từng có. Trong mắt mơ hồ lướt qua vài phần phần nộ, nhưng lập tức nén xuống, gật gật đầu, nghiêng người đứng ở bên đường. “Được. Hiện tại ta nói cái gì, người chắc hấn cũng nghe không vào. Người đi đi.”

Thư Lưu Y dù sao cũng từng có một hồi thật lòng yêu Nhung Khiên Kỳ, thấy hấn như thế, đáy lòng cũng có chút tư vị có lỗi, nghiêm nghị nói: “Người đã vô tâm ta đành ngừng lại. Nhung huynh, là người buông tay trước.” Vung lên mã tiên, từ bên cạnh Nhung Khiên Kỳ dứt khoát mà đi.

Mơ hồ nghe được Nhung Khiên Kỳ trầm thanh nói: “Thư Lưu Y, người sai rồi, ta sẽ không buông tay Ha ha.....”

Cười to, cuối cùng bị bỏ xa sau lưng ngựa.

— —
Gió đông cuốn lên, sắc trời mờ tối, Tây Hồ tuyết bay phát phơ.

Sóng gợn long lanh trên mặt nước, dạt vào một chiếc thuyền Ô Bồng(1). Sau song cửa gỗ khắc hoa, màn trúc buông xuống che đầy.

Thư Lưu Y biếng nhác nửa dựa bên cửa sổ, trong tay cầm một bình tử sa tinh xảo, như có như không hâm nóng rượu hoa điều(2) trên tiểu lô đất đỏ, tâm trạng buồn chán.

Mã bắt đình đề từ Côn Luân sơn trốn thoát, dọc theo đường đi lo lắng đề phòng, chỉ sợ Thu Phượng Vũ đuổi theo, may mà cho tới nay, chuyện hẩn lo lắng cũng không có phát sinh. Nhưng mà Thư Lưu Y vẫn không dám sơ suất, ở một chỗ nghỉ ngơi mấy ngày liền quay về nơi của hẩn, tới hôm qua đã đến Hàng Châu.

Chẳng qua, cũng không thể trốn đông trốn tây như vậy cả đời..... Hẩn ngáy ngẩn nhìn đắm đắm.

Mười năm lẩn lộn tình trường, số lần bị người vứt bỏ dùng hai tay cũng đếm không hết, nhưng từ bên cạnh tình nhân hốt hoảng trốn đi, với Thư Lưu Y vẫn là lần đầu tiên trước nay chưa từng có. Trước kia ngay cả khi bị tình nhân thông báo cắt đứt quan hệ, Thư Lưu Y cũng sẽ ra về tự nhiên thoải mái mà cười một cái, gửi vài câu chúc mừng, rồi mới trốn đến một nơi không nhìn thấy đối phương mượn rượu giải sầu, âm thầm nhấm nháp chua xót đầy bụng, trầm cảm qua ngày, cho đến khi người ngưỡng mộ kế tiếp xuất hiện.....

Biến người mờ mịt, gặp nhau yêu nhau, đều là người hữu duyên. Thậm chí là chia tay, Thư Lưu Y cũng không nguyện ác nhân lãnh ngữ với tình nhân cũ, lại càng sẽ không trở mặt dứt khoát mà đi, phá hủy hồi ức tốt đẹp. Chỉ trừ bỏ Thu Phượng Vũ

Ngực Thư Lưu Y lại bắt đầu hơi hơi đau đớn, hẩn cũng biết mình làm thế này đã kích Thu Phượng Vũ lớn thế nào, nhưng mỗi lần nhớ tới khuôn mặt xấu xí đáng sợ khiến người kinh hãi của nam nhân, trong lòng hẩn liền không chế không được sợ hãi.

Hẩn thừa nhận mình là tên phạm phu tục tử, yêu thích mỹ sắc. Lui một vụn bước mà nói, cho dù Thu Phượng Vũ tướng mạo thường thường, hẩn thất vọng tuy nhiều, có lẽ cũng còn có thể thử tiếp nhận, nhưng cố tình khuôn mặt kia lộ ra, bất kể ai thấy đều sợ hãi, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thư Lưu Y. Ngoại trừ bỏ trốn, hẩn vô kế khả thi.....

Ngón tay đột nhiên bị tiểu lô làm phỏng, Thư Lưu Y đau xót bưng tỉnh.

Ai, rối rắm nhiều như vậy làm gì? Việc cấp bách, vẫn là giải quyết bữa cơm tiếp theo của mình trước đi. Thư Lưu Y chậm rãi nhấm nháp rượu hoa điều, sờ sờ túi tiền khô quắt bên hông, chỉ còn lại có một chút bạc vụn cuối cùng.

Cũng may Hàng Châu có không ít sản nghiệp Thư gia hẩn, tùy tiện tìm một tiệm lấy chút ngân lượng cũng đủ cho hẩn tiêu xài.

— —
“Cái gì? Không cho lấy?”

Đây là lần thứ sáu Thư Lưu Y hỏi cùng một vấn đề, trên mặt mây đen dày đặc.

Đối diện hẩn là một người trung niên phúc hậu vẻ mặt hòa khí sinh tài, là chủ quầy hiệu gạo ở thành Hàng Châu của Thư gia, giờ phút này đang xoay người thở dài, khuôn mặt tươi cười giải thích nói: “Đại công tử, ngài đừng nóng giận. Tiểu nhân cũng là phụng mệnh hành sự, đương gia nói là không thể ”

“Không thể cho ta lấy dù chỉ một đồng, đúng không?” Thư Lưu Y thay quầy nói hết câu, không tức giận gì cả. ‘Đương gia’ trong lời quầy, tự nhiên là đệ đệ Thư Quân Thiên của hẩn.

Tiểu tử này, từ khi quầy sản nghiệp Thư gia tới nay, càng ngày càng không đem đại ca này của hẩn để vào mắt. Tuy nói đại ca này của hẩn cũng quả thật là một con sâu gạo, đa số thời điểm đều ở bên ngoài chơi bởi lêu lổng, theo lời Quân Thiên mà nói chính là ‘trêu hoa ghẹo nguyệt’, không xuất lực cho Thư gia được cái gì, nhưng tốt xấu cũng là trưởng tử chính tông của Thư gia, thân huynh trưởng của Quân Thiên.

Năm đó sau khi song thân tạ thế, cũng là hẩn ra sức loại bỏ nghị luận của nhiều người, ngăn chặn lời phản đối của các trưởng lão dòng khác trong Thư thị gia tộc, làm cho Thư Quân Thiên khi ấy thấp cổ bé họng cuối cùng ngồi lên vị trí đương gia của Thư gia. Tiểu tử này ngược lại tốt, hiện tại lông cánh đầy đủ rồi, thể nhưng thông tri sản nghiệp các nơi không được tiếp tế hẩn, còn buông lời muốn hẩn ở trước lễ mừng năm mới nhanh chóng hồi phủ, nếu không ngày sau đừng mong lại lãnh một phân tiền từ Thư gia.

Trở về thì trở về, hẩn đang muốn hảo hảo giáo huấn Thư Quân Thiên đã quên trưởng ấu tôn ti này.

Thư Lưu Y chứa đầy bụng tức giận, ra roi thúc ngựa, gió tuyết dần dần chuyển lớn, bước trên đường về.

Sáng sớm ba ngày sau, gió yên tuyết lặng, một người một ngựa, về tới Thư phủ. Hoa đào đầy viện trước khi đi, sớm đổi thành nhiều điểm bạch mai như quỳnh ngọc, chiếu lên tuyết đọng trên khoảng đất đầu cành, ngân bạch lóa mắt.

Tiểu tư bên người Thư Quân Thiên cùng Thư Lưu Y xuyên qua hành lang dài trong viện, dừng lại trước cửa thư phòng khép hờ. “Đại công tử, nhị công tử ở trong này chờ ngài!”

Thư Lưu Y gật đầu, đẩy cửa mà vào.

Trước bình phong bằng đá vân mẫu đen(3) cao khoảng một trượng đốt noãn lô thanh đồng, trong phòng âm áp như xuân, người ngồi sau thư án kia lại kéo căng mặt lạnh, giống như có người thiếu hân mấy vạn lượng bạc.

“Đại ca, huynh còn biết trở về!” Mắt Thư Quân Thiên bốc lên lửa giận, “Huynh đi Côn Luân uống rượu mừng gì? Huynh là muốn Thư gia ta cửa nát nhà tan mới cam tâm phải không?”

“Quân Thiên, có chuyện chậm rãi nói!” Thư Lưu Y vẫn là lần đầu nhìn thấy huynh đệ nhà mình bộ dáng gấp gáp hỗn hển như thế.

“Thư gia cũng sắp xong đời rồi, còn chậm cái đầu!” Thư Quân Thiên càng thêm không thể nén giận, dùng sức vỗ thư án, đến mức pho tượng Dương Chi Ngọc Quan Âm(4) cao hai thước ở trên bàn từ trên đài sen rớt xuống, hấn quá sợ hãi, vội vàng cúi người vớt lấy, thật cẩn thận thả lại trên đài sen, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm nói: “Đây chính là bảo bối nha! Chỉ điều khắc liền tồn của ta ngàn lượng bạc trắng.”

Tham tiền! Thư Lưu Y âm thầm xem thường, nói: “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Thư Quân Thiên cuối cùng nhớ tới chính sự, xụ mặt, cũng không vỗ bàn lung tung nữa, cường chế giận dữ nói: “Đại ca, còn không phải chuyện tốt huynh làm ra! Côn Luân kiếm phái Thu chưởng môn ngày trước truyền lời đến, muốn huynh trở về gặp hấn, bằng không liền hủy diệt toàn bộ sản nghiệp phân bố các nơi của Thư gia ta, diệt cả nhà ta.”

Thư Lưu Y trong đầu ầm một tiếng, tâm thần đại loạn. Hấn không phải chưa từng nghĩ tới Thu Phượng Vũ sẽ trả thù hấn, cũng từng tưởng tượng đủ loại khả năng, duy độc không dự đoán được Thu Phượng Vũ lại ra tay với Thư gia. Vốn tưởng rằng Thu Phượng Vũ cao ngạo như vậy, dù tức giận, cũng tuyệt không nguyện cho người ngoài biết chuyện xấu đến bực này.....

“Đại ca!” Một tiếng hét lớn đánh thức hấn. Thư Quân Thiên ánh mắt thập phần bất đắc dĩ, thở dài: “Huynh không nên đi uống rượu mừng của Nhung đại hiệp, đệ cũng không quản được huynh, nhưng huynh lại đi trêu chọc Thu chưởng môn.” Hấn bỗng nhiên nghiêm chỉnh sắc mặt, nói: “Tai họa là do huynh gây ra. Đại ca, lộ phí y phục đệ đều đã giúp huynh chuẩn bị tốt, huynh lập tức trở lại Côn Luân kiếm phái cho đệ, hảo hảo giải thích rõ ràng cho Thu chưởng môn.”

Thư Lưu Y trước mắt lập tức hiện lên khuôn mặt có thể so với quỷ của Thu Phượng Vũ, toàn thân sồn gai ốc, vị chua lại bắt đầu bốc lên, hấn kéo ghế ngồi xuống, liều mạng lắc đầu. “Ta không đi.”

Thư Quân Thiên giận dữ, hung hăng trừng Thư Lưu Y, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đại ca, huynh muốn chết, cũng đừng liên lụy toàn bộ Thư gia chứ!”

Bị đệ đệ không chút lưu tình quở trách răn dạy, Thư Lưu Y cho dù nóng nảy, cũng không khỏi thẹn quá thành giận, phần nộ nói: “Muốn ta nửa đời sau đều cùng một chỗ với kẻ quái dị kia, ta sớm muộn gì cũng sẽ ghê tởm chết, không bằng hiện tại chết luôn cho xong.”

“Cái gì kẻ quái dị?” Thư Quân Thiên sững sốt.

“Chính là Thu Phượng Vũ. Quân Thiên, ngươi là chưa thấy qua chân diện mục của hấn, kia quả thực xấu đến không thể hình dung, quỷ cũng không đáng sợ bằng hấn. Ai thấy ban đêm cũng sẽ gặp ác mộng.”

“Đừng nói nữa, đại ca!” Thư Quân Thiên mắt lộ kinh hoảng, sắc mặt kịch biến.

Thư Lưu Y càng nói càng kích động, căn bản không chú ý tới Thư Quân Thiên thần tình khác thường, hầy còn vẻ mặt chán ghét, thao thao bất tuyệt nói: “Cái loại quỷ xấu xí này, ta vĩnh viễn cũng không muốn nhìn đến hấn nữa. Quân Thiên, ngươi không phải là sợ ta liên lụy sản nghiệp Thư gia. Ngày mai ta ngay

tại tửu lâu lớn nhất trong thành đặt hai bàn, mời hết võ lâm tiền bối có uy tín danh dự trong thành đến làm chứng, ta Thư Lưu Y từ nay về sau li khai Thư gia, không liên can gì đến Thư gia nữa, người có thể yên tâm đi?”

“Đại ca ” Thư Quân Thiên rên rỉ, thiếu chút nữa đã muốn nhảy bỏ qua, đem miệng Thư Lưu Y may lại.

“Thư Lưu Y, người liền sợ nhìn thấy ta như vậy?!” Một thanh âm Thư Lưu Y tuyệt đối không ngờ được bỗng nhiên vang lên, làm hắn như bị người dùng kiếm chỉ lên yết hầu, im bật không lên tiếng.

Sắc mặt Thư Quân Thiên cũng trở nên trắng bệch như Thư Lưu Y, ngồi một chỗ không dám động đậy. Tầm bình phong bằng đá vân mẫu đen đỏ sộ rần chắc phía sau hắn lại không ngờ được từ giữa nứt ra một cái khe, nhanh chóng nứt thành hai nửa, âm ầm đổ sang hai bên.

Một phách long trời lở đất.

Sau bình phong, tuyết y nhân đang lạnh lùng thu tay vào tay áo. Đây ngập tức giận, phảng phất đều đã hòa vào một kích vừa mới chém về phía bình phong kia, cũng theo bình phong vỡ vụn mà bình ổn.

Trên mặt nam nhân, như trước bao phủ mặt nạ vàng vọt chất phác kia, khiến Thư Lưu Y không thể nào đoán được Thu Phượng Vũ lúc này đến tột cùng là biểu tình gì. Mà hắn, cũng tuyệt đối không có dũng khí lại nhìn thẳng vào hai mắt nam nhân.

Quần Đan Phong cùng một nam đệ tử khác chia ra đứng ở hai bên Thu Phượng Vũ, tay vịn chuôi kiếm, dùng ánh mắt phần hân trừng Thư Lưu Y.

Giữa một mảnh tĩnh mịch làm người sợ hãi, chỉ có Thư Quân Thiên cười gượng hai tiếng, so với tiếng khóc còn khó nghe hơn. “Đại ca, Thu chương môn nửa tháng trước liền tự mình đăng môn, tới tìm người Cho nên ta mới cấp bách muốn tìm người hồi phủ.”

Không ai để ý tới hắn.

Ánh mắt Thu Phượng Vũ, chỉ nhìn chằm chằm Thư Lưu Y mặt không còn chút máu, chậm rãi đi về phía hắn. Người kia toàn thân cứng ngắc, ngay cả khí lực từ trên ghế đứng lên tựa hồ dưới thân ảnh tới gần của Thu Phượng Vũ cũng bị hút ra.

Đại ca ngu ngốc này, bình thường biết ăn nói, tại thời khắc đòi mạng này, sao liền ngốc như vậy, nhanh nói vài câu nhận tội xin tha đi! Thư Quân Thiên mắt thấy Thu Phượng Vũ đã sắp đến trước mặt Thư Lưu Y, Thư Lưu Y vẫn giống như bị dọa ngây người không nhúc nhích, hắn gấp đến độ cái trán ứa ra mồ hôi lạnh, cắn răng một cái, nắm lên pho tượng Ngọc Quan Âm trên bàn ném về phía Thu Phượng Vũ, hét lớn: “Chạy mau, đại ca!”

Thư Lưu Y chấn động, như vừa tỉnh lại trong mộng, theo bản năng nhảy lên, thừa dịp Thu Phượng Vũ phát tay áo gạt đi Ngọc Quan Âm, toàn lực triển động thân mình, lướt ra thư phòng.

Sau tai một tiếng cười lạnh, khiến lưng hắn phát lạnh. Hắn biết Thu Phượng Vũ vẫn kề sát đi theo phía sau, cũng không dám quay đầu nhìn. Dưới chân lại càng không dám dừng lại, một đường chạy qua hành lang gấp khúc, nhẹ tiến vào viện tuyết đọng đầy đất, nghiền nát vô số cánh hoa mai rơi.

“Đủ rồi.” Nam nhân cuối cùng mất kiên nhẫn, hai ngón tay điểm nhẹ.

Đại huyết trên ngực Thư Lưu Y chợt run lên, toàn thân mềm yếu vô lực, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống nền tuyết. Nghĩ đến tất cả những lời mình nói trước đó đều rơi vào tai Thu Phượng Vũ, không biết nam nhân sẽ tra tấn hắn thế nào, huyết sắc trên mặt hắn toàn bộ mất hết.

Thu Phượng Vũ đứng ở trước người Thư Lưu Y, vẫn chưa giận tái mặt như Thư Lưu Y sở liệu, chỉ là im lặng. Nhưng mà nam nhân càng im lặng, Thư Lưu Y càng run sợ trong lòng phải là phần nợ tới cực điểm, mới có thể khác thường như vậy.....

“Sư phụ.” Quần Đan Phong cùng nam đệ tử kia đuổi tới trong viện, thấy Thư Lưu Y đã bị chế trụ, Quần Đan Phong vẫn khó nén phần nợ, ‘Thương Lang’ rút ra khỏi vỏ, đặt lên gáy Thư Lưu Y. “Sư phụ, loại tục vật vô sỉ này để cho Đan Phong ra tay đi, miễn cho bản tay sư phụ ngại.”

Tay nàng dùng chút lực, kiếm phong đã đâm phá da thịt Thư Lưu Y. Một dòng máu tươi xuôi theo mũi kiếm rơi xuống, tích ở trên tuyết.

Võ công Thư Quân Thiên kém nhất, lúc này mới đuổi kịp mọi người, thấy thể kinh hãi, vội la lên: “Thu chưởng môn, gia huynh chỉ là nhất thời hồ đồ mới nói năng lỗ mãng, người đừng đã thương hấn.”

Thu Phượng Vũ không quan tâm lời cầu xin của Thư Quân Thiên, diện vô biểu tình, chấp tay nhìn xuống thanh niên quỳ bên chân mình, tầm mắt theo dòng máu trên cổ Thư Lưu Y chậm rãi chảy xuống, rơi xuống mặt đất

Mấy cánh hoa bạch mai rơi vào trong tuyết, dính máu, điểm mỹ mà chói mắt, khiến cho y nhớ đến một buổi chiều kia, Thư Lưu Y bị một chưởng của y đánh trọng thương thổ huyết. Sắc mặt tái nhợt, bạch hoa nhiễm huyết.....

Lúc trước, y vì sao không dứt khoát cho Thư Lưu Y chết ở dưới chưởng, như vậy sau đó hết thấy những chuyện hoang đường buồn cười cũng sẽ không phát sinh.....

Thu Phượng Vũ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười khê ba tiếng, khiến người nghe thấy kinh tâm động phách.

Thư Quân Thiên cho rằng Thu Phượng Vũ sẽ ra tay hạ sát, trái tim đều vì Thư Lưu Y mà nhảy tới cổ họng, lại thấy Thu Phượng Vũ dồn sức toàn thân, tóc đen lăm liệt tung bay, không ngờ lại nhanh chóng rời viện, trên đường cũng không quay đầu lại.

Quản Đan Phong cùng nam đệ tử kia ngạc nhiên nhìn nhau, nhưng không để ý tới Thư gia huynh đệ, gọi sư phụ nhanh chóng đuổi theo.

Cứ như vậy mà đi?! Thư Quân Thiên khó có thể tin, đuổi tới ngoài cửa lớn hỏi gia đình, ba thầy trò Thu Phượng Vũ quả thật đã đi xa.

Hắn nảy lên vui mừng, cấp bách hăm hở trở lại trong viện. Thấy Thư Lưu Y vẫn quỳ trên tuyết, hấn vội vàng đi qua giúp Thư Lưu Y lưu thông huyết khí, may mà khi Thu Phượng Vũ điểm huyết vẫn chưa nặng tay, không bao lâu huyết vị liền giải khai. Hắn dùng ngón tay chặn miệng vết thương còn đang rướm máu của Thư Lưu Y, đỡ người về phòng thượng dược.

Băng bó thỏa đáng, Thư Lưu Y vẫn giống như bị mất hồn ngơ ngác không nói được một lời.

Thư Quân Thiên cũng vô kế khả thi với huynh trưởng nhà mình, đành phải thở dài lải nhải liên miên khuyên nhủ: “Đại ca, huynh cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Đệ thấy Thu chưởng môn y nếu không giết huynh, sau này hấn cũng sẽ không lại đến tìm huynh gây phiền toái. Nhưng mà không phải đệ nói huynh, đại ca huynh từ nay về sau thực nên kiềm chế đi. Lần này may mắn Thu chưởng môn chịu buông tha huynh, nhưng lần tới thì sao? Huynh nếu lại trêu chọc tới nhân vật lợi hại, người ta chưa hấn độ lượng được như Thu chưởng môn, đến lúc đó đệ xem huynh làm sao giải quyết! Đây, đại ca, huynh rốt cuộc có đang nghe hay không?”

Thư Lưu Y bị ồn ào đến không sao chịu nổi, cuối cùng há mồm, bài xuất hai chữ “đang nghe”, thành công làm Thư Quân Thiên câm miệng. Hắn ảm đạm cười nói: “Quân Thiên, người đi làm chuyện của người đi, để cho ta yên tĩnh một chút.”

“Được.” Cũng quả thật nên cho đại ca tự xét lại cho tốt. Thư Quân Thiên cất bước muốn đi, lại nghe Thư Lưu Y nhẹ giọng gọi lại: “Vừa rồi đa tạ người, còn hai người bế cái Ngọc Quan Âm. Chờ đại ca rảnh rồi, thay người khắc lại một pho tượng.”

Thư Quân Thiên thờ ơ khoát khoát tay, “Không phải là món đồ chơi thôi, bể cũng bể rồi. Huynh đệ nhà mình, đệ không giúp huynh thì giúp ai đây!” Giọng nói vừa chuyển, lại lộ ra vẻ mặt khôn khéo của thương nhân, cười hì hì nói: “Khó được đại ca chịu tự mình động thủ, vậy khắc cho đệ hai pho tượng được không?”

Thư Lưu Y dù cho tâm tình buồn rầu, cũng không khỏi bật cười: “Được, hai tượng thì hai tượng.”

Chờ Thư Quân Thiên đi xa, hấn mới sờ lên vết thương được băng bó kĩ càng trên gáy, trong lòng mờ mịt. Thu Phượng Vũ lại thật sự dễ dàng bỏ qua cho hấn như thế.....

Hắn vốn nên vui mừng chính mình cuối cùng thoát khỏi người quái dị kia, nhưng nghe đến vài tiếng cười khê kia trước khi đi của Thu Phượng Vũ, cả người Thư Lưu Y đều bị vây quanh bởi nồng đậm bi ai cùng tự giấu không giấu được phía sau tiếng cười, cơ hồ hít thở không thông.

Từ đầu đến cuối, Thu Phượng Vũ đều không chỉ trích hắn một chữ, nhưng mà Thư Lưu Y thà rằng thừa nhận tức giận mắng chửi thậm chí trừng phạt dữ dội nhất của nam nhân, cũng khó mà đối mặt với khinh bỉ không lời như vậy.

Thu Phượng Vũ quả thực xấu, nhưng ít nhất, chưa từng lừa gạt hắn.....

Thư Lưu Y không tưởng tượng được, khi Thu Phượng Vũ phát hiện hắn không từ mà biệt bỏ trốn mất dạng, đến tận cùng là cảm thụ thế nào, lại là mang loại tâm tình nào, không quản vạn dặm mà đến, chỉ vì tìm một người là hắn. Kết quả nghe được, lại là nhục mạ độc ác cay nghiệt nhất.

Trái tim, nhin không được co lại, chậm rãi đau. Nhớ đến lời Quản Đan Phong đã nói, Thư Lưu Y lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ta chính là tục vật, ha ha.....”

Hắn ôm mặt, cười đến cả người run rẩy.

— —
Sóng nước xao động, bóng người trong nước cũng đang lay động run rẩy.

Thu Phượng Vũ đứng thẳng bên bờ hồ ôn tuyền, cúi đầu, thần thờ nhìn chăm chú ảnh ngược trong nước của mình, gương mặt vạn vẹo..... Thật lâu sau, đưa tay kéo mặt nạ xuống.

“Đẹp xấu chẳng qua là tầng da..... Ha ha ha.....” Y đối bóng dáng của mình cười to, chấn động sóng nước cuộn cuộn, gợn sóng tầng tầng tấn đến chỗ sâu giữa hồ.

Chính là những lời này, thật sự xúc động trái tim nhiều năm qua hoang vu trống trải của y, lại hóa ra, chỉ là một câu thuận miệng vui đùa của người nọ mà thôi.

“Là ta nhận sai người rồi.” Y đánh một chưởng, làm vỡ nát bóng người trong nước, xoay người, rời khỏi bờ hồ.

Quản Đan Phong bụng thức ăn, đứng ở viện lạc tiêu điều vắng vẻ, nghe được bên hồ ôn tuyền truyền đến trận cười to kia, nàng chua xót cắn chặt môi.

Theo như nàng, ngày đó hận không thể đem cái tên Thư gia đại công tử chết tiệt kia một kiếm xuyên tim, nhưng sư phụ lại quay đầu rời đi, mang theo hai người nàng cùng sư đệ, ngày đêm gấp gáp rời Giang Nam, thẳng trở lại Dao Trì.

Hôm nay vừa đến tổng đường, sư phụ liền tự nhốt mình trong Vô Hương viện, ai cũng không gặp. Nàng không yên lòng, mượn cớ đưa cơm cho sư phụ lại đây nhìn một chút, chợt nghe thấy sư phụ đang cười.

Đi theo Thu Phượng Vũ gần mười năm, nàng lần đầu tiên biết Thu Phượng Vũ sẽ cười đến bi thương như thế.

Đều tại Thư Lưu Y kia! Quản Đan Phong oán hận nghĩ, bỗng nghe Thu Phượng Vũ lạnh giọng trách mắng: “Ai cho ngươi vào?”

Nam nhân đã đi đến trước mặt nàng, nhìn lướt qua mấy món ăn, lãnh đạm nói: “Ta không đói bụng, đi ra ngoài.”

Quản Đan Phong đã sớm dự đoán được Thu Phượng Vũ sẽ nói như thế, khẩn cầu nói: “Sư phụ, cho đệ tử để lại đi, bằng không chúng đệ tử đều sẽ lo lắng.”

Thu Phượng Vũ ánh mắt trầm lãnh, nhưng cũng không cự tuyệt nữa, thẳng đi vào nội thất. Quản Đan Phong vội vã theo vào, đem mâm gỗ màu đen đựng thức ăn đặt lên bàn nhỏ.

Trên bàn, có chiếc đèn hoa sen giấy. Cánh sen vốn trắng nõn bám đầy bụi, trên cánh hoa tận bên trong mơ hồ có thể thấy được hai chữ nhỏ.

Quản Đan Phong đang muốn nhìn kỹ, trước mắt tay áo thoáng qua, liên đăng đã bị Thu Phượng Vũ cầm vào trong tay.

Thu Phượng Vũ lạnh lùng nhìn chăm chú hai chữ nhỏ chói mắt kia, thật lâu không động đậy.

“Sư phụ?” Quản Đan Phong lo lắng khẽ gọi, chợt thấy một dòng tơ máu từ khóe miệng Thu Phượng Vũ chậm rãi tràn ra, nhỏ từng giọt vào tâm đèn hoa sen. Giữa lúc nàng hoảng sợ lúng túng, Thu Phượng Vũ lại phun ra một ngụm máu tươi, bắn tung tóe làm đỏ cả liên đăng.

Nam nhân nhìn máu trên cánh sen, ánh mắt khiếp sợ, sau đó hiểu rõ oán giận tích tụ lâu ngày rồi rầm ngũ tạng, lệnh phải phát tiết. Y không gây thương tổn Thư Lưu Y, thế nên, chỉ có thể tự tổn thương mình.

Thu Phượng Vũ lại phun ra ngụm máu tanh nóng, nghe thấy Quản Đan Phong lo lắng chạy đi tìm đại phu, y hờ hững cười lạnh, bàn tay nâng đèn hoa sen nhẹ thu lại. Liên đăng dính đầy tơ máu đỏ sẫm ‘phù’ toát lên ngọn lửa xanh, trong chốc lát đã đốt sạch hầu như không còn, chỉ thừa lại một đồng tro tàn.

Ái ngữ tình thoại lúc xưa, triền miên đệm giường, từ nay về sau cũng như liên đăng tan thành tro.

Tĩnh mạch lạnh lẽo kéo dài đằng đằng, dần dần bị tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần đánh vỡ.

Nghe được một tiếng ho nhẹ phía sau, Thu Phượng Vũ mở tay ra, mặc cho tro tàn theo khe hở bàn tay tuôn rơi, hôi phi yên diệt. Y cũng không quay đầu, lạnh nhạt nói: “Nha đầu Đan Phong kia lắm miệng. Ta không sao, người không cần tới xem ta.”

“Không sao? Vết máu trên vạt áo của người là chuyện gì? Người đừng nói ta biết người là nhân rồi đến phát hoảng quá buồn chán, lại ngại mình máu nhiều, phun mấy ngụm chơi nha.” Người phía sau tựa hồ rất quen thuộc Thu Phượng Vũ, lời nói không chút khách khí, cảm tức quở trách Thu Phượng Vũ: “Người tự mình nói xem, người sống đến bây giờ, có bao giờ bị thương thổ huyết chưa? Cầm lấy!”

Một viên thuốc màu đen bắn vào trong tay Thu Phượng Vũ.

Người nọ tức giận thúc giục: “Mau ăn nó đi. Ta cũng không muốn đồ đệ người lại thấy người học máu, đến lúc đó còn tưởng rằng đại phu ta đây chỉ có hư danh!”

Thấy Thu Phượng Vũ yên lặng dùng thuốc, người nọ lúc này mới vừa lòng gật đầu, thở dài ngồi lên tháp, nghiêm mặt nói: “Có phải tiểu tử họ Thư làm người tức thành như vậy không? Thu Phượng Vũ, thời điểm tiểu tử kia ở nơi này của người dưỡng thương, ta liền đoán được hẳn không có hảo ý. Ta đã sớm cảnh cáo người, đừng dây dưa với hắn nhiều. Loại con cháu thế gia phong lưu này, nhìn như đa tình, kì thực bạc tình. Người lại đi tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn.”

Hắn tức giận bất bình đấm nhẹ lên bàn, “Sớm biết có hôm nay, lúc ấy cho tiểu tử kia một cước quy thiên là được, đỡ phải lãng phí linh đan diệu dược của ta. Hừ, cái thứ vô tâm vô phế, chết rồi cũng bớt đi một tai họa trên đời.”

“Chuyện xưa không cần nhắc lại.” Thu Phượng Vũ cắt ngang lời oán giận của hắn, không giận nói: “Chỉ trách chính ta có mắt không trông.”

Người nọ ngậm miệng, đối diện Thu Phượng Vũ một lúc lâu, bỗng nhiên cười lạnh: “Chuyện tới bây giờ, người còn giải vây cho hắn? A, tiểu tử kia có được người, lại không biết quý trọng, ta thấy hắn mới thật là có mắt không trông. Thu Phượng Vũ, người điều tức chữa thương cho tốt đi, ta đi trước.” Phất tay một cái, xuống tháp nghênh ngang mà đi.

Vô Hương viện lớn như vậy, trở lại vắng lặng. Ánh nến khẽ chớp, chiếu lên mặt Thu Phượng Vũ, nhiễm ra một mảnh bóng mờ dày đặc.

— —
Giữa xuân một trận tuyết lớn, đem phạm vi trăm dặm Dao Trì biến thành băng thiên tuyết địa.

Nhưng Khiên Kỳ bước vào Vô Hương viện, tìm được Thu Phượng Vũ dưới gốc đại thụ bị tuyết trắng thật nặng bao trùm.

Nam nhân một thân áo trắng, giống như sắp hòa làm một thể với tuyết đọng đầy viện. Đôi mắt thuần màu đen, lạnh lùng nhìn hần, tựa hồ đang nhìn một người xa lạ.

Nhung Khiên Kỳ chỉ có thể thở dài trong lòng. Từ sau hôm đó Thư Lưu Y suốt đêm rời đi, hần càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, ngày hôm sau liền gắng gượng đến Vô Hương viện, muốn tìm sư phụ để hỏi cho rõ, lại bị cự tuyệt ngoài cửa. Suốt mười ngày, Thu Phượng Vũ đóng cửa không gặp bất luận kẻ nào. Khi các đệ tử đều lâm vào lo lắng, Thu Phượng Vũ đột nhiên ra khỏi Vô Hương viện, mang theo Quân Đan Phong cùng một nam đệ tử khác, ly khai Dao Trì hơn mười năm vẫn chưa rời nửa bước.

Đi một hồi, chính là thu qua đông tới. Thu Phượng Vũ trở về tổng đường, càng thêm lạnh lùng. Nhung Khiên Kỳ tìm Quân Đan Phong cùng tên đệ tử kia hỏi thăm, hai người kia lại lời lẽ mập mờ, không chịu tiết lộ với hần sư phụ lúc trước đi nơi nào, Nhung Khiên Kỳ truy vấn không có kết quả, cũng không biết làm thế nào.

Hần đã sớm loáng thoáng cảm thấy, bởi vì Thư Lưu Y đến đây mà giữa sư đồ nổi lên khúc mắc, mà nay, phần xa cách này tựa hồ càng thêm rõ rệt..... Nếu không phải có chuyện quan trọng, hần thật không muốn chạy tới nhìn bộ mặt lạnh này của Thu Phượng Vũ.

“Người tới làm gì?” Thanh âm Thu Phượng Vũ lạnh hơn cả ánh mắt, còn mang địch ý mà Nhung Khiên Kỳ không thể xem nhẹ.

Áp chế khó chịu trong lòng, Nhung Khiên Kỳ như thường ngày kính cẩn nói: “Sư phụ, thanh minh này, đệ tử muốn mang nội tử về quê cúng bái tổ tiên, nên đến từ biệt sư phụ.”

Thu Phượng Vũ còn chưa mở miệng, ngoài viện cước bộ vội vàng vang lên, Quân Đan Phong vọt vào, vẻ mặt vô cùng hoang mang. “Sư phụ, vừa rồi Thanh Đan sư đệ luyện kiếm bị thương ở chân, đi Bắc uyển tìm đại phu cầm máu, nhưng đại phu lại không thấy đâu. Xem tình hình trong phòng, dường như đã đi vài ngày rồi.”

Đại phu tổng đường trước nay thần bí, cấm cửa trong nhà, khó được lộ diện cũng sẽ mang sa mào. Côn Luân môn hạ đệ tử không một người gặp qua chân diện mục của đại phu, chỉ nói đại phu tính tình cổ quái, ngoại trừ chữa bệnh, cũng không có người chạy tới Bắc uyển chỗ đại phu ở.

“Đi rồi?” Thu Phượng Vũ hơi hơi sững sốt, mạnh tỉnh ngộ, hắc mâu co rút lại.

— —

Cuối xuân, liễu rợp như khói, chim én ngậm bùn làm tổ, khắp nơi kiêu diễm phi hoa. Gần sườn núi thấp nhỏ xanh biếc, dựng hai gian nhà tranh đơn giản, phía trước là nửa mảnh tửu kỳ cũ nát.

Thư Lưu Y cưỡi ngựa, ở nơi non xanh nước biếc chậm rãi lang thang.

Lại một mùa xuân. Từ sau khi sư đồ Thu Phượng Vũ rời đi, hần ở trong phủ dưỡng thương rất tốt, lại khắc hai pho tượng Ngọc Quan Âm cho Thư Quân Thiên, sau đó mấy tháng, chính là ngày ngày ngốc ngốc, cả ngày ngẩn người, không biết mình nên làm cái gì.

Thư Quân Thiên kìm nén thật lâu, chung quy nhìn không vừa mắt, thấy hôm nay sắc xuân tươi đẹp, liền thật sự đuổi Thư Lưu Y ra khỏi thành đập thanh. “Đại ca, coi như đệ xin huynh, huynh đi ra ngoài một chút đi, cứ buồn bực như vậy, sớm muộn cũng nhiễm bệnh, lại tiêu phí tiền thuốc thang của đệ.”

“Ta thấy ngươi đã tham tài đến hồ đồ rồi!” Thư Lưu Y cười mắng hần một tiếng, nhưng cũng biết đệ đệ ngoài miệng tuy rằng rất sắc bén, trong lòng quả thật lo lắng cho mình, không đành lòng trái tâm ý của Thư Quân Thiên, liền đáp ứng.

Không có mục tiêu đi hết nửa ngày ở ngoại ô, hần cũng có chút khát nước, thấy dưới chân núi có một quán rượu cho người đi đường nghỉ chân, lập tức kéo dây cương tiến lên.

Trong cửa hàng còn chưa có khách nhân, hần buộc ngựa xong, gọi một bình trà chậm rãi uống. Không bao lâu, nghe được có người đi vào quán, ngồi xuống bên bàn phía sau hần.

“Chủ quán, cho một bầu rượu.”

Thanh âm nam nhân thực trong sáng dễ nghe. Thư Lưu Y không khỏi quay đầu nhìn lại, người kia vừa lúc cũng đang quan sát hắn, ánh mắt hai người ở giữa không trung chạm nhau.

Nam tử kia ước chừng trên dưới ba mươi, một thân bồ sam màu thiên thanh, búi tóc cũng dùng một sợi dây gấm màu xanh buộc lại, thật là thanh tịnh. Khuôn mặt trắng nõn tuấn tú nhã nhặn, như một nho sinh, giữa hai lông mày lại ẩn ẩn một tia tà khí, làm Thư Lưu Y vô duyên vô cớ dâng lên cảm giác không yên.

Hắn xoay đầu không nhìn nữa, lại nghe tiếng bước chân vang lên, nam tử kia cầm bầu rượu, đi đến cạnh bàn hắn, tự ý ngồi xuống, cười nói với Thư Lưu Y: “Uống một mình thật không ý nghĩa. Vị công tử này, người nghĩ sao?”

“Tại hạ cùng huynh đài tựa hồ chưa từng gặp qua đi?” Thư Lưu Y cũng thản nhiên cười trở lại, nhưng cũng không thấy quá mức ngạc nhiên. Hành tẩu giang hồ, cũng gặp qua không ít người bày tỏ ái mộ với hắn, loại thủ pháp bắt chuyện đã thấy rất nhiều.

Thanh y nam tử ý cười càng đậm, khí tức tà mị giữa mi nhân cũng càng phát ra nặng hơn. “Tại hạ hạng người vô danh, Thư công tử đương nhiên chưa gặp qua. Nhưng mà dung nhan Thư công tử, tại hạ vẫn nhớ rõ nhất thanh nhị sở.” Hắn tự mình rót rượu, nâng chén lên mời.

Thư Lưu Y càng nghe người này nói chuyện, càng cảm thấy không thoải mái, nhưng cái gọi là đưa tay không đánh kẻ đang cười, huống chi hắn từ trước đến nay sẽ không ác thanh ác khí với người khác, liền bưng lên chén trà của mình cùng đối phương chạm nhẹ, uống trà thuận miệng cười nói: “Không biết huynh đài cao danh quý tánh?”

Thanh y nam tử nhìn Thư Lưu Y uống trà xong, bỗng dừng cười to, ánh mắt lại lạnh như băng hoàn toàn không chút độ ấm. “Thư công tử, người quả nhiên là ai đến cũng không từ chối!”

“Người nói cái gì?” Thư Lưu Y cho dù đúng mực, cũng không khỏi tức giận, không muốn cùng người vô lễ này dài dòng, thấy tiền trà đứng dậy muốn đi. Vừa đứng lên, một trận vịnh huyên xông thẳng lên đầu, hắn toàn thân tê dại, té lảo đảo trên đất.

“Khách quan, người sao vậy?” Tiểu nhị quán rượu giật mình chạy tới muốn đỡ Thư Lưu Y, bị thanh y nam tử vung tay áo, lập tức rơi đến góc tường, mắt mũi bầm dập, không dám lại hé răng.

Thư Lưu Y âm thầm vận khí, lại không đề nổi nửa phần nội lực, thấy thanh y nam tử cười lạnh ngồi xổm xuống, đến sờ hắn mặt, hắn dùng sức quay đầu tránh tay người kia, giận dữ nói: “Người hạ độc trong trà của ta, muốn làm gì? A!”

Cầm bị thanh y nam tử hung hăng nắm lấy, Thư Lưu Y đau đến nói không ra lời, trong lòng vừa vội vừa tức xem bộ dạng này, thanh y nam tử hơn phân nửa là kẻ dám tà, mưu đồ quấy rối hắn.

Thanh y nam tử dường như nhìn thấu ý niệm trong đầu Thư Lưu Y, cười đến âm trầm quỷ dị: “Yên tâm, ta sẽ không đụng người, ta còn không muốn làm dơ mình.” Chém ra một quyền, đánh Thư Lưu Y bất tỉnh.

(1) Thuyền Ô Bồng

(2) Rượu hoa điều: đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc.

(3) Đá vân mẫu đen: đá mica đen. Vân mẫu là một loại quặng silicat nhôm có kết cấu thành lớp với các nguyên tố khác. Vân mẫu gồm vân mẫu trắng, vân mẫu đen, vân mẫu liti, vân mẫu sắt, v.v... Xem thêm

(4) Dương Chi Ngọc Quan Âm: tượng Quan Âm bằng ngọc Dương Chi, hay Dương chi bạch ngọc, bạch ngọc. Ngọc này trong suốt trắng nõn, nhẵn nhụi trơn láng không tỳ vết, như mỡ thịt dẻ vừa cắt, lại sáng bóng như dầu mỡ ngưng tụ.

6. Chương 5

“Ào!” Một thùng nước lạnh giội xuống đầu, Thư Lưu Y cuối cùng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất chảy đầy nước, nơi đang ở là một gian nhà ngói cũ nát âm u, nóc nhà thủng mấy lỗ lớn, góc tường giăng đầy mạng nhện, xem ra đã bỏ hoang rất lâu.

Hắn thử hoạt động tứ chi, vẫn không thể động đậy, ngay cả đầu ngón út cũng nâng không nổi.

Thanh y nam tử nhàn nhã ngồi đối diện hắn, dùng ánh mắt như xem người chết nhìn xuống Thư Lưu Y. “Thư công tử, ngươi không phải thích nam nhân nhất sao? Ta cố ý tìm bọn họ đến hầu hạ ngươi.”

Thư Lưu Y theo hướng tay hắn chỉ, thấy rõ trong phòng có mấy bóng người cao thấp bất đồng, dạ dày liền co rút. Mấy người kia quần áo tả tơi, hình dạng thô tục, trên người còn toát ra mùi hôi chua khó ngửi, cũng không biết đã mấy ngày chưa tắm, không phải khát cái chính là mấy tên lang thang khuân vác.

Hắn một trận sợ hãi, da đầu đều run lên, khẩu khí cuối cùng dịu xuống. “Ta cùng tôn giá(1) không oán không cừ, tôn giá vì sao như thế? Nếu là tổ tiên Thư gia ta ngày xưa có chỗ đắc tội tôn giá, ta nguyện thay Thư gia tạ tội với tôn giá.”

Thanh y nam tử chỉ cười lạnh, không chút để ý tới Thư Lưu Y, quát lớn mấy người kia: “Các người còn đứng nhìn cái gì? Ta đưa bạc cho các người, cũng không phải là gọi các người đến xem diễn.”

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có một hán tử đen gầy cổ lấy dũng khí ngập ngừng nói: “Hắn không phải là thiếu gia của Thư gia sao? Thư gia tài đại khí thô, chúng ta nào dám đối chọi Thư gia. Tiền trả lại cho người, việc này chúng ta làm không được.”

Hắn ném một thỏi bạc vụn xuống đất, mấy người khác cũng nhao nhao học theo hắn ném bạc lại.

“Không dám đối chọi với Thư gia?” Tà khí giữa hai mày của thanh y nam tử trở nên hùng hực, “Vậy cũng không sợ ta lấy mạng chó các người? Ha ha.....” Duỗi ngón tay, nhẹ nhàng bắn tới hán tử đen gầy kia.

Thư Lưu Y chỉ thấy được một làn khói xám cực đậm rất nhanh tấp lên mặt hán tử kia. Chỉ trong nháy mắt, khuôn mặt hán tử đen gầy kia biến thành màu xanh đậm, ầm ngã xuống đất, khớp xương toàn thân đều run rẩy, tứ chi không ngừng co rút lại, cuối cùng thu nhỏ lại thành một khối cứng ngắc.

Những người còn lại sợ tới mức lạnh run, khớp hàm run cầm cập.

Thấy thủ đoạn sát nhân bậc này, Thư Lưu Y cũng lạnh cả người, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, bật thốt lên nói: “Ngươi là Hoàn Trọng Tiêu?”

Trong chốn võ lâm, có thể dùng độc đến lô hỏa thuần thanh, giết người vô hình, không nghi ngờ gì chính là Độc vương Hoàn Trọng Tiêu, quanh năm một bộ thanh y như tú sĩ, xuất thủ lại như Tu La đoạt hồn, tính tình hỉ nộ vô thường. Nhưng tục truyền Độc vương này nhiều năm trước đã quy ẩn, nay tính ra, phải hơn bốn mươi tuổi rồi, cho nên Thư Lưu Y ngay từ đầu không nghĩ nam tử trước mắt này và Độc vương là cùng một người.

“Không tưởng được ta đã rời khỏi giang hồ mười mấy năm, lại vẫn có người nhớ rõ ta.” Thanh y nam tử chậm rãi xoay người, đối mặt Thư Lưu Y, ý cười trên mặt làm Thư Lưu Y không rét mà run, tâm hoàn toàn trầm xuống.

Nguyên bản hần còn ôm một tia ảo tưởng, hy vọng mình có thể nói động làm thanh y nhân thay đổi chủ ý, ai ngờ đúng là rơi vào tay Độc vương hỉ giận khó dò rồi. Dù hần có đánh vỡ đầu cũng nghĩ không ra, mình đến tốt cùng đắc tội Hoàn Trọng Tiêu khi nào, nhưng Thư Lưu Y tự biết, hần lần này, khẳng định chạy trời không khỏi nắng.

Nghe thấy Hoàn Trọng Tiêu ép những người kia đến gần hần, Thư Lưu Y tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Mấy đôi tay thô ráp run rẩy lần lượt sờ lên cổ áo, vạt áo hần, lại trượt vào trong xiêm y tùy tiện vuốt ve đùa bỡn thân thể hần, Thư Lưu Y một trận ghê tởm, mùi hôi chua nồng đậm xông tới càng nhiều làm hần thiếu chút ngất đi.

“Các người còn cọ xát cái gì! Làm nhanh lên!” Hoàn Trọng Tiêu bắt mãn nhú mày.

Mấy người kia không dám cãi lời, vội vàng run rẩy cởi quần áo.

Cảm giác một người nặng nề đè lên, bắt đầu cởi đai lưng của hần, Thư Lưu Y toàn thân sồn gai ốc, không thể kiềm được, trợn mắt căm giận nhìn Hoàn Trọng Tiêu, kêu lên: “Người nếu muốn giết ta, cứ việc động thủ, cần gì vũ nhục ta như vậy! Bảo bọn hần cút ngay, bằng không ta liền cắn lưỡi tự sát!”

Hần trực giác Độc vương này tựa hồ cũng không muốn lấy tính mạng hần, chỉ muốn thấy hần nhục nhã, bởi vậy ôm may mắn thử một lần, quả nhiên thấy Hoàn Trọng Tiêu biến sắc, đột nhiên đứng dậy, nhắc chân đá bay tên khất cái nằm trên thân Thư Lưu Y.

“Cút!” Hoàn Trọng Tiêu âm trầm mặt, chỉ phía đại môn.

Mấy người kia không hiểu ra sao, nhưng nghe nói có thể thoát thân đều vô cùng mừng rỡ, giành trước né sau xông ra khỏi phòng, đảo mắt trốn không thấy tung tích.

Hoàn Trọng Tiêu cười lạnh hai tiếng, đột nhiên cúi người, nói với Thư Lưu Y: “Người còn rất thông minh, biết uy hiếp ta. Ha ha! Cũng phải, người nếu tự sát, còn ý nghĩa gì. Nhưng mà, người đừng cho rằng ta sẽ buông tha người như vậy.”

Hần đưa tay, thông thả sờ mặt Thư Lưu Y, chặc chặc thở dài: “Thư công tử, khuôn mặt này của người quả thật không tệ, khó trách có thể làm người yêu thích.”

“Đừng động ta!” Móng tay sắc nhọn dao động trên mặt, Thư Lưu Y dựng thẳng lông tơ, càng chịu không nổi giọng điệu âm dương quái khí của Hoàn Trọng Tiêu, chán ghét nhắm mắt, lại thấy Hoàn Trọng Tiêu rút tay về.

“Người cũng sợ người khác động người à?” Nam nhân cười nhạt: “Được! Ta đưa chút đồ tốt cho người, đảm bảo sau này sẽ không có ai chạm vào người nữa!”

Thư Lưu Y còn chưa kịp mở mắt đã thấy khuôn mặt mát lạnh, vài giọt chất lỏng vẩy lên, lập tức lại bị Hoàn Trọng Tiêu điểm á huyết. Tai nghe tiếng bước chân đi xa, tiếng ‘lách cách’ vang lên, cửa phòng bị người khóa lại từ bên ngoài, chỉ lưu lại một tiếng cười dài của Hoàn Trọng Tiêu: “Người chậm rãi hưởng thụ đi!”

Ma đầu này, cứ như vậy mà đi? Thư Lưu Y cố sức muốn đứng lên, giãy dụa nửa ngày, cơ thể vẫn xụi lơ vô lực, chỉ đành bỏ cuộc thở dài một hơi.

Xem ra chỉ có thể chờ được hiệu tự tan, hấn ngăn người nhìn lỗ thủng trên nóc nhà lộ ra ánh mặt trời trên mặt cũng không có cảm giác khác thường, hấn lại lo lắng bất an. Hoàn Trọng Tiêu kia trước khi đi vẩy lên mặt hấn chắc không phải là nước miếng nhỉ? Còn có, hấn rột cuộc có gì đặc tội Độc vương này mà phải làm nhục hấn như vậy? Nếu không phải hấn lấy cái chết uy hiếp, đường đường Thư gia đại công tử sẽ bị mấy tên khát cái đao chích vừa bản vừa thối kia đạt được, vậy quả thực sống không bằng chết.

Nghĩ đến đó, Thư Lưu Y lòng còn sợ hãi, rùng mình một cái, không dám nghĩ nữa, chậm rãi đợi được hiệu biến mất.

Ánh sáng dần dần ngã về phía tây, ảm đạm, cho thấy mặt trời đang xuống núi. Vài tiếng vó ngựa nhanh chóng lên xuống, từ xa đi dần đến nhà ngói.

“Đại công tử sáng sớm ra ngoại ô đạp thanh, sao chỉ có ngựa tự chạy về phủ, người lại không thấy, thật là kỳ quái.”

“Đúng vậy! Chúng ta đã tìm khắp ngoại thành, cũng không thấy bóng người.”

“Làm sao đây? Cứ như vậy tay không trở về, nhất định sẽ bị nhị công tử quở trách.”

“Đến nơi khác tìm xem đi, chờ trời tối rồi hẵng quay về báo cáo. Theo ta thấy, hấn là đại công tử lại đụng tới mỹ nhân nhà ai, đuổi theo người ta rồi không chừng?” Người này nói đến cuối trở nên ái muội, dẫn tới những người khác cũng cười lớn. “Này rất có khả năng nha!”

Trong tiếng cười vang, tiếng vó ngựa đi qua trước cửa nhà ngói.

Thư Lưu Y nghe được mấy người này đều là hộ viện trong phủ, muốn gọi bọn họ, nhưng á huyết bị phong bế, không phát ra được nửa tiếng. Mấy người kia cũng không để ý căn nhà ngói bỏ hoang bị khóa lại này, phóng ngựa đi xa.

Ngoại trừ im lặng cười khỏ, Thư Lưu Y vô kể khả thi, chỉ có thể trừng mắt nhìn sắc trời càng lúc càng đen, cuối cùng trong phòng biến thành một mảnh tối đen.

Trong bụng dạ dày kêu ừng ục, bên người tử thi làm bạn. Thư Lưu Y lần đầu rơi vào tình cảnh chật vật như vậy, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, buộc mình đi vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ thật dài. Nửa chừng tỉnh lại, phát hiện ánh nắng chói mắt chiếu rọi trên nóc nhà, đã là trưa hôm sau, Thư Lưu Y dù đói, nhưng lại chưa cảm thấy vô cùng đói khát, chỉ là rất muốn ngủ, lại mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp. Đến sau nửa đêm, hần cảm thấy trên mặt hơi ngứa, theo bản năng đưa tay gãi, cánh tay đã khôi phục chút khí lực, lại có thể nâng lên. Hần gãi vài cái, bớt ngứa, lại nặng nề ngủ. Sau đó lại vài lần bị ngứa mà tỉnh, gãi một hồi, lại thấy thoải mái chút.

Khi ánh nắng sáng sớm lại lần nữa lướt qua trên mặt Thư Lưu Y, hần cuối cùng từ trong mộng tỉnh lại. Nhẹ nhàng duỗi thắt lưng, duỗi đến một nửa, mới chậm chạp phát hiện thân thể mình đã có thể hoạt động. Tuy rằng nội lực chưa khôi phục, hành động đã không thành vấn đề. Thở lên tiếng, á huyết cũng đã tự giải.

Hần vui vẻ đứng lên, sửa sang lại quần áo tóc tai tán loạn, bỗng dưng ngạc nhiên nhìn lại hai tay mình.

Trong mười kẻ hở móng tay, tất cả đều là vết máu ngưng kết đen sẫm.

Chuyện gì vậy? Hần mơ hồ nhớ tới ban đêm có gãi ngứa, không khỏi sờ lên mặt mình, lại sờ thấy một tay đầy máu.

“A!” Thư Lưu Y bị dọa sợ, giờ phút này lại cảm thấy da mặt bắt đầu ngứa, hần vô cùng kinh hoảng, cố sức từ cửa sổ nhà ngồi cũ nát đi ra ngoài.

Căn phòng vốn ở gần đường lớn ngoài thành, chung quanh là đồng ruộng trải dài. Thư Lưu Y đưa mắt nhìn quanh, thấy phía trước bên phải có hồ nước nhỏ, vội vàng chạy tới.

“A a a! ” Một tiếng hoảng sợ kêu to vang vọng khắp nơi.

Đây, đây là mặt hần?! Thư Lưu Y ngồi xổm bên hồ nước, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình. Trên gương mặt vốn tuấn nhã xuất chúng che kín mụn nước màu đỏ, ngay cả ngũ quan cũng thấy không rõ. Có vài chỗ bị hần gãi khi ngủ mà vỡ ra, chảy tơ máu, còn có..... nước mũi ghê tởm.

Càng nguy hiểm chính là, mặt hần càng lúc càng ngứa, Thư Lưu Y biết rõ không nên gãi nữa, nhưng vẫn không khống chế được tay mình, gãi lung tung một trận, hận không thể đem da mặt mình kéo xuống cho thoải mái. Trong lòng điên cuồng thầm hỏi mười tám đời tổ tông Hoàn Trọng Tiêu. Mặt của hần, không cần phải nói, nhất định là do chất lỏng Hoàn Trọng Tiêu vấy lên kia mà ra. Vô cùng phẫn nộ, cũng thật trăm tư khó giải. Hần đến tột cùng làm sao chộc phải Độc vương kia chứ?

Mạnh gãi một hồi, cũng tạm bớt ngứa, nhưng cả khuôn mặt sưng tấy đến thay đổi hoàn toàn, còn có nhiều chỗ chảy máu cùng nước mũi tanh hôi, cổ cũng sưng lên, cổ họng đau âm ỷ.

Khuôn mặt như vậy, chính Thư Lưu Y cũng không dám nhìn lần thứ hai, nghĩ đến quang đời còn lại của mình đều chỉ có thể mang khuôn mặt đáng sợ hơn quỷ này mà sống, hần sợ hãi khắp người, trong phút chốc, ngay cả chết cũng muốn.

Đang khó chịu, đột nhiên nghe được phía sau có tiếng vó ngựa cất lên trên đường, còn xen lẫn tiếng người nói chuyện.

“Sư phụ, Thư gia cách Uy Nghiệp tiêu cực không xa, chúng ta đi chúc thọ Phó lão quyền sư, vậy ngày mai có cần thuận tiện đi Thư gia bái phỏng một chút không?” Thiếu niên mang chút vui vẻ hỏi.

“Sư đệ, người chỉ muốn đi Thư gia, hừ!”

“Hai người các người đừng tranh cãi. Khụ khụ, Thư gia phú giáp Giang Nam, trong chốn võ lâm cũng có địa vị. Chúng ta nếu đã đến chỗ người ta, đương nhiên phải đến báo danh, tránh mất lễ nghĩa.”

“Lời sư phụ là.....”

Từ lúc thiếu niên nói câu đầu tiên, Thư Lưu Y đã cảm thấy có chút quen tai, nghe đến đó, nhất thời nhớ tới khuôn mặt mi thanh mục tú.

“Nhiếp Linh!” Hắn lên tiếng gọi, lập tức nhớ lại mặt mình hiện tại sừng như đầu heo, còn không biết xấu hổ gặp người, vội che miệng lại.

Ba thầy trò Vạn Phong Viên đã nghe được tiếng kêu, nghi hoặc ghìm cương ngựa. Cổ họng Thư Lưu Y đang sưng đau, giọng nói cũng có chút khàn, Nhiếp Linh vẫn chưa nghe ra thanh âm của hắn, cưỡi ngựa đến gần hồ nước, hướng bóng lưng Thư Lưu Y khách khí nói: “Vừa rồi có phải các hạ gọi ta? Xin hỏi các hạ là vị nào?”

Thư Lưu Y âm thầm kêu khổ, hàm hồ nói: “Người nghe lầm rồi, đâu có ai gọi người.”

“Rõ ràng chính là người!” Nhiếp Linh không vui nhảy xuống ngựa, “Các hạ đang đùa giỡn ta sao?”

Nghe được tiếng bước chân tới gần, Thư Lưu Y phút chốc bật người bỏ chạy. Sư huynh kia không nhịn được, giục ngựa đuổi theo, cả giận nói: “Các hạ đến tột cùng là ai? Lén lút như thế! Không thể gặp người sao?” Thấy Thư Lưu Y vẫn không dừng bước, hắn rút kiếm khỏi vỏ, nhảy xuống lưng ngựa, đâm thẳng hậu tâm Thư Lưu Y.

Thư Lưu Y chấn động, nội lực của hắn chưa hồi phục, vô lực đánh trả, ngay cả khinh công cũng thi triển không được, cũng may hắn phản ứng nhanh nhạy, nằm xuống đất lăn một vòng, cuối cùng nguy hiểm tránh khỏi một kiếm này, kêu lên: “Dừng tay, ta là Thư Lưu Y!” Hắn vốn không muốn dưới tình cảnh khó xử như vậy nói ra thân phận, nhưng nếu là bị thiếu niên tính tình nóng nảy này chém, không khỏi quá oan ức.

Sư huynh liếc nhìn mặt hắn, vô cùng sợ hãi lùi ngay vài bước, nhưng vẫn mạnh miệng. “Người là thứ quỷ quái gì vậy?”

Nhiếp Linh lại mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không giấu được vẻ chán ghét kinh sợ, “Người cái tên xấu xí, dám giả mạo Thư Lưu Y?”

“Ta thật là Thư Lưu Y ” Thư Lưu Y cười khở đi tới trước nửa bước, thành linh Nhiếp Linh huy kiếm chém tới, hấn vội vàng lui ra sau.

“Tên xấu xí! Người dừng lại đây!” Nhiếp Linh vừa kinh vừa sợ, nâng kiếm một hơi đâm lung tung. Người trước mắt máu mủ đầy mặt, không biết là nhiễm bệnh đáng sợ gì, hấn ngàn vạn lần không thể để mình bị đụng vào.

Thư Lưu Y bị buộc không ngừng lùi lại, ngay cả thời gian nói chuyện cũng không thấy, đột nhiên dưới chân giẫm lên khoảng không, nhanh như chớp lặn xuống một cái mương đầy bùn bên đường lớn.

Lúc này xa xa mơ hồ vang lên tiếng chân, lại có người đến. Vạn Phong Viễn này giờ đều chỉ bàng quan đứng nhìn, sợ người tới là người trong giang hồ, nhìn thấy môn hạ Bát Quái kiếm của hấn ỷ đông hiệp ít, mà còn là đối phó một kẻ bị bệnh nhìn qua không biết võ công, thanh danh truyền ra không tốt, liền thúc giục hai đồ đệ nhanh lên đường. Hai sư huynh đệ Nhiếp Linh lên tiếng trả lời tra kiếm vào vỏ. Lên ngựa nhanh chóng rời đi.

Thư Lưu Y chật vật muôn phần bò ra khỏi bùn lầy, đang muốn bước ra khỏi mương, xa xa trông thấy vài người cười ngựa nối liền nhau mà đến, phía trước một người bạch y trắng tuyết cười trên hắc mã, thân hình quen thuộc làm hấn cả người chấn động, cổ ngưng mắt, thấy rõ khuôn mặt vàng vọt chất phác của người nọ.

Đúng là Thu Phượng Vũ! Phía sau, hắc y nữ tử cao gầy trên lưng ngựa kia rõ ràng là Quản Đan Phong. Sau nữa, còn có hai người cười ngựa chạy song song với nhau. Lại còn là một nam một nữ, nam anh đỉnh tuấn lãng, nữ dung sắc kiều diễm, đúng là vợ chồng Nhung Khiên Kỳ.

Bốn người này, sao lại xuất hiện ở đây? Thư Lưu Y tâm loạn như ma, thân thể cũng theo bản năng lùi vào trong mương đầy bùn, nín thở. Cả đời này, hấn cũng đều cảm thấy không mũi nào đối diện Thu Phượng Vũ.

Đám người thầy trò Thu Phượng Vũ rất nhanh cười ngựa chạy qua mương, tiếng vó ngựa lộc cộc, đi thẳng vào nội thành.

Thư Lưu Y chờ đến khi tiếng vó ngựa hoàn toàn biến mất khỏi tai, mới chậm rãi bò ra khỏi mương. Trên người dính đầy bùn đất hôi thối, mũi kia thật sự không dám khen, hấn vội vàng trở người chạy đến hồ nước.

Bên hồ có hai ba thôn phụ đang buông giỏ xuống, chuẩn bị giặt quần áo, đột nhiên thấy một nam tử kinh khủng toàn thân bùn đất xông lại đây, đều sợ hãi vô cùng. Chờ Thư Lưu Y rửa sạch bùn đất trên mặt, mấy thôn phụ kia nhìn thấy khuôn mặt của hấn, đều sợ tới mức thét chói tai, cầm chày gỗ giã áo đánh lung tung lên đầu lên mặt hấn. “Cút mau! Đừng làm dơ nước ở đây, cút!”

Thư Lưu Y bị chày gỗ đánh vài cái, hấn không thêm chấp nhặt với mấy thôn phụ kia, chỉ đành đưa tay che đầu hốt hoảng chạy đi. Chạy đến giữa đường lớn mới dừng lại, thở hổn hển một hơi, cười khổ.

Hấn đã làm gì sai? Không phải là mặt mũi khó coi thôi sao? Lại bị xem như chuột chạy qua đường người người đánh mắng. A, dong nhân(2) trên đời này, quả nhiên đều là trông mặt mà bắt hình dong!

Đột nhiên nhớ đến mình trước đây lại chẳng phải thích truy đuổi mỹ sắc sao, đối với người tướng mạo xấu xí chỉ sợ tránh không kịp, nông cạn như nhau, Thư Lưu Y oán hận cùng khó chịu đầy bụng nhất thời đều hóa thành chán ghét bản thân, tâm tình suy sụp uể oải đến cực điểm.

Nếu đây chính là báo ứng vì hấn ghét bỏ Thu Phượng Vũ, vậy cũng thật quá nhanh.

Hấn sững sốt một lúc, cố lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước. Minh ra khỏi thành đập thanh hai ngày chưa về, Quân Thiên nhất định lòng nóng như lửa đốt. Hấn dù sao cũng phải hồi phủ nói rõ một tiếng, sau đó, khuôn mặt này của hấn phỏng chừng cũng không có hy vọng chữa khỏi, đành rời Thư phủ, tìm nơi thâm sơn cùng cốc chờ chết đi, tránh ở lại trong phủ bị mất mặt xấu hổ.

— —

Tuần mã tiến vào phố xá, lập tức kéo chặt dây cương, thả chậm tốc độ.

Nhung Khiên Kỳ giục ngựa đến bên người Thu Phượng Vũ, mỉm cười nói: “Sư phụ, chúng ta từ sáng sớm đã rời khách điểm, cũng chưa ăn điểm tâm. Nơi này vừa lúc có gian tửu lâu, không bằng ăn một chút lại lên đường?”

Thu Phượng Vũ mục vô biểu tình, không để ý tới hấn, chỉ nhìn nhìn Quán Đan Phong cùng thê tử của Nhung Khiên Kỳ, hai nàng tuy rằng chưa nói cái gì, nhưng thần sắc đều thối mết, bèn xuống ngựa.

Tửu lâu này ở chỗ yên tĩnh, khách nhân không nhiều lắm. Thu Phượng Vũ ngại ồn ào, thấy trên lầu còn trống, liền cùng Quán Đan Phong đi thẳng lên lầu. Vợ chồng Nhung Khiên Kỳ thì ở dưới lầu tùy tiện tìm một góc ngồi xuống.

Nhung Khiên Kỳ lần này xuống núi, trên danh nghĩa là về quê tảo mộ, kỳ thật muốn trước đến Giang Nam tìm Thư Lưu Y, ai ngờ ngày đó sau khi từ biệt sư phụ, Thu Phượng Vũ bỗng nhiên cũng quyết định xuống núi một chuyến, hơn nữa còn cùng đường với Nhung Khiên Kỳ.

Chẳng lẽ sư phụ khó chịu vì Thư Lưu Y trốn khỏi Côn Luân, muốn đi tìm Lưu Y tính sổ? Càng gần Thư phủ, Nhung Khiên Kỳ lại càng là khẳng định suy đoán của mình. Hấn lo lắng an nguy Thư Lưu Y, đành mặt dày giả bộ không thấy Thu Phượng Vũ phiền chán hấn, tiếp tục lên đường cùng Thu Phượng Vũ, hôm nay rốt cuộc vào thành.

Không mất bao lâu, hấn có thể gặp Thư Lưu Y. Nhung Khiên Kỳ khước miệng bất giác tràn ra ý cười, tiếp

nhận chén trà nữ tử bên cạnh dâng lên, thấp giọng nói: “Quỳ Anh, chuyện ta phân phó người làm thế nào rồi?”

“Đều đã an bài thỏa đáng.” Nữ tử kiều diễm gọi là Quỳ Anh kia nhẹ giọng trả lời, dáng vẻ cung kính, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

“Tốt.” Nhưng Khiên Kỳ vừa lòng gật gật đầu.

— —

Giữa trưa, người ra vào cửa thành nối liền không dứt. Thư Lưu Y sợ khuôn mặt của mình lại rước lấy phiền toái, dứt khoát lấy cái khăn trùm lên mặt, cúi thấp đầu đi vào.

Tiểu tốt giữ cửa thấy hần đầy người bùn đất bẩn thỉu, vừa bẩn vừa thối, chỉ cho là tên khuân vác vào thành kiếm sống, bóp mũi không ngừng bảo hần đi mau, ngược lại không hỏi gì nhiều.

Thư phủ ở một chỗ khác phồn hoa nhất thành, cách chỗ này vài con phố náo nhiệt. Thư Lưu Y đi được nửa đường, đám người phía sau một trận hỗn loạn, mấy người truy đuổi đến gần phía sau Thư Lưu Y, một người trong đó còn đụng Thư Lưu Y làm hần dưới chân lảo đảo, suýt nữa té ngã, khăn trùm mặt cũng rơi xuống.

Hần ổn định thân mình, ngẩng đầu chợt nghe thấy chung quanh mấy tiếng hút khí.

Vài người ăn mặc như gia đình đuổi tới trước mặt cũng dừng chân, phía sau còn có một người hỗn hển đuổi tới. “Bắt tên trộm kia, đánh chết cho ta!”

Hóa ra là đang bắt trộm! Thư Lưu Y đang định xoay người, bỗng đứng trong đám người có kẻ hét lớn: “Tên xấu xí kia chính là trộm, chính là hần!”

Thư Lưu Y từ khi sinh ra chưa từng bị người vu oan như vậy, không khỏi tức đến bốc khói, bước về phía thanh âm truyền tới. “Ta thấy người là vừa ăn cướp vừa la làng!”

Hần vừa động chân, mấy tên gia đình kia liền nhào lên, mắng: “Còn muốn trốn? Xem khuôn mặt thối nát này của người, nhất định không phải người tốt!”

“Đúng vậy đó.....” Người vây xem cười vang.

Thư Lưu Y né tránh nắm đấm của gia đình, thấy công tử kia thở hồng hộc đã đuổi tới, thế nhưng chính là công tử của Mục đại được trang trong thành, mấy năm trước hai người còn nâng chén xã giao ở tiệc rượu. Hần lớn tiếng nói: “Mục công tử, ta là Thư Lưu Y.”

Mục công tử kia tròn tròn hai mắt, tiếp theo cười to: “Người nếu là Thư gia đại công tử, ta đây chính là Thiên Vương lão tử! Ha ha ha ha, đánh chết tên trộm ăn nói bậy bạ này cho ta!”

Gia đình âm âm đáp ứng, vén tay áo vây chung quanh.

Thư Lưu Y trong lòng biết hiện tại mình nói cái gì cũng không có ai chịu tin, nếu bị bắt được, không chừng sẽ thật bị đánh chết tại chỗ, đẩy ra đám người vây xem, tìm đường chạy như bay. Lại nghe thấy gia đình không ngừng đuổi sát phía sau, hấn lại chạy không nhanh, đáy lòng kêu khổ không thôi.

Trong lúc rối ren hoảng loạn không xem đường, lại chạy vào một cái ngõ cụt. Thấy bên cạnh là một tửu lâu, hấn cũng không quá chú ý, cúi đầu vọt vào, đẩy ra tiểu nhị cản đường, chạy thẳng lên lầu.

Lầu hai, chỉ có một bàn khách nhân dựa sát cửa sổ.

Một nam một nữ. Người nam tuyết y hắc phát, tay cầm một chén trà, hờ hững ngóng nhìn ngoài cửa sổ. Nghe thấy có người xông lên lầu, nam tử chỉ hơi hơi liếc mắt, lãnh đạm nhìn thoáng qua

Mặc ngọc thuần hắc như đóng băng, không mang theo hỉ nộ, hàn khí lại đủ để đông lại tất cả.

Thư Lưu Y giống như bị trúng phép định thân, đứng thẳng bất động, không biết làm sao.

Vì sao phải để hấn lại lần nữa đối mặt người mình thấy xấu hổ không dám gặp? Chỉ bằng đôi mắt đen bóng chốc lộ vẻ càn khôn âm trầm của Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y biết, cho dù hấn giờ phút này mặt mũi sưng phù, mặt mang máu mủ, nam nhân cũng đã nhận ra hấn.

Bộ dáng hiện tại của hấn, muốn bao nhiêu chật vật có bấy nhiêu chật vật, muốn bao nhiêu thê thảm có bấy nhiêu thê thảm, lại đều rơi vào trong mắt Thu Phượng Vũ..... Ý thức được điểm ấy, Thư Lưu Y thật muốn đâm đầu chết.

“Tên trộm kia trốn lên lầu rồi. Đi lên, chặt tay hấn, bắt hấn lên quan!” Dưới lầu vang lên tiếng Mục công tử cùng gia đình chửi bới âm ỉ, tiếp theo liền có người bước lên bậc thang gỗ.

Thu Phượng Vũ thu hồi ánh mắt, hờ hững đặt chén trà xuống, nhẹ phát tay áo, đứng dậy. Quân Đan Phong vội vàng lấy ra tiền trà thả lên bàn, đuổi theo sư phụ.

Thư Lưu Y đi cũng không được, trốn cũng không xong, chỉ có thể đứng ngây ra đó, trơ mắt nhìn Thu Phượng Vũ đi về phía hấn.

Nam nhân lần này, là sẽ châm biếm hấn, hay là đẩy ra hấn, hay là..... Thư Lưu Y trong chốc lát suy nghĩ đã xoay chuyển trăm lần, nhưng mà toàn bộ suy đoán trong nháy mắt đều rơi vào hư không.

Thu Phượng Vũ đi qua bên người hấn, xuống lầu, ngay cả một tia dư quang nơi khóe mắt cũng không có, dường như trước mặt chỉ là không khí.

Thư Lưu Y hoàn toàn cứng ngắc, phút chốc im lặng mỉm cười hấn rốt cuộc còn vọng tưởng cái gì?

“Bắt lấy hấn!” Một tên gia đình đã chạy lên lầu, vây quanh đánh về phía Thư Lưu Y, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: “Tên trộm đáng chết, xem ngươi còn có thể trốn ở đâu! Có gan thì nhảy xuống lầu đi!”

Một tên gia đình trong tay cầm một thanh đao sắc bén, nhe răng cười.

Thư Lưu Y bỗng nhiên cũng cười, chạy nhanh vài bước, nhảy lên bàn ở trước cửa sổ. Ngoài cửa sổ là ngõ nhỏ vắng lặng chật hẹp, mặt đường lát đá xanh.

Ngã xuống đó, cho dù gãy vài xương, cũng tốt hơn là bị người chặt tay chặt chân.

Hấn nhắm mắt, thả người nhảy xuống.

Tình thế rơi xuống đột nhiên ngừng lại, nhưng không có đập lên phiến đá cứng rắn như trong dự kiến, ngược lại rơi vào một đôi tay ấm áp. Thư Lưu Y mở to mắt

Dương quang cùng bầu trời trên đầu, đều bị thân ảnh cao lớn của nam nhân che lại. Thu Phượng Vũ chỉ thần nhiên nhìn Thư Lưu Y, sau đó xoay người, giữa tiếng hô to gọi nhỏ của gia đình trên lầu, phiêu nhiên bay lên mái hiên, đập gió bước đi.

“Sư phụ?” Quản Đan Phong vừa dắt ngựa lại đây, thấy Thu Phượng Vũ bẻ người nhanh chóng biến mất, không khỏi ngạc nhiên.

Vợ chồng Nhung Khiên Kỳ trong lúc hỗn loạn cũng đã đi ra tửu lầu. Tuy chỉ là vợ và nhìn thoáng qua, Nhung Khiên Kỳ lại cảm thấy người mà Thu Phượng Vũ cứu thân hình rất quen, suy nghĩ một chút, sắc mặt thay đổi Không sai, người bị sư phụ ôm đi, đúng là Thư Lưu Y mà hấn muốn tìm.

Thư Lưu Y không dám thở mạnh, nằm trong khuỷu tay Thu Phượng Vũ, chỉ cảm thấy mình đang nằm mơ, đến khi Thu Phượng Vũ nhảy đến trước đại môn Thư phủ, hấn mới chậm rãi thở ra một hơi vẫn nghẹn này giờ.

Thu Phượng Vũ thế nhưng lại cứu hấn?..... Thư Lưu Y trong lòng ngũ vị tạp trần, cuối cùng chỉ còn xấu hổ.

Gia đình trông cửa Thư gia đều còn nhận ra Thu Phượng Vũ, có người thông minh vội vàng chạy vào báo tin, những người còn lại không dám ngăn trở, tùy ý Thu Phượng Vũ tiến thẳng một mạch như vào chỗ không người.

Lúc sắp đến đình viện, Thư Quân Thiên nhận được tin tức đã chạy tới, kinh ngạc nói: “Thu chương môn ngài lại đại giá quang lâm? A đại ca?!” Chung quy vẫn là thân huynh đệ nhà mình, hắn vừa liếc mắt liền nhận ra Thư Lưu Y, hoảng sợ nói: “Đại ca huynh mất tích mấy ngày, đệ phải người tìm huynh khắp nơi! Huynh, huynh sao lại biến thành bộ dạng thế này?”

Thư Lưu Y cười khỏ, còn chưa mở miệng, chợt thấy Thu Phượng Vũ trong mắt hiện lên chán ghét.

“Thật thối.” Nam nhân lạnh lùng buông tay, mặc cho Thư Lưu Y rơi xuống mặt cỏ.

Không cần hắn nói, Thư Lưu Y cũng biết cả người mình có bao nhiêu dơ bẩn hôi thối, nhìn đến y phục tuyết trắng của Thu Phượng Vũ cũng bị bùn đất trên người hắn làm dơ, quả thực rất muốn ngay tại chỗ đào cái lỗ chui xuống.

Thư Quân Thiên không rõ ràng lắm hai người này gặp gỡ thế nào, lại càng không dám hỏi nhiều, thật cẩn thận cười nói: “Thu chương môn đến đây rồi, nếu không chê, xin mời ở lại tệ xá nghỉ ngơi. Ta liền đi gọi hạ nhân giúp Thu chương môn chuẩn bị nước nóng tắm rửa thay y phục.”

Thu Phượng Vũ ưa sạch, cấp bách muốn thay y phục bẩn trên người, nghe vậy gật đầu, cũng không đợi tới tở dẫn đường, tự ý đi đến biệt viện lần trước đã ở, để lại hai huynh đệ Thư gia nhìn nhau không nói gì.

— —

Tắm rửa cẩn thận từ trên xuống dưới cho sạch sẽ, đổi quá một bộ đồ mới, Thư Lưu Y sợ trên người còn lưu lại dư vị, cố ý đeo thêm hai cái túi hương. Ngồi xuống dùng món ăn trù phòng đưa tới, mới gấp vài đũa, ngoài cửa cước bộ vội vàng đến gần, Thư Quân Thiên đẩy cửa vào.

“Đại ca, vợ chồng Nhung Khiên Kỳ cùng nữ nhân hung dữ lần trước cũng tìm tới cửa rồi, hiện giờ đang cùng Thu chương môn ngồi ở thư phòng! Họ Nhung còn nói muốn gặp huynh, người này cũng thật là, trước mặt lão bà cũng không thu liễm chút..... Ai!” Thư Quân Thiên khoa trương thở dài, nhìn đại ca nhà mình. “Hai thầy trò người ta cùng đến đây, đại ca, đệ xem huynh lần này làm sao thu thập cục diện. Cũng may bộ dáng hiện tại của huynh ngay cả quỷ cũng có thể bị hù chết, nói không chừng ngược lại là chuyện tốt, để bọn họ khỏi bám theo huynh. A, đúng rồi, đại ca mặt của huynh rốt cuộc là làm sao vậy?”

Thư Lưu Y bất đắc dĩ đặt bát đũa xuống. Đêm đó trốn khỏi Côn Luân, hắn đã cảm thấy câu nói cuối cùng của Nhung Khiên Kỳ có hàm ý khác, lo lắng Nhung Khiên Kỳ chui vào ngõ cụt, sẽ có thể lại đến đây đưa hắn, quả nhiên xui xẻo ứng nghiệm. Còn có Thu Phượng Vũ, vì sao lại trở về nữa?..... Hắn nghĩ không ra gì lý do, nhưng có một điều hắn không cần nghi ngờ. Chuyện nên đến, cuối cùng cũng trốn không thoát.

“Ta đi nói rõ với Nhung Khiên Kỳ.” Hắn đứng dậy, đi đến thư phòng.

“Lưu, Lưu Y? Mặt của người!” Hai huynh đệ Thư Lưu Y vừa bước vào thư phòng, Nhung Khiên Kỳ liền hoảng sợ nhảy khỏi ghế, cơ hồ muốn lập tức vọt tới trước mặt Thư Lưu Y, đột nhiên nghe Thu Phượng Vũ hừ lạnh, Nhung Khiên Kỳ tức khắc nhớ ra trong thư phòng còn có những người khác, cố nén kinh ngạc,

ngồi lại vào ghế.

Thư Lưu Y ngồi xuống một nhuyển tháp, thở dài, từ đầu tới cuối nói ra tao ngộ ngày đó đập thanh.

(1) Tôn giá: tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện

(2) Dong nhân: người tầm thường.

7. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Nguyên lai là Độc vương đã hạ thủ. Đại ca, huynh khi nào thì đắc tội đại ma đầu kia?” Thư Quân Thiên nghe được một nửa, liền nhin không được nhảy dựng lên. Nhìn Thu Phượng Vũ bên cạnh, lạnh như băng đá không chút động đậy, bỗng nhiên cảm thấy chính mình kinh ngạc quá mức.

“Ta nào biết mình khi nào chọc phải hắn? Có lẽ là hắn nhìn ta không vừa mắt?” Thư Lưu Y cười khổ. Nói nhiều rồi, cổ họng hắn lại bắt đầu thấy đau. Trên mặt cũng chậm rãi rướm máu và nước mắt, vô cùng kinh khủng.

Bộ dạng người không ra người ma không ra ma mày thật sự sợ hãi hai mắt người khác. Thư Lưu Y chỉ muốn mau chóng về phòng tránh ánh mắt khác thường của mọi người, không muốn nói thêm nhiều, còn chuyện Độc vương tìm người đến đâm nhục hắn, chuyện mất mặt như thế đương nhiên lại càng không nhắc tới. Nói ra, chỉ có thể làm cho Thu Phượng Vũ trong lòng càng thêm nhạo báng hắn vô dụng thôi.

Hắn trộm nhìn Thu Phượng Vũ ngồi ở đối diện, đập vào mắt vẫn như cũ là một mảnh hồ hững khiến người lạnh tâm. Hắn cúi thấp đầu xuống, im lặng một hồi, cuối cùng cố lấy dũng khí thấp giọng nói: “Thu chương môn, lúc này đa tạ ngài cứu giúp.....”

Nam nhân không nói một lời, hoàn toàn không quan tâm hắn.

Dù là kẻ ngốc lúc này cũng nhận ra không khí quỷ dị giữa Thư Lưu Y cùng Thu Phượng Vũ. Nhưng Khiên Kỳ càng nghi ngờ không thôi, ngại Thu Phượng Vũ ở đây, không tiện ngay mặt chất vấn Thư Lưu Y, hắn nhin nhin không lên tiếng, khuôn mặt tuần tú cũng đã che kín một tầng mây đen.

Thư Quân Thiên vội vàng đánh tan cục diện xấu hổ, nói: “Đại ca, đệ liền sai người mời đại phu đến cho huynh ”

“Không cần.” Thư Lưu Y lắc đầu, “Độc vương hạ độc, nào có người có thể giải?”

“Vậy chẳng lẽ mặc kệ sao?” Minh chỉ có một huynh trưởng là Thư Lưu Y, bị người hạ độc đến mức này, Thư Quân Thiên hiển nhiên khó chịu, lại nghĩ đến Độc vương kia chưa hẳn chịu dễ dàng buông tha đại ca như vậy, nói không chừng còn có thể lại đến hạ độc thủ. Đại ca nếu thật có sơ xuất, bảo đương gia Thư gia hắn đây làm sao ăn nói với vong linh phụ mẫu.

Hắn càng nghĩ càng kinh hãi, ánh mắt xoay tròn, cuối cùng rơi xuống người Thu Phượng Vũ.

Nam nhân lạnh lùng này nếu còn đuổi theo xuất thủ cứu đại ca của hắn, ít nhiều còn có chút niệm tình cũ đi?..... Thư Quân Thiên trầm nghĩ, có điều rốt cuộc Thu Phượng Vũ hiện tại ôm suy nghĩ gì với Thư Lưu Y,

Thư Quân Thiên trong lòng cũng thật không rõ, nhưng trước mắt tình thế nguy cấp, chỉ có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống(1).

Hắn ho khan hai tiếng, sầm mi khổ kiếm nói: “Thu chương môn, gia huynh trúng độc, lại bị Độc vương kia theo dõi, vạn nhất ngày sau Độc vương lại đến nhà hại gia huynh, chỉ sợ, ai.....” Hắn lắc lắc đầu, sau đó ánh mắt mong chờ nhìn Thư Phượng Vũ. “Gia huynh ngày đó chỉ là hồ ngôn loạn ngữ, mấy tháng qua huynh ấy hồi hận vô cùng. Thu chương môn, hiện nay chỉ có thể cầu ngài dẫn huynh ấy về Côn Luân.”

“Không được!” Hai tiếng phản đối, từ miệng Thư Lưu Y cùng Quân Đan Phong không hẹn mà cùng phát ra.

Thư Lưu Y cho dù bị đánh chết cũng không mặt mũi nào trở lại Côn Luân, huống chi còn phải chịu sự bảo vệ dưới cánh Thư Phượng Vũ mà sống. Quân Đan Phong cũng tức đỏ cả mặt, căm tức nhìn Thư gia huynh đệ. Tình cảnh ngày đó sự phụ tức giận thổ huyết còn rõ ràng trước mắt, nàng tuyệt không thể lại để Thư Lưu Y tiếp cận sự phụ.

Thư Phượng Vũ rũ mắt xuống, có chút dăm chiêu. Thư Quân Thiên không dám quấy rầy, nín thở, chợt thấy Thư Phượng Vũ giương mắt, lạnh lùng nói: “Được. Ngày mai ta liền mang Thư gia đại công tử trở về.”

Lời vừa nói ra, Nhung Khiên Kỳ sắc mặt âm trầm bỗng trở nên tái nhợt. Quân Đan Phong cũng gấp đến đỏ mắt, bị Thư Phượng Vũ mắt lạnh đảo qua, nàng vẻ mặt không cam lòng, cắn môi không lên tiếng nữa.

Thư Quân Thiên không ngờ Thư Phượng Vũ sẽ hoàn toàn đáp ứng, mừng rỡ, vội hỏi: “Thu chương môn đại ân đại đức, vẫn bối trước thay gia huynh tạ ơn ngài.”

Thư Phượng Vũ cũng không để ý tới hắn, phát tay áo ra khỏi thư phòng. Quân Đan Phong oán hận trừng mắt nhìn Thư gia huynh đệ, rời đi theo.

Thư Quân Thiên xoay người, cười tủm tỉm nói với Nhung Khiên Kỳ: “Phu thê Nhung đại hiệp từ xa tới làm khách, thỉnh trước tới khách phòng nghỉ ngơi, lát nữa lại dùng cơm.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ phu thê, cố ý nhắc nhở Nhung Khiên Kỳ đừng quên mình là người đã có vợ. Sau đó gọi thiếp thân tiểu tư ở ngoài thư phòng đợi lệnh, dặn hắn mang vợ chồng Nhung Khiên Kỳ đi khách xá nghỉ ngơi.

Nhung Khiên Kỳ mặt ửng lệ khí, nhưng cũng không phát ra, bước nhanh theo tiểu tư rời đi. Quỳ Anh kia vội vàng đuổi kịp.

Thư Lưu Y từ khi nghe được Thư Phượng Vũ đáp ứng, liền ngẩn ra đó, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, nhảy qua một phen kéo y phục trước ngực Thư Quân Thiên, cả giận nói: “Đều do ngươi nghĩ ra cái chủ ý tồi tệ này! Thế nhưng lại muốn ta theo y trở về!”

“Đại ca, đệ còn không phải vì muốn tốt cho huynh!” Thư Quân Thiên cho đại ca nhà mình một cái liếc mắt xem thường, “Chẳng lẽ huynh muốn bị Độc vương hại chết? Ngoại trừ thiên hạ đệ nhất cao thủ Thư Phượng Vũ, còn có ai có thể bảo vệ được cho huynh?”

Thư Lưu Y vẫn khó nén tức giận, “Ma đầu kia đa phần là muốn thấy ta chịu khổ, không hẳn sẽ giết ta.”

Thư Quân Thiên bĩu môi nói: “Vậy là còn chưa chắc. Hơn nữa, hẳn không giết huynh, cũng có thể tra tấn huynh mà! Đại ca, đệ cũng không muốn huynh bị đứt tay đứt chân, mất cái mũi thiếu con mắt nha.”

“Ngươi!” Thư Lưu Y nghe mà chói tai, nhưng ngấm lại lấy tính cách hỉ nộ khó dò của Hoàn Trọng Tiêu, cũng không phải không thể, tứ chi không rét mà run, không khỏi thở ra, đặt móng ngồi trở lại trên ghế, suy sụp nói: “Quân Thiên, ta biết ngươi có ý tốt, nhưng ta lúc trước đối với Thu chương môn như vậy, hiện tại lại phải quay đầu cầu xin y bảo hộ, ta.....”

Thư Quân Thiên cũng ngồi xuống, nắm bả vai Thư Lưu Y, lời nói thấm thía. “Đại ca, vậy huynh rốt cuộc là muốn thể diện hay là muốn tính mạng? Nghe đệ, phải đi thôi! Đệ thấy Thu chương môn cũng không phải người ghi hận, hẳn là sẽ không làm khó huynh, cũng không biết mấy đồ đệ kia của y có thái độ tốt với huynh hay không. Đại ca huynh phải cẩn thận đó!” Thấy Thư Lưu Y vẫn rầu rĩ không vui, hắn ngạc nhiên nói: “Đại ca, chẳng lẽ huynh lo lắng Thu chương môn sẽ thừa cơ bắt huynh cùng y hòa hảo trở lại à? Khụ khụ, huynh hiện tại cũng không phải mỹ nam tử gì, người ta chưa hẳn còn có thể có ý với huynh. Huống

hồ theo đệ thấy, người kiêu ngạo như y, sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn ép buộc huynh phải làm theo y đâu, huynh cứ yên tâm đi!”

Thư Lưu Y càng nghe càng không thoải mái, không thể không cắt ngang Thư Quân Thiên: “Này, ta mới là người nằm trên.”

Thư Quân Thiên há to miệng, biểu tình cổ quái, cả buổi mới lắp bắp nhỏ giọng xác thực: “Huynh là nói, huynh ở trên, còn, y ở dưới?”

“Sao hả? Cùng với y thì ta liền phải ở dưới sao?” Thư Lưu Y tức giận nói: “Này cũng không phải võ đài, ai võ công thấp thì phải nằm dưới.”

“..... Huynh nói, cũng có chút đạo lý.....” Thư Quân Thiên chậm chạp gật đầu, ngay sau đó lại nghiêm mặt, đấm Thư Lưu Y một cái. “Huynh dám áp cả võ lâm chí tôn người ta! Áp rồi thì thôi, còn dám bỏ người ta! Đại ca, huynh bảo đệ phải nói huynh thế nào mới tốt đây? Xem ra huynh kiếp trước tích phúc, Thu chương môn còn chịu cứu huynh. Ai, lần này hồi Côn Luân, huynh tự cầu nhiều phúc đi!”

Hắn xoa xoa nắm tay vì đánh người mà phát đau, nhìn nhìn Thư Lưu Y, người kia nằm nhoài trên tháp, mắng không cãi lại, đánh không đánh trả, Thư Quân Thiên cũng không nổi đánh tiếp, thở dài rời đi.

Trong thư phòng trống rỗng, chỉ còn một mình Thư Lưu Y, hắn im lặng thật lâu, mới cười khổ trở về phòng của mình. Tích tụ trong lòng khó giải, căn bản không có khẩu vị tiếp tục dùng cơm, hắn bảo gia nô thu thập thức ăn đã nguội lạnh, ngã đầu liền ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, mặt hắn lại bắt đầu ngứa. Gãi vài cái, tay toàn là máu, Thư Lưu Y vội nhین đau xuống giường lau đi, thấy ngoài cửa sổ tối đen, đã vào đêm rồi.

Hắn châm nến, đang chà lau máu mủ trên mặt và tay, cửa phòng bị người vỗ nhẹ vài cái.

“Lưu Y, là ta.”

Thư Lưu Y khê thở dài, đi tới mở cửa phòng, nhìn Nhung Khiên Kỳ trực tiếp lác đầu, “Nhưng huynh, người còn đến làm gì?”

Thấy Thư Lưu Y cũng không định cho hắn vào phòng, Nhung Khiên Kỳ ánh mắt càng trầm thêm mấy phần, chậm rãi hỏi: “Lưu Y, người nói thật cho ta biết, người cùng sư phụ ta là chuyện thế nào?”

Nguyên lai là đến khởi binh vấn tội! Thư Lưu Y hiện giờ phiền não không thôi, nào có tâm tư dài dòng với Nhung Khiên Kỳ, không kiên nhẫn nói: “Trong lòng người không phải đã biết rồi sao, cần gì hỏi lại ta!”

“Các người thật sự ” Suy đoán trong lòng bị Thư Lưu Y chính miệng thừa nhận, trong đầu Nhung Khiên Kỳ phút chốc trống rỗng, khiếp sợ trôi qua chính là đổ kỵ điên cuồng. Hắn biết Thư Lưu Y không phải mỹ nam thì không yêu, nhất định sẽ không thích loại tướng mạo bình thường như Thu Phượng Vũ, nhất định là Thu Phượng Vũ ép buộc. Thảo nào lúc trước sư phụ muốn giam lỏng Thư Lưu Y trong Vô Hương viện, còn không cho phép hắn thăm hỏi, cũng khó trách đêm đó Thư Lưu Y suốt đêm ra roi thúc ngựa trốn khỏi Dao Trì, ngay cả nghe hắn giải thích cũng không có kiên nhẫn!

Chẳng trách mấy ngày nay, Thu Phượng Vũ vẫn không hòa nhã với hắn, hóa ra là xem hắn như tình địch! Sư phụ nhìn như lãnh ngạo tuyệt trần, không phải một vẻ đạo mạo trang nghiêm, khinh thường hắn cùng nam tử tương luyện hay sao? Kết quả lại hoành đao đoạt ái(2), đem Lưu Y của hắn chiếm làm của mình.

“Thu Phượng Vũ!” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, đột nhiên bắt lấy bả vai Thư Lưu Y. “Ta sẽ không để y mang người về Côn Luân, Lưu Y, người thu thập một chút, ngay bây giờ liền đi theo ta!”

“Nhưng huynh, người rốt cuộc đang giở trò gì?” Thư Lưu Y cau mày, nhưng vì nội lực vẫn chưa khôi phục như cũ, không đẩy Nhung Khiên Kỳ ra được, hắn chỉ đành nhẹ giọng, muốn làm Nhung Khiên Kỳ bỏ đi ý niệm hoang đường này. “Giữa ta và người, đã là vật đổi sao dời, Nhưng huynh, đêm đã khuya, người trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nhung Khiên Kỳ trầm mặt buông Thư Lưu Y ra, bỗng chốc cười lạnh một tiếng: “Lưu Y, hay là người sợ ta không bảo hộ được người? Người cứ yên tâm, đi theo ta, sau này ai cũng không thể tổn thương người, mặt của người, ta cũng có biện pháp tìm đại phu tốt nhất trị cho người.”

Thư Lưu Y hồ nghi đánh giá Nhung Khiên Kỳ, thật không hiểu phần tự tin ngạo mạn này của đối phương từ đâu mà ra, đang muốn khuyên Nhung Khiên Kỳ trở về, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân.

“Đại ca, trẻ như vậy, huynh còn chưa ngủ? A! Nhung đại hiệp, người đang ở đây.....” Thư Quân Thiên cười ha ha, lấy một bình sứ nhỏ giao cho Thư Lưu Y. “Đại ca, thuốc này có công hiệu cầm máu, huynh thử xem có công dụng hay không. Còn có, Thu chương môn nói, ngày mai mặt trời mọc liền lên đường, đại ca huynh đi ngủ sớm đi.”

Nhung Khiên Kỳ biết câu nói cuối cùng kia của Thư Quân Thiên kỳ thật là nói cho hắn nghe, không tiện lại mặt dày đứng ở cửa phòng, liền chấp tay nói: “Vậy tại hạ cáo từ.”

Trong nháy mắt xoay người, hắn liếc Thư Lưu Y một cái, ý vị thâm trường.

Chờ hắn đi xa không thấy, Thư Quân Thiên xụ mặt, nổi giận dùm dùm oán giận nói: “Đại ca, huynh sắp phải đi Côn Luân, còn mặt đưa mày lại với tình nhân cũ làm gì? Nhanh đi ngủ! Sáng mai nếu dậy trễ, chộc giận Thu chương môn, người ta giận lên lại không muốn ôm mớ phiền toái như huynh, đến lúc đó Độc vương tìm đến, ai cũng không giúp được huynh.” Không khỏi phân bua đuổi Thư Lưu Y vào phòng, đóng cửa lại, hắn thở dài thật mạnh, lắc đầu rời đi.

Thư Quân Thiên giận thì giận, đồ đạc chuẩn bị cho Thư Lưu Y lần này đến phía tây lại không thiếu một chút. Sáng sớm hôm sau, mấy rương lớn quần áo, tranh chữ, rượu ngon, văn phòng tứ bảo mà Thư Lưu Y thường dùng, nhạc khí trà cụ, được gói gói nhét nhét không dứt nâng lên đại mã xa mà Thư Quân Thiên đã cố ý sai người suốt đêm chuẩn bị, cuối cùng còn có vài món đồ cổ châu báu hiếm quý giá trị liên thành, cộng thêm một rương đầy hoàng kim.

Tiểu tử thôi! Người tính toán cái gì? Coi như ta từ nay về sau cũng không về Thư gia nữa à? Thư Lưu Y nhìn từng rương hành lý kia, khóe miệng rút gân, huyết Thái Dương hai bên giựt giựt.

Quản Đan Phong cười nhạo một tiếng, chậm rì rì lắm bầm: “Này nếu là của hồi môn, thật đúng là phong phú nha.....”

Vài tôi tớ bên cạnh nghe được, buồn cười không thôi. Thư Lưu Y tức giận không nhẹ, vừa định mở miệng, lại bị Thư Quân Thiên đội lên một cái sa mào màu đen, đẩy vào trong xe. “Đại ca, huynh ngoan ngoan vào trong đợi đi.”

Thư Quân Thiên quay đầu, vẻ mặt tươi cười với Thu Phượng Vũ: “Thu chương môn, gia huynh liền giao cho ngài. Sau này hắn nếu có chỗ nào chộc giận ngài, Thu chương môn ngài không cần khách khí, cứ việc giáo huấn hắn.”

“Người nói vậy gì đó?” Thư Lưu Y ở trong xe kháng nghị, thanh âm cũng thay đổi, nghe thế nào cũng cảm thấy bản thân tựa hồ bị huynh đệ nhà mình đem ‘bán’.

Thu Phượng Vũ vẫn là biểu tình lạnh nhạt, không cho ý kiến, phi thân nhảy lên hắc mã.

Nhung Khiên Kỳ cũng đã thu thập xong hành lý, đi tới hướng Thu Phượng Vũ nói lời từ biệt: “Sư phụ lên đường bình an. Đệ tử cũng phải tranh thủ về quê tế bái tổ tiên, không tiễn sư phụ được.” Lại cung kính hành đại lễ, cùng Quỳ Anh lên ngựa, nhẹ kéo dây cương, ngựa phóng chân chạy như bay, rất nhanh đã ra khỏi tầm mắt mọi người.

Thư Quân Thiên vốn định an bài hai gã xa phu điều khiển xe ngựa, lại bị Thu Phượng Vũ từ chối, Thư Quân Thiên không dám ngỗ nghịch, chỉ đành cười nói: “Vậy vất vả Quản nữ hiệp đánh xe.”

Quản Đan Phong lạnh lùng liếc hắn một cái, gơ tay vung roi, điều khiển xe ngựa chạy trên quan đạo.

Thư Quân Thiên nhìn theo nhóm người Thu Phượng Vũ hướng phía tây càng đi càng xa, cho đến khi bụi đất bị mã xa hất lên đã hoàn toàn vùi lấp, mới xoay người hồi phủ, nụ cười vẫn treo trên mặt cũng bị vài tia ưu sầu thay thế.

Đại ca lần này đi Côn Luân, con đường phía trước đến tột cùng là hung hay cát?.....

Quản Đan Phong nén giận trong lòng, liên tục gơ roi, điều khiển xe ngựa chạy nhanh.

Thư Lưu Y ở trong xe nghiêng ngã lão đảo bữa bãi, suýt nữa nôn ra hết toàn bộ thức ăn ban sáng, sa mào sấm lăn đến một bên. Bỗng nhiên thùng xe xóc nảy một cái thật mạnh, đầu hấn đập lên vách thùng xe, đến mức mặt mũi có chỗ rách da chảy máu, đau đến thấu tim, nhin không được lên tiếng rên rĩ.

“Đan Phong ” Thu Phượng Vũ ghìim cương ngựa, lãnh đạm nói: “Dừng xe.”

Xe ngựa cuối cùng ngừng lại. Dạ dày Thư Lưu Y còn đang quay cuồng, dựa vào vách gỗ, không ngừng thổ dốc. Bỗng nhiên đột nhiên bay lên, Thu Phượng Vũ khom người bước vào bên trong xe.

Bị hắc mâu không mang chút độ ấm của nam nhân lạnh lùng nhìn chăm chăm, Thư Lưu Y đang khó chịu lại không nén được dâng lên chút sợ hãi, gắng gượng muốn bày ra tươi cười, lại nghĩ tới mặt mình hiện giờ vô cùng xấu xí, cười lên nhất định càng thêm vô cùng thê thảm, đành phải bối rối xoay đầu, tránh đi ánh mắt nam nhân.

Xem kỹ một lần, thấy Thư Lưu Y cũng không có bị thương, Thu Phượng Vũ cũng không nhìn thêm nữa, xoay người ra khỏi xe.

Xe ngựa lại chuyển động, lần này tiến lên rất bình ổn. Thư Lưu Y ngơ ngác ngồi đó, đau đớn trên mặt khi nhẹ khi nặng, trước mắt quanh đi quẩn lại, đều là bóng dáng quyết tuyệt khi Thu Phượng Vũ xuống xe, trong ngực buồn bực khó nói.

Gần giữa trưa, thầy trò Thu Phượng Vũ đỗ xe ngựa dưới bóng cây ven đường, dừng chân nghỉ ngơi. Quản Đan Phong lạnh mặt, cầm cương khô tiến vào thùng xe.

Thư Lưu Y ăn xong một cái bánh bao khô khốc, khát nước, lại không muốn xin Quản Đan Phong, không chừng không uống được nước, ngược lại còn bị Quản Đan Phong trào phúng một trận. Hấn nhin một hồi, cổ họng cuối cùng khó chịu, ho khan mấy tiếng.

Hấn ho rất nhẹ, nhưng người ngoài thùng xe vẫn nghe được, lạnh giọng nói: “Đan Phong, nước đâu?”

Túi nước bị Quản Đan Phong không tình không nguyện ném vào trong lòng Thư Lưu Y. Hấn yên lặng cắn môi, cuối cùng tháo nút gỗ uống mấy ngụm. Nước thanh ngọt, hấn lại thấy chua xót từ miệng đi thẳng vào tim.

Vào đêm, ba người đến một cái trấn nhỏ, tìm khách điểm ngủ trọ, đều tự mượn một gian phòng. Thầy trò Thu Phượng Vũ ở trên lầu, an bài Thư Lưu Y một mình ở dưới lầu, đúng là không muốn ở cùng một tầng lầu với hấn.

Thư Lưu Y rửa mặt chải đầu xong, nằm ở trên giường trần trọc, khó vào giấc ngủ. Trái lo phải nghĩ, hấn cũng không xác định Thu Phượng Vũ hiện tại ôm tâm tình gì với hấn, lại nguyện ý dẫn hấn trở về. Hấn căn bản không dám vọng tưởng đối phương tha thứ cho hấn, nhưng nếu hai người cứ tiếp tục giằng co như vậy, Thư Lưu Y cảm thấy mình còn chưa đến Côn Luân đã bị đè nén đến ngạt thở.

Loại dày vò yên lặng này, còn tra tấn người khác hơn cả đánh đập mắng chửi. Hấn vô số lần muốn cắn môi, mặt dày xông lên lầu tìm Thu Phượng Vũ nói cho rõ ràng, cuối cùng lại không có dũng khí.

Cả đời này, hấn tự nhận không phụ lòng bất cứ ai, duy độc thẹn với Thu Phượng Vũ.

Cửa phòng đột nhiên bị lạnh yên đẩy ra, cắt ngang suy nghĩ pháp phòng của Thư Lưu Y. Hấn khoác áo ngồi dậy, ngạc nhiên nhìn Quản Đan Phong đi vào phòng.

Nữ tử đóng cửa phòng, sầm mặt đi tới. Người ngu ngốc cũng có thể cảm giác được nỗi căm phẫn tận lực áp chế của nàng. Thư Lưu Y trong lòng biết Quản Đan Phong nhất định là muốn đến mắng hấn một trận, trút giận thay sư phụ.

Ngoài dự kiến, Quản Đan Phong thở mạnh vài cái, nén giọng đến thấp nhất, ngữ khí lại thập phần bình tĩnh. “Thư công tử, Đan Phong này đến, không phải vì tranh chấp với ngươi, chỉ xin Thư công tử ngươi đừng theo gia sư về Côn Luân.” Nàng mặc dù tận lực khống chế, mặt vẫn lộ vẻ chua xót.

“Thư công tử ngươi là người phong lưu, có những trò, người chơi được, gia sư lại chịu không nổi.” Nàng nhìn chăm chăm hai mắt Thư Lưu Y, từng câu từng chữ. “Ngươi cũng biết, gia sư ngày đó không đã thương người một chút nào, sau khi về Côn Luân lại khó giải tích tỵ, tự hại đến mình, không ngừng thổ huyết.”

“Cái gì?!” Thư Lưu Y cả người cùng giọng nói run lên nhẹ nhẹ. Hắn thế nhưng làm Thu Phượng Vũ tức đến nội thương thổ huyết?

Quản Đan Phong cười chua xót: “Ta phụng dưỡng gia sư mười năm, chưa từng thấy gia sư thương tâm như vậy. Thư công tử, xin người giơ cao đánh khẽ, rồi gia sư càng xa càng tốt.”

“Ta.....” Thư Lưu Y cảm thấy mình nên giải thích chút gì đó, nhưng dào hết bụng dạ cũng tìm không ra lí do có thể nói ra miệng.

Nguyên bản, hết thấy sai lầm, chính là từ lần nhất kiến khuynh tâm bên hồ ôn tuyết kia. Chưa biết được bên dưới mặt nạ kia đến tột cùng là dung mạo thể nào, một đôi mắt thuần hắc băng hàn, đã làm tâm hắn trầm luân. Từ đó trăm phương nghìn kế, ý đồ tiếp cận nam tử nghiêm nghị như tuyết vực băng phong kia.....

Một hồi hoan ái, lại làm người khó ai bì được trên đời này thương tổn sâu sắc.

Chờ Thư Lưu Y đỡ dần nhớ lại, phục hồi tinh thần, Quản Đan Phong đã rời đi. Hắn bồi hồi lo âu một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, xuống giường mặc quần áo, rón ra rón rén ra khỏi khách điếm.

Trời đêm đen như mực, mây đen kéo dài che khuất ánh trăng, chỉ có vài tia tinh quang lập lờ yếu ớt. Bóng cây bên đường lay động, thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng cú đêm kêu to.

Thư Lưu Y cũng không nghĩ ra có thể đi đâu, chỉ mãi miết vùi đầu một đường đi về phía đông, phương hướng ngược lại với Côn Luân. Thật không sai, người như hắn, không đáng làm Thu Phượng Vũ lại vì hắn nổi giận nữa, có lẽ, cứ như lời Quản Đan Phong đã nói, cách Thu Phượng Vũ càng xa càng tốt.

Mây đen dần trôi đi, ánh trăng dần sáng, cảnh vật trên đường càng lúc càng rõ ràng. Thư Lưu Y đột nhiên dừng bước

Giữa đường, thân ảnh cao lớn chấp tay đứng thẳng. Tuyết y phản chiếu ánh trăng, càng tôn lên sắc đen trong mắt nam tử, suy nghĩ không thấu.

Là đuổi theo lúc nào? Thư Lưu Y nghẹn lời, nhìn Thu Phượng Vũ chậm rãi giơ tay lên, hắn lại không có ý né tránh.

‘Bốp’ một tiếng, Thu Phượng Vũ một tát lẳng không, đánh cho Thư Lưu Y choáng váng, lảo đảo vài bước nửa quỳ trên đất, hai tai nổ vang. Lỗ mũi nóng lên, nhỏ máu.

Thu Phượng Vũ chậm rãi buông tay, ánh mắt cũng từ phần nộ biến thành đau thương, cuối cùng trở về hồ hững. “Thư gia đại công tử, người lại muốn rời khỏi ta? Ta thật sự đáng sợ như vậy?”

Đây là lần đầu từ khi hai người gặp lại tới nay, Thu Phượng Vũ đối mặt Thư Lưu Y nói chuyện. Một tiếng Thư gia đại công tử, đâm vào màng tai Thư Lưu Y đến đau nhức. Hàm ý tự giấu sau lời châm biếm thân nhiên của nam nhân càng làm ngực hắn chua xót, cơ hồ không thở được.

Trải qua ánh mắt chán ghét hoảng sợ coi thường của mọi người, Thư Lưu Y rốt cuộc thật sự cảm nhận được bất đắc dĩ cùng nghẹn khuất của người xấu xí, hoàn toàn hiểu rõ tâm tình lúc này của Thu Phượng Vũ bị thương đến bao nhiêu.

“Thật xin lỗi.....” Hắn biết rõ có nói thêm nữa cũng uống công, cũng không nói, lại càng không biết nên như thế nào cho Thu Phượng Vũ hiểu được ý này cùng hối hận trong lòng hắn. “Ta làm người tức giận đến thổ huyết, không xứng cho người cứu ta ”

‘Bốp’, lại một cái tát lẳng không bay đến trên mặt hắn, trước mắt Thư Lưu Y biến thành màu đen, giữa lúc mơ hồ lơ mơ nghe được nam nhân lãnh đạm nói: “Có cứu hay không, do ta định đoạt, không tới phiên người.”.....

Thu Phượng Vũ bước chậm, đi về phía Thư Lưu Y đã hôn mê.

Bỗng nhiên, y dừng chân, con ngươi đen hiện lên sắc bén ác liệt.

Mấy mươi đạo ám khí theo tiếng huyết gió bén nhọn bay ra từ rừng cây bụi cỏ bên đường, đánh đến sau đầu và lưng y.

Thu Phượng Vũ ánh mắt chế giễu, cũng không quay đầu, chỉ trở tay búng nhẹ, vô số kinh phong giống như có mắt ở nửa đường chặn lại âm khí ‘Leng keng’ một trận vang nhỏ, âm khí rơi xuống đầy đất.

“Giết hần!” Người đánh lén biết đã gặp phải cường địch trước đây chưa từng thấy, thấp giọng rống to. Hơn mười bóng đen lên tiếng trả lời nhảy khỏi rừng cây, vung đao kiếm, tiến tới bao vây.

Mấy hắc y nhân này đều đội mũ dạ, mặt bọc khăn đen, chỉ lộ ra hai mắt, hiển lộ hung quang, vây quanh Thu Phượng Vũ, xuất thủ chiêu chiêu lấy mạng, chiêu thức võ công cũng đa dạng, đều là cao thủ hiếm thấy.

Mình đã nhiều năm không hỏi chuyện giang hồ, lúc nào kết thù với những kẻ này? Thu Phượng Vũ trầm nghĩ, thân hình ở giữa đao quang kiếm ảnh di chuyển tự nhiên, cứ vừa đối mặt một cái, người cùng y so chiêu liền bị thua ngã xuống.

“Sư phụ!” Quân Đan Phong theo tiếng đuổi đến rừng cây, nhìn thấy lại có vài tên hắc y nhân nhảy ra, nàng sợ mấy người kia ám toán Thu Phượng Vũ, vội rút kiếm khỏi vỏ, muốn tiến lên trợ giúp, ai ngờ mấy người kia mượn bóng đêm thấp thoáng tới gần Thư Lưu Y đã hôn mê, nâng người cực nhanh trốn vào bóng đêm mờ mịt.

Nàng cả kinh, muốn đuổi theo, chợt suy nghĩ, chân đã bước ra lại chậm chạp rút về điều mình hy vọng, không phải là Thư Lưu Y biến mất khỏi bên cạnh sư phụ sao?.....

Một chưởng chém ra, đánh ngã hắc y nhân cuối cùng, Thu Phượng Vũ quay đầu, thấy nơi Thư Lưu Y vốn đang nằm trống không, hắc mâu lập tức ngưng tụ thành hàn băng.

“Đệ tử vừa rồi thấy Thư công tử bị người bắt đi, chạy phía bên kia.” Quân Đan Phong cắn răng, chỉ về hướng ngược lại mấy người kia chạy đi.

Thu Phượng Vũ phát tay áo, liền muốn đuổi theo, vừa động thân mình, tâm niệm khẽ động, quay trở lại bên cạnh đám hắc y nhân đang lẩn lộn rên rỉ kia mũ dạ của bọn họ trong lúc đánh nhau đã rơi xuống, lộ ra kiểu đầu khôn phát(3) chỉ có nam tử tộc Khiết Đan mới có.

“Các ngươi là người Liêu.” Thu Phượng Vũ lần này thật sự nhú mày, “Là ai sai sử các ngươi?”

Thời đó Tổng liêu mấy năm liên tục chinh chiến, oán hận sâu đậm, người trong võ lâm phần nhiều là hán tử chính trực, càng căm hận người Liêu đến tận xương tủy, bình thường gặp được võ nhân Khiết Đan liền cùng tiến đánh, dẫn đến người Liêu thấy người Tổng cũng hạ sát thủ, võ nhân hai nước quả thật thủy hỏa bất dung, nhưng Thu Phượng Vũ tin rằng đám hắc y nhân này đánh lén y, nhất định có nguyên do khác.

“Người muốn giết cứ giết, đừng hòng moi được chữ nào từ miệng chúng ta, chúng ta mới không sợ lũ trư Đại Tổng các ngươi.....” Người nói chuyện tựa hồ là thủ lĩnh, bày ra bộ dáng ngạo mạn, mồm miệng vẫn đủ kiên cường, Thu Phượng Vũ lười hỏi lại, toàn thân hướng về phía Quân Đan Phong chỉ bay vút đuổi theo.

— —

Khi Thư Lưu Y tỉnh lại, đầu óc vẫn mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy cả người lắc lư, lấy lại bình tĩnh, mới giật mình phát hiện đã là ban ngày. Mình đang bị một người dùng hai tay khóa trước ngực, đặt trên lưng ngựa chạy nhanh.

Nơi chạy qua cảnh sắc hoang vắng, là đường nhỏ ở quê.

“Ai?!” Hần kinh sợ hỏi người phía sau, muốn giãy dụa, lại bị người nọ ôm càng chặt.

“Lưu Y, đừng lộn xộn.” Người nọ thấp giọng cười, đúng là thanh âm Nhung Khiên Kỳ.

“Người không phải phải về quê tảo mộ sao? Sao lại.....” Thư Lưu Y quay đầu xem phía sau ngựa, có mấy người cưỡi ngựa đi theo, những người đó mặc áo chên ngắn, đầu đội mũ dạ, hình dáng dũng mãnh, hiển nhiên đều là người luyện võ, nhưng không thấy phu nhân của Nhung Khiên Kỳ đâu.

Nhung Khiên Kỳ này, hành động càng ngày càng quỷ dị. Thư Lưu Y đáy lòng hốt hoảng, càng không biết mình làm sao lại rơi vào tay Nhung Khiên Kỳ, cố gắng trấn định nói: “Nhung huynh, ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Thu Phượng Vũ đâu? A ”

Hai tay vòng bên hông hắn đột nhiên buộc chặt, hắn nhin không được hô đau, nghe thấy Nhung Khiên Kỳ ghen tuông mưng phần hừ nói: “Ta đã nói sẽ không để y mang ngươi đi, ngươi đừng nghĩ đến y nữa.”

Dấm chua thật dữ dội! Thư Lưu Y á khẩu không trả lời được, ngay sau đó, bả vai trầm xuống, Nhung Khiên Kỳ gác cằm lên, cười xòa nói: “Lưu Y, phía trước không xa là nhà cũ của ta, ngươi và ta trước ngủ lại được không? Có một số chuyện, ta cũng đang muốn nói rõ với ngươi. Đến lúc đó muốn đi hay ở tùy ý ngươi, ta tuyệt không ngăn cản.”

Thấy Nhung Khiên Kỳ ăn nói khép nép như thế, Thư Lưu Y cũng không tiện từ chối. Âm thầm đề khí, phát hiện chỉ có thể ngưng tụ một chút nội lực, ngay cả thi triển kinh công cũng có vấn đề, căn bản trốn không thoát, bèn gật gật đầu.

Nhung Khiên Kỳ mừng rỡ, vung mã tiên, giục ngựa chạy như bay.

Màn đêm tối đen hoàn toàn che lấp mặt đất, nhà cũ ‘không xa’ trong lời Nhung Khiên Kỳ cuối cùng xuất hiện trước mắt Thư Lưu Y.

Một tòa đình viện bình thường, nằm cạnh dòng suối bên ruộng, vài nhánh liễu thấp thoáng tôn lên hai chữ ‘Nhung phủ’ trên bức hoành phi trước cửa, nhìn qua như là phú hộ dân gian bình thường. Vào cửa, Thư Lưu Y mới phát giác bày trí bên trong vô cùng tinh xảo, mà trong tầm mắt, từng tranh từng chữ, từng hoa từng thảo, lại đều là kỳ trân. Dù là nhà quan lại, chỉ sợ cũng sưu tầm không được nhiều trân phẩm như vậy.

Thư Lưu Y dù quen biết Nhung Khiên Kỳ, chỉ biết hắn là đệ tử đứng đầu Côn Luân, chưa từng hỏi qua xuất thân của hắn, nhìn thấy phô trương thế này, thầm lấy làm kỳ lạ, nghi ngờ với Nhung Khiên Kỳ càng tăng thêm nhiều.

Tôi tớ trong trang điểm sáng đèn lồng khắp nơi, cung nghênh trang chủ trở về, đồng thời âm thầm đánh giá Thư Lưu Y.

Anh mắt hoài nghi, đề phòng, thậm chí là đối địch.....

Thư Lưu Y cau mày thật chặt.

“Các người đều làm chuyện của mình đi, không được ta phân phó, không ai được phép bước vào nơi ở của Thư công tử.” Nhung Khiên Kỳ đỡ Thư Lưu Y đi vào khách phòng, trầm giọng cảnh cáo mọi người, sau đó nói với Thư Lưu Y: “Ngươi trước nghỉ ngơi một chút, ta đi sai người chuẩn bị thức ăn.”

Thư Lưu Y ngồi không lâu, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. “Thư công tử, nô tỳ phụng mệnh tới hầu hạ người tắm rửa thay đồ.”

“Vào đi.”

“Vâng, Thư công tử.” Cửa phòng bị đẩy ra, một nữ tử kiều diễm nâng y phục tiến vào.

“Ngươi không phải thê tử của Nhung huynh sao?” Thư Lưu Y ngạc nhiên, Nhung Khiên Kỳ này rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, lại kêu phu nhân của mình đến hầu hạ hắn tắm rửa?

Quỳ Anh mím môi cười khế, chỉ lắc đầu, sai sử hai gã gia nô tráng kiện phía sau đem thùng lớn đựng đầy nước ấm nâng vào phòng, cho họ lui xuống, mới nghiêm mặt nói: “Việc này, trang chủ lát nữa sẽ giải thích với công tử. Mặt khác, nô tỳ không thể nói nhiều.”

Thư Lưu Y đến lúc này, cũng biết giữa vợ chồng Nhung Khiên Kỳ tất có bí mật, trong lòng biết mình có hỏi cũng hỏi không được gì, đành phải từ bỏ.

Tắm rửa xong, hắn mặc y phục giày vớ mới tinh Quỳ Anh mang đến. Vật liệu may mặc cực quý trọng, hơi nhỏ chút, nghĩ là xiêm y của Nhung Khiên Kỳ, nhưng mà kiểu dáng quần áo cùng giày kia, làm cho Thư Lưu Y một lần nữa nhú chặt hai mày.

Đúng là phục sức của người Liêu, chứ không phải bố y của Đại Tống.

Hắn ngăn cản nữ tử đang muốn giúp hắn buộc đai lưng, “Không cần, vẫn là đem y phục ban đầu trên người ta đến đây đi.”

“Này ” Quỳ Anh có chút chần chờ.

“Quỳ Anh, nơi này không có chuyện của ngươi, ra ngoài đi.” Thanh âm Nhung Khiên Kỳ đột nhiên tiến vào, người cũng theo đó bước vào trong phòng, tay cầm thực hạp.

Quỳ Anh cúi đầu, kính cẩn nghe theo lui đi ra ngoài.

Thư Lưu Y nhìn Nhung Khiên Kỳ cũng mang phục sức người Liêu vô cùng chúng mắt, lại nhìn gương mặt kia đột nhiên trở nên xa lạ, phút chốc thì trào cười: “Nhung huynh, ngươi đây là muốn diễn trò gì?”

Thư Lưu Y hẳn là người Tống, làm sao có thể cùng người Liêu xưng huynh gọi đệ?

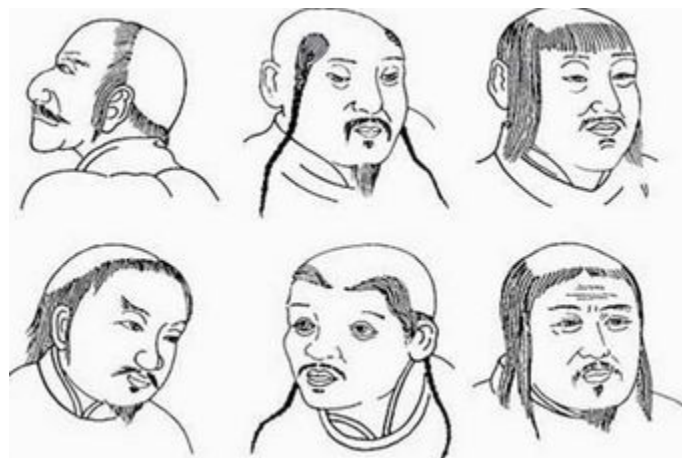
Nhung Khiên Kỳ sớm đoán được Thư Lưu Y sẽ có phản ứng này, thở dài một tiếng, đi lên trước dè lại bả vai Thư Lưu Y, mạnh buộc hắn ngồi xuống, mới buông thực hạp, đưa tay chậm rãi lấy ra ngoài từng đĩa thức ăn, thông thả nói: “Lưu Y, ta không muốn giấu ngươi nữa. Ta vốn họ Da Luật, Nhung là phong hào của ta. Đại Liêu quốc Nhung vương Da Luật Kỳ.”

Thư Lưu Y ngốc như gà gổ. Sau một lúc lâu, mới bất đắc dĩ thở dài, cởi bỏ quần áo trên người, thay quần áo bản của mình.

(1) Đem ngựa chết chữa thành ngựa sống: ý nói biết rõ sự tình đã không thể văn hồi, văn ôm một tia hy vọng, tích cực cứu vãn. Cũng ý chỉ làm thử nghiệm cuối cùng.

(2) Hoành đao đoạt ái: chỉ người thứ ba tận hết sức lực cướp đi ái nhân của người khác, thông thường chỉ hành vi không đạo đức. Có khi suy rộng ra là dùng thủ đoạn bất chính đoạt mối làm ăn, cơ hội hoặc nhân tài của người khác.

(3) Khôn phát: kiểu tóc của người Khiết Đan

8. Chương 7

Nhung Khiên Kỳ ánh mắt chưa xót bị thương, vẫn không nhúc nhích nhìn hắn.

Mặc xong hết thấy, Thư Lưu Y bình tĩnh chăm chú nhìn Nhung Khiên Kỳ, “Ta đây hiện tại nên gọi ngươi là gì? Gia Luật Kỳ hay là Nhung Khiên Kỳ?”

“Ta vẫn hy vọng ngươi cứ gọi ta như lúc đầu.” Nhung Khiên Kỳ thần sắc trở nên ôn nhu, mỉm cười nói: “Liêu Tống dù có nhiều ân oán, đó cũng là chuyện triều đình. Giữa ta và ngươi, lại không có thâm cừu đại hận. Lưu Y, ngươi nói phải không?”

“Hiện tại không có, không có nghĩa là sau này cũng không có.” Thư Lưu Y lạnh lùng phản bác, trong lòng nhét đầy cảm phẫn bị người lừa gạt, căng đến khó chịu. “Người là người Liêu vì sao đến Tống quốc?”

Nhưng Khiên Kỳ cũng bị thái độ tràn ngập địch ý của Thư Lưu Y tổn thương, sắc mặt trầm xuống, tiếp đó thản nhiên cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Dù sao ngươi đã biết thân phận của ta, nói cho ngươi cũng không sao. Hoàng đế Tống quốc các ngươi ngu ngốc, triều đình hủ bại, lãnh thổ Tống quốc sớm hay muộn đều là vật trong tay của Đại Liêu ta, nhưng mà võ lâm nhân sĩ người Tống các ngươi đa phần sẽ không phục Đại Liêu ta thống trị, đến lúc đó khởi nghĩa nổi dậy, với Đại Liêu ta vẫn là một uy hiếp lớn. Thời điểm ta còn là Nhung vương thế tử, đã bắt đầu sắp đặt kế hoạch làm thế nào thống trị võ nhân Tống quốc các ngươi.”

“Cho nên ngươi liền đầu nhập vào Côn Luân kiếm phái? Nhung vương, ngươi thật là thông minh.”

“Quá khen.” Nhung Khiên Kỳ làm như nghe không hiểu Thư Lưu Y trào phúng, ngược lại ngạo nghễ cười: “Muốn thống trị được võ nhân Tống quốc, đương nhiên trước tiên phải dung nhập giang hồ của các ngươi. Thu Phượng Vũ là thiên hạ đệ nhất cao thủ trong suy nghĩ của các ngươi, trở thành đại đệ tử của y, không những có thể học được tuyệt thế kiếm thuật, mượn uy danh của y, ta ngày sau còn có thể hiệu lệnh võ lâm, có gì không tốt?”

Thư Lưu Y không khỏi thấy trong lòng ngượng lạnh, “Ta thấy ngươi lúc trước cùng ta kết giao, cũng là có ý đồ khác.” A, Nhung Khiên Kỳ tâm kế như vậy, làm chuyện gì nhất định đều có thâm ý.

Nhung Khiên Kỳ lắc đầu lại gạt đầu, “Lưu Y, ta và ngươi tương ngộ tại Tần Hoài chỉ do thiên ý, không phải ta cố ý sắp đặt. Nhưng lúc đầu, khi ta biết được ngươi là Thư gia đại công tử, quả thật nghĩ tới ra tay từ ngươi, đem sản nghiệp Thư gia nhét vào trong tay ta.” Thấy Thư Lưu Y mặt hiện vẻ giận dữ, hấn vội vàng nắm lấy cổ tay Thư Lưu Y. “Hãy nghe ta nói hết. Ngươi ta kết giao ngày càng sâu, ta lại càng thật tâm thích ngươi, làm sao đành lòng lợi dụng ngươi.”

Thư Lưu Y cố giãy hay tay, nhưng giãy không khỏi bàn tay như kim sắt của Nhung Khiên Kỳ, chỉ đành nói: “Ta sẽ nghe ngươi nói, ngươi buông ta ra trước.”

“Vậy mới là hảo huynh đệ của ta.” Nhung Khiên Kỳ cười buông tay, kéo Thư Lưu Y ngồi xuống ăn cơm.

Thư Lưu Y nào có khẩu vị, nhìn đồ ăn thực nuốt không trôi. Nhung Khiên Kỳ nhíu mày nói: “Sao vậy, những món này không hợp khẩu vị của ngươi sao? Ta đây bảo Quỳ Anh lại đi làm vài món đưa lên.” Quay đầu hướng ngoài phòng gương giọng phân phó. Quỳ Anh vẫn ở ngoài cửa hầu hạ lập tức nghe thấy, vội vàng vội lời đi xuống chuẩn bị.

Nhung Khiên Kỳ quay đầu cười nói: “Đúng rồi, Lưu Y, ngươi còn chưa biết Quỳ Anh là thị nữ tâm phúc của ta. Phụ thân nàng vốn là một tiểu quan Tống quốc các ngươi, đắc tội quyền quý, bị mưu hại xử trảm xét nhà, nàng bị sung làm quan kỹ, là ta cứu nàng ra khỏi kỹ viện, nàng cũng cam tâm tình nguyện làm việc cho ta.”

Thư Lưu Y hiểu được ý trong lời nói của Nhung Khiên Kỳ, lãnh đạm nói: “Người Tống đâu chỉ trăm ngàn,

mỗi người một chí. Nàng là nàng, sao có thể khẳng định người khác cũng nghĩ giống nàng chứ? Nhưng mà, người vì sao giả thành thân với nàng?”

Hắn có dự cảm, sau màn tiệc cưới kia, tuyệt đối ẩn chứa âm mưu lớn.

Nhưng Khiên Kỳ mảy kiếm bỗng dừng nhượng cao, ánh mắt chớp động, tựa hồ đang cân nhắc có nên nói hay không, chốc lát sau cuối cùng lộ ra tươi cười sâu xa khó hiểu. “Việc này ta vốn không muốn nói cho người, nhưng người đã muốn biết, ta cũng sẽ không giấu người.” Về mặt hắn dần trở nên ngưng trọng, chậm rãi nói: “Hoàng đế Đại Liêu ta đã quyết định mau chóng đánh hạ Tổng quốc, lệnh ta nghĩ cách làm tan rã thế lực võ lâm Đại Tổng, cho nên ta mới sắp đặt hôn sự kia, cơ hồ đều mời hết cao thủ đứng đầu các môn các phái trong chốn võ lâm đến dự tiệc.”

Hắn chuyển động chén rượu trên bàn, cười khê: “Trong rượu đãi tân khách ở tiệc cưới, ta đều bỏ vào độc được mãn tính.”

“Người ” Thư Lưu Y kinh ngạc không nhỏ, cả người bật đứng lên, lại lập tức bị Nhung Khiên Kỳ bắt lấy đẩy lại xuống ghế.

“Lưu Y người đừng kích động.” Nam nhân thấp giọng cười nói: “Chỉ là độc được mãn tính, phải chờ một hai năm mới có thể phát tác. Bọn họ đều là cao thủ hiểm cớ, nếu có thể cải tà quy chính, vì Đại Liêu quốc ta sử dụng, so với giết bọn họ càng có lợi hơn hẳn. Có khoảng thời gian này, ta cũng có thể chia ra khuyến bảo bọn họ quy hàng. Còn nếu ngu ngốc ngoan cố, vậy tùy bọn họ tự sinh tự diệt đi.”

Hắn về mặt nắm chắc thắng lợi, khí phách phi dương, thực có vài phần khí thế quân lâm thiên hạ, nhưng mà nhìn trong mắt Thư Lưu Y, từng trận khiếp sợ, lại cảm giận mình nhìn người bất minh, thật vất vả mới bình phục tâm tình, tự giễu nói: “Ta cũng không phải cao thủ gì, lại cũng có thể nhận được hỉ thiếp, Nhung vương người thật coi trọng ta.”

Nhung Khiên Kỳ thở dài: “Ta là kim lòng không đậu muốn gặp người, mới mời người đến Côn Luân, người đừng nghĩ nhiều.” Hắn đem chén rượu đưa tới bên môi Thư Lưu Y, ôn nhu khuyến nhủ: “Nào, uống chén này, chúc hai ta gặp lại.”

Thư Lưu Y cười ha ha, lộ vẻ bi phẫn. “Người không phải lại muốn gạt ta uống rượu độc chứ?”

Nhung Khiên Kỳ đáy mắt lóe lên giận dữ, bỗng nhiên nắm cầm Thư Lưu Y, cường ngạnh đem rượu trong chén đều đổ hết vào miệng Thư Lưu Y mới buông tay.

“Khụ khụ khụ.....” Thư Lưu Y liều mạng ho khan, lại duỗi ngón tay móc cổ họng, muốn đem rượu nôn ra.

“Lưu Y, người ở tiệc cưới cũng uống rượu độc. Chén rượu ta vừa cho người uống là bỏ giải được.” Nhung Khiên Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười, lau đi máu mủ dính trên tay, vỗ nhẹ bả vai Thư Lưu Y, nghiêm mặt nói: “Ta là thật tâm thích người, sẽ không hại người.”

Cho dù là rượu độc cũng đã uống rồi, còn có biện pháp gì? Cứ tin hấn là giải được đi! Thư Lưu Y tự an ủi mình, ngồi thẳng lên, đột nhiên nhớ tới một chuyện, sắc mặt thay đổi. “Vậy người của Côn Luân phái không phải cũng đều trúng độc sao?” Nếu Nhung Khiên Kỳ muốn một lưới bắt hết vô lâm cao thủ Đại Tổng, sao có thể buông tha Thu Phượng Vũ?

Lại thấy Nhung Khiên Kỳ lắc đầu nói: “Ta không hạ độc người của Côn Luân phái. Thu Phượng Vũ tu vi nội lực đã đến trình độ siêu phàm, có thể nói đã là bách độc bất xâm, độc được căn bản không đối phó được y. Hơn nữa đại phu tổng đường y thuật cao minh, ta nếu muốn hạ độc đồng môn, khó tránh khỏi sẽ bị đại phu phát hiện, ngược lại hỏng chuyện.”

Thư Lưu Y không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Quỷ Anh đưa tới mấy mẩu đĩa thức ăn thanh đạm nóng hổi.

Thư Lưu Y cả ngày chưa một hạt gạo vào bụng, giày vò đến bây giờ, cũng quả thật đói bụng, liền quyết định không ngược đãi dạ dày của mình nữa. Ăn no nê xong, súc miệng, mới chậm chạp hỏi Nhung Khiên Kỳ: “Người nói cho ta nhiều bí mật như vậy, tính xử trí ta thế nào?”

“Lưu Y, người cần gì nói khó nghe như vậy?” Nhung Khiên Kỳ lắc đầu, trịnh trọng nói: “Ta xem người là huynh đệ, mới đem mọi chuyện nói hết cho người. Thư Lưu Y, Tổng quốc diệt vong là chuyện sớm muộn, người có nguyện cùng ta trở về Đại Liêu cùng qua một đời?” Hắn cười cười: “Ta lần này xuống núi, chính là định đến Thư gia mang người đi, ai ngờ đệ đệ người lại đem người giao cho Thu Phượng Vũ, ta chỉ có thể phái người âm thầm theo dõi các người, đem người cướp lại. Lưu Y, theo ta về đi! Ngự y trong hoàng cung Đại Liêu có thể trị khỏi mặt cho người, chẳng lẽ người không muốn khôi phục dung mạo sao?”

“Cùng qua một đời?” Thư Lưu Y tìm kiếm nhiều năm, cũng chẳng qua là chờ một câu này, giờ phút này thật sự nghe được, lại tuyệt nhiên không vui vẻ nổi, thở dài: “Không thể được.”

Nhung Khiên Kỳ thay đổi sắc mặt. “Người lo lắng ta ngày sau sẽ thay lòng đổi dạ? Nói thật với người, ta khi ở Đại Liêu đã sớm cưới vương phi, cũng có con cái. Bảy năm trước vương phi bệnh chết, ta đến nay vẫn chưa cưới người khác. Lưu Y, người nếu đồng ý cùng ta bên nhau trọn đời, ta Gia Luật Kỳ có thể thế độc tuyệt không cưới ai khác, kiếp này chỉ cùng người làm bạn.”

Thư Lưu Y đau đầu xoa xoa mi tâm, không thể không giới thiệu cho Nhung Khiên Kỳ một thau nước lạnh. “Tổng Liêu một khi khai chiến, ta và người chính là địch nhân.”

Nhung Khiên Kỳ lại hiểu sai ý, cho rằng Thư Lưu Y lo lắng sau khi đến Liêu quốc sẽ bị người căm ghét xa lánh, cười nói: “Này dễ thôi. Hoàng đế Đại Liêu là đường thúc của ta, ta xin ngài nhận người làm nghĩa tử, ban thưởng người sửa họ Gia Luật, người ta từ nay về sau chính là người một nhà, trên dưới Đại Liêu quốc, ai dám vô lễ với người.”

Thế nhưng muốn hắn sửa họ? Thư Lưu Y càng nghe càng giận, cuối cùng cười lạnh nói: “Vậy chi bằng người theo ta sửa họ Thư, từ nay về sau ở lại Thư gia ta làm con dân Tổng quốc, không biết ý Nhung vương thế nào?” Hắn đứng lên, không nhìn tới Nhung Khiên Kỳ khuôn mặt tuần tú đột nhiên âm trầm, lảo đảo đi ra ngoài.

“Không được đi!” Nam nhân phi thân lướt qua, chạy lên phía trước Thư Lưu Y một chưởng đập lên cửa phòng, mỉm cười nhìn Thư Lưu Y, mặt lại lộ ra vài phần lệ khí tàn nhẫn. “Người vẫn nên nghĩ cho kỹ, lại trả lời ta.”

Thư Lưu Y nhún vai, gặp phải chuyện này, hẳn dù có nghĩ một trăm năm, kết quả cũng giống nhau. Hắn hít vào một hơi thật dài, nghiêm mặt nói: “Nhưng huynh, người nếu còn xem ta là bằng hữu, xin buông tay ra. Người ta còn tiếp tục dây dưa cũng có ý nghĩa gì đâu?”

Nhưng Khiên Kỳ nhìn chằm chằm Thư Lưu Y, tựa như muốn dùng ánh mắt nuốt hắn vào bụng. Môi nhếch thành một đường, tay đặt ở cửa lại không hề nhúc nhích.

Mắt thấy không bình thường, Thư Lưu Y gượng cười, nhắc nhở nói: “Nhưng Khiên Kỳ, người đã nói, đi hay ở tùy ý ta, tuyệt sẽ không ngăn trở.”

Nhưng Khiên Kỳ chậm rãi buông tay, người vẫn che trước cửa, không có nửa phần dấu hiệu di chuyển, sau đó cười cười: “Ta đúng là có nói, nhưng thủ hạ của ta cũng không có đáp ứng. Thư Lưu Y, người biết quá nhiều, cho dù ta không ngăn cản người, người nghĩ rằng thủ hạ của ta sẽ để người đi sao?”

Thư Lưu Y làm sao cũng không nghĩ đến Nhưng Khiên Kỳ lại chơi xấu, tức đến ngực khó chịu, nhưng hôm nay người đang ở dưới mái hiên(1), chỉ có thể nén giận. “Bí mật của người, ta sẽ giữ kín như bưng, người có thể yên tâm rồi đi?”

“Ta cũng cho là người sẽ không nói lung tung.” Nhưng Khiên Kỳ trong lòng đã có dự tính, nồng đậm uy hiếp cười nói: “Những chuyện ta nói hôm nay, ta nếu ngày sau nghe được trên giang hồ truyền ra một chút phong thanh, liền khiến Giang Nam Thư gia của người từ nay về sau biến mất khỏi thế gian. Mà người ” Hắn đột nhiên duỗi tay, điểm mấy chỗ kinh huyệt của Thư Lưu Y, đẩy mạnh Thư Lưu Y xuống ghế. “Ha ha, mặc kệ người có nguyện ý hay không, người cũng thuộc về Gia Luật Kỳ ta.”

Hắn cười to, đẩy cửa rời đi. “Thư Lưu Y, ngày mốt ta sẽ khởi hành về Thượng Kinh Lâm Hoàng Phủ(2) diện thánh, người đi cùng ta. Từ lúc này, người tốt nhất nên suy nghĩ cẩn thận, bằng không, đừng trách ta đến lúc đó dùng vũ lực. Còn có, ta vừa rồi đã chặn đứng khí huyết của người, không có ta giải bỏ giúp người, người không thể thúc giục chân khí, đừng mong chạy khỏi sơn trang này.”

Thư Lưu Y ngồi yên, ngay cả cười khổ cũng cười không nổi. Thở hít thở dẫn khí, quả nhiên chỉ đến được vài chỗ đã dừng.

Chẳng lẽ bát tự của Thư Lưu Y hẳn thật sự kém như vậy?..... Sững sờ một hồi, mắt thấy ngọn nến cũng sắp tắt, Thư Lưu Y ném mình lên giường.

Ngày mốt à..... Hắn nên làm sao nhân lúc chưa muộn mà đào thoát đây? Nếu như bị đưa đến Thượng Kinh Liêu quốc, chỉ sợ hắn đời này đều phải trở thành cấm luyện của Nhưng Khiên Kỳ, sống trong ánh mắt kỳ thị chế nhạo của người Liêu, vĩnh viễn cũng không về được cố hương.

Hắn càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, đi một tên Độc vương, lại đến một Nhung Khiên Kỳ càng thêm phiền toái. Ai, mình bị Nhung Khiên Kỳ cướp đi, lại không biết Thu Phượng Vũ có gặp nguy hiểm gì không. Rồi đột nhiên, khuôn mặt xấu xí của Thu Phượng Vũ lại hiện lên từ sâu trong suy nghĩ của Thư Lưu Y. Lần này, hắn ngược lại cảm thấy khuôn mặt Thu Phượng Vũ thoát nhìn còn thuận mắt hơn một ít so với Nhung Khiên Kỳ.

Nam nhân kia, tuy rằng hiện giờ hồ hững xem nhẹ hắn, nhưng ít nhất sẽ không trói buộc hắn, càng sẽ không bắt ép hắn.....

Vừa nghĩ đến Thu Phượng Vũ, chút đau đớn bén nhọn lại bắt đầu lan tràn trong ngực Thư Lưu Y, hắn vẫn ngơ ngẩn chờ ánh nến lụi tắt, mới nhắm mắt đi ngủ.

— —

Rạng sáng, mặt Thư Lưu Y phát ngứa, so với trước kia càng nghiêm trọng hơn, hắn rốt cuộc ngủ không được, hai tay cào loạn, biến cả khuôn mặt thành máu tươi đầm đìa.

Quỳ Anh đã phụng mệnh ngủ ở bên cạnh khách phòng của Thư Lưu Y, giám thị nhất cử nhất động của hắn, nghe được âm thanh đi vào phòng, vừa thấy liền vô cùng hoảng sợ, vội vàng chạy đi bẩm báo Nhung Khiên Kỳ.

“Người?!” Nhung Khiên Kỳ nghe tin chạy tới, cũng sợ ngây người. Lấy lại bình tĩnh, thấy Thư Lưu Y còn đang không ngừng cào, hắn nhanh tiến tới, ngăn lại Thư Lưu Y, lạnh lùng nói: “Người còn cào nữa mặt sẽ nát hết.”

“Ta cũng đâu muốn!” Nhưng ngứa đến thấu xương, làm sao nhịn được. Thư Lưu Y muốn giãy khỏi Nhung Khiên Kỳ, bị Nhung Khiên Kỳ phong bế huyết Kiên Tĩnh(3) ở hai bên, hai cánh tay lập tức buông xuống bên người không thể động đậy. Hắn ngứa ngáy khó nhịn, mạnh vọt tới bên tường, cố sức cọ mặt lên, muốn gãi bớt ngứa.

Nhung Khiên Kỳ vừa kinh vừa sợ, ngón tay cũng điểm lên huyết Nhuyễn Ma(4) của Thư Lưu Y, thế này mới ngăn trở hành động gãi như tự hại mình của hắn.

Hắn đỡ người lên giường, đối diện khuôn mặt đầy máu mủ kia cũng không biết làm sao cho phải, vội kêu Quỳ Anh đi mời đại phu. Thư Lưu Y không động đậy được, chỉ có thể không ngừng liều mạng kêu ngứa.

Nhung Khiên Kỳ nghe hắn kêu thê thảm, vô cùng lo sợ, vội ôn tồn khuyên giải hắn.

Chưa đến giờ cơm, Quỳ Anh đã mời hết những đại phu nổi danh nhất phụ cận về sơn trang.

Mọi người thấy mặt Thư Lưu Y, đều chặc lưỡi, một phen nhìn, nghe, hỏi, sờ, cũng tìm không ra nguyên nhân, khai vài phương thuốc giải nhiệt giảm ngứa tầm thường xong đều lắc đầu: “Này hình như là trúng

chương khí, ta cũng vô năng, hổ thẹn.”

Thư Lưu Y sớm đoán được kết quả, thủ đoạn của Độc vương há vài tên đại phu phổ chợ có thể giải. Nhưng Khiên Kỳ lại càng lo lắng, cầm phương thuốc, bước nhanh đi gọi người bốc thuốc sắc được.

Uống đến hai chén thuốc, bệnh tình Thư Lưu Y không hề khởi sắc, đến sau nửa đêm, không ngửa nữa, lại chuyển thành đau đớn như thiêu đốt, cổ họng cũng rên rỉ đến khàn giọng.

Độc tính này tựa hồ đang tăng lên, lại phát tác vài lần, sợ rằng không chỉ mặt, ngay cả da thịt trên người cũng sẽ thối rữa..... Nhưng Khiên Kỳ đứng ở bên giường, nhìn Thư Lưu Y đau đến chết đi sống lại, mày kiếm nhíu chặt, vốn đang đợi xử lý xong chút chuyện quan trọng mới lên đường, hiện tại cũng không muốn kéo dài nữa, gọi Quỳ Anh tới: “Nhanh đi chuẩn bị mã xa, lập tức khởi hành về Thượng Kinh.”

“Vâng.” Quỳ Anh vội vàng lĩnh mệnh đi xuống.

“Chúng ta suốt đêm lên đường, nhanh chút trở về tìm ngự y trị liệu.” Hắn nâng Thư Lưu Y đã đau đến thần trí bất minh, xuyên qua hành lang gấp khúc, đi đến đại môn sơn trang. Qua một chỗ rẽ, bỗng nhiên giật mình dừng lại.

Phía trước là một lương đình bát giác, Thu Phượng Vũ đứng dưới đèn lồng đỏ sẫm treo bên góc mái đình, hắc mâu lạnh lùng nhìn Nhung Khiên Kỳ.

Quản Đan Phong đi theo phía sau, thần sắc mỗi một, còn lộ vẻ bất đắc dĩ. Đêm đó cố ý chỉ sai hướng, kết quả Thu Phượng Vũ đuổi theo một hồi liền phát giác không đúng, vòng trở về khách điểm chất vấn nàng. Sư phụ lúc đó ánh mắt lãnh lệ, làm Quản Đan Phong ảo giác mình chỉ cần nói sai một chữ, liền sẽ bị sư phụ đánh chết dưới chưởng, nàng không dám giấu diếm nữa, theo Thu Phượng Vũ truy tìm đến đây.

Nhung mà, nhìn thấy chủ mưu phía sau của đám hắc y nhân kia lại là đại sư huynh quen biết nhiều năm, hơn nữa đại sư huynh lại một thân trang phục người Liêu, Quản Đan Phong kinh ngạc nói không ra lời.

Ánh mắt Thu Phượng Vũ rơi xuống cánh tay phải của Nhung Khiên Kỳ đang ôm bên hông Thư Lưu Y, mở miệng, lạnh đến mức gió đêm cũng ngừng thổi. “Nhung Khiên Kỳ, buông hắn ra, bằng không ta liền chặt tay phải của ngươi.”

Nhung Khiên Kỳ nhanh chóng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sư phụ ngài nhanh như thế đã tìm đến.” Tử sĩ đêm đó thích sát Thu Phượng Vũ đều vô cùng kín miệng, dù bị nghiêm hình bức cung, cũng tuyệt sẽ không khai ra tung tích của hắn, huống hồ sơn trang này vị trí hẻo lánh, nghĩ rằng Thu Phượng Vũ nhất thời cũng sẽ không tìm thấy nơi này, Nhung Khiên Kỳ không khỏi lơ là, nào ngờ Thu Phượng Vũ lại vô thanh vô tức tiềm nhập sơn trang.

Thế nhưng, hắn tuyệt sẽ không giao Thư Lưu Y ra! Nhung Khiên Kỳ đột nhiên hét dài một tiếng, đem Thư Lưu Y mạnh đẩy ra phía sau, hai tay thu vào tay áo, nâng lên hai thanh đoản câu phủ đầy mũi nhọn cong như trăng non màu ngà, đánh về phía Thu Phượng Vũ.

Đối phó Thu Phượng Vũ, kiếm thuật của hắn hoàn toàn không dùng được, chỉ có võ công kỳ môn được tập từ cao thủ đệ nhất Liêu quốc có lẽ còn có thể tấn công bất ngờ, khắc chế địch thủ giành được chiến thắng.

Đoản câu bay lên, biến ra một mảnh quang ảnh, vây quanh Thu Phượng Vũ.

Tử sĩ trong sơn trang đều bị tiếng thét dài làm giật tỉnh, ào ào chạy tới lương đình, gia nhập cuộc chiến.

“Tự tìm chết!” Thu Phượng Vũ cuối cùng bị chọc giận hoàn toàn, trong tiếng quát lạnh, hơn mười tử sĩ vây công y cùng Quần Đan Phong liên thanh kêu thảm thiết, bay ra bốn phía, rơi xuống đất gân cốt đứt đoạn, máu tươi trong miệng trào ra. Y cười lạnh gạt ra một lưỡi câu bổ tới của Nhung Khiên Kỳ, lập chương như kiếm, cả bàn tay phát ra kim sắc nhàn nhạt, lẳng không chém về phía tay phải Nhung Khiên Kỳ. “Người trộm vào môn hạ của ta học kiếm, hôm nay, ta liền lấy lại võ công đã dạy người.”

“Trang chủ! ” Theo tiếng thét khẩn thiết của Quỳ Anh, nữ tử can đảm tiến lên bay đến trước người Nhung Khiên Kỳ, lấy thân đỡ đạo kiếm khí vô hình cực kỳ sắc bén kia. Sau lưng nàng nhất thời vỡ ra một huyết khẩu thật sâu, nội tạng đều có thể thấy được rõ ràng, một ngụm máu tươi phun lên đầy đầu đầy mặt Nhung Khiên Kỳ, “Đi, đi mau!”

Tiếng hét thê lương tắt nghẽn gián đoạn, Quỳ Anh ngã xuống đất, thân thể men theo đạo huyết khẩu kia từ đầu vai đến thắt lưng, nứt thành hai đoạn.

Thu Phượng Vũ giật mình, cũng trong nháy mắt, Nhung Khiên Kỳ vung ra hai mũi ám khí, khói vàng nồng đậm lập tức tràn ngập xung quanh lương đình, làm người khác không sao nhìn rõ. Thu Phượng Vũ thần sắc khê run, dựa vào trí nhớ khi nãy lướt tới bên người Thư Lưu Y, đem người nhắc lên. Chờ y giương tay áo đẩy ra khói mê, Nhung Khiên Kỳ đã không còn tung tích.

“Khụ khụ.....” Thư Lưu Y vô ý hít vào chút khói mê, khụ mấy tiếng, chậm rãi ngất đi.

Quần Đan Phong đã có phòng bị, sớm nín thở, trái lại bình yên vô sự, rút kiếm xin đi ra trận. “Sư phụ, có cần Đan Phong đuổi theo phản đồ khi sư diệt tổ kia không?”

Thu Phượng Vũ lắc đầu, ôm Thư Lưu Y bước nhanh ra ngoài. “Về Côn Luân.”

— —

Sáng sớm hôm sau, Thư Lưu Y ở trong xe ngựa bị đau mà tỉnh.

Da mặt đau đốn nóng rất như bị đồ ốt lên. Dưới da lại hình như có người chậm rãi dùng tiểu đao róc lấy, muốn róc hết cơ thịt trên mặt hắn ra khỏi xương cốt.

“A! ” Hắn không ngừng lăn lộn trong thùng xe, hoàn toàn không rảnh bận tâm trên mặt mình toàn là máu

mủ, dùng sức ôm mặt, muốn giảm bớt đau nhức này.

Thầy trò Thu Phương Vũ bị tiếng kêu thảm thiết của hắc kinh động, đều ngừng lại. Thu Phương Vũ đi vào thấy rõ tình hình, hắc mâu trầm xuống. Kêu Quân Đan Phong đưa kim sang được, hòa với nước trong, dùng khăn chấm lấy cẩn thận chà lau khuôn mặt Thư Lưu Y. Mất thời gian một chén trà, mủ máu trên miệng vết thương mới coi như xử lý sạch sẽ, nhưng không bao lâu, máu loãng lại từ khe nứt trên da chậm rãi chảy ra.

Thư Lưu Y không thể tưởng được Thu Phương Vũ lại không ngại dơ bẩn, tự mình lau mặt giúp hắn, kinh ngạc nói không nên lời, đau đớn trên mặt dường như cũng giảm bớt rất nhiều.

Thu Phương Vũ vứt bỏ khăn đã bị máu mủ làm dơ, đột nhiên đưa tay, cách lớp y phục chế trụ mạch môn Thư Lưu Y. Thư Lưu Y lấy làm kinh hãi, đang phỏng đoán dụng ý Thu Phương Vũ, mạch môn đã dừng nhập một cổ noãn lưu ôn hòa mà vô cùng thuần hậu, xuôi theo kinh mạch của hắc lưu chuyển toàn thân, nhất nhất đã thông mấy chỗ kinh huyết khí huyết bị Nhung Khiên Kỳ phong bế của hắn. Vận hành xong một vòng, Thu Phương Vũ mới buông tay ra.

Thư Lưu Y âm thầm vận khí, nội tức đã thông suốt không trở ngại. Nhớ lại mình vừa rồi còn lo lắng Thu Phương Vũ có phải muốn động thủ tra tấn mình hay không, liền xấu hổ không chịu nổi, ngáp ngừng muốn nói lời cảm tạ, miệng lưỡi lại bỗng nhiên trở nên ngốc nghếch vụng về, không biết nên thế nào mở miệng. Mắt thấy Thu Phương Vũ sắp nhảy xuống mã xa, hắc vội nói: “Thu, Thu chưởng môn, chờ chút!”

Nam nhân quay đầu, lạnh lùng nhìn hắn. Thư Lưu Y cũng không mong đợi Thu Phương Vũ sẽ tiếp lời hắn, chỉ một mình thao thao bất tuyệt, đem chuyện sau khi gặp gỡ Nhung Khiên Kỳ nhất nhất báo cho Thu Phương Vũ. Hắn không phải không lo lắng uy hiếp của Nhung Khiên Kỳ, nhưng vô luận thế nào, đều phải cho Thu Phương Vũ biết chân diện mục của Nhung Khiên Kỳ.

“Người nói hắn là Liêu quốc Nhung vương? Còn hạ độc các tân khách đến uống rượu mừng?” Quân Đan Phong khiếp sợ. Nàng còn tưởng rằng Nhung Khiên Kỳ chỉ là người Liêu bình thường, vì để luyện được tuyệt thế kiếm pháp của sư phụ mới bái nhập Côn Luân môn hạ.

Thu Phương Vũ mang mặt nạ tuy rằng nhìn không ra biểu tình biến hóa, nhưng hắc mâu cũng không khỏi hơi co lại. Lại lịch đối phương như thế, đã đào thoát, chính là một uy hiếp lớn với phái Côn Luân, có lẽ, đuổi theo Nhung Khiên Kỳ trăm thảo trừ căn mới là thượng sách..... Nhưng mà nhìn nhìn mặt Thư Lưu Y, Thu Phương Vũ ánh mắt trở về đậm đặc, lạnh giọng phân phó Quân Đan Phong: “Đánh xe đi quá chậm, ta cùng Thư gia đại công tử kỵ mã về Côn Luân trước, người tự đi một mình đi.”

“Vâng.” Quân Đan Phong trong lòng rất không muốn sư phụ ở cùng tên hỗn đản kia, nhưng sư mệnh không thể trái, nàng cũng không dám lại hỏi chuyện tình giữa sư phụ cùng Thư Lưu Y, thu thập quần áo tư trang vào bao cho hai người, lại đem ngựa của mình đưa cho Thư Lưu Y cưỡi, thuận tiện cho Thư Lưu Y một ánh mắt cảnh cáo.

Thư Lưu Y thầm than, đội mũ sa che khuất gương mặt dọa người của mình, giục ngựa đi theo phía sau Thu Phương Vũ.

Nắng chiều đỏ như hỏa diễm, mây tía đầy trời bị đốt thành màu đỏ rực rỡ biến ảo, lại chậm rãi rơi xuống phía sau dãy núi quanh co.

Lại một màn đêm buông xuống.

Mã bắt đầu chạy suốt một ngày đường, Thư Lưu Y giờ phút này hai đùi đều có chút tê, nhưng Thu Phượng Vũ trên hắc mã phía trước, không có một chút dấu hiệu xuống ngựa nghỉ ngơi, vẫn như cũ quất roi cưỡi ngựa, toàn tốc chạy như bay.

Chạy như vậy, đừng nói người chịu không nổi, cả ngựa cũng sẽ mệt xỉu. Thư Lưu Y nhin rồi lại nhin, lại qua vài thôn trang nhỏ, sắc trời đã hoàn toàn đen, thấy Thu Phượng Vũ vẫn không có ý dừng lại tìm nơi ngủ trọ, hắc cuối cùng mở miệng khẩn cầu: “Thu chương môn, tìm một chỗ nghỉ ngơi được không, ngày mai lại lên đường!”

Thu Phượng Vũ hừ lạnh một tiếng, ghì chặt dây cương, hắc mã hí vang dừng lại. Thư Lưu Y vừa mừng vừa sợ, vội bước xuống, dắt ngựa đi đến ven đường ngồi xuống mặt cỏ, trong bụng đột nhiên vang lên vài tiếng kêu.

Lương khô đều treo ở sau yên ngựa của Thu Phượng Vũ. Nam nhân yên lặng cởi bỏ hành trang, cầm bánh bao đưa cho Thư Lưu Y, xách túi nước rộng xem thử, đi đến bên dòng suối cách đó không xa múc đầy nước, thả túi nước tới trước mặt hắc.

Thư Lưu Y nhìn hết thấy, vô cùng cảm kích, trái tim càng chua xót khó chịu. Lấy những việc hắc gây nên trước đây, Thu Phượng Vũ không đến trả thù hắc, đã có thể nói đối hắc tận tình tận nghĩa, lại còn không tính chuyện cũ ra tay cứu giúp, nơi nơi chiếu cố hắc.

Dưới gương mặt xấu xí mà hắc ghét bỏ kia, kỳ thật ẩn giấu trái tim chí tình chí nghĩa. Mà hắc thứ ngu ngốc có mắt không trông, lúc trước chỉ một mực rồi rầm dung mạo Thu Phượng Vũ, làm như không thấy chân tâm của nam nhân. Uống công hắc vẫn tự oán trách tìm không thấy người yêu tri kỷ chân chính, rõ ràng người đáng giá nhất hắc trân ái kiếp này ở ngay trước mắt, lại bị hắc tự tay đẩy ra.

Hắc vừa nhấm nuốt chua xót hối hận tràn ngập trong lòng, vừa âm thầm hạ quyết tâm, cho dù trả giá nửa đời sau, cũng phải nghĩ cách vãn hồi lại Thu Phượng Vũ.

Hắc thấp giọng nói: “Loại chuyện này, Thu chương môn phân phó ta làm là được rồi.”

Thu Phượng Vũ vẫn lạnh lùng như trước, không nói một lời. Thư Lưu Y cũng biết nam nhân không có khả năng dễ dàng tha thứ hắc, dùng ống tay áo phủi sạch mặt cỏ bên người, lấy dũng khí mỉm cười: “Thu chương môn, người cũng ngồi xuống nghỉ ngơi đi!”

Nam nhân yên lặng, trong mắt dần dần dâng lên vẻ tự giễu, ngược lại đi đến chỗ cách xa Thư Lưu Y, mới bắt đầu chậm rãi ăn lương khô.

Ngưng mắt nhìn bóng dáng cao lớn lại tịch mịch của Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y cắn chặt môi. Hắn thật sự muốn chữa lành vết thương khi xưa mình đã khắc lên tim Thu Phượng Vũ, nhưng Thu Phượng Vũ có phải đã không chịu tin hắn nữa hay không?

Hắn bỗng nhiên có xúc động muốn nói hết toàn bộ suy nghĩ trong lòng cho Thu Phượng Vũ, bất kể nam nhân tin hay không, hắn chỉ muốn cho Thu Phượng Vũ biết, hắn lúc này, là thật nghiêm túc.

“Thu chương môn, ta ”

Hắn mới nói bốn chữ, Thu Phượng Vũ đột nhiên xoay người, nhảy lên hắc mã, lạnh lùng nói: “Nghỉ ngơi đủ rồi, lên đường thôi.” Cũng không chờ Thư Lưu Y, đá lên bụng ngựa, giục ngựa đi về hướng tây.

Thư Lưu Y chỉ đành cười khổ, vội vàng lên ngựa đuổi theo.

Tiếng vó ngựa đan xen, chỗ hai người càng đi càng xa, cuối cùng dung nhập vào bóng đêm mờ mịt.

Hành trình tiếp theo, trừ bỏ mỗi ngày ngủ một hai canh giờ ít ỏi, thời gian còn lại đều choáng váng trên lưng ngựa. Có mấy lần Thư Lưu Y thật sự quá mức mệt mỏi, muốn nghỉ tạm thêm một lát, Thu Phượng Vũ lại hoàn toàn không để ý tới hắn, thậm chí lại trở về lạnh nhạt lúc ban đầu, không cùng hắn nói chuyện. Thư Lưu Y cũng chỉ đành cắn răng tiếp tục lên đường.

Mặt hắn, mỗi ngày vẫn đều đau rát rướm máu, cũng may độc tính vẫn chưa khuếch tán trầm trọng hơn. Ngẫu nhiên vài lần, Thư Lưu Y đau quá kịch liệt, Thu Phượng Vũ liền không gấp rút lên đường nữa, giúp Thư Lưu Y thoa thuốc vận khí, giảm bớt đau đớn cho hắn.

Từ đầu đến cuối, nam nhân đều không muốn chạm mắt hắn, động tác giúp hắn chà lau máu mủ trên mặt lại vẫn ôn hòa mềm nhẹ, làm Thư Lưu Y si ngốc chìm đắm trong đó, hoàn toàn quên hết mong thứ xung quanh, chỉ mong thời gian ngừng lại tại đây.

— —

Nước Dao Trì, vô cùng trong suốt, như khối ngọc bích thật lớn, yên lặng nằm trong ôm ấp của dãy núi Côn Luân.

“Sư phụ, người đã về rồi!”

Vài đệ tử đang tuần tra trước đại môn tổng đường, nhìn thấy Thu Phượng Vũ cuối cùng đã trở về, đều cao hứng tiến lên nghênh đón, giúp sư phụ dắt ngựa về chuồng, thấy phía sau sư phụ còn theo một nam tử đầu đội sa mào màu đen, không khỏi kinh ngạc nhìn nhìn đánh giá.

“Người, người là Thư Lưu Y?” Thanh Đàn cùng Thư Lưu Y ở chung thời gian dài, rất nhanh nhận ra thân

hình hấn, sắc mặt thiếu niên nhất thời trở nên quái đản. Những người khác cũng đều lộ vẻ giận dữ, trừng mắt với Thư Lưu Y.

Thu Phượng Vũ sau khi từ Thư gia trở về, tức đến thổ huyết, việc này vốn không cho chúng đệ tử biết, nhưng sư phụ nhiều năm cũng không rời Dao Trì nửa bước đột nhiên hai lần xuống núi đi xa, các đệ tử đều lên lút nghị luận sôi nổi, truy vấn nam đệ tử từng theo Thu Phượng Vũ hạ sơn kia. Đệ tử kia không lay chuyển được đồng môn gặng hỏi mấy ngày liền, chỉ đành nói ra sư phụ đi Giang Nam Thư gia tìm người, còn vì Thư gia đại công tử không từ mà biệt kia nổi giận. Chư đệ tử hiện tại nhìn thấy đầu sỏ chọc sư phụ tức giận bốn ba, tự nhiên không ai hòa nhã với hấn.

Thư Lưu Y âm thầm cười khổ. Xem trận địa này, thời gian hấn ở Côn Luân phần nhiều sẽ không quá tốt. Thấy phía trước Thu Phượng Vũ tuyết y tung bay đã đi thật xa, hấn cúi đầu, tránh thoát một đám đệ tử ánh mắt chỉ trích, bước nhanh đuổi theo bóng dáng cao lớn của Thu Phượng Vũ đi đến Vô Hương viện.

Trong viện, thanh tịch như cũ. Đại thụ cành lá xum xuê, trên không, bầu trời xanh biếc như được tẩy rửa.

Trong tĩnh mịch vắng vẻ, chỉ nghe được gió thổi hoa rơi. Mấy cánh hoa trắng thản nhiên nhẹ nhàng bay xuống, vừa lúc rơi lên mấy sợi tóc trên vai Thu Phượng Vũ, rì rào lướt qua tóc đen, hòa vào cát bụi.

Mũi Thư Lưu Y đột nhiên không chịu được thấy chua xót một khắc kia buộc lên vòng hoa cho Thu Phượng Vũ dường như trở lại trước mắt. Hoa trắng tóc đen, xinh đẹp thuần thiết không chút tạp trần. Nhưng hấn đã không bao giờ có thể như ngày xưa, khen một tiếng “Thật sự rất đẹp.”

Hấn lặng yên nuốt vào chua xót không rõ lý do. Phía trước Thu Phượng Vũ đã tiến vào nội thất, đóng cửa phòng, bỏ hấn ở bên ngoài.

Thư Lưu Y đứng thẳng bất động hồi lâu, tháo xuống sa mào, chậm rãi đi đến gian khách phòng mình ở trước kia.

Cửa phòng chỉ khép hờ, tựa hồ vẫn luôn chờ chủ phòng trở về. Mọi thứ bài trí trong phòng đều giống hệt trước kia, trên bàn đặt thanh sáo ngọc, trường sam ngày Trung Thu đó hấn sau khi xuống bếp thay ra cũng vẫn ở trên giường như cũ.....

Mọi thứ dường như đều phong kín vào ngày hấn rời đi, chỉ có bụi bặm rơi đầy trên từng món nhắc nhở hấn đã mất đi đoạn thời gian kia.....

Thư Lưu Y trong lòng bách chuyển thiên hồi, vô cùng phiền muộn, cổ họng nóng nóng, giống như có thứ gì đang giãy dụa muốn xông ra, nhưng lại kẹt ở nửa đường, đến mức yết hầu đau nhức.

(1) Người đang ở dưới mái hiên: xuất phát từ câu ‘Nhân tại ốc diêm hạ, bất đắc bất đề đầu’ (,); ý

nói khi bị người khác áp chế phải biết tạm thời nhân nhượng, trong một số hoàn cảnh không thể không làm một số việc không muốn làm.

(2) Thượng Kinh Lâm Hoàng Phủ: thủ đô nước Liêu. Là kinh thành đầu tiên được dựng lên tại bản thổ của người Khiết Đan giai đoạn đầu kiến quốc, là trung tâm chính trị, kinh tế, quân sự và văn hóa thời kỳ đầu của nước Liêu.

(3) Huyệt Kiên Tĩnh: vị trí ở chỗ cao nhất phần vai. Khi bị điểm trúng, cánh tay tê bại, mất đi sự linh hoạt.

(4) Huyệt Nhuyễn Ma: huyết khiến người tê liệt, không động đậy được.

9. Chương 8

Thu Phượng Vũ đứng lặng ở ngoài cửa, mắt lạnh nhìn Thư Lưu Y một hồi, mới bước vào phòng, đem một chén nhỏ trong tay đặt lên bàn.

Trong chén là hai quả mật cá đen tuyền còn tươi, vẫn dính chút tơ máu, mùi tanh ngậy mũi.

“Một quả thoa mặt, một quả ăn vào.” Y lạnh lùng dặn dò xong, quay đầu bước đi.

“A?.....” Chờ Thư Lưu Y phản ứng vì Thu Phượng Vũ mở miệng nói chuyện với hắn, người đã sớm đi xa.

Hắn cầm quả mật cá, cũng nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, nhưng trực giác Thu Phượng Vũ sẽ không hại hắn, liền nhین mùi máu tươi ném vào miệng, nguyên vẹn nuốt vào. Một quả khác bóp nát, đem dịch thoa lên mặt, mới đầu chỉ cảm thấy có chút mát lạnh, sau một lúc lâu, đau đớn trên mặt có hơi chậm lại, cũng không rướm máu nữa, có lẽ loại mật cá này có công dụng trị đau cầm máu.

Thu Phượng Vũ về Côn Luân gấp như vậy, chắc hẳn cũng là vì cho hắn dùng mật cá này sớm một chút. Nam nhân này, rõ ràng bị hắn tổn thương, lại vẫn không thể nhìn hắn chịu khổ..... Thư Lưu Y trong lòng vừa vui mừng lại vừa chua xót, sau một lúc lâu, cuối cùng phấn chấn lên, đi ra ngoài xách một thùng nước, bắt đầu quét tước gian phòng.

Bận rộn xong xuôi, mặt trời đã về tây. Bên kia phòng bếp bay tới mùi cơm. Hắn nghĩ nghĩ, đội sa mào, đi đến phòng bếp.

Nấu cơm vẫn là lão bộc cầm điếu trước kia, đang khom lưng rửa rau, bị Thư Lưu Y vỗ nhẹ lên vai, ách phó quay đầu.

“Ta đến nấu cơm.” Thư Lưu Y liền dùng tay ra hiệu. Hắn lúc trước cùng ách phó giao tiếp không ít, ách

phó kia nhận ra hần, hiểu ý, liền đưa phòng bếp cho hần, còn dựng ngón cái với Thư Lưu Y, lại chỉ hướng phòng Thu Phượng Vũ, ô ô a a cười.

Thư Lưu Y biết ách phó là khen hần trù nghệ tốt, nói Thu Phượng Vũ thích ăn đồ hần làm. Hần cười khỏ, có thích thế nào, cũng đều là quá khứ rồi. Chỉ cần Thu Phượng Vũ đừng ném đồ ăn hần làm ra ngoài, hần đã rất thỏa mãn.

Làm xong vài món Thu Phượng Vũ thích ăn nhất, đặt đồ ăn lên khay, để ách phó đi đưa cho Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y ở lại phòng bếp thu thập, vừa thấp thỏm lo âu vừa chờ ách phó trở về.

“Không ăn?” Nhìn đến ách phó vẻ mặt mờ mịt bưng đồ ăn còn nguyên trở về, hần dù đã sớm đoán ra sẽ là kết quả này vẫn nhìn không được đau thương buồn bã.

Thu Phượng Vũ thật sự ngay cả một chút cơ hội bù đắp cũng không muốn cho hần.....

Thư Lưu Y chờ đến ngồi ở bậc cửa trù phòng, thật lâu không động đậy, đến khi đêm tối hoàn toàn nuốt lấy thân ảnh hần.

— —

Trước giữa trưa hôm sau, chén nhỏ đặt trên mặt bàn, trong chén như cũ là hai quả mật cá.

“Cách dùng như hôm qua.” Thu Phượng Vũ hờ hững bỏ lại một câu, lại càng không nhìn Thư Lưu Y nhiều thêm, phất tay áo rời đi.

Mỗi ngày đều phải dùng sao? Thư Lưu Y cầm quả mật cá, nhưng không vội bỏ vào miệng. Trầm tư một lát sau, ngược lại đi trù phòng, làm vài món ăn tinh xảo, tự mình bưng đến trước cửa phòng đóng chặt của Thu Phượng Vũ.

Hần hít một hơi thật sâu, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nhất, ôn nhu nói: “Phượng Vũ, ăn cơm.”

Sau cửa không có tiếng đáp lại.

Thư Lưu Y cũng không trông mong Thu Phượng Vũ sẽ trả lời hần, cho nên tiếp tục nói một mình: “Phượng Vũ, lúc trước là ta khốn nạn, không nên chê người xấu. Mặt của ta biến thành như vậy là báo ứng. Cho dù người hận ta cả đời, ta cũng không oán trách. Hiện tại ta cũng không xa vọng người tha thứ cho ta, chỉ muốn vì người làm chút gì đó. Ta biết, người thích đồ ăn ta làm, sau này, ta mỗi ngày ba bữa đều sẽ làm cơm cho người. Phượng Vũ, ta ngày hôm qua suy nghĩ suốt đêm, ta là nói thật.”

Hần nói xong, đợi thời gian dài đằng đẳng, mới nghe được thanh âm thanh lãnh của Thu Phượng Vũ vang lên, bình tĩnh không một gợn sóng. “Thư gia đại công tử, ta không hận người, ta chỉ là nhìn lắm người.”

Một câu, đủ để làm Thư Lưu Y xấu hổ vô cùng. Hắn gần như định cứ vậy thối lui, nhưng nhìn đến đồ ăn trên khay, lần nữa cố lấy dũng khí. “Phượng Vũ, mở cửa đi! Đồ ăn sắp nguội rồi.” Hắn không cho Thu Phượng Vũ cơ hội từ chối, nói tiếp: “Người hôm nay không ăn, ta cũng sẽ không dùng hai quả mật cá kia.”

Chính hắn cũng biết lấy chuyện này áp chế Thu Phượng Vũ không khỏi quá mức vô sỉ, nhưng trừ chuyện này, Thư Lưu Y thật sự nghĩ không ra còn cách gì có thể dùng được.

Sau một trận tĩnh lặng khiến người sợ hãi, cửa gỗ trước mắt hắn cuối cùng mở rộng ra. Thư Lưu Y trong vui mừng lại mang vài phần khẩn trương bất an, đi vào nội thất.

Thu Phượng Vũ đang ngồi xếp bằng trên tháp, mặt không chút thay đổi, coi như không thấy Thư Lưu Y.

Trong phòng hết thảy đều như trước, duy độc không thấy chiếc đèn hoa sen kia..... Thư Lưu Y chưa chất rử mắt, đem đồ ăn đặt lên bàn, rồi mới lui đến bên cạnh, nhìn Thu Phượng Vũ im lặng ăn cơm.

Hai người, ai cũng không nói nữa, Thư Lưu Y trong lòng cũng không tưởng được mà trở nên bình thản vui vẻ. Đột nhiên, hắn cảm thấy chuyện quan trọng nhất trên đời không hơn gì đứng bên cạnh Thu Phượng Vũ, nhìn Thu Phượng Vũ ăn đồ ăn hắn tự tay nấu, dù nam nhân vẫn không nói một lời.....

Thư Lưu Y si ngốc nhìn, chờ Thu Phượng Vũ chậm rãi buông bát đĩa, hắn tiến lên thu thập chén đĩa, nhẹ nhàng đi trở về phòng bếp.

— —

Thời gian trôi nhanh, hắn trở về Vô Hương viện đã hơn nửa tháng, hắn cũng như nguyện tiếp nhận một ngày ba bữa của Thu Phượng Vũ. Về mặt Thu Phượng Vũ với hắn vẫn không tốt, ngay cả chạm mắt cũng hầu như ít ỏi vô cùng, Thư Lưu Y lại vẫn vui vẻ chịu đựng.

Chỉ cần có thể ở lại trong Vô Hương viện, ngày ngày nhìn thấy Thu Phượng Vũ, nam nhân tỏ vẻ coi thường cũng có tính là gì.....

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp hướng đến phòng bếp, Thư Lưu Y ngừng lau rửa chén đĩa, ngẩng đầu.

Người tới đứng là Quán Đan Phong, cả người phong trần mệt mỏi. Nàng đánh xe ngựa đi không được nhanh, vừa chạy về Côn Luân Dao Trì, liền đến gặp sư phụ phục mệnh.

“Mặt của người?.....” Nhìn đến khuôn mặt Thư Lưu Y, Quán Đan Phong thần sắc thực phức tạp. “Sư phụ có phải cho người ăn mật mình nư hay không?”

Minh nư? Có lẽ chính là khổ chủ của hai quả mật cá hắn mỗi ngày đều uống và thoa kia! Thư Lưu Y gật

đầu. Mấy ngày nay, mặt hấn đã không còn chảy máu mủ nữa, cũng dần hết sưng phù lở loét, chỉ còn lại mấy vết rạn nhỏ ở miệng vết thương, phỏng chừng dùng thêm một đoạn thời gian, mấy vết sẹo nhỏ kia cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Quản Đan Phong cắn môi, thực không cam lòng, thấp giọng nói: “Sư phụ thật không nên giúp người giải độc khôi phục dung mạo. Nếu là ta, khiến cho người đau đớn thối rửa cả đời.”

Nàng lại nói tàn độc hơn, Thư Lưu Y cũng không lời nào phản bác, chỉ có thể cúi đầu yên lặng rửa chén, tránh đi ánh mắt như kim châm của Quản Đan Phong, nhưng lời cảnh cáo của nữ tử vẫn chui thẳng vào tai hấn. “Họ Thư kia, người nếu còn dám chọc sư phụ tức giận, ta nhất định băm nát người ném vào trong hồ cho cá ăn!”

Quản Đan Phong uly hiếp xong, lại hung ác trừng mắt nhìn Thư Lưu Y, sau đó mới đi đến phòng Thu Phượng Vũ thỉnh an.

Thư Lưu Y buông khăn lau, lắc đầu, im lặng cười. Nếu thật có ngày đó, hấn cũng không cần chờ Quản Đan Phong động thủ, chính hấn sẽ trực tiếp nhảy vào hồ lấy cái chết tạ tội là được.

Mấy ngày kế tiếp trôi qua bình thản như nước. Ách phó làm xong chuyện của mình, liền vào phòng nhỏ của lão nghỉ ngơi. Ngoại trừ Quản Đan Phong ngẫu nhiên sẽ đến Vô Hương viện bẩm báo chút sự vụ với Thu Phượng Vũ, dùng ánh mắt cảnh giác hoài nghi đánh giá Thư Lưu Y, tiện thể một hai câu châm chọc khiêu khích, cũng không có người rảnh rỗi đến quấy nhiễu.

Một cái tiểu viện, chung quanh tạo thành một thế giới vương vức chỉ thuộc về Thư Lưu Y cùng Thu Phượng Vũ. Tịch tịch, lạnh lẽo, nhưng cũng an bình. Thư Lưu Y thậm chí hy vọng, cứ như vậy vĩnh viễn ở cạnh Thu Phượng Vũ, trong thế giới nhỏ nhỏ này ngồi ngắm mây trôi hoa rơi, cho đến cuối đời.

Đáng tiếc, sự thật ác nghiệt hơn hấn so với hy vọng.

Sáng hôm nay, Thu Phượng Vũ cũng như mọi khi đến đưa mật cá, nhưng không lập tức rời đi, nhìn Thư Lưu Y tường tận một lát sau, hiếm thấy lại mở miệng, giọng nói thật lạnh: “Dùng thêm hai ngày, mặt của người hấn có thể hoàn toàn khôi phục, không cần ăn mật cá nữa.”

Lòng Thư Lưu Y vừa nổi lên vui mừng, trong chớp mắt liền bị câu tiếp theo của nam nhân đánh tới co rút đau đớn. “Sau này, cũng không nhọc Thư gia đại công tử làm cơm cho ta nữa.”

“Phượng Vũ, người không cần như vậy.....” Nếu không phải bị ánh mắt băng lãnh của Thu Phượng Vũ chấn trụ, Thư Lưu Y thật muốn quỳ xuống cầu xin. Đây đã là chút hạnh phúc mong manh cuối cùng hấn có thể nắm được, chẳng lẽ cũng không giữ được sao?

“Ta không cầu gì khác, chỉ cần có thể tiếp tục làm đầu bếp của người.....” Hấn ăn nói khép nép khẩn cầu, hèn mọn lại chua xót.

“Không cần.” Thu Phượng Vũ không chút động lòng, xoay người đi ra ngoài.

“Phượng Vũ ” Thư Lưu Y thẳng tắp quỳ xuống.

Nam nhân đã bước ra khỏi cửa đột nhiên dừng lại, tay áo hơi hơi rung động, bỗng nhiên nói: “Đúng vậy. Đồ ăn người làm rất ngon, thế nhưng khi một người ăn quen rồi, nếu đầu bếp kia đột nhiên bỏ đi, không bao giờ về nữa, người kia phải làm thế nào? Dù ăn bất cứ thứ gì, hắn cũng không quên được hương vị thức ăn ban đầu, lại không thể ăn được nữa. Thư gia đại công tử, người có biết đây là tư vị gì không?”

Thu Phượng Vũ ngữ khí hết sức bình tĩnh, Thư Lưu Y lại vô cùng đau thương, nhớ tới Quản Đan Phong nói qua Thu Phượng Vũ bị hấn làm tức đến không ngừng thổ huyết, tâm lại càng như bị đao cắt. “Ta biết. Cho nên lần này, ta sẽ không bao giờ rời khỏi người nữa. Phượng Vũ, người tin ta đi.”

“Ta từng tin người, kết quả thế nào?” Thu Phượng Vũ buồn bã, cũng chỉ trong khoảnh khắc, chớp mắt lại lạnh lùng như lúc ban đầu. “Thư gia đại công tử, người và ta, đều nhìn lầm đối phương rồi.”

Nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp của Thu Phượng Vũ kiên quyết đi xa, Thư Lưu Y tê liệt ngồi dưới đất, suy sụp ôm đầu.

Mấy ngày nay bình thản ở chung, làm hấn nghĩ lầm rằng vỏ ngoài băng lãnh trên người Thu Phượng Vũ đang dần dần chậm rãi hòa tan, ai ngờ nam nhân lại phủ thêm tầng băng cứng rắn hơn. Một tháng qua, nếu không phải hấn dùng mật cá uy hiếp, Thu Phượng Vũ chắc hẳn một ngụm cũng sẽ không ăn đồ hấn làm.....

Thư Lưu Y chợt cảm thấy trên người lạnh lẽo, theo bản năng ôm sát hai tay. Dung mạo của hấn sắp khôi phục, cũng có nghĩa hấn sẽ không còn gì có thể áp chế, tiếp cận Thu Phượng Vũ.....

— —

Hoàng hôn hôm nay, Thư Lưu Y vẫn mạnh mẽ lấy lại tinh thần, làm hơn vài món ngon miệng cho Thu Phượng Vũ, đưa đến nội thất.

Cũng chẳng ăn thêm được mấy bữa. Thu Phượng Vũ cũng liên không từ chối, cứ như thường lệ mà ăn.

Ngày hôm sau, hôm sau nữa..... Khi cảm thấy thời gian so với y dự tính đã qua bốn năm ngày, vết thương rất nhỏ trên mặt Thư Lưu Y vẫn như cũ không có dấu hiệu tan biến khỏi hấn, ngược lại có mấy chỗ vết thương vốn đã khép miệng lại lần nữa nứt ra, còn mơ hồ chảy ra tơ máu nhàn nhạt, ánh mắt Thu Phượng Vũ xem xét Thư Lưu Y trở nên thâm trầm sắc bén hẳn lên.

Thư Lưu Y không dám đối diện Thu Phượng Vũ, thu hồi chén bát vội vàng rời đi, dường như cảm thấy Thu Phượng Vũ đang ở phía sau nhìn chằm chằm hấn, như có kim nhọn trên lưng.

Hắn quét dọn phòng bếp xong, trở lại phòng mình, đóng chặt cửa phòng châm nến, mới nhẹ nhàng thở ra. Trời đã vào hạ, y phục sau lưng hắn lại bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Trong chén nhỏ trên bàn vẫn còn mật cá sáng hôm nay Thu Phượng Vũ đưa tới, đã khô quắt móp méo.

Thư Lưu Y cầm chén nhỏ liền đem mật cá đổ vào ống nhỏ ở chân giường. Từ ngày Thu Phượng Vũ cùng hắn ngã bài, hắn liền không dùng mật cá nam nhân mỗi ngày đưa tới.

Nhưng chỉ có thế, còn chưa đủ.

Hắn đứng trước đài gương, lấy xuống ngọc trâm cài tóc, dùng đầu nhọn đặt trên mặt tìm nơi thích hợp xuống tay, cuối cùng tìm được một vết thương cũ sắp lành, cầm đuôi trâm đâm vào thật sâu, lại quẹt một cái

Tơ máu nương theo đau đớn chảy xuống hai gò má, Thư Lưu Y lại hơi đắc ý nở nụ cười.

“Phanh”! Cánh cửa đột nhiên phát ra tiếng vang lớn, cùng với then cửa bị chấn thành bụi phấn tứ phân ngũ liệt văng ra xung quanh mà mở ra, đông lại tươi cười của Thư Lưu Y.

Thu Phượng Vũ đứng ở ngoài cửa, trong đôi mắt đen như mực, lửa giận thiêu đốt.

Đây tựa hồ là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thu Phượng Vũ lộ ra cảm xúc phần nộ như thế..... Thư Lưu Y chưa kịp nghĩ thêm gì, đã bị Thu Phượng Vũ một chưởng quạt lên mặt, cả người ngã bay ra ngoài, văng tới góc tường, ù tai hoa mắt, hồi lâu không dậy nổi.

Nhanh như thế đã bị phát hiện. Hắn sờ mặt bị đánh đau, nếm máu tanh trong miệng, vừa họ vừa cười.

Thu Phượng Vũ tóc đen tung bay, khó có thể tin xách Thư Lưu Y lên. “Người còn cười?”

“Người, người sao lại đến xem ta? A.....” Hắn còn tưởng rằng, Thu Phượng Vũ trừ bỏ đưa mật cá, tuyệt sẽ không bước vào chỗ hắn ở.

Thu Phượng Vũ trừng khuôn mặt còn đang chảy máu của Thư Lưu Y, lửa giận trong mắt từng chút thu lại, chậm rãi buông thủ, thả Thư Lưu Y xuống. “Ta vừa rồi đến hỏi đại phu, đọc trên mặt ngươi, sẽ không kéo dài đến bây giờ còn chưa khỏi.....” Y bỗng nhiên thấp giọng cười, thương cảm lại bất đắc dĩ, gần từng tiếng, chậm rãi nói: “Thư Lưu Y, đừng làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa.”

Thư Lưu Y cả người đều nhin được mà run rẩy, trong mộng đã ảo tưởng qua bao nhiêu lần Thu Phượng Vũ chịu một lần nữa gọi hắn một tiếng Lưu Y. Giờ phút này cuối cùng nghe được, tựa như đã cách mấy đời.

Hắn mặc kệ Thu Phượng Vũ có tức giận hay không, đưa tay, nắm chặt bàn tay nam nhân, lại không bị vung ra, hắn muốn cười, lại thấy khoe mắt nóng lên, hình như có lệ, vội vàng lau đi. “Phượng Vũ, lần trước là ta để mất ngươi. Lần này, ta thật sự muốn cùng ngươi dắt tay đến già, ngươi tin ta một lần nữa đi.”

Nam nhân im lặng không nói gì, chỉ rũ xuống đôi mắt đen thuần, ánh mắt phức tạp nhìn Thư Lưu Y, sau đó rút tay về, thở dài, bình tĩnh nói: “Thư Lưu Y, ta biết ngươi xem trọng mỹ sắc. Ngươi để tay lên ngực tự hỏi, ngươi hôm nay đối ta là thật sự yêu thích, hay là lòng mang áy náy muốn bù đắp cho ta? Hoặc là, đồng cảm ta bộ dạng xấu xí?”

“Ta ” Thư Lưu Y cấp bách muốn biện bạch, Thu Phượng Vũ lại lắc lắc đầu, cô đơn cười nhẹ: “Ta muốn, là tri kỷ có thể đối xử chân thành, không phải thứ nông cạn chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, giống như ta yêu thích ngươi, cũng không phải là vì ngươi tướng mạo tuấn mỹ. Ngươi có từng thật sự hiểu ta không?”

Lần đầu nghe được Thu Phượng Vũ chính miệng nói ra hai chữ yêu thích, Thư Lưu Y mừng rỡ như điên, sau đó lại là xấu hổ cùng khổ sở, run giọng nói: “Phượng Vũ, ta biết ngươi kỳ thật vẫn yêu thích ta, ngươi cho ta một cơ hội nữa được không? Ta có thể học cách hiểu ngươi, không làm ngươi tức giận nữa!”

Thu Phượng Vũ chăm chú nhìn đôi mắt đầy mong đợi của Thư Lưu Y thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu, làm tâm Thư Lưu Y đột nhiên chìm xuống nơi sâu nhất trong người. “Thư Lưu Y, ngươi dung mạo đẹp, sau này còn có thể tìm được người vừa ý, không cần vì áy náy mà nhân nhượng ta, để tránh về sau lại hối hận. Mà ta, cũng sẽ không để một người tổn thương ta hai lần.”

Y xoa người rời đi, dường như đang mỉm cười: “Ngày mai ta vẫn sẽ đem mật cá cho ngươi, đừng làm mất nữa.”

Thư Lưu Y dò dẫm nhìn theo Thu Phượng Vũ đi xa, mới chậm rãi đi đến trước gương đồng, sờ gương mặt của người trong gương, bỗng nhiên bật cười, biểu tình lại cực độ bi thương.

“Ngươi vẫn là không tin ta, sợ ta lại ghét bỏ ngươi sao?.....” Hắn thì thầm nói nhỏ, cuối cùng không còn tiếng động.

Giọt máu đỏ tươi, từng chút vẩy lên gương đồng, làm mờ đi bóng người trong gương.

— —

Gió nổi, lay động góc áo tuyết trắng của nam tử.

Thu Phượng Vũ nâng chén nhỏ, bên trong là mật minh ngư y hôm nay mới từ bích hồ Dao Trì lấy về, đi đến phòng Thư Lưu Y.

Hai cánh cửa gỗ vuông khắc hoa tối hôm qua bị y nổi giận chấn vỡ, vụn gỗ vẫn rơi rớt trên đất, chưa quét tước. So với đình viện trải đầy ánh dương diễm lệ, trong phòng có vẻ hơi u ám.

Thư Lưu Y tóc tai tán loạn, đưa lưng về phía cửa phòng ngồi đối diện tường, đầu buông xuống, nghe được Thu Phượng Vũ đi vào cũng vẫn ngơ ngác ngồi đó, không nhúc nhích.

Thu Phượng Vũ buông chén, thấy Thư Lưu Y vẫn không động tĩnh, không khỏi nhũu mày, vừa chuẩn bị đi, lại lo lắng Thư Lưu Y chờ sau khi y đi sẽ lên đem mật cá vứt bỏ, liền quyết định muốn nhìn Thư Lưu Y ăn.

“Lại đây, dùng đi.”

Y đề cao âm lượng, cuối cùng nhìn thấy Thư Lưu Y lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không cần.”

Trong giọng nói thanh niên thậm chí mang chút ý cười. Xoay người, đối mặt Thu Phượng Vũ

Nam nhân khiếp sợ, chính vì trên mặt Thư Lưu Y lung tung phủ đầy vết thương, da thịt nứt ra, vết máu sẫm đã đông lại, giăng khắp nơi, tựa như mạng nhện màu đỏ sậm dử tợn, bao trùm lên gương mặt nguyên bản tuần nhã kia.

“Là ai làm?!” Trong đôi mắt đen của Thu Phượng Vũ rốt cuộc không còn bằng ngưng trầm ổn như trước, lớn tiếng hỏi: “Là Đan Phong? Hay là ”

“Là chính ta.” Thư Lưu Y cười gơ lên ngọc trâm trong tay, ngửa mặt nhìn Thu Phượng Vũ, ôn nhu nói: “Phượng Vũ, ta biết, người sợ ta chê người khó coi, sẽ lại rời đi người, có phải không? Hiện tại ta và người giống nhau, người cuối cùng có thể yên tâm rồi?”

“Người.....” Cơ thịt phía dưới mặt nạ của Thu Phượng Vũ hơi hơi run rẩy.

Thư Lưu Y vẫn cười: “Từ nay về sau, ta cũng chỉ là Lưu Y của một mình người.....”

Trong trí nhớ, lần thứ hai nói lời này với Thu Phượng Vũ. Lần đầu tiên, là lời ngon tiếng ngọt, nam nhân tin, hấn lại lùi bước. Còn lần này, hấn là thật tình thật dạ muốn đem hết thấy của mình đều hiến cho Thu Phượng Vũ.

“Tin tưởng ta lần nữa.” Hấn bình tĩnh ngóng nhìn đôi mắt thuần hắc của Thu Phượng Vũ, tựa như trong đó là tất cả của hấn.

Thu Phượng Vũ cũng đang nhìn hấn, trong mắt có kinh ngạc, thương tiếc, bất đắc dĩ..... Còn có càng nhiều cảm xúc Thư Lưu Y không hiểu được.

“Tin ta một lần nữa, Phượng Vũ.....” Thư Lưu Y chỉ có thể lặp lại câu này, đợi thật lâu thật lâu, đến khi Thu Phượng Vũ chậm rãi vươn tay, phủ lên hai mắt hấn, ở trên đỉnh đầu hấn chưa chát nói: “Ta tin người.”

— —

Đêm thất tịch.

Ngân hà xa xôi, trăng sao sáng chói rực rỡ, trong hồ thủy quang sóng sánh.

Thư Lưu Y thả chiếc đèn hoa sen cuối cùng, đứng lên, mỉm cười nhìn Thu Phượng Vũ bên cạnh. Ánh trăng chiếu lên mặt hắn, bóng mờ loang lổ. Hình dáng vẫn tuấn mỹ như trước, chẳng qua nhìn kỹ, sẽ phát hiện rất nhiều vết sẹo trắng nhạt, đan xen che kín khuôn mặt, như một bức tranh vừa lòng đẹp mắt, lại bị thêm một nét bút hồng, làm người ta bóp tay thở dài.

Sau ngày hắn tự hủy dung nhan, Thu Phượng Vũ liền từ chỗ đại phu lấy đến vài loại thuốc mỡ, giám sát hắn mỗi ngày bôi lên, đến tận hai ngày trước, thuốc mỡ dùng hết, vẫn lưu lại không ít vết sẹo nhợt nhạt, Thu Phượng Vũ an ủi Thư Lưu Y: “Đại phu hắn là có biện pháp hoàn toàn trị khỏi mặt của ngươi, ta lại đi hỏi hắn.”

Thư Lưu Y cũng không quan tâm, ngược lại không hy vọng những vết sẹo này biến mất. Vốn là vì làm cho Thu Phượng Vũ an tâm ở bên hắn, hắn mới quyết tâm hủy đi mặt mình, nếu trị khỏi, không biết Thu Phượng Vũ nhìn thấy, có thể lại lo được lo mất hay không.

“Dù sao ta cũng không bước khỏi Vô Hương viện này, không dọa được người khác. Chỉ cần người không ghét bỏ ta là đủ rồi.” Hắn ôm lấy Thu Phượng Vũ, thoải mái cười.

Thu Phượng Vũ khi ấy không nói chuyện, chỉ dùng tay sờ tóc hắn. Nhẹ nhàng vỗ, lại làm hốc mắt Thư Lưu Y yên lặng cay cay. Hóa ra khi tình cảm thâm sâu, cho dù là một động tác đơn giản nhất, cũng đủ khiến người khó hiểu động lòng.....

“Đi, trở về uống rượu thôi.” Hắn từ trong ngõ ngẩn hồi thần, cùng Thu Phượng Vũ sóng vai trở về nội thất.

Trong phòng nền đỏ đốt cao, lửa đỏ dao động. Trên bàn nhỏ đặt rượu, còn có đồ ăn lúc này Thư Lưu Y đã làm.

Tình cảnh này, cực kỳ giống đêm Trung Thu đó. Thư Lưu Y động tình, càng thêm khẩn trương vài phần tuy nói Thu Phượng Vũ một lần nữa tiếp nhận hắn, nhưng mấy ngày qua, giữa hai người đều không có hành động gì quá mức thân thiết. Cũng vì Thu Phượng Vũ không tỏ thái độ, Thư Lưu Y đương nhiên không dám tự tiện vượt quá phạm vi.

Càng ái mộ, kính trọng Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y lại càng lưu tâm cảm giác của y, hắn không muốn Thu Phượng Vũ cho rằng hắn chỉ biết chìm đắm trong nhục dục, ham muốn khoái lạc nhất thời.

Hắn rót rượu đưa cho Thu Phượng Vũ, nhìn nam nhân khẽ ngẩng đầu uống rượu, hầu kết xinh đẹp kia di chuyển lên xuống, tâm Thư Lưu Y cũng theo đó không ngừng nhảy lên..... Một đêm đó, hắn liền phát hiện

hầu kết cũng là một trong những chỗ mẫn cảm của Thu Phượng Vũ. Mềm nhẹ liếm lộng, mút vào, liền khiến Thu Phượng Vũ phát ra rên rĩ nhần nại khẽ run trong yết hầu.....

“Đang nghĩ cái gì?” Thanh âm thanh lãnh bỗng nhiên cắt ngang suy nghĩ trong đầu hắn. Thư Lưu Y xấu hổ cười cười, vội vàng nâng lên chén rượu trước mặt mình định uống xuống, chợt bị Thu Phượng Vũ đè lại cổ tay.

Hắn ngạc nhiên, đã thấy trong đôi mắt đen của nam nhân sáng lên ý cười.

Thu Phượng Vũ nâng chén uống cạn, nghiêng về trước, đem rượu mớm vào trong miệng Thư Lưu Y, môi lưỡi cực độ dây dưa.

“Ừm..... A.....” Thư Lưu Y từ nụ hôn dài tìm được khe hở hô hấp, kinh ngạc, sau đó cười khẽ. Thu Phượng Vũ mỗi một bước lúc này, rõ ràng đều mô phỏng hành động đêm Trung Thu khi hắn cùng với Thu Phượng Vũ thân thiết.....

Quả nhiên là người ngộ tính cực cao, khó trách có thể trở thành tuyệt thế cao thủ. Nhưng mà hoan ái vẫn là để hắn đến dẫn đường đi, hắn muốn cho Thu Phượng Vũ hưởng thụ đầy đủ một hồi cực lạc nhân gian tiêu hồn thực cốt, hoàn toàn xóa đi ám ảnh rối rắm trong lòng nam nhân.

Cơ hồ là ôm tâm tình thành kính sùng bái, Thư Lưu Y nhẹ nhàng ôm lấy Thu Phượng Vũ, đầu lưỡi liếm lên hầu kết nhô ra của nam nhân, lại dùng nhịp điệu ôn nhu nhất khuấy đảo.....

Ánh mắt nam nhân nhanh chóng mơ màng, cơ thể căng cứng cũng dần mềm nhũn trong ôm ấp của Thư Lưu Y, khẽ ngậm nga, như buồn bực lại như thỏa mãn.....

Lửa đỏ lay động chấp chờn, chiếu rọi bóng người ôm chặt hôn nhau trên giường.

“Thoải mái không?..... Phượng Vũ.....” Môi Thư Lưu Y một đường từ cổ nam nhân chuyển đến trước bờ ngực dưới vạt áo mở rộng, lưu luyến một lát lại chậm rãi dời xuống.

“A.....” Thu Phượng Vũ đã ý loạn tình mê, chỉ ôm chặt đầu hắn đang giầy vò dưới bụng mình, thấp giọng thở dốc, thỉnh thoảng khó nhịn vắn vẹo thất lưng một chút, lại bị Thư Lưu Y chặt chẽ giam cầm, thi hành “hình phạt” càng liêu nhân.

Giây phút dục vọng tràn trề bắn ra, Thu Phượng Vũ toàn thân run rẩy, mồ hôi thấm ướt đẫm chăn cùng y phục, ánh mắt rã rời không rõ là đang chịu đựng hay hưởng thụ.

Thư Lưu Y nuốt xuống dịch thể tràn ngập vị nam tính, ôm lấy Thu Phượng Vũ, lại một lần ôn nhu nỉ non bên tai nóng hổi của nam nhân: “Phượng Vũ, không cần nhịn, thấy khoái hoạt liền lớn tiếng kêu lên là được, nơi này không có người khác. Ta thích nghe người kêu.” Tay hắn thò xuống giữa háng đánh ướt của nam nhân, nắm lấy tính khí còn đang hơi động thành thực vuốt ve.....

“A a..... Ừm.....” Thu Phượng Vũ rút cuộc buông bỏ chút câu nệ cuối cùng, ngâm nga chứa đầy khoái ý từ thấp đến cao, y ở trong tay Thư Lưu Y lần nữa phần khởi cương lên, phô bày vật quý nam tính ngạo nhân.

Thư Lưu Y gia tăng ma sát, càng làm Thu Phượng Vũ đến đỉnh điểm khoái cảm.

“Ha a.....” Liên tiếp phóng thích hai lần, Thu Phượng Vũ há miệng cổ sức hô hấp, hơi thở phun ra đều nóng như lửa, còn trộn lẫn hương rượu.

“Muốn uống nước không?” Thư Lưu Y cười hỏi, cũng đã xuống giường, uống một hộp nước lạnh, trở người đút cho Thu Phượng Vũ.

Tay hắn ôn nhu vuốt ve tóc mai dẫm mồ hôi của Thu Phượng Vũ, chậm rãi lướt qua nhân bì diện cụ khô vàng của nam nhân, trong lòng vì Thu Phượng Vũ mà thương tiếc nam nhân này, cơ hồ chỗ nào cũng có thể nói là hoàn mỹ, trời sinh lại là gương mặt xấu xí.

“Lấy mặt nạ xuống đi!” Hắn không muốn giữa hai người lại có bất cứ ngăn cách gì. Khuôn mặt kia, tuy rằng xấu, hắn cũng quyết tâm坦然 nhiên đối diện.

Thu Phượng Vũ bỗng nhiên hơi chấn động, mờ mịt trong mắt cũng chìm xuống, lộ ra thần sắc phức tạp Thư Lưu Y không muốn thấy.

Nam nhân nhất định còn tự ti..... Thư Lưu Y chăm chú nhìn Thu Phượng Vũ, ôn nhu mỉm cười: “Lấy xuống đi! Mặt của ta hiện giờ cũng không phải giống người sao? Ta sẽ không chê người nữa.”

“Không giống.....” Trong giọng nói Thu Phượng Vũ mang theo chút do dự hiếm thấy, ngồi nửa người dậy, cười khổ nói: “Vẫn để ta tiếp tục mang đi. Ta sợ ”

Thư Lưu Y có chút nóng nảy, lo sợ khó hiểu. “Sợ cái gì? Phượng Vũ, chẳng lẽ người đến giờ còn chưa tin ta? Mặc kệ tướng mạo của người thế nào, ta đều yêu thích!”

Thu Phượng Vũ nhìn Thư Lưu Y một hồi, cuối cùng giống như hạ quyết tâm, đưa tay sờ lên mặt mình. “Được. Nhưng mà, Lưu Y, người xem rồi, đừng như lần trước bỏ đi như vậy.”

Sao có thể? Thư Lưu Y vì nam nhân khấn trương mà thấy buồn cười, trong lòng càng thêm chua xót tự trách, thấp giọng nói: “Đời này ta đều là của một mình người, làm sao cũng không đi, trừ phi người đuổi ta.”

Thu Phượng Vũ khước miệng hơi cong lên, thở dài, lập tức kéo mặt nạ xuống.

Gương mặt xấu xí trải đầy vẩy cá đen đỏ nhất thời phơi bày dưới ánh nến, vẫn như trước làm người sợ hãi. Thư Lưu Y đã chuẩn bị sẵn tâm lý, lần này cũng không bị dọa, hít sâu, đang muốn nói vài câu an ủi, lại bị

động tác kế tiếp của nam nhân làm giật mình.

Thu Phượng Vũ sờ lên khuôn mặt vô cùng xấu xí của mình, ngón tay dờ ra sau tai dùng sức kéo. Lại một lớp nhân bì diện cụ mỏng như cánh ve từ mặt y rơi xuống.

Ánh lửa chiếu sáng gương mặt nam nhân xa lạ lại anh tuấn thần diệu đến sắc bén. Trán mi miệng mũi, đều phần chấn vượt trội, cũng cao ngạo như băng phong tuyết linh, lộ ra lạnh lùng cùng xa cách duy ngã độc tôn. Sắc mặt tựa hồ bởi vì hàng năm không thấy ánh mặt trời, vô cùng tái nhợt gần như trong suốt, tôn cho đôi mắt băng hàn thuần đen càng thêm sâu thẳm.

Y bỏ xuống mặt nạ xấu xí trong tay, bình tĩnh nhìn Thư Lưu Y ngẩn ngơ như tượng đất, thần nhiên nói: “Lưu Y, đây mới là gương mặt thật của ta. Người đêm đó nhìn thấy, chỉ là lớp mặt nạ thứ hai.”

Thư Lưu Y biểu tình đại ra, một chữ cũng nói không nên lời.

Thu Phượng Vũ trong lòng lắc đầu, đã đoán được Thư Lưu Y sẽ bị dọa ngốc, y nhú mày, cố gắng nói chậm lại: “Lưu Y, ta đêm đó có hơi mệt, vốn muốn chờ hôm sau sẽ nói rõ với người, người lại chờ không kịp, thừa dịp ta đang ngủ lén kéo xuống mặt nạ của ta, còn chạy trốn suốt đêm.....” Y hơi hơi cười khổ.

Thư Lưu Y cả người cứng ngắc cuối cùng hơi động dậy, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc. “Hóa ra người, người là muốn thử ta.” Bằng không có ai lại nhảm chán như vậy, lại mang thêm một lớp mặt nạ dưới một lớp mặt nạ khác, mà lại còn là loại mặt nạ xấu đến mức dọa chết người, làm người khác nghĩ lầm rằng dưới lớp mặt nạ thứ nhất chắc chắn là gương mặt thật. Mà hần thứ ngu ngốc, quả nhiên trúng kế.

Kỳ thật hần nên sớm hoài nghi, rõ ràng da thịt toàn thân Thu Phượng Vũ đều thực trơn bóng, vì sao chỉ có gương mặt xấu đến lạ thường? Đáng tiếc lúc ấy hần quá mức khiếp sợ, lại vội vã bỏ trốn, hoàn toàn không rảnh nghĩ nhiều.

“Ha ha ha.....” Hần đã nói mà, bằng vào đôi mắt kia, phong thái tuyệt trần kia của Thu Phượng Vũ, đúng thật là một mỹ nam tử. Giờ chứng tỏ, hần lúc trước đích xác không nhìn lầm, thế nhưng Thư Lưu Y hoàn toàn không cảm thấy vui sướng chút nào, ngược lại trong ngực buồn phiền, trái tim như bị người dùng lực ép lên, khổ không nói nổi.

Hần hổ thẹn, ăn năn, oán hận, khổ sở van xin, ở trong mắt nam nhân, e là chỉ có buồn cười. Minh tự tay hủy đi dung nhan, càng như một trò cười chế nhạo ngu xuẩn của hần.

Thư Lưu Y chợt nắm lấy y phục nhảy xuống giường, muốn chạy ra ngoài. Thu Phượng Vũ vẫn luôn lưu ý hần, thấy hần chuyển động, lập tức chế trụ mạch môn của hần, lần nữa ném hần về trên giường.

“Ta mang mặt nạ kia, cũng không phải vì thử người.” Thu Phượng Vũ đè lại Thư Lưu Y còn đang giãy dụa, thở dài. Y đã sớm đoán được Thư Lưu Y phản ứng dữ dội, cho nên y mới chậm chạp không muốn lộ mặt thật. “Lưu Y, từ ngày ta đặt chân lên giang hồ, đã mang hai lớp mặt nạ này.”

Nếu đã mang hai mươi năm, vậy cũng không phải nhằm vào hấn, Thư Lưu Y cũng không tiện so đo gì, cơn tức nhất thời giảm xuống, ngấm lại mình ngày đó không từ mà biệt, nói thế nào đều là mình đuối lý, thật sự không có tư cách chỉ trích đối phương, hấn nhả ra buồn phiền, lại không nén được tò mò. “Vì sao?”

Dung mạo anh tuấn thần diệu như thế, cần gì giấu diếm? Còn dùng mặt nạ ghê tởm như vậy, quả thực là phí của trời!

Thu Phượng Vũ khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng ập xuống vài phần đau buồn, lẳng lặng nói: “Đó là ý sư tôn đã mất của ta.” Y cúi đầu, thấy Thư Lưu Y vẻ mặt mờ mịt, không khỏi cười cười: “Lưu Y người tuổi trẻ, rất nhiều vô lâm cố sự người chưa biết được. Sư tôn của ta Khuất Trì Lệ, năm đó từng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, kiếm thuật lại không người địch nổi, là giai ngẫu trong mộng của mỗi một thanh niên hiệp khách.”

Thư Lưu Y xấu hổ, hấn từ trước đến nay không mấy hứng thú với mấy giai thoại trên giang hồ, cũng càng không có hứng thú với nữ nhân, quả thật không biết tiền chương môn của Côn Luân kiếm phái hóa ra là một nữ tử.

“Trong đông đảo nam tử theo đuổi sư tôn ta, cuối cùng có một người tài mạo xuất chúng, lại sẵn sóc tử mĩ cho sư tôn, giành được phương tâm của nàng. Sau khi hai người thành thân liền vân du tứ phương, sắt cầm hảo hợp, có thể nói nguyện làm uyên ương không làm tiên. Nhưng là ngày vui ngắn chẳng tày gang, một lần ngao du, hai người rơi vào cạm bẫy kẻ thù thiết lập, sư tôn vì cứu phu quân của nàng, bị đại hỏa thiêu hủy dung nhan.”

Thư Lưu Y a một tiếng, vì đệ nhất mỹ nhân kia có hơi thương tiếc.

10. Chương 9

Thu Phượng Vũ mắt đen ẩn hiện tức giận, im lặng một hồi, mới trầm thanh nói: “Nam tử kia thấy sư tôn dung mạo bị hủy, lại tâm sinh hối ý, không muốn ở cùng nàng.” Y bỗng nhiên lạnh lùng cười, nhìn thẳng Thư Lưu Y. “Lưu Y, ta biết người luôn câu nệ mỹ sắc. Người nói nói xem, nếu người là nam tử kia, không muốn nhìn thê tử diện mạo xấu xí, người sẽ làm sao?”

Không tưởng được Thu Phượng Vũ sẽ hỏi hấn nan đề này, Thư Lưu Y cực kỳ xấu hổ, dưới ánh nhìn bức bách của Thu Phượng Vũ, chỉ phải thành thành thật thật nói: “Nếu thật sự nhìn nàng không được, ta có lẽ sẽ lén trốn đi, sau đó tận lực trốn được thì trốn, không để nàng tìm được ta.”

“Đúng vậy.” Thu Phượng Vũ lạnh lùng nói: “Bạc tình đến vậy cũng đủ rồi. Nhưng nam tử kia không bằng cảm thú, hấn sợ vứt bỏ sư tôn của ta, sẽ bị sư tôn trả thù, lại nổi lên sát tâm, mấy lần ám toán muốn đẩy sư tôn vào chỗ chết. Sư tôn mới đầu còn tưởng rằng là cừu gia gây nên, cuối cùng phát hiện lại là người bên gối trăm phương ngàn kế muốn giết nàng. Sư tôn từ đó nản lòng thoái chí, quy ẩn Côn Luân, cả đời không yêu nữa.”

Y chỉ vào hai tấm mặt nạ vút trên giường, rồi nói tiếp: “Đây là thời điểm trước khi ta hạ sơn, sư tôn muốn ta mang. Sư tôn nói, thể nhân đều là tục vật ham mê mỹ sắc trông mặt mà bắt hình dong, trừ phi có người có thể bắt kẻ đẹp xấu, mới đáng giá thật lòng kết giao. Nàng nói quả không sai. Khi ta tuổi trẻ du ngoạn, cũng từng gặp được mấy người, coi như nói chuyện hợp ý, nhưng khi nhìn thấy ‘mặt’ của ta, tất cả những người đó đều sợ tới mức trốn không kịp, A!” Y ngưng mắt nhìn Thư Lưu Y, phiền muộn than nhẹ: “Ngày đó người nói đẹp xấu chẳng qua là tăng da, khi đó ta còn tưởng rằng người quả thật bất đồng với kẻ khác, ai ngờ ”

“Phượng Vũ, trước đây là ta quá nông cạn, người đừng tức giận nữa.” Phát hiện Thu Phượng Vũ lại bị mình gọi lên hồi ức không vui, Thư Lưu Y vội nói sang chuyện khác: “Người có đói bụng không? Đồ ăn nguội cả rồi, ta đi hâm nóng chút.”

Hắn định bước xuống giường, lại lần nữa bị nam nhân nắm chặt tay.

“Không đói.” Thu Phượng Vũ đôi mắt thuần hắc quan sát Thư Lưu Y, đột nhiên nói: “Người muốn tránh ta?”

“Phượng Vũ, người quá đa nghi rồi.” Thư Lưu Y cười khổ, muốn che giấu hỗn loạn bị thấy được trong lòng.

Hắn là muốn viện cớ đi phòng bếp, tạm thời né tránh một lát, để bản thân yên lặng chút. Hắn không trách Thu Phượng Vũ đến tận hôm nay mới đem chân tướng nói cho hắn, nhưng đôi mắt Thu Phượng Vũ dung nhan tuấn mỹ lạnh lẽ, lại nghĩ đến gương mặt hiện nay đầy sẹo của mình, Thư Lưu Y tự thấy xấu hổ.

Trước mặt Thu Phượng Vũ, hắn căn bản là chẳng ra làm sao. Biết chuyện này, làm tâm tình của hắn giảm đến thấp nhất.

“Để ta đi hâm nóng thức ăn đi.” Hắn muốn tránh khỏi bàn tay Thu Phượng Vũ, nhưng Thu Phượng Vũ chẳng những không buông tay, ngược lại kéo hắn vào lòng, từ phía sau ôm chặt lấy, ở bên tai Thư Lưu Y thấp giọng nói: “Người đang trốn ta, đừng phủ nhận. Người trách ta giấu diếm người, hại người hủy dung nhan có phải không?..... Ta nói rồi, sẽ bảo đại phu nghĩ biện pháp hoàn toàn trị khỏi cho người.”

“Ta thật sự không giận.” Thư Lưu Y lắc đầu, Thu Phượng Vũ lại vẫn không chịu buông tay, gác cằm lên vai Thư Lưu Y, lặng yên không nói gì, chỉ có từng đợt khí tức lướt qua tóc mai Thư Lưu Y.

Hô hấp thực nóng, thổi đến trên tai, trên cổ, thậm chí có chút nóng người.

Thư Lưu Y đã nén xuống dự vọng lại đột nhiên bắt đầu rục rịch. Giữa lúc tâm ý thất thường, nghe được Thu Phượng Vũ chậm rãi hỏi: “Vậy người vì sao không làm tiếp?”

Nam nhân đột nhiên đẩy ngã hắn, đè lên, từ cao nhìn xuống, sắc mặt tái nhợt không biết là do ánh lửa chiếu rọi, hay là bởi vì động tình, lưu động màu đỏ nhạt mị hoặc, cười nhẹ: “Hay là người muốn chờ ta làm?”

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Thu Phượng Vũ tản mát ra mê hoặc trí mạng, Thư Lưu Y choáng đầu hoa mắt, chút vướng mắc trong lòng lập tức đã bị đuổi không thấy tăm hơi, xúc động mãnh liệt lại chiếm thượng phong, ôm cổ Thu Phượng Vũ, liền một trận hôn nồng nhiệt.

Nam nhân cũng không chịu yếu thế, học theo Thư Lưu Y trước đây đã làm, từ môi đến cằm, hầu kết, xương quai xanh..... Mỗi một tác đi xuống thăm dò thân thể Thư Lưu Y.

“Ừm ư..... A” Mỗi một nơi bị nam nhân chạm qua, đều trở nên nóng rực ngứa ngáy, Thư Lưu Y nhận không được hơi hơi cong người, lại vừa lúc làm cho Thu Phượng Vũ dễ dàng ngậm lấy thứ nho nhỏ nhô lên trước ngực hắn, đầu lưỡi tỉ mỉ khơi gợi, liếm láp, lại nhẹ cắn, mút vào.....

“A.....” Thư Lưu Y nắm chặt tóc Thu Phượng Vũ, giữa lúc thở dốc cười ra tiếng Phượng Vũ, quả thật là một đệ tử rất thông minh.

“Lưu Y, làm như vậy, đúng không?” Nam nhân cười, từ trước ngực Thư Lưu Y ngẩng đầu lên, vừa đem ngón trỏ vói vào miệng Thư Lưu Y, mơn trớn đầu lưỡi mềm mại.

Nước bọt rất nhanh làm ướt ngón trỏ của y. Y rút ra, sau đó dò xét một cửa vào khác phía sau thanh niên.

“Phượng Vũ, a, đêm nay ngươi làm đi!” Đến lúc này, Thư Lưu Y đương nhiên biết Thu Phượng Vũ muốn làm gì, đáy lòng lại có chút mừng thầm. Nam nhân ngày thường lạnh lùng kiêu ngạo như băng sơn này, nếu không phải dục niệm dâng cao khó lòng kiềm chế, làm sao lại nhiệt tình chủ động như vậy.

Hắn phối hợp nâng chân lên, làm cho ngón tay Thu Phượng Vũ có thể thuận lợi tiến vào.

Nam nhân dựa theo trí nhớ, lặp lại toàn bộ Thư Lưu Y từng làm với y đêm Trung Thu kia, dùng ngón tay thông thả lại ôn nhu chuyển động thăm dò trong cơ thể khẩn trương co rút của Thư Lưu Y,..... Khẽ cong khớp ngón tay, xoay tròn tìm kiếm nơi tư mật yếu ớt nhất của nam nhân, không nhận được vuốt ve.....

“..... Ừ ưm..... A.....” Nơi mẫn cảm nhất trong cơ thể bị đầu ngón tay liên tiếp xâm nhập, khoái cảm ngay ngất cuộn cuộn nổi lên. Thư Lưu Y lại ôm lấy Thu Phượng Vũ, hôn lên đôi môi cũng đang phun nhiệt khí của nam nhân. Mồ hôi và nhiệt độ cao khác thường từ trên người đối phương nói cho Thư Lưu Y nam nhân đã kích động đến cực hạn, sẵn sàng bắt đầu.

Nhưng mà Thu Phượng Vũ vẫn kiên nhẫn làm từng bước, dần dần thêm vào ngón thứ hai, ngón thứ ba, mở rộng cảm địa không thích hợp tiếp nhận ngoại vật kia, cho đến khi Thư Lưu Y cả người co rút phóng thích tinh hoa màu trắng, thấm ướt tay y.

Ôm lấy hai chân hây còn nhũn ra của Thư Lưu Y gác lên trên vai, Thu Phượng Vũ cuối cùng nghiêng người, đem bộ phận cứng rắn nhất trên người mình từng chút xâm nhập hậu đình thanh niên, trong tiếng rên rỉ khẽ run của Thư Lưu Y cố ý đẩy mạnh.....

“A..... Lưu Y.....” Khoái cảm hoàn toàn xa lạ tức khắc như sóng triều đem y chôn vùi vào đó. Thu Phượng Vũ bỗng nhiên dừng lại, khom người liếm đi mồ hôi tinh mịn trên chóp mũi và trán Thư Lưu Y. Hai mắt vì dục hỏa mà trở nên càng thêm đen bóng, ngậm đầy ý cười. “Ta cuối cùng đã biết, vì sao đêm đó người ở phía trên lại hưng phấn say mê như vậy. Ha ha, nắm được tư vị này là không muốn buông tay.”

Thư Lưu Y trưởng thành tới nay cũng rất ít khi đỏ mặt, khi ở trên giường lại càng như cá gặp nước, hiềm khi thấy ngược ngùng, nhưng giờ phút này, hắn không cần soi gương, cũng biết mình nhất định đang đỏ cả mặt. “Người, người lúc ấy vẫn luôn nhìn ta?.....”

Hắn còn tưởng Thu Phượng Vũ khi đó đã sớm thần hồn điên đảo dưới thể công phong lưu của hắn, cho nên làm đến cuối cùng, chính hắn cũng hoàn toàn lâm vào mà nhắm lại hai mắt, cùng người dưới thân quần quít dây dưa, triền miên đến chết. Lại không nghĩ rằng trong điệu cảnh dục tiên dục tử kia, Thu Phượng Vũ lại còn có thể bảo trì bình tĩnh mà quan sát hắn?

Thu Phượng Vũ nở nụ cười, lông mày đen nhánh nhập vào thái dương, y cả người đè lên Thư Lưu Y, đến gần bên tai hắn, khẽ cắn vành tai đang phát nóng. “Lưu Y, người có biết không, bộ dáng người đêm đó thật sự mê người, ta vẫn luôn muốn xem lại lần nữa.....”

Giọng nói của y trầm thấp mà ôn nhu, nhưng động tác cuồng liệt vô cùng, động thân, thật sâu mà xỏ xuyên Thư Lưu Y, ngứa đầu, thỏa mãn thỏa dài.

“Á a a ” Nhiệt vật xâm nhập trong cơ thể truyền đến rung động, Thư Lưu Y theo bản năng gập người co rút lại, nhưng lập tức liền bị nam nhân làm cho mở ra hơn, bắt đầu luật động từ chậm đến nhanh, rong ruổi, ma sát.....

Tâm cùng thân thể, đều thoát khỏi dây cương của lý trí, thoải mái phập phồng. Tình dục lại toàn lực xuất ra, đạt đến khoảnh khắc của đỉnh cao cực lạc, Thư Lưu Y thỏa mãn ôm chặt Thu Phượng Vũ đang đè trên người hắn, tâm như nổi trống, thân thể cùng ý thức lại trở nên nhẹ nhàng, tựa như đang bông bênh trong đám mây mềm mại.....

“Ta làm có phải tốt hơn người không?” Nam nhân nhẹ gõ chóp mũi Thư Lưu Y, thở dốc cười.

Thư Lưu Y từ trong cơn ngây ngất chậm rãi tỉnh táo lại, mặc dù không muốn thừa nhận, đáy lòng vẫn là không khỏi cảm thán một câu hậu sinh khả úy, lòng hiếu thắng cũng bị Thu Phượng Vũ gợi lên, ái muội nói: “Lần sau đến lượt ta làm, bảo đảm khiến người càng mất hồn.”

Thu Phượng Vũ cười nhẹ, không thèm nói lại. Mồ hôi hai người xen lẫn vào nhau, khiến tóc tai đệm giường đều ướt đầm. Ai cũng không động, chỉ ôm nhau, chậm rãi đợi dư âm tình dục lắng đọng lại.

Khi hô hấp thoáng hoãn lại, Thu Phượng Vũ chậm rãi rút ra khỏi nơi đang chứa thứ nóng ảm của mình, nhìn dương tinh theo đó chậm rãi trần ra, y hắng giọng một tiếng, do dự nói: “Lưu Y, ta đã quên hỏi người..... Người cùng Khiên Kỳ, cũng làm việc này rồi?”

Sắc mặt nam nhân, rõ ràng nói cho Thư Lưu Y, Thu Phượng Vũ đang ăn giấm chua. Hắn lại không muốn lừa gạt Thu Phượng Vũ, nhất thời xấu hổ cực kỳ, cười xòa nói: “Này..... Khụ khụ, đều là chuyện trước khi biết người, người đừng nghĩ nhiều.”

Thu Phượng Vũ rũ mắt, không lên tiếng.

Thư Lưu Y phát hiện tình thế không ổn vội vàng ôm chặt Thu Phượng Vũ, ôn nhu nói: “Phượng Vũ, ta nói rồi, ta sau này đều là của một mình người. Người nếu ngại không đủ, ta đem kiếp sau cũng cho người là được, chỉ sợ người không cần, lại ở trong lòng mắng ta mặt dày.”

“Ha ha.....” Thu Phượng Vũ cuối cùng bị hắn chọc cười, khoác áo đứng dậy, lần nữa đeo lên hai tấm mặt nạ kia. “Ta đi nấu chút nước ấm rửa mình.”

Thư Lưu Y nhớ tới mình lần trước chỉ lo chạy trốn chết, cũng không giúp Thu Phượng Vũ tẩy trừ tốt, cảm giác áy náy tự nhiên nảy sinh, sao lại không biết xấu hổ nằm ở trên giường chờ Thu Phượng Vũ tới hầu hạ hắn, vội nói: “Để ta đi!” Vừa bật dậy, đau nhức ở hạ thân lại làm hắn phịch một tiếng ngã về trên giường, xoa thắt lưng ê ẩm đau nhức không ngừng nhúu mày.

Thu Phượng Vũ nhin cười nói: “Vẫn là ta đi thôi.”

Thật mất mặt! Thư Lưu Y cười gượng, nhìn theo Thu Phượng Vũ ra khỏi nội thất. Mây mưa qua đi hắn cũng có chút mệt mỏi, kéo chăn đắp lại, nhắm mắt nghỉ ngơi, rất nhanh liền rơi vào mộng đẹp.

Ngoài phòng, bầu trời xanh đen mênh mông, sao sáng chớp động. Thu Phượng Vũ đi qua sân, bỗng nhiên dừng lại.

Dưới tàng cây phía trước, một người đang lười nhác đứng dựa lên thân cây, hai mắt chiếu tinh quang, trong mình duệ lại hàm chứa vẻ châm biếm thản nhiên.

“Thu Phượng Vũ, người thật đúng là sơ suất, ngay cả có người vào Vô Hương viện người cũng chưa phát hiện. Nếu đến là cừu địch, người sẽ phiền toái.” Người nọ nén giọng thật thấp, chỉ vừa đủ cho Thu Phượng Vũ có thể nghe thấy. “Tư vị của tiểu tử kia thực sự tốt vậy à? Khiến người mê mẩn như thế, tâm cảnh giác tâm cũng mất rồi. A.....”

“Người tới đây làm gì?” Thu Phượng Vũ ở trước mặt người khác ngoài Thư Lưu Y, vĩnh viễn đều là ngữ khí lạnh như băng, tay chỉ đại môn, thấp giọng nói: “Ra ngoài.”

Người nọ nhún vai, “Ta cũng không muốn đến nghe xuân cung sống của hai người các người, nhưng hảo đồ đệ của người đã tìm tới cửa đòi người rồi.”

Đồng tử Thu Phượng Vũ đột nhiên co rút, “Nghiệt đồ kia thế nhưng còn dám đến gặp ta!”

“Có đại quân đi theo, hắn có gì không dám! Người đã ở đại sảnh chờ từ sớm. Đan Phong không dám quấy nhiễu người, liền bảo ta đến tìm ”

Người nọ còn chưa nói xong, Thu Phượng Vũ đã xoay người, tuyết y tung bay đi ra ngoài. Người nọ nhìn không được lác đầu, chậm rãi cất bước đuổi theo.

Đã là nửa đêm, trên đại sảnh lại đèn đuốc rực rỡ, sáng như ban ngày. Quân Đan Phong cùng chúng đệ tử về mặt đề phòng, vây quanh cấm y nam tử ở trung tâm đại sảnh, như lâm đại địch.

So với sự khấn trương của những đồng môn cũ, Nhung Khiên Kỳ thoải mái hơn nhiều, khoe miệng thậm chí còn chứa tia tiểu ý, nhìn Thu Phượng Vũ bước vào đại sảnh.

“Đệ tử kiến quá sư phụ.” Hắn khom người vái chào, vẫn cung kính như ngày xưa.

“Đan Phong, các người lui xuống đi.” Cho lui tất cả đệ tử trên đại sảnh, Thu Phượng Vũ mới lạnh lùng đánh giá Nhung Khiên Kỳ, sau đó lạnh giọng cười nói: “Nhung vương, người ở trong môn hạ của ta hơn mười năm, nên biết rõ tính tình của ta. Chuyện ta muốn làm, tuyệt không thay đổi.”

“Đệ tử biết.” Nhung Khiên Kỳ cũng cười, trong lòng lại tựa như có một ngọn lửa đang cuồng cháy.

Từ ngày ấy thoát khỏi tay Thu Phượng Vũ, hắn trở về Thượng Kinh, vốn định sau khi diện thánh lập tức lãnh binh xông tới Côn Luân sơn, tiếc rằng bận rộn chính vụ, nhất thời căn bản không rời được Thượng Kinh. Nhưng mà mỗi thời mỗi khắc, đổ kị trong lòng hắn cũng chưa từng giảm xuống chút nào nếu không giết Thu Phượng Vũ, đoạt lại Thư Lưu Y, Nhung vương Đại Liêu quốc hắn đây còn mặt mũi nào!

Người mình cảm hận nhất đang ở ngay trước mắt, làm Nhung Khiên Kỳ hận đến nghiến răng, hắn tươi cười lại càng thêm kính cẩn.

“Cho nên đệ tử mới tiên lễ hậu binh, thỉnh sư phụ đem Thư công tử trả lại cho ta.” Hắn không nhìn sát khí băng hàn trên người Thu Phượng Vũ tản ra càng ngày càng mãnh liệt, vẫn chậm rãi nói: “Ba ngàn tinh binh dưới trướng ta đã bày thiên la địa võng bên hồ, mấy vạn đại quân khác cũng đang hướng đến Dao Trì. Sư phụ, không đến vạn bất đắc dĩ, đệ tử không muốn bất kính với ngài, ngài cũng đừng bức ta trở mặt vô tình.”

Dám uy hiếp y! Thu Phượng Vũ cười lạnh: “Nhung vương người có tin là, ta hiện tại có thể cho người thân thủ dị chỗ.”

Vung mạnh tay, cả bàn tay dưới ánh nền phát ra kiếm quang kim sắc nhàn nhạt tốc bên thái dương Nhung Khiên Kỳ lại đột nhiên đứt ngang giữa cổ, ào ào rơi xuống đất.

Nhung Khiên Kỳ vẫn mặt không đổi sắc, ngược lại ngửa đầu cao giọng cười: “Ta nếu sợ chết, cũng sẽ không một mình đứng đây. Có điều ” Hắn mày kiếm khẽ nhướng, mắt lộ ra lệ khí. “Bỏ vương nếu có bất trắc,

đại quân dưới trướng ta nhất định sẽ huyết tẩy Dao Trì. Sư phụ ngài vô công cái thể, có lẽ còn có thể chạy thoát, nhưng các đệ tử của ngài, có cánh cũng khó trốn khỏi đại quân ta bao vây. Hay là sư phụ muốn cho bọn họ chôn cùng ta, làm cho Côn Luân phải từ nay về sau hôi phi yên diệt? Còn Thư Lưu Y.....” Hắc cổ ý dừng một chút, trên mặt hiện lên tươi cười sâu xa khó hiểu. “Ta chết, hắc tự nhiên cũng không sống được.”

Hắn nói từng câu, ánh mắt Thu Phượng Vũ cũng theo đó lạnh thêm từng phần, cuối cùng như hai khối đá đen kết băng.

— —

Thư Lưu Y mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy nền đỏ đầu giường đã cháy hơn nửa, hóa ra hắn đã ngủ một hồi lâu, Thu Phượng Vũ lại vẫn chưa trở về.

Nấu nước ấm cũng không đến mức lâu như vậy chứ? Thư Lưu Y đang nghi ngờ không thôi, cửa phòng khép hờ đột nhiên bị người đẩy ra. Một thanh y nhân ung dung tiến vào, giữa hai mày ẩn hàm tà khí, nhìn người trên giường cười lạnh.

“Hoàn Trọng Tiêu?!” Thư Lưu Y nằm mơ cũng không ngờ lại nhìn thấy người này ở đây, đột nhiên biến sắc. Độc vương này, lần trước hại hắn không thành, lại còn đuổi tới Côn Luân? Vô cùng phẫn nộ, lòng hắn càng sinh sợ hãi. Thu Phượng Vũ đến giờ còn chưa trở về, hay là đã bị Độc vương ám toán?

“Người đã làm gì Thu chương môn?” Hắn nửa ngồi dậy, cảm tức nhìn Hoàn Trọng Tiêu.

“Ha ha, người có thời gian thì lo cho mình trước đi!” Hoàn Trọng Tiêu lên tiếng châm biếm, khe búng móng tay đã được cắt giữa xinh đẹp sạch sẽ.

Thư Lưu Y chỉ cảm thấy một mùi hương ngọt ngào ngậy ngất ập vào mặt, vừa mới thâm kêu không ổn, trước mắt đã thiên toàn địa chuyển, cả người mềm nhũn ngã xuống. Khi ý thức dần dần thoát ly thân thể, hắn mơ hồ cảm thấy có bàn tay đập lên mạch môn của mình.....

Cảm giác lạnh cứng buốt giá dán trên tay, thực không thoải mái.

— —

Thư Lưu Y chậm rãi mở mắt, lập tức liền bị ánh mặt trời mãnh liệt kích thích nheo mắt lại, mất một lúc mới thích ứng, ngạc nhiên phát giác trên người mình đã mặc xong quần áo, đang nằm trên bãi cỏ trong viện. Bên người, chính là gốc đại thụ kia, cành lá sum suê xanh biếc như ngọc bích, thỉnh thoảng có cánh hoa phấn bạch khẽ rơi lả tả, xẹt qua trước mắt hắn.

Thiên địa yên tĩnh mà tịch mịch..... Thư Lưu Y nhất thời lại có chút run sợ, bỗng nhiên nhớ đến tình hình trước khi ngã đi, mạnh mẽ run mình một cái.

Hoàn Trọng Tiêu kia đâu? Đi đâu rồi? Còn có Thu Phượng Vũ.....

“Phượng Vũ? Phượng Vũ!” Hấn lo lắng hô to, lại chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình, định ngồi dậy, cổ tay chợt xiết

Tầm mắt hấn chậm rãi dời xuống, một sợi thiết liên thô dài thỉnh linh đập vào mắt. Một đầu cài chặt trên cổ tay phải của hấn, một đầu khác khóa trên thân cây.

Thư Lưu Y há to miệng, hoàn toàn sửng sốt. Sau một lúc lâu, như từ trong mộng tỉnh dậy, nhảy vọt lên hô lớn: “Phượng Vũ ”

Thể xác và tinh thần đều bị sợ hãi khó nói thành lời chiếm lấy. Trừ bỏ kêu to Thu Phượng Vũ, hấn không biết mình còn có thể làm gì. Trong một đêm, vì sao hết thảy đều trở nên lạ lùng như thế?

Một người cuối cùng theo tiếng đi vào đình viện, cảm y cao quan, khí độ uy nghiêm, đúng là Nhung Khiên Kỳ mà Thư Lưu Y không muốn thấy nhất.

Liếc thấy mặt Thư Lưu Y đã không còn máu mủ như trước, Nhung Khiên Kỳ mắt lộ kinh hãi, lại nhìn thấy nhiều vết sẹo nhạt màu trên mặt Thư Lưu Y, hấn không khỏi nhú mày kiểm, lập tức lại giãn ra, mỉm cười đến gần. “Lưu Y, theo ta về Thượng Kinh đi.”

Thư Lưu Y ngơ ngác nhìn hấn, bỗng nhiên như tìm lại được thần trí, lắc đầu nói: “Nhung huynh, giữa ta và người sớm đã kết thúc, huống hồ ta nay đã có người khác, ta sẽ không đi theo người.”

Nhung Khiên Kỳ khuôn mặt tuần tú âm trầm, cười lạnh: “Người thật sự thích y?” Hấn thả vào tay một cái chìa khóa, ánh mắt có hàm ý nhìn thiết liên trên tay Thư Lưu Y, lạnh nhạt nói: “Lưu Y, người chẳng lẽ còn chưa hiểu, chính Thu Phượng Vũ đã giao người cho ta.”

“Nói vậy.” Thư Lưu Y căn bản không tin.

Một giọng nam trong trẻo đột ngột vang lên, mang ý trào phúng nói không nên lời. “Thư Lưu Y, người thật đúng là ngu hết thuốc chữa, ha ha.....”

Bên kia đình viện, cửa phòng nội thất vẫn luôn đóng chặt mở ra, Hoàn Trọng Tiêu châm biếm đi ra. Hai mắt Thư Lưu Y lại chỉ chặt chẽ nhìn thẳng thân ảnh cao lớn bên cạnh Hoàn Trọng Tiêu.

Thu Phượng Vũ cùng Độc vương, lại sóng vai mà đi, tựa như tri giao nhiều năm..... Sóng lưng Thư Lưu Y dần dần hiện lên một trận hàn khí, tim cũng đập sót mấy nhịp, hấn ngập ngừng nói: “Phượng Vũ, người sao lại, sao lại biết hấn?”

Nam nhân chấp hai tay sau lưng, dừng lại cách Thư Lưu Y mấy trượng, im lặng không lên tiếng, con người

đen không chút biểu tình cùng độ ảm. Ngược lại Hoàn Trọng Tiêu nhướng mày, dùng ánh mắt thương hại lại chán ghét nhìn Thư Lưu Y, giống như đang nhìn kẻ sắp chết. “Thu Phượng Vũ chưa nói cho người sao? Ta chính là đại phu ở đây. Người bị thương hôn mê hai lần, đều là ta trị cho người. Nhưng ta không ngờ tiểu tử người bội tình bạc nghĩa, dám bôn cợt Thu Phượng Vũ. Ta Hoàn Trọng Tiêu nửa đời này khó được một bằng hữu như Thu Phượng Vũ, há lại cho tiểu tử người tùy tiện khi dễ! Đường nhiên phải giáo huấn người một trận.”

Thư Lưu Y nghe Hoàn Trọng Tiêu liên tục cười khẩy, trên người càng ngày càng lạnh, tay chân đều cứng ngắt. Vẫn nghĩ không ra mình lúc nào đắc tội Hoàn Trọng Tiêu, giờ phút này, cuối cùng có đáp án.

Nhưng là, Thu Phượng Vũ rốt cuộc có biết toàn bộ chuyện Hoàn Trọng Tiêu giáo huấn hắn hay không? Hắn bị độc hủy đi mất chỉ là chuyện sau đó, nếu lúc ấy hắn không uy hiếp Hoàn Trọng Tiêu muốn cắn lưỡi tự sát, thì sẽ bị mấy tên khất cái lưu manh lôi thôi bắn thủ kia cưỡng bức. Những chuyện đó, Thu Phượng Vũ có biết?

“..... Phượng Vũ, người còn là bằng hữu của Hoàn Trọng Tiêu. Người cũng biết hắn lại tìm người đến, đến đâm nhục ta?” Cảnh ngộ nan kham như vậy, Thư Lưu Y vốn hoàn toàn không muốn nói với bất cứ ai, nhưng hiện tại cổ họng như mắc xương, không phun ra không được.

Đôi mắt Thu Phượng Vũ càng thêm tối đi, nhưng không lộ ra phần nộ như Thư Lưu Y tưởng, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta đã sớm biết.”

Năm chữ hờ hững, đem Thư Lưu Y đẩy mạnh vào vực sâu lạnh như băng, huyết dịch toàn thân như đều đông lại trong nháy mắt. Trong lạnh lẽo thấu xương, hắn lại nghe thấy Thu Phượng Vũ nhàn nhã bật ra tiếng cười thanh lãnh, sau đó từng câu phun ra, đều giống như băng châm bén nhọn, tàn nhẫn đâm vào nơi yếu đuối nhất trong lòng hắn.

“Trọng Tiêu nói muốn trút giận cho ta, ta cũng muốn tận mắt nhìn kết cục của người, cho nên lần nữa mang Đan Phong rời Côn Luân đi tìm người. Ai ngờ đệ đệ của người muốn giao người cho ta, ta dù sao cũng đang nhàn rồi đến phát chán, liền mang người về đây.”

Thu Phượng Vũ nghiêng mắt nhìn Thư Lưu Y, người nọ khuôn mặt xám trắng không còn huyết sắc tựa hồ làm cho y tâm tình vui vẻ, y cười cười: “Trù nghệ của người quả thật không tệ, vốn ta chỉ muốn cho người đi phòng bếp làm tạp dịch, nhưng sau lại phát hiện, nhìn người mỗi ngày ở trước mặt ta ăn năn áy náy, rất thú vị. Bộ dáng người ở trên giường, cũng rất phóng đảng, a! Ta thật ra muốn lưu người lại chơi thêm vài ngày, nhưng mà nếu Nhung vương đã tìm tới cửa, ta không gì vì người gây chiến.”

“Đừng nói nữa!” Thư Lưu Y mạnh rống to, thanh âm xuất ra lại khàn khàn yếu ớt. Cổ họng vừa nóng vừa đau, nhưng cái gì cũng không phun ra được.

Mấy tháng sớm chiều bên nhau, đêm qua triền miên thấu cốt, chẳng lẽ đều chỉ là hắn đơn phương tình nguyện?

“Phượng Vũ, người nói dối!” Hắn cực lực muốn tìm chút gì đó nói cho mình, tất cả những gì Thu Phượng

Vũ nói đều là giận dữ. “Người nếu thật sự còn hận ta, vì sao còn phải đi Nhung phủ cứu ta? Còn muốn chữa khỏi mặt cho ta?”

Hắn như người bị chìm dưới nước, bắt lấy cọng rơm mỏng manh còn sót lại, biết rõ nó cứu không được mình, cũng chết không chịu buông tay. Thế nhưng Thu Phượng Vũ cười lạnh, lấy đi tia hy vọng cuối cùng của hắn.

“Ta chính là muốn người một lòng yêu ta, sau đó đá văng người, cho người cũng nếm thử tư vị đau lòng lúc trước ta trải qua.....” Nam nhân nói rất chậm, trong mắt tràn ngập chua xót dày đặc đến không thể hòa tan. “Thư gia đại công tử, người vĩnh viễn cũng sẽ không biết, trong lòng ta, đến tột cùng đau bao nhiêu.”

“Thu Phượng Vũ, người còn dài dòng với tiểu tử này làm gì?” Hoàn Trọng Tiêu nhìn không được, nhàu mày, nhìn Nhung Khiên Kỳ im lặng ngậm cười bên cạnh nói: “Mau dẫn hắn cút đi!”

Đối mặt Độc vương, Nhung Khiên Kỳ cũng chỉ đành giả bộ không nghe thấy từ “cút” không khách khí kia, đến bên cạnh Thư Lưu Y đứng gần ngơ không nói gì, mở xích trên tay hắn. “Lưu Y, đi thôi.”

Thư Lưu Y vẫn không động, bình tĩnh nhìn Thu Phượng Vũ. Gió lướt hoa rơi trên đỉnh đầu, dính lên tóc đen áo trắng của nam nhân.

Áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, cảnh đẹp như họa, giống như hôm qua, nhưng hắn phảng phất lại thấy sợ hãi bất an. Hắn có phải, cho tới bây giờ cũng chưa thật sự nhận rõ Thu Phượng Vũ?.....

“Đi theo ta!” Nhung Khiên Kỳ cường ngạnh chế trụ tay hắn, muốn kéo hắn đi.

Thư Lưu Y bỗng nhiên vẫy khỏi Nhung Khiên Kỳ, dùng hết toàn lực run giọng nói: “Phượng Vũ, ta thật sự thích người.”

Hắn không biết Thu Phượng Vũ có thể tin hắn hay không, chỉ là mãnh liệt muốn nói ra, hắn thậm chí có loại dự cảm không lành, lần này rời khỏi, hắn cùng Thu Phượng Vũ, không còn có thể gặp lại nữa.

Lúc này, nam nhân dứt khoát quay lưng, hoàn toàn vứt Thư Lưu Y ra khỏi tầm mắt, chỉ có tiếng nói lãnh đạm như kiếm phong sắc bén, xẹt qua bên tai Thư Lưu Y. “Nhung vương người còn không mang người quái dị này cùng đại quân thuộc hạ của người rời đi? Người trả lại cho người, từ nay về sau, Côn Luân kiếm phái ta cùng Nhung vương người không quan hệ gì nữa.” Cười lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Hoàn Trọng Tiêu thanh sam nhẹ bay, cũng đi theo rời khỏi đình viện.

Một tiếng “người quái dị” kia, như một búa cổ sức đập lên ngực Thư Lưu Y, đau muốn nứt ra. Sắc mặt hắn thất bại ảm đạm, môi không ngừng run rẩy, rốt cuộc không phát ra thanh âm gì.

Hóa ra cho đến bây giờ, Thu Phượng Vũ vẫn ghi hận hấn lần đó trốn đi. Hết thấy ôn nhu hoan ái, đều là giả dối, chỉ vì để hấn cũng ném thử đau khổ bị người mình yêu tuyệt tình ghét bỏ.

Trong lúc ngơ ngác, lời nói hôm đó của Thu Phượng Vũ đột nhiên lại vang lên bên tai “.....Mà ta, cũng sẽ không để một người tổn thương ta hai lần.”.....

Hấn đột nhiên muốn cười, lại chỉ khụ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Người làm được rồi.”

Nam nhân quả thật là tâm như sắt đá, nói được làm được. Chỉ có hấn vẫn ngu ngốc cho rằng mình cuối cùng đã làm Thu Phượng Vũ cảm động, có thể cùng Thu Phượng Vũ lần nữa bắt đầu.....

Hấn khẽ cười, mặc cho Nhung Khiên Kỳ nắm tay hấn, kéo hấn rời khỏi Vô Hương viện.

— —

Giữa đại sơn quanh co hùng tráng như thân rồng, xe ngựa lộc cộc, tinh kỳ phần phật, trước sau kéo dài mấy dặm. Chính giữa đội ngũ là một chiếc xe ngựa hoa lệ, màn cửa buông xuống.

Nhung Khiên Kỳ an vị trong thùng xe, xem xét mấy rương lớn y phục, tranh chữ, đồ dùng, hoàng kim trân bảo..... cơ hồ chất đầy nửa thùng. Đầu là những thứ khi Thư Lưu Y đi Côn Luân mang theo, trước khi hai người rời tổng đường Côn Luân phái, Quân Đan Phong phụng sứ mệnh, suất lĩnh vài sư đệ đem những rương này nâng lên mã xa Nhung Khiên Kỳ.

“A, coi như y thức thời.” Nhung Khiên Kỳ mặc dù đang cười, vẻ mặt lại hung tàn, lúc nhìn về phía Thư Lưu Y đang ngồi ở đầu kia thùng xe, hấn mới thật sự lộ ra vài phần tiểu ý. Bất luận thế nào, Thư Lưu Y cuối cùng vẫn về tay hấn.

Hấn Gia Luật Kỳ đã nhìn trúng, vật cũng tốt, người cũng thế, trước nay chưa từng chiếm không được. Hấn đắc ý ngồi vào bên cạnh Thư Lưu Y, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt người nọ. “Lưu Y, người ta cuối cùng lại được bên nhau.”

Thư Lưu Y từ khi vào thùng xe, liền vẫn ngồi suy nghĩ xuất thần, lúc này cuối cùng khôi phục chút sinh khí, nghiêng đầu nhìn Nhung Khiên Kỳ, mờ mịt nói: “Vì sao muốn dẫn ta đi? Người biết rõ, ta đã không thể thích người như lúc đầu.”

“Cho dù không thích, người cũng vẫn là của ta.” Nhung Khiên Kỳ ngang ngược nắm cằm Thư Lưu Y, cười nói: “Ta nói rồi, người thuộc về Gia Luật Kỳ ta, người chẳng lẽ đã quên? Ha ha, đồ của ta, tuyệt đối không để kẻ khác cướp đi.”

“Ra là vậy.....” Thư Lưu Y cũng cười, nhắm mắt không nói nữa, mặc cho Nhung Khiên Kỳ tiếp sát, hung hăng cắn môi, đoạt đi hô hấp của hấn.

Ý đã suy tàn, tâm như tro nguội, còn quan tâm làm gì. Người bên cạnh là ai, hay không phải ai, đều đã không còn ý nghĩa.

Mỗi ngày lên đường, Thư Lưu Y ở trước mặt Nhung Khiên Kỳ nhanh chóng gầy đi. Rõ ràng ba bữa không ngừng, nhưng hần rất nhanh trở nên gầy gò yếu ớt, về sau lượng cơm ăn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng không nuốt nổi nữa.

Ngày thứ chín rời Dao Trì, Thư Lưu Y đã không còn sức mà ngồi thẳng, nằm trên đệm chăn lông chồn tuyết trắng, mở mắt ngẩn người. Mặt hần, còn trắng hơn cả đệm lông chồn, tìm không thấy chút huyết sắc, hốc mắt cùng hai gò má cũng hõm thật sâu.

Y sư trong quân đang cho Thư Lưu Y ăn cháo loãng, từng thìa đưa vào, rất nhanh liền nôn ra, trán hần đổ mồ hôi, run rẩy tiếp tục nuốt, Thư Lưu Y lại hoàn toàn không thể ăn, toàn bộ nôn hết lên trên đệm.

“Rốt cuộc mắc bệnh gì?” Nhung Khiên Kỳ bên cạnh nhìn không được nữa, một phen kéo vạt áo y sư, cả giận nói: “Còn trị không khỏi cho Thư công tử, người cũng đừng mong giữ đầu mà ăn cơm.”

Y sư kinh sợ đến hồn phi phách tán, không ngừng xin Nhung vương khai ân. “Tiểu nhân sẽ nghĩ biện pháp.”

Nhung Khiên Kỳ oán hận buông y sư ra, khó chịu nói: “Đã châm cứu mấy lần, vì sao không chút khởi sắc? Ta thấy là người lang băm vô dụng, ngay cả chẩn bệnh cũng không đúng.”

Khuôn mặt già nua của y sư đỏ bừng lên, đánh bạo cãi lại: “Hồi bẩm Nhung vương, Thư công tử mắc phải là tâm bệnh, cần trị bằng tâm được. Tiểu nhân cũng chỉ có thể làm hết sức ”

“Cút!” Nhung Khiên Kỳ càng nghe càng giận, một cước đạp y sư rơi khỏi xe ngựa, quay đầu nhìn xuống Thư Lưu Y, hết sức đau lòng lại kiềm không được ghen tị. “Lưu Y, người để ý Thu Phượng Vũ như vậy sao? Rời đi hần, người liền không muốn sống?”

Nghe thấy tên Thu Phượng Vũ, Thư Lưu Y ánh mắt thần thờ đột nhiên sinh ra chút ánh sáng, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại trở về ảm đạm.

“Khụ khụ.....” Hần vô lực khê ho, ho một cái lại lại thở dốc một chút, trên trán và thái dương đều đổ mồ hôi lạnh. Nhung Khiên Kỳ không đành lòng lại nổi giận với hần, cầm khăn yên lặng lau vết cháo bên miệng Thư Lưu Y.

Xe ngựa vẫn đang tiến lên, trong tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe đơn điệu, chỉ nghe hô hấp của hai người. Thật lâu sau, Nhung Khiên Kỳ cuối cùng vươn tay, men theo đường nét khuôn mặt Thư Lưu Y nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve, đầu ngón tay đụng đến, cơ hồ chỉ là da bọc xương.

Trên sông Tần Hoài, công tử phong lưu tuấn tú khuôn mặt đa tình tươi cười biếng nhác kia, tựa như ánh trăng trong nước lung lay tan vỡ của năm xưa, dần nhạt phai nhan sắc.....

Hắn đột nhiên cảm thấy rất hận, nắm chặt khăn. “Lưu Y, ta thực hối hận đã đưa hỉ thiếp kia cho người. Nếu người không đi Côn Luân phải uống rượu mừng của ta, người cũng sẽ không nhận thức Thu Phượng Vũ, lại càng không biến thành bộ dáng như bây giờ.”

Mà hắn, có lẽ cũng sẽ không mất đi Lưu Y.....

“Chuyện không liên quan người.....” Thư Lưu Y không biết lấy đâu ra sức, lại lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cho dù không đi Côn Luân, nói không chừng năm tháng nào đó, ta cũng sẽ cùng hắn tương ngộ. Đây là số mệnh của ta.”

Cả nửa đời đều trần trở tìm kiếm trong biển người, lần lượt trầm luân, lại lần lượt mất đi, khi hắn cho rằng mình cuối cùng đã tìm được người có thể khiến mình dừng lại, liều lĩnh chạy đến, lại không ngờ kia chính là con đường không lối thoát vạn kiếp bất phục.

Có phải ông trời cũng cho rằng hắn quá phong lưu, cho nên cho hắn số mệnh thể này?

Thư Lưu Y mỉm cười yếu ớt, trong mắt rất sáng, như có chút thủy quang. “Khiên Kỳ, người nói xem, thích một người, đến tận cùng phải làm sao mới tốt?”

11. Chương 10

Nghe được Thư Lưu Y lập lại xưng hô ngày xưa, không hề xa lánh gọi hắn Nhung huynh, Nhung Khiên Kỳ vốn nên thập phần cao hứng, nhưng thương cảm trong lời Thư Lưu Y lại làm ngực hắn chua xót, lặng yên không đáp lại lời nào.

Thư Lưu Y cũng không trông mong Nhung Khiên Kỳ có thể cho hắn đáp án, ho nhẹ chậm rãi nói: “Khi ta mười sáu tuổi, người đầu tiên thích, là Tây Tịch của ta. Hắn là một nam nhân tao nhã, cũng rất tuân theo quy củ, làm cái gì, đều phải noi theo thánh nhân dạy bảo. A, ta trong lòng thường hay cười thầm hắn cổ hủ, nhưng ta, vẫn là thích hắn. Khụ, Khiên Kỳ người có biết không, khi ta biểu lộ tâm ý với hắn, ánh mắt hắn nhìn ta như là thấy quỷ, đánh ta một cái tát liền bỏ chạy, từ đó về sau cũng không trở lại. Ta khi đó đã nghĩ, có phải đã làm sai gì không? Suy nghĩ suốt hai ngày, ta cuối cùng nghĩ thông suốt. Ta không có sai, chỉ là hắn cũng không phải người ta muốn tìm.”

Nhung Khiên Kỳ chưa từng nghe qua Thư Lưu Y đàm luận chuyện tình thời niên thiếu, nghe được chỉ cảm thấy mũi chua xót, thấp giọng nói: “Cho nên người mấy năm gần đây, vẫn đang kiếm tìm?”

“Mỗi lần, ta đều cho rằng mình đã tìm được rồi.....” Thư Lưu Y đắm chìm trong hồi ức xa xưa, thanh âm trở nên càng thêm ôn nhu. “Ngọc Lang là người đầu tiên nói nguyện ý ở bên cạnh ta. Ta khi đó thật sự vui mừng vô cùng, hận không thể thời thời khắc khắc đều dính với hắn, nhưng mà ngày đó hắn từ phủ Khổng học sĩ trở về, tâm tình thật không tốt. Khổng học sĩ muốn chọn hắn làm con rể, hắn nói luyến tiếc ta, nhưng nếu cự tuyệt Khổng học sĩ, đường làm quan của hắn cũng hết, hơn nữa hắn là con trai độc nhất trong nhà, cũng không thể làm cho Ngu gia tuyệt hậu.”

“Chuyện cũ năm xưa, người cũng đừng hao phí tinh thần nghĩ tới nữa, ngủ một giấc đi.” Nhưng Khiên Kỳ không muốn Thư Lưu Y lại hao tâm tổn sức, hướng hồ nghe người mình yêu nhớ về tình nhân cũ, có bao nhiêu là chói tai.

Thư Lưu Y lại để ngoài tai, vẫn mỉm cười: “Ngọc Lang hẳn rất tốt với ta, chỉ là xem trọng danh lợi một chút. Nếu hẳn ham thích quan trường, vậy ta đành buông tay để hẳn đi. Còn Tùy Đường, hoàn toàn không giống hẳn. Tính tình nóng nảy, miệng lại cay độc, ha ha, nhưng ta chính là thích tính tình thích gì nói đó của hẳn. Đáng tiếc hẳn từ nhỏ đã dính ước, nhà của vị hôn thê lại gặp biến cố, đến tìm hẳn nương tựa. Hẳn là người có trách nhiệm, có một số việc, không thể giống ta tùy tâm sở dục. Ai, vị hôn thê của hẳn ta cũng gặp được, thật sự là một mỹ nhân điềm đạm đáng yêu, lại ái mộ Tùy Đường như vậy, Tùy Đường nếu từ hôn, chỉ sợ nàng thực sẽ tự sát ” Thân xe chợt xóc nảy dữ dội, hẳn một trận ho khan, rốt cuộc nói không được nữa.

Nhưng Khiên Kỳ vội vàng phân phó xa phu dừng xe, lại bảo y sư kia tiến vào thi châm.

Y sư bận rộn một lúc lâu, Thư Lưu Y cuối cùng thuận khí, mặt mũi nhắm mắt, nặng nề ngủ.

Nhưng Khiên Kỳ nhìn Thư Lưu Y dung nhan vô cùng tiêu tụy, cảm thấy ưu phiền. Hẳn bên người trừ bỏ một y sư hành quân, cũng không mang theo được liệu trần quý gì, sau khi về Thượng Kinh là có thể triệu ngự y trị liệu cho Thư Lưu Y, nhưng còn phải lên đường cả tháng. Với thân thể Thư Lưu Y lúc này, làm sao còn có khí lực chống đỡ hồi kinh. Nếu cỡi ngựa lên đường, tất nhiên có thể sớm đến Thượng Kinh, nhưng Thư Lưu Y chắc chắn chịu không nổi mệt nhọc bên ba trên ngựa.

Hẳn cân nhắc nhiều lần, vẫn là hết đường xoay sở, cuối cùng suy sụp tựa lên vách thùng xe, thở dài.

Thư Lưu Y ngủ một giấc này, thời gian rất lâu, thẳng đến chiều hôm sau mới từ từ tỉnh dậy. Tựa hồ bởi vì nghỉ ngơi đầy đủ, khí sắc lộ ra chút hồng nhuận. Nhưng Khiên Kỳ lại từ trong ánh mắt hoảng sợ của y sư nhìn ra manh mối, tâm mạnh trầm xuống tình hình này, chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu?!

Y sư run rẩy cầm ngân châm, muốn châm cứu cho Thư Lưu Y. Thư Lưu Y lắc đầu, chỉ nhìn Nhưng Khiên Kỳ. “Không cần, cho lão ra ngoài đi. Ta chỉ muốn yên lặng một chút.....”

Nhưng Khiên Kỳ dù không muốn thế nào, đối diện vẻ mặt gần như cầu xin của Thư Lưu Y, cũng vô pháp cự tuyệt, khẽ phát phát tay. Y sư như được đại xá, vội rời thùng xe.

“Đa tạ người, Khiên Kỳ.” Thư Lưu Y khẽ nhếch khóe miệng, thành tâm nhìn nam nhân trước mắt mình từng yêu nói lời cảm tạ.

Nhưng Khiên Kỳ đầu tiên là kinh ngạc, lập tức mặt lộ vẻ đau đớn, quay đầu, cơ thịt trên mặt đều khẽ run rẩy, qua một lát, hẳn mới chưa chút hỏi: “Lưu Y, người nói thật, nếu ta không phải người Liêu, người ta còn có thể bên nhau không?”

Thư Lưu Y khụ hai tiếng, bất đắc dĩ nói: “Cho dù người là người Tống quốc, từ thời khắc người thành

thân, chúng ta đã không thể có tương lai.....”

“Ta sau đó không phải đã nói với ngươi, hôn sự đó chỉ là giả?” Nhưng Khiên Kỳ có chút lo lắng, muốn giải thích thêm, nghe được Thư Lưu Y từng chữ nói: “Khiên Kỳ, ta và ngươi kết giao, đều là thành tâm thật lòng. Từng quyết định của ngươi, ta đến bây giờ đều cho là thật.”

Nhưng Khiên Kỳ nhất thời giống như bị người quát một roi, cả người run rẩy, nói không ra lời.

Thư Lưu Y lại ngơ ngẩn cười: “Ngã Phi cũng như vậy, thích gạt ta. Hắn lòng nghi ngờ rất nặng, luôn không chịu hoàn toàn tin tưởng ta, cho rằng ta tiếp cận hắn, là vì sản nghiệp Thái Nguyên hào của hắn, vẫn, vẫn tìm chút chuyện đến thử ta, a..... Cũng tốt, tâm tính Ngã Phi như vậy, cho dù ngày sau biết ta đã chết, hắn cũng sẽ không quá thương tâm.”

“Ngươi nói vậy cái gì?” Nhưng Khiên Kỳ run giọng cắt ngang Thư Lưu Y, “Chờ trở lại Thượng Kinh, ta lập tức tìm ngự y tốt nhất chữa bệnh cho ngươi, điều dưỡng một thời gian, ngươi sẽ khôi phục trở lại, Lưu Y, ngươi nhất định sẽ khỏe lại.” Hắn càng nói càng nhanh, không biết là muốn an ủi Thư Lưu Y, hay là tự lừa gạt mình.

“Ngươi hà tất lại lừa mình dối người.” Một câu yếu ớt của Thư Lưu Y, làm cho Nhưng Khiên Kỳ cắn chặt răng ngậm miệng lại.

Hắn ngừng mắt nhìn Nhưng Khiên Kỳ, ánh mắt hết sức ôn nhu. “Khiên Kỳ, tâm của ngươi, kỳ thật đều kiên cường hơn bọn hắn. Ta đi rồi, chỉ cầu ngươi đừng trút giận lên Thư gia, còn nữa, đừng đem tin ta chết nói cho những người nhận thức ta, đặc biệt không thể cho Tiểu Nam biết. Hắn rất đa sầu đa cảm, con mèo hắn nuôi bệnh chết, hắn cũng thương tâm hết mấy ngày. Trước một đêm bị song thân bức thành hôn, hắn ở trong lòng ta khóc đến mắt cũng sưng lên..... Ta không muốn hắn lại vì ta khổ sở..... Ai, cũng không biết hắn thành thân rồi có giống người lớn không? Có còn sợ lạnh như trước không? Mùa đông năm ấy, vừa đến trời râm, chân hắn liền lạnh như băng, ta phải ôm cả buổi mới có thể ấm lên.....”

Tiểu Nam này, Nhưng Khiên Kỳ thật ra từng nghe Thư Lưu Y nhắc tới, là tình nhân cuối cùng trước khi Thư Lưu Y quen biết hắn, tiểu công tử nhà Trung thư Thị lang Mạo Họa Nam. Nghe Thư Lưu Y thì thào lẩm bẩm, hắn trong lòng không phải không ghen tị, nhưng giờ này khắc này, làm sao lại nhẫn tâm kêu Thư Lưu Y ngậm miệng đừng nhắc lại những tình nhân cũ, chỉ có thể run rẩy vươn tay, nắm chặt cổ tay lộ ra khớp xương của Thư Lưu Y.

Thư Lưu Y cho là Nhưng Khiên Kỳ im lặng đồng ý, bất giác vui mừng hơi lộ ra ý cười, ho nhẹ, dời tầm mắt, nhìn phía ngoài cửa sổ màn gấm cuốn một nửa, thấp thoáng dãy núi Côn Luân, kéo dài nhấp nhô, như vô cùng vô tận.....

Hắn mờ mịt xuất thần hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Khiên Kỳ, ta trước đây còn cho rằng ta đời này sẽ không rời Côn Luân. Ta còn nói với Phượng Vũ, sau này đều là của một mình y, ngay cả kiếp sau, ta cũng nguyện đưa cho y.....”

Lại hóa ra, đã hiểu sai ý, bày tỏ sai cảm tình. Hiến dâng tất cả, chỉ đổi lại kết cục không chịu được như

thế..... Thư Lưu Y im lặng từ nơi sâu nhất trên người thở ra một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại.

Hắn đã quá mệt mỏi, chỉ muốn cứ như vậy vĩnh viễn ngủ say, không cần lại thất vọng lần nữa, thậm chí là tuyệt vọng. Nếu có kiếp sau, hắn tình nguyện hóa thành cỏ cây. Không yêu không biết, cũng không buồn không đau.....

“Lưu Y?!” Nhưng Khiên Kỳ hoảng sợ trừng lớn hai mắt, nhanh thăm dò hơi thở Thư Lưu Y, may mà vẫn còn hô hấp. Tim đập cuồng loạn lúc này mới trở xuống lồng ngực, vươn tay đặt lên ngực Thư Lưu Y, từng hồi đưa vào chút chân khí, lại không kích được nửa điểm nội tức của đối phương.

Thư Lưu Y thật sự đã không còn chút hứng thú nào trên đời, một lòng muốn chết..... Nhận rõ điểm ấy, Nhưng Khiên Kỳ nắm chặt hai đấm đến mức các khớp ngón tay tái nhợt, hàm răng cũng cắn đến mỗi nhừ.

Không cam lòng, lại càng thêm đau lòng.

“Thư Lưu Y, Thu Phượng Vũ không thích ngươi, nhưng ta yêu ngươi! Ngươi có nghe hay không?” Hắn ôm tia hy vọng mong manh cuối cùng, cúi đầu ghé vào bên tai Thư Lưu Y lớn tiếng nói, muốn gọi lên sức sống của Thư Lưu Y.

Thư Lưu Y nhắm mắt, chỉ có làn môi khô khốc xám trắng hơi hơi động. Nhưng Khiên Kỳ gần sát, dùng hết nỗ lực mới có thể nghe rõ trong tiếng mã xa đang đi tới trước.

“Ngươi như vậy, cho là yêu ta sao?..... Ngươi chỉ là không chịu buông tay, không cam lòng nhìn ta yêu người khác.....”

Nhưng Khiên Kỳ sắc mặt tái nhợt, cực lực đè nén hô hấp nặng nề, sau một lúc lâu, hắn chậm rãi buông lỏng hai tay, ánh mắt dừng trên mặt Thư Lưu Y chần chờ lưu luyến, dịu dàng mà chua xót.

“Lưu Y.....” Hắn cuối cùng hạ quyết tâm, dứt khoát nói: “Ngươi nghe đây! Những lời Thu Phượng Vũ hôm đó nói với ngươi, đều là ta cùng Hoàn Trọng Tiêu trước đó dạy hắn. Ta biết bằng vào thủ hạ đại quân, chưa hẳn có thể đoạt lại ngươi từ trong tay Thu Phượng Vũ, cho nên liền giả chút mưu kế, lừa y nói ngươi trúng cổ độc.”

— —

..... Nhớ lại đêm đó “Trên người ta và Lưu Y, đều đã hạ cổ độc. Chỉ cần một người chết đi, người kia cũng sẽ độc phát thân vong. Sự phụ thuộc nếu là không cần hắn, cứ động thủ giết ta, ha ha ha!” Hắn cười to.

“Cổ độc gì đó có thần kỳ như ngươi nói không?” Một tiếng nói trong sáng bỗng nhiên vang lên, tràn ngập khinh thường. Thanh y nam tử nhướng mày đi vào đại sảnh.

Nhung Khiên Kỳ nghe ra người này chính là đại phu tổng đường, hắn đây là lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng đại phu, không khỏi nhìn thêm vài lần, lại bị thanh y nam tử lạnh lùng liếc lại một cái, cổ tà khí giữa hai mày kia làm Nhung Khiên Kỳ cũng lâm vào sợ hãi.

Thu Phượng Vũ nghe xong lời Nhung Khiên Kỳ liền sững sờ, thấy thanh y nam tử đi vào, y mới đột nhiên bình tĩnh, nói: “Hoàn Trọng Tiêu, người đi xem Lưu Y, có phải thật sự trúng độc không?”

Hoàn Trọng Tiêu rõ ràng lộ vẻ không vui, nhưng không đành lòng cự tuyệt Thu Phượng Vũ, hơi gật đầu xoay người rời đi.

Nhung Khiên Kỳ lại là kinh sợ, nội tâm mạnh chấn động tên tuổi Độc vương Hoàn Trọng Tiêu, trên giang hồ ai không biết? Chẳng qua nghe nói Độc vương hơn mười năm trước đã mai danh ẩn tích, thoái ẩn giang hồ, hóa ra lại là ẩn cư ở Côn Luân kiếm phái! Cổ độc mà hắn bịa ra kia sao có thể lừa được Độc vương! Nhung Khiên Kỳ không khỏi ở trong lòng kêu to thất sách.

Hoàn Trọng Tiêu rất nhanh trở về, đưa lưng về phía Thu Phượng Vũ, ý vị thâm trường nhìn Nhung Khiên Kỳ một cái, mới nhìn Thu Phượng Vũ lắc đầu nói: “Ta đã bắt mạch cho tiểu tử kia, quả thật trúng cổ độc kỳ quái, ngay cả ta cũng chưa từng gặp qua, ta đành chịu bó tay.”

Trong đôi mắt Thu Phượng Vũ nhất thời sát khí bốn phía, lại mạnh mẽ áp chế. Gạch đá dưới chân y lại phát ra tiếng vang, đường vân mảnh như mạng nhện nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

“Theo ta nói, người liền cho Nhung vương đem tiểu tử kia đi đi!” Hoàn Trọng Tiêu tìm cái ghế ngồi xuống, chậm rãi nói: “Tiểu tử kia phong lưu thành tánh, lúc trước còn không xem trọng người. Hiện tại nhìn như thành thật, cũng không biết khi nào sẽ lại chứng nào tật nấy. Thu Phượng Vũ, người cũng không cần cho là thật, nếu không sau này, bị thương vẫn là chính người.”

Nhung Khiên Kỳ xem như hiểu được, trong lòng mừng thầm. Độc vương này hiển nhiên không có thiện cảm với Thư Lưu Y, không muốn thấy Thu Phượng Vũ cùng Thư Lưu Y ở cùng nhau, cho nên liền thuận nước đẩy thuyền nói lời dối trá, ngược lại giúp hắn một cái đại ân.

Thu Phượng Vũ ánh mắt thê lương, từ Hoàn Trọng Tiêu chậm rãi nhìn sang Nhung Khiên Kỳ, cuối cùng mới từ trong kẽ răng xuất ra mấy chữ. “Nhung vương, người thắng rồi.”.....

— —

“Chuyện sau đó, Lưu Y người cũng đã rõ.” Nhung Khiên Kỳ âm thầm nói: “Những lời kia, là ta cùng Hoàn Trọng Tiêu dạy y nói, để cho người triệt để chết tâm với y. Ta còn cho rằng làm như vậy, người từ nay về sau có thể an tâm ở lại bên cạnh ta..... Nguyên lai chỉ là ta si tâm vọng tưởng.” Hắn thở dài, sau đó chua chát cười khổ: “Lưu Y, ta không muốn thấy người chết. Người quay về Dao Trì đi, ta sẽ không ngăn cản người.”

Hắn cho là Thư Lưu Y sau khi biết được chân tướng, nhất định sẽ mừng rỡ như điên, ai ngờ Thư Lưu Y

vẫn không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không mở, chỉ có hô hấp mỏng manh cho thấy hắn còn sống.

Sợ hãi khôn cùng lập tức vây lấy Nhung Khiên Kỳ, hắn dùng lực lay động Thư Lưu Y, “Lưu Y người có nghe không? Thu Phượng Vũ không phải không cần người!”

Thư Lưu Y rốt cuộc mở mắt, ánh mắt lại trống rỗng, hoàn toàn không có vui sướng như Nhung Khiên Kỳ đã đoán. Hắn đỡ đầu nhìn Nhung Khiên Kỳ, bỗng nhiên mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Khiên Kỳ, người không cần lại nói dối an ủi ta. Ta thật sự mệt mỏi, người để cho ta ngủ đi.” Hắn uể oải lần nữa nhắm mắt lại.

Nhung Khiên Kỳ sửng sốt Thư Lưu Y lại không tin? Bởi vì sợ hãi sẽ tuyệt vọng lần nữa, cho nên dứt khoát cự tuyệt bất luận hy vọng gì? Hắn ngậy người một lúc, đột nhiên nắm lấy áo Thư Lưu Y, miễn cưỡng kéo người ngồi dậy, một chưởng đánh cho Thư Lưu Y khoe miệng tràn máu, lạnh lùng nói: “Thư Lưu Y, ta không rảnh rồi lừa người! Người nghe rõ cho ta! Mấy vạn đại quân dưới tay ta đang phụng mệnh tấn công Côn Luân phải, người rốt cuộc có muốn cứu Thu Phượng Vũ hay không?”

“Người.....” Thư Lưu Y lúc này tựa hồ mới thanh tỉnh, muốn nói, lại ho ra không ít máu.

Nhung Khiên Kỳ nhịn xuống không lau đi tơ máu bên môi Thư Lưu Y, lạnh mặt nói: “Thu Phượng Vũ tuy rằng đã giao người cho ta, ta vẫn không muốn buông tha cho y, chỉ dời ba ngàn tinh binh đi theo, làm cho trên dưới Côn Luân phải cho rằng ta đã lui binh. Kỳ thật ta đã sớm âm thầm hạ lệnh cho đại quân tiếp tục tiến công, bất luận tử thương bao nhiêu tướng sĩ, đều phải giết cho bằng được Thu Phượng Vũ!”

Thư Lưu Y cả người bắt đầu phát run, chợt dùng hết toàn lực chế trụ cổ Nhung Khiên Kỳ, khàn giọng nói: “Mau, mau bảo họ lui binh!”

Nhung Khiên Kỳ nói nhiều như thế, đơn giản muốn bức Thư Lưu Y lần nữa phấn chấn lên, giờ phút này bị Thư Lưu Y bóp cổ, hắn vừa đau buồn lại vừa cao hứng, sắc mặt lại vẫn âm trầm lạnh lẽo, gỡ đôi tay vô lực của Thư Lưu Y, đẩy hắn ra, cười lạnh: “Người của người, tự mình cứu đi!”

Một cái lệnh bài hoàng kim, một sợi roi ngựa ném đến trước mặt Thư Lưu Y.

“Ngựa của ta có thể cho người mượn. Nếu vận khí tốt, người vẫn còn kịp lệnh thủ hạ của ta lui binh.” Nhung Khiên Kỳ quay sang, không muốn nhìn đến Thư Lưu Y sau khi ngó người lại lộ ra vẻ mặt vui mừng, xách lên một túi hành lý trong góc thùng xe. Bên trong là khi đêm qua hắn trông coi Thư Lưu Y mê man, sau khi trầm tư một đêm, giúp Thư Lưu Y chuẩn bị lương khô.

Hắn hét bảo dừng lại, sai người đem ngựa của mình dắt đến trước xe, ném hành lý cho Thư Lưu Y, lạnh lùng nói: “Người còn rề rà cái gì? Muốn cứu Thu Phượng Vũ, mau đi đi!”

Thư Lưu Y lắc lư lão đảo cầm lấy đồ xuống xe ngựa, trong nháy mắt buông mình, hắn thấy Nhung Khiên Kỳ vẫn ngồi đưa lưng về phía hắn, không quay đầu.

“Khiên Kỳ, cảm ơn người.....” Hấn nhìn bóng dáng kiều ngạo lại cô độc kia một lần cuối cùng, xoay người, chảy mồ hôi lạnh, leo lên tuần mã của Nhung Khiên Kỳ, giờ roi.

Tiếng vó ngựa đạp nhanh, cách Nhung Khiên Kỳ càng ngày càng xa. Cho đến khi không còn nghe thấy nữa, Nhung Khiên Kỳ mới quay đầu, nhìn thùng xe rỗng tuếch, im lặng cười khổ.

Nếu có thể, hấn tuyệt không muốn chấp tay nhường Thư Lưu Y đi, nhưng vô luận thế nào, hấn cũng không thể ngồi nhìn Lưu Y ở trước mắt hấn ưu phiền mà chết.

“Lưu Y, tâm tư của ta, nếu thực sự kiên cường như người nói thì tốt rồi.....” Hấn tự giễu lắc đầu.

— —

Chiến mã hí vang, đao thương nhấp nháy, vây quanh Dao Trì, cũng cắt đứt con đường duy nhất tiểu đảo thông với bên ngoài.

Trong Vô Hương viện, vẫn thanh tịnh không thay đổi. Ánh nắng sáng sớm rơi trên hồ nước, nhuộm cho mặt nước một tầng kim sắc say lòng người. Nam tử im lặng ngồi ở bên bờ, tựa hồ đang thưởng thức cảnh đẹp buổi bình minh. Tóc đen tung bay theo gió, xiêm y tuyết trắng cũng bị ánh mặt trời nhuộm thành màu hoàng kim.

“Khụ ” Hoàn Trọng Tiêu thanh thanh yết hầu xem như chào hỏi, cau mày, thông thả đến sau lưng Thu Phượng Vũ. “Đám Liêu binh kia lại đang chuẩn bị tấn công. Mỗi ngày hô đánh hô giết như thế, ồ muốn chết. Không bằng ta đi thả khói độc, đưa hết thầy bọn chúng lên đường, đỡ phải mỗi ngày đều bắt người tự mình ra tay ngăn địch.”

Thu Phượng Vũ lắc đầu. “Ta ra tay, bắt quá là phé đi những kẻ hung hãn nhất, cũng không lấy mạng bọn họ. Người thả khói độc, chết đi lại đến mấy vạn người.”

“Một đám Liêu cầu, chết thì chết, có gì mà thương tiếc!” Hoàn Trọng Tiêu không cho là đúng, hừ nói: “Vả lại tiểu tử Gia Luật Kỳ kia dám không giữ chữ tín, ta liền cho mấy vạn đại quân của hấn hoàn toàn bị diệt, cho hấn một cái giáo huấn!”

“Người Tổng người Liêu, có gì khác nhau? Đều là cốt nhục từ mẹ mà ra.” Thu Phượng Vũ thần nhiên phản bác, đem chiếc đèn hoa sen trong tay vừa làm xong thả xuống nước.

Đêm thất tịch này, Thư Lưu Y làm rất nhiều liên đăng, mà y, ngay tại bên cạnh lẳng lặng nhìn. Lưu Y khi đó, ngón tay linh hoạt, ánh mắt hưng phấn lại thành kính.....

Hoàn Trọng Tiêu nhìn đến liên đăng, thế mới biết Thu Phượng Vũ sáng sớm ngồi ở bên hồ, lại là đang làm hoa đăng, hấn tức giận nói: “Người ta giết tới cửa nhà người rồi, người còn có tâm tình làm thứ đồ chơi này. Thu Phượng Vũ, ta thấy người thật sự là bị tiểu tử họ Thư kia mê hoặc hồ đồ rồi ”

“Hoàn Trọng Tiêu!” Tiếng cảnh cáo lạnh như băng vang lên, Hoàn Trọng Tiêu không thể không hậm hực mà ngừng oán giận.

Thu Phượng Vũ nhẹ phúi đi bụi bặm dính trên áo, đứng dậy nhìn thẳng miệng vết thương đỏ sẫm giữa cổ Hoàn Trọng Tiêu, đó là sau khi Thư Lưu Y đi y đã động thủ. “Nếu không phải ta người quen biết nhiều năm, chỉ bằng người tìm người đâm nhọc Lưu Y, ta nhất định giết người. Hoàn Trọng Tiêu, ta lặp lại lần nữa, Lưu Y rất tốt, người đừng luôn nhớ chỗ sai của hắn.”

Tốt sẽ không đến nỗi làm người tức giận đến nội thương học máu! Hoàn Trọng Tiêu không có biện pháp với lão bằng hữu chấp mê bất ngộ này, sờ miệng vết thương cười nói: “Nguyên lai ta tức giận dùm người ngược lại là uống công làm tiểu nhân. A, nhưng hắn sau này cũng sẽ không trở lại nữa, Thu Phượng Vũ, người liền quên hắn đi, đừng cả ngày mất hồn mất vía, khiến bọn đồ đệ của người trông thấy lại chê cười.”

Thu Phượng Vũ không để ý tới hắn, xoay người nhìn ngọn liên đăng kia xuôi theo dòng nước, từ từ trôi xa, cuối cùng hoàn toàn trôi đi khỏi tầm mắt. Y rút cuộc trầm giọng mở miệng: “Hoàn Trọng Tiêu, đáy hồ ôn tuyền có một mạch nước ngầm chảy xiết, bơi qua đó, có thể thông đến hồ nước dưới chân Ngọc Hư phong ở bắc ngạn. Người cùng bọn Đan Phong thu thập một chút, hôm nay liền rời khỏi nơi này.”

Hoàn Trọng Tiêu ánh mắt sợ hãi, “VẬY còn người?”

Thu Phượng Vũ rũ mắt, im lặng hồi lâu, mới cười cười: “Ta ở lại đây.”

Kết giao với Thu Phượng Vũ hơn mười năm, Hoàn Trọng Tiêu làm sao không biết tính cách Thu Phượng Vũ, nghe vậy nheo lại mắt. “Người muốn cùng đảo không này đồng quy vu tận?!”

Thu Phượng Vũ không trả lời, thở dài, hỏi ngược lại: “Hoàn Trọng Tiêu, người nói thật cho ta biết, những lời hôm đó ta nói với Thư Lưu Y, có phải rất tàn nhẫn hay không?”

Hoàn Trọng Tiêu bất đắc dĩ, ở sau lưng Thu Phượng Vũ trốn mắt xem thường. “Tàn nhẫn hay không người cũng đã nói rồi, người còn muốn làm gì?”

“Ta biết hắn rất thương tâm.....” Thu Phượng Vũ thanh âm thấp dần, càng như là tự nói một mình. “Người không thấy được ánh mắt Lưu Y khi đó, hắn xem những gì ta nói đều là thực.” Y xoay người, mỉm cười nhìn Hoàn Trọng Tiêu đang muốn nói lại thôi: “Lưu Y quả thật đã chết tâm, ta cùng hắn, cũng vĩnh viễn kết thúc rồi, a..... Một người coi trọng bề ngoài như hắn, vì ta cam nguyện tự hủy dung nhan, ta lại đẩy hắn cho người khác. Hoàn Trọng Tiêu, người nói đến tội cùng là ai phụ ai?”

Y vẫn đang cười, trên mặt nạ khô vàng tự nhiên không có chút biểu tình biến hóa, nhưng mà đau thương sâu đậm trước nay chưa có trong đáy mắt làm sắc mặt Hoàn Trọng Tiêu cũng trầm trọng lên, bắt đầu thật sự tự hỏi mình có phải đã làm sai gì không.

Trầm ngâm một lát, Hoàn Trọng Tiêu mới nói: “Thu Phượng Vũ, người thật sự thích tiểu tử kia như vậy? Mất đi hắn, người liền không muốn sống nữa?”

Thu Phượng Vũ cười khê: “Chờ người có người chân chính yêu thương, người sẽ rõ.” Y ngừng thần lắng nghe động tĩnh trong gió, nói: “Liêu binh đã giết đến tổng đường rồi. Ta đi lui địch, người mang bọn Đan Phong đi đi.” Tuyết y nhẹ bay, lướt qua bên người Hoàn Trọng Tiêu, hướng ra ngoài viện.

“Chờ đã!” Hoàn Trọng Tiêu thở dài thật mạnh, nhìn bóng lưng Thu Phượng Vũ lớn tiếng nói: “Tiểu tử kia cần bản không trúng độc, ta lừa ngươi thôi.”

“Cái gì?” Thu Phượng Vũ bỗng nhiên quay lại, khó tin nổi nhìn Hoàn Trọng Tiêu. Người nọ thoải mái ngẩng cổ lên, nhếch miệng cười: “Ta chính là không tin tiểu tử kia, không muốn ngươi lại mắc mưu của hắn, thừa cơ hội này, vừa lúc có thể cho hắn cút đi! Ha ha, Thu Phượng Vũ, ta biết ngươi tức giận, đến đi! Ta cho ngươi chém thêm một kiếm hả giận!”

Hắn còn chưa dứt lời, một cổ cuồng phong vô cùng cuồng liệt đã đánh lên. Hoàn Trọng Tiêu cả người nhất thời như một chiếc lá xanh thật lớn bị cổ cuồng phong này cuốn lấy, bay lên một lát mới rơi vào trong hồ.

“Khụ khụ.....” Chờ hắn từ trong nước trời đầu lên, bên bờ đã không một bóng người.

Độc vương này, lại giúp nghiệt đồ Nhung Khiên Kỳ kia lừa gạt y! Thu Phượng Vũ bước nhanh hướng đến đại môn tổng đường, tay áo cùng tóc đen bay cao, phần nộ trong lòng vẫn chưa tan.

Sớm biết như thế, hắn sao có thể cho Nhung Khiên Kỳ đem người mang đi, lại càng sẽ không nghe theo chủ ý ngu ngốc của Hoàn Trọng Tiêu, ở trước mặt Thư Lưu Y nói một đồng lời cay nghiệt làm tổn thương người. Nhớ đến Thư Lưu Y khi đó sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tuyệt vọng, Thu Phượng Vũ quả thực hối hận đến thối cả ruột.

Quản Đan Phong cùng Thanh Đàn gấp rút chạy ủa đi bấm báo, trước mặt nhìn thấy Thu Phượng Vũ. “Sự phụ! Liêu cầu sắp đánh vào được!”

Thu Phượng Vũ hừ một tiếng, sát khí trong mắt hừng hực. Vốn cũng không muốn đại khai sát giới, nhưng nếu đám Liêu binh này vẫn không biết sống chết, gây trở ngại y đuổi theo Thư Lưu Y, thì đừng trách y ra tay không lưu tình.

Y tuyệt không cho phép trên đời này lại có bất luận kẻ nào, chuyện gì, gây khó dễ mình và Thư Lưu Y.

Bất chợt vùng tay áo, kinh khí vô hình như lưỡi đao sắc bén chém thẳng vào đại môn trước mặt. Then cửa thô to lập tức gãy ra, cửa gỗ mở rộng. Con đề dài thông đến bờ hồ khói bụi cuốn cuộn, vô số Liêu binh vùng đao kiếm, cao giọng gào hét, giục ngựa xông lên. Ngàn móng chân ngựa đạp loạn xạ như sấm đánh, làm vỡ nát mặt hồ Dao Trì yên ả như gương.

Thu Phượng Vũ ngang nhiên bước ra cánh cửa cao lớn. Tay trái chắp sau lưng, tay phải nghiêng nghiêng vươn khỏi tay áo, đôi mắt bình mã càng lúc càng gần, trong đôi mắt thuần một màu đen tràn ngập lạnh lùng khinh thường, còn có sự kiêu ngạo duy ngã độc tôn.

Dưới ánh mặt trời, tay phải y từ bàn tay đến đầu ngón tay, đều phủ một tầng sáng màu hoàng kim nhàn nhạt chói mắt, tựa như không phải cơ thể huyết nhục của người, mà là một thanh lợi kiếm lạnh lẽo sắc bén không gì sánh được.

“Giết!” Tướng lĩnh cầm đầu ra lệnh một tiếng, vũ tiễn đầy trời đồng thời bay ra, tựa như một tấm lưới thật lớn, che đầy thái dương mây trời, phủ lên nam tử cao lớn đứng thẳng lẫm liệt trước mặt chúng nhân.

Ngực đang có vô tận lửa giận muốn trút ra, Thu Phượng Vũ cười lạnh, nâng lên tay phải.

Cái lưới được tết từ mưa tên trăm ngàn, trong thời gian ngắn bị kiếm khí xoắn phá thành ngàn mảnh nhỏ, rơi lung tung xuống hồ nước. Không đợi tướng lĩnh kia tái mặt biến sắc hạ lệnh lần nữa, băng hàn kiếm khí càng mạnh hơn khi nãy gấp mấy lần đã như sóng triều quét đến chúng nhân.

Than khóc kêu gào, phút chốc vang tận mây xanh. Huyết vũ bay đầm đìa, nhiễm tận bích hồ.

— —
Một người cưỡi ngựa chạy như tên bắn, lao nhanh giữa núi non trùng điệp.

Cả người Thư Lưu Y đều dán trên yên ngựa, hai cánh tay ôm chặt cổ ngựa. Không như vậy, thân thể ốm yếu của hắn căn bản chịu không nổi xóc nảy kịch liệt trên đường đi mấy ngày nay, nói không chừng đã sớm ngã xuống lưng ngựa, nhưng xương cốt toàn thân vẫn bị xóc đến chết lặng.

Trong lòng hắn, nóng như lửa đốt, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất Nhanh! Nhanh về Dao Trì!

Ngày đêm gấp gáp chạy suốt bốn ngày đường, hôm nay cuối cùng có thể từ xa trông thấy bích hồ. Không biết đại quân đã đánh tới tổng đường Côn Luân phái hay chưa, còn có Thu Phượng Vũ, có bị thương hay không.....

Càng gần, bất an trong lòng Thư Lưu Y càng sâu, chờ khi tiếng chém giết thấp thoáng trong gió nhẹ tiến vào tai, sắc mặt hắn vốn đã tái nhợt lại càng thêm thâm đậm. Võ công Thu Phượng Vũ cao tới đâu, cũng khó địch nổi thiên quân vạn mã!

Hắn liều mạng quất ngựa, hướng về đại quân đông nghìn nghịt phía trước, ánh mắt bắn khoả tìm được đại kỳ thống soái, Thư Lưu Y lấy ra lệnh bài hoàng kim Nhung Khiên Kỳ đưa cho hắn, sử xuất toàn bộ khí lực khàn giọng hô to: “Nhung vương có lệnh, lập tức lui binh!”

Mấy tên tiểu tốt cách hắn gần nhất sau khi nghe được, trên mặt mọi người không hèn mà cùng lộ ra biểu tình hoang mang kinh hãi, buông xuống binh khí, những người bên cạnh khác châu đầu ghé tai nhỏ giọng nghị luận. Thấy Thư Lưu Y giục ngựa tới gần, mọi người lần lượt thối lui, nhường ra một con đường.

Thư Lưu Y giục ngựa chạy vội đến dưới đại kỳ, cầm lệnh bài vút cho thống soái râu hùm đầy mặt kia, cố nén ho khan sắp ra khỏi yết hầu, ra vẻ ngạo mạn nói: “Lệnh bài của Nhung vương ở đây, lệnh người nhanh chóng lui binh hồi kinh, không được có sai lầm!”

Thống soái kia tiếp được lệnh bài, nhận ra đúng là lệnh bài bên người Nhung vương, vội hướng phía đông bắc xa xa thi lễ, nghiêm mặt nói: “Tuân mệnh!” Quay đầu hét lớn: “Lui binh!”

Tướng sĩ vây công Dao Trì mấy ngày nay, hao binh tổn tướng, sớm đã hạ sĩ khí, càng vạn phần kính sợ bản lĩnh Thu Phượng Vũ thần quý khó lường, vốn đã vô tâm hiếu chiến, nghe được tiếng kèn lui binh, mọi người thần tình vui mừng vượt xa kinh ngạc, vội không ngừng lui trở về.

Mấy vạn đại quân giống như thủy triều rút xuống, cấp tốc lui khỏi chung quanh Dao Trì.

Thư Lưu Y không đoán được sẽ thuận lợi như thế, mắt thấy Liêu binh từ bên người hấn vội vàng rời đi, lại có loại cảm giác không chân thật, đáy lòng ngược lại mơ hồ nổi lên sợ hãi có phải Thu Phượng Vũ đã gặp bất trắc gì, đám Liêu binh đó mới sảng khoái rút lui như thế?

Hấn quýnh lên, rốt cuộc không ngăn được khí huyết cuộn cuộn trong cổ họng, ngã xuống lưng ngựa. Nhịn đau bò lên, lớn tiếng ho suyễn đẩy ra Liêu binh cản đường hấn, nghiêng ngả lão đảo men theo đê dài chạy như điên về phía tiểu đảo.

Hồ nước nguyên bản trong suốt thấu triệt cũng thành đỏ sẫm. Tay chân tàn hài trôi nổi khắp nơi, biến Dao Trì thành Tu La Huyết Trì..... Thư Lưu Y hãi hùng khiếp vía, cơ hồ không dám nhìn kỹ, hết sức xông thẳng về phía trước. Thẳng đến khi một thân ảnh cao lớn quen thuộc trước cửa đập vào tầm nhìn, một khối cự thạch vẫn luôn ép chặt trước ngực hấn cuối cùng rơi xuống đất.

Thu Phượng Vũ còn sống! Tầm mắt Thư Lưu Y, trong phút chốc trở nên mơ hồ.

Toàn bộ hoảng sợ lo lắng một đường tới đây liền vào lúc này tan thành mây khói, cổ khí lực chống đỡ cho hấn chạy như điên đến bây giờ cũng đột nhiên như bị người rút khỏi thân thể, hai chân sớm tê dại cũng không nghe ý thức sai bảo nữa, bỗng nhiên liền mềm nhũn quỳ xuống mặt đất

“Cẩn thận!” Một đôi tay áo tuyết trắng kịp thời duỗi tới, đỡ lấy hấn. Ánh mắt Thu Phượng Vũ kinh hãi thương tiếc. “Lưu Y, người, người sao lại gầy như vậy?”

Thư Lưu Y chỉ chăm chăm nhìn nam nhân không chớp mắt, xác định Thu Phượng Vũ lông tóc vô thương, hấn rốt cuộc an tâm mỉm cười: “Phượng Vũ, ta đã trở về. Sau này, người không được làm ta giận bỏ đi nữa, ta, khụ khụ.....”

Một ngụm máu tươi xông ra khỏi miệng bắn lên ống tay áo Thu Phượng Vũ, trong tiếng hô hoán bên tai dần dần xa xôi, hấn chậm rãi mất đi ý thức.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Tháng tám Trung thu, trăng tròn gió mát.

Đầu cảnh đại thụ Vô Hương viện treo vài cái đèn lồng bằng lụa mỏng, ánh nền huỳnh quang nhàn nhạt, chiếu rọi hai người đang nhón nhơ thưởng rượu dưới tàng cây.

“Phượng Vũ, ta muốn uống rượu.” Thư Lưu Y nằm gối lên đùi nam nhân xoay người một cái, thay đổi tư thế thoải mái hơn, mặt hướng Thu Phượng Vũ, biếng nhác cười, còn dẫn theo ba phần vô lại. “Mớm cho ta.”

Mỹ tửu thơm nồng liền bị Thu Phượng Vũ ngậm lấy, đưa vào trong miệng hắn.

Rượu, là rượu nguyên chất ngày hôm qua Thu Phượng Vũ cố ý kêu Quản Đan Phong mua về. Người, là mỹ nhân thân tuần phi phạm đã tháo xuống hai lớp mặt nạ. Thư Lưu Y không cần uống đến ngụm thứ hai, liền đã say rồi, hì hì cười nói: “Phượng Vũ, ta muốn ăn cá, đút cho ta.”

“Được.” Thu Phượng Vũ cười cười, gấp miếng thịt cá gầy bỏ xương, đút vào miệng Thư Lưu Y. Nhìn hai gò má Thư Lưu Y từ từ đầy đặn lên, Thu Phượng Vũ thực vừa lòng.

Lưu Y của y, thiếu chút nữa vì mấy câu nói dối tức chết người kia mà thống khổ tới cùng, mệnh táng hoàng tuyền. Mỗi khi nghĩ đến đây, Thu Phượng Vũ liền không gạt nổi ả này tận đáy lòng. Phượng thức đền bù, không gì bằng đem Thư Lưu Y lần nữa dưỡng mạnh.

Mà Thư Lưu Y, mấy ngày nay cũng đã quen yên tâm thoải mái hưởng thụ săn sóc của nam nhân. “Phượng Vũ, ta còn muốn ăn.....”

Rượu thịt đầy bàn rơi xuống bụng, Thư Lưu Y cuối cùng thỏa mãn than nhẹ.

“No rồi?” Thu Phượng Vũ lau miệng cho Thư Lưu Y, lại thấy thanh niên giáo hoạt lắc đầu. “Vẫn chưa.”

Thư Lưu Y ôm cổ nam nhân, ở bên tai Thu Phượng Vũ mờ ám thổi nhẹ, thấp giọng cười: “Ta muốn ăn người, Phượng Vũ.....”

Hai mắt thuần đen của Thu Phượng Vũ bởi vì khiêu khích rõ ràng mà hiện lên tầng sáng dục vọng, y nhẹ rũ mắt, khi nâng trở lên, hàm chứa ý cười nồng đậm. “Lưu Y, người muốn, ta nhất định sẽ cho người ăn no.”

“Á? A?” Khi ý thức được suy nghĩ của mình cùng Thu Phượng Vũ hoàn toàn đi ngược lại, Thư Lưu Y đã

bị Thu Phượng Vũ ôm vào nội thất.

Một màn đối thoại gian nan trong cơn thổ dốc gián đoạn thỉnh thoảng bay ra.

“Phượng Vũ..... Đêm nay ta là muốn ăn người, không phải bị người ăn” Người nào đó rõ ràng buồn bực rồi.

“Nhưng là, người hiện tại không phải đang ăn ta sao? Hay là phía trên của người muốn ăn?”

“Người ưm ưm.....” Miệng người nào đó, như là bị cái gì ngăn chặn, hoàn toàn không nói được lời nào.

Thanh y nam tử cầm trong tay một bầu rượu nhỏ, nhẹ nhàng nhảy lên đầu tường, mũi chân lại điểm một cái, vọt người ngồi trên tán cây, vừa ngắm trăng, vừa nghe tiếng mây mưa, đáy lòng thầm sướng khoái tiểu tử họ Thư, người đây gọi là tự làm bậy không thể sống! Thực cho là vô lâm chí tôn dễ áp vậy sao? Ha ha!

Hắn nhàn nhã thưởng thức mỹ tửu, cho đến khi bầu rượu thấy đáy, mới phiêu thân ra khỏi Vô Hương viện.

Bóng cây dưới trăng vẫn đang đung đưa lay động, hoa rơi theo gió chậm chậm nhẹ trôi, điểm tuyết cho cảnh xuân triền miên vô biên trong phòng.

Hoa lạc bất tri vi thủy niêm, chích duyên tặc nhật vị thức quân. (*)

* Dịch: Hoa rơi chẳng biết nhặt vì ai, chỉ bởi hôm qua chưa biết chàng.

___Chính văn hoàn___

13. Chương 12: Phong Lưu Trưởng Chi Ngu Ngọc Lang Phần 1

“Ngu huynh đến đây. Mời mời, ngồi bên này.....”

“Là Ngu công tử à, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“Ngu công tử quả nhiên tuổi trẻ tài cao, không hổ là Thám Hoa sử đương triều.....”

Ta mặt mang mỉm cười, chậm rãi xuyên qua đám người, thỉnh thoảng gật đầu tỏ ý cùng những người tiến đến bắt chuyện kết giao, gặp gỡ trưởng giả có uy vọng, còn dừng chân hàn huyên một chút.

Cũng có người ngồi cách ta rất xa, không chút liếc mắt, ra vẻ không biết ta vào.

Ta nhìn trong mắt, chỉ cảm thấy buồn cười, lại có chút phần uất bất bình. Mấy người kia đều là tiến sĩ đồng khoa với ta. Ghen tị ta được vào tam giáp, hơn nữa tại Quỳnh Lâm yến chỉ một bài thơ mà nổi tiếng, áp chế danh tiếng người khác, được Khổng đại học sĩ đương triều mà Thánh Thượng ân sủng khen một câu tự đáy lòng. “Trong lịch đại Thám Hoa sử của Tiền triều, chỉ sợ không một người có thể bì kịp tài mạo xuất chúng của Ngu thế huynh.”

Ta buông mi rũ mắt, tỏ ra hoảng hốt nên có, dư quang khóe mắt thoáng thấy kim khoa Trạng Nguyên cùng một Bảng Nhân khác cũng đang mỉm cười với những người khác, đáy mắt lại chớp động khó chịu cùng ghen ghét.

Ta khi đó, tuy rằng hiểu được quan trường hiểm ác, cũng không đoán được mình sắp bị cuốn vào như vậy.

Sau bữa tiệc, các tiến sĩ lục tục được nhận chức quan, duy độc ta không chờ được công văn bổ nhiệm. Ta từ hoang mang đến khó chịu, rồi thất vọng, cuối cùng chỉ có thể ảm đạm rời Biện Kinh về quê. Ta ở Đế Đô không thân không thích, cho dù muốn dựa dẫm để làm quan, cũng không có biện pháp, càng huống chi Đế Đô xa hoa, ta cư ngụ mấy tháng, đã hết sạch tiền.

Ta song thân mất sớm, chỉ lưu lại một tòa nhà cũ cùng vài mẫu đất cằn, còn có hai lão bộc trung tâm. Gia đạo sa sút, dựa vào họ hàng tiếp tế, ta mới có thể áo cơm không lo, vui đầu học tập. Vốn trông cậy vào mười năm gian khổ học hành, vào kinh thành đi thi, kim bảng đề danh liền có thể hoàn toàn thay đổi cuộc đời của ta.....

Ta quả nhiên tuổi còn quá trẻ, tại Quỳnh Lâm yến chỉ lo thi triển tài hoa, đến mức khiến người đổ kỵ.

Nếu đây là vận mệnh của ta, ta không cam lòng.

Những ngày yên lặng cũng không duy trì được lâu, quan huyện mới đến nhận chức, nghe nói là người văn nhã, mời khắp đồng liêu lân cận cùng học sinh văn sĩ tề tụ tại Vân Đào lâu bên bờ Động Đình hồ phẩm trà ngâm thơ.

Ta nhìn thiệp mời trong tay, mơ hồ nhớ lại người này cũng từng cùng ta ngao du Quỳnh Lâm yến, còn cùng nhau làm thơ. Hôm nay mời đến, là vì ôn chuyện, hay là muốn khoe khoang với ta?

Vô luận thế nào, ta không muốn bỏ qua cơ hội kết giao với phần đông danh lưu(1) quan chức.

Ta vẫn không thể biết, quyết định này với quãng đời còn lại của ta mà nói, đến tột cùng là đúng hay là sai. Nhưng mà giờ phút này nhìn đến sắc mặt những người kia, ta đã có chút hối hận. Hơn nữa quan huyện mới

ra vẻ thân thiện mà tiến lên nghênh đón, ta thấy rõ khóe miệng hần treo nụ cười chua ngoa khinh miệt.

Người này, từng ở Quỳnh Lâm yển bị ta đoạt hết phong quang, lúc này sợ là muốn tận tình nhục nhã trào phúng ta một phen.

Ta cơ hồ muốn xoay người rời đi, nhưng hần nhanh chóng kéo lấy ta, dẫn ta tới trước một bàn quan lại thân sĩ gần cửa sổ. “Đến đến đến, Ngu huynh, ta giới thiệu cho người vài vị đại nhân.....”

Hần sống động “khen ngợi” ta với mọi người ngày đó ở Quỳnh Lâm yển kinh tài tuyệt diệu thế nào. Ta liền cứng ngắc mà cười, nghe được tiếng thì thầm cùng chế nhạo khe khẽ ở mọi nơi, cả người như bị kim châm.

Sinh ra tới nay, chưa từng có một khắc nan kham như lúc này.

May mắn lại có vài tên học giả tới kết giao, hần cùng bọn quan lại thân sĩ vội tiến lên hàn huyên, rốt cuộc thả ta ra.

Ta lão đảo vội vàng thối lui, cho đến sau lưng đụng phải một người.

“Cẩn thận.” Đó là một giọng nam nhân trẻ tuổi, ôn nhuận êm tai khiến người nghe qua liền sẽ không quên được. Chủ nhân giọng nói đồng thời vươn hai tay, đỡ lấy ta.

Ta áy náy quay đầu, muốn nói lời cảm tạ với người nọ, lọt vào tầm mắt, một gương mặt tuấn mỹ mỉm cười.

Ngoài lầu, núi xa mờ mông, khói sóng long lanh liễm diễm, lá thu uyển chuyển bay theo gió, từng chiếc từ sau người hần bay qua.

Hần dùng ánh mắt ôn nhu như xuân thủy chăm chú nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Đừng buồn, bọn họ chẳng qua không bằng người, sợ người, mới muốn xa lánh người.....”

Một câu, ta chợt đỡ xuống tất cả phòng bị, lại muốn xúc động thở dài. Bữa tiệc này, rốt cuộc vẫn có người hiểu được ta.

Thời điểm một người cô đơn vắng vẻ nhất, cũng là lúc dễ dàng kết giao bằng hữu nhất. Ta với hần nhanh chóng mới quen đã thân, không hề để ý tới những người khác trong lầu, cùng hần ngồi trong góc yên lặng nhất.

Hần gọi Thư Lưu Y, cũng không phải sĩ tử nơi này, từ Giang Nam du ngoạn đến đây, vừa lúc gặp hội thơ, liền theo bằng hữu mới kết giao tiến đến dự hội. Một người dân thường, cùng ta ung dung phụ xướng, từng chữ từng câu, hạ bút thành văn khéo léo mà ra.

Ta tự nhiên có ý khâm phục, tiếc cho hắn vì sao không giành lấy công danh. Hắn lại lắc đầu, trên mặt vẫn là nét cười khê dịu dàng, thản nhiên tiêu sái. “Lưu Y để ý, cho tới nay cũng không phải những thứ này, tội gì bởi vậy mà chậm trễ thời gian quý báu?”

Vậy người để ý, đến tột cùng là cái gì?..... Trong phút chốc, ta lại xúc động muốn hỏi cho rõ, lời đến bên miệng, cuối cùng vẫn nhịn xuống đường đột như vậy, không phải tính của ta.

Hơn nữa ta cũng không có thời gian hỏi thêm hắn. Bằng hữu của hắn có việc phải rời hội sớm, muốn hắn đi cùng. Hắn đứng dậy cùng ta chào từ biệt, mỉm cười: “Ngu huynh, ta đi trước một bước, ngày sau nhất định lại đến quý phủ Ngu huynh bái phỏng.”

Ngày sau? Là mấy ngày sau? Ta nhất thời không khỏi sinh ra vài phần lưu luyến, buồn bã nhìn theo tay áo hắn nhẹ nhàng đi xuống lầu, bỗng nhiên nhớ tới, hắn vốn chưa từng hỏi qua ta ở nơi đâu.

Hắn có lẽ, chỉ xem ta là một người bình thủy tương phùng nói chuyện hợp ý thôi. Mà ta, lại không cách nào đậm nhiên như hắn vậy. Hội thơ qua mấy ngày, trong đầu ta lại vẫn thường hiện lên giọng nói, dáng điệu và nụ cười ngày ấy của hắn.

Một lọn tóc bên thái dương bị gió thu phát loạn bay lên, một đôi mắt ngậm cười đa tình như khói sóng xao động.....

Ta không biết, tình tự khó hiểu đang tăng lên trong ngực ta là gì, duy nhất có thể xác định chính là, ta muốn gặp lại hắn. Nhưng trừ bỏ tính danh của hắn, ta hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí không nhìn được những bằng hữu ngày đó cùng hắn kết giao.

Mắt mác, nồn nóng trộn lẫn với nhau, điên cuồng sinh trưởng trong lòng ta, tựa như dây leo bò đầy trên vách tường loang lỗ cũ nát, dưới ánh trăng lộ vẻ âm u tối đen, dùng tư thái quỷ dị kéo dài ra bốn phương tám hướng.

“Thư Lưu Y.....” Ta đứng một mình trong tiểu viện đêm khuya yên tĩnh, lập lại cái tên này, vô cùng rầu rĩ, lại mơ hồ cảm thấy sợ hãi. Ta sao lại nhớ nhung da diết người mới biết lần đầu như vậy?

Đầu tường bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khê: “Ngọc Lang, người đang nhớ ta sao?”

Ta kinh ngạc giương mắt, liền nhìn thấy hắn. Nhân nhả ngồi ở đầu tường, đang ngưng mắt nhìn ta.

Bao nhiêu năm sau, ta đều không thể quên được ánh trăng đêm đó trở nên sáng tỏ vô cùng, ôn nhu rơi trên tóc hắn, giống như ôn nhu phong tình bất tận ẩn giấu nơi đuôi mày khóe mắt hắn.

Ta cũng chậm rãi nở nụ cười, đi đến bên tường, vươn tay với hắn. “Xuống đây đi.” Hắn từ đâu nghe được tên ta, nơi ta ở, lại có phải đã sớm âm thầm nhìn ta thật lâu? Hết thấy những điều này, ta đều không lo lắng.

Mấy chuyện duyên phận thật rất kỳ diệu. Ta cùng hần, rõ ràng nhận thức chưa sâu, rồi lại quen thuộc tựa như tri kỷ lâu năm. Một ánh mắt lưu chuyển, liền biết tâm ý đối phương. Chưa từng có ai hiểu ta như hần, đồng ý lưu lại trong tiểu trạch viện chật hẹp đồ nát của ta, cùng ta đấu rượu làm thơ, hoặc là kiên nhẫn nghe ta bộc lộ những oán trách buồn bực thất vọng.

Được bằng hữu như thế, còn cầu gì nữa?

Chợt bình tĩnh, thời gian nháy mắt qua nhanh. Lá thu khô vàng, rơi đầy trong sân, ta nghĩ ta đã không rời được hần. Nhưng hần thì sao? Thời điểm hần ôn nhu mỉm cười nhìn ta, trong lòng đến tận cùng đang nghĩ cái gì?

Đông chí đêm đó, ta uống đến say mềm, nằm trên đầu gối hần si ngốc cười.

“Ngọc Lang, đừng uống nữa.”

Hần muốn cướp đi bầu rượu trong tay ta, ta không thuận theo. Đang lúc tranh chấp, ta làm rượu thừa vấy lên ngực hần, mượn rượu làm càn quẩn lầy hần, cười nói: “Cùng ta say không được sao? Lưu Y, sau này đều ở cùng ta được không? Lưu Y.....”

Hần sững sốt, sau đó hai mắt đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ lạ thường, run giọng hỏi: “Ngọc Lang, người vừa mới nói cái gì?”

“Ta nói, hai chúng ta, sau này đều cùng một chỗ được không.” Ta mất say lơ đãng mông lung đưa mắt đến gần hần, kéo lấy lỗ tai phát nóng của hần, ngây ngô cười: “Kỳ quái, người không uống say, sao lại nghe không hiểu lời của ta chứ? A! Lưu Y, Lưu..... Y.....”

Một nụ hôn dày đặc phủ xuống, nháy mắt cướp đi tất cả lời nói của ta.

“Ngọc Lang..... Ngọc Lang.....” Hần lẩm bẩm khẽ gọi giữa hô hấp kích động, hơi thở cực nóng như lửa, từng tiếng một, như thứ rượu thuần đã mãnh liệt nhất thế gian, làm ta toàn thân mềm nhuyễn, không còn khả năng suy xét nữa.

Hôm sau khi ta chậm rãi mở mắt ra, trong lòng vẫn lâng lâng, tựa như vẫn đang bồng bềnh trong đám mây.

Hần không ở đây, nhưng đệm chăn hỗn độn đầy giường chứng minh đêm hôm qua cũng không phải là một hồi ảo mộng.

“Lưu Y?!” Ta đột nhiên thấy kinh sợ, muốn xuống giường, vừa động, hạ thân một trận đau nhức, ta không khỏi thấp giọng rên rỉ.

“Ngọc Lang, người sao lại rời giường?” Hần vội vàng đẩy cửa mà vào, buông chén cháo lạt thơm ngát trong

tay xuống, tiến đến đỡ ta ngồi ổn.

Ta ăn cháo lạt hần dứt vào miệng, trong đầu lại không ngừng hiện ra hình ảnh phóng đảng hoang đường đêm qua, ta mặt như hỏa thiêu, cúi đầu, không dám nhìn thẳng mắt hần.

Hần buông chén, do dự lại cẩn thận mà hỏi: “Ngọc Lang, mặt người thật đỏ, có phải không thoải mái hay không?”

“Biết rõ còn hỏi.” Ta nhin không được ngẩng đầu trừng hần một cái.

Mặt hần giờ phút này cũng nổi lên đám mây đỏ khả nghi, xấu hổ thẳng thắn thừa nhận: “Này, Ngọc Lang, kỳ thật ta đêm qua cũng là lần đầu, khụ khụ, người thông cảm chút. Nhưng mà thôi ” Hần tiếp đó thần bí cười cười, từ trong ngực lấy ra hai quyển sách nhỏ hơi mỏng, như hiến vật quý đưa tới trước mắt ta. “Đây là ta sáng sớm đi ra ngoài trộm mua đấy, học vài ngày, cam đoan sẽ không làm người đau nữa.”

Long dương bí tịch? Ta ghen đến nói không ra lời, chỉ đành gõ lên trán hần một cái.

Gỗ thì gỗ, thời gian kế tiếp, ta vẫn là bị hần kéo đi nghiên cứu tà vật này. Trong lúc hoan ái, hần luôn hết sức ôn nhu thăm dò mỗi tấc thân thể của ta, mặt khác nhìn ta ý loạn tình mê, cười khê.

Ta từ nhỏ đọc sách thánh hiền, có khi thanh tỉnh xuống, cũng sẽ dâng lên cảm giác tội nghiệt khó thể gọi tên. Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, ta là con trai độc nhất, vốn nên kéo dài hương khói Ngu gia, lại cả ngày cùng một nam nhân quần quýt. Tử tôn bất tài trụy lạc như ta đây, chết đi sợ là không mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông, nhưng ta đã đắm chìm trong đó, không thể thoát ra.

Hiện giờ trong mắt ta, chỉ có hần, ta cần, cũng chỉ là hần. Ta càng tin tưởng, suy nghĩ này vẫn sẽ đi cùng ta và Lưu Y cho đến cuối đời.....

— —
Thời tiết cuối năm, tuyết dày đặc, nhuộm tiểu trạch viện của ta thành một mảnh trắng toát.

Ta mở đáy rương, chỉ có một chiếc áo bông khá cũ. Lưu Y ở bên im lặng thở dài, mở chiếc ô bằng giấy dầu xuất môn, nói muốn đi trấn trên tìm hiệu y phục tốt nhất mua vài món quần áo chống rét cho ta.

Ta ôm ấm sưởi tay nhỏ ở trong viện ngắm tuyết, không lâu sau trên hành lang vang lên tiếng cước bộ vội vàng, lão bộc Trung thúc về mặt hoang mang cùng kinh hãi chạy đến trước mặt, nói là gia đình của Khổng đại học sĩ chuẩn bị tiệc tối cửa, mời ta đi Khổng phủ ôn chuyện.

Chính là Khổng đại học sĩ lúc trước khen ngợi ta? Ta càng kinh ngạc hơn cả lão bộc. Một thư sinh nghèo nàn sớm bị triều đình quên đi, có gì đáng giá quyền quý mà kết giao?

“Công tử, mau đi đi! Đây chính là cơ hội quý báu cho người tiến thân!” Trung thúc hưng phấn mà thúc giục ta.

Ta gật đầu, mặc vào chiếc áo bông cũ kia, ra cửa. Tuy rằng không biết dụng ý thật sự vì sao Khổng đại học sĩ làm vậy, nhưng ta hiểu rõ, ta không thể cự tuyệt.

Sủng thần đương triều, không phải một văn nhân nho nhỏ không được nửa chức quan như ta có thể đắc tội được.

Ta hơi chút lo sợ nghi hoặc lên kiệu nhỏ, ước chừng mất thời gian bữa cơm, cỗ kiệu dừng ở đại môn Khổng phủ.

Đại trạch chiếm rất lớn, khí phái phi phàm, kỳ thật chỉ là biệt viện Khổng đại học sĩ đang tu kiến. Ta mới vừa hạ kiệu, Khổng đại học sĩ liền vẻ mặt tươi cười bước xuống bậc thềm đón chào: “Ngu thể huynh đến rồi, tốt tốt. Lão phu tới đây ở tạm, thuận đường bái phỏng vài vị bạn cũ, nhớ tới Ngu thể huynh cũng là người nơi đây, cho nên mời đến nói chuyện.”

Ta thụ sủng nhược kinh, vội xin lỗi: “Là văn sinh ngu muội, không biết Khổng đại nhân ở đây, không đến thỉnh an Khổng đại nhân trước.”

Khổng đại học sĩ ha ha cười: “Người không biết không có tội, Ngu thể huynh quá khách khí, mời.” Ngài dẫn ta đi vào, vừa đi vừa nói: “Mấy ngày nay tuyết lớn, trời đông giá rét, Ngu thể huynh chỉ mặc một chiếc áo này, không đủ chống rét.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Ta nhìn trường bào gấm vóc thêu dệt hoa quý trên người ngài, lại nhìn gia đình nha hoàn chung quanh, tuy không phải mặc hoa phục, nhưng cũng dày chắc mới tinh. Mà ta một thân áo cũ, hoàn toàn là một tên nghèo kiết xác.

Bất bình tự ti đã lâu chưa thấy đột nhiên toát ra, nụ cười của ta cũng trở nên cứng nhắc. Chờ đi vào chính sảnh ung dung trắng lạng, uống trà thơm trượng đẳng do nha hoàn dâng lên, ta càng thấy đắng từ miệng đến tận đáy lòng.

Nếu không phải bị người xa lánh, ta vốn cũng có thể phong quang vô hạn. Ta nguyên bản cho là mình đã xóa hết những ý niệm truy cầu danh lợi, giờ khắc này mới phát hiện, ta căn bản chưa từng buông xuống.

“..... Ngu thể huynh? Thể huynh!” Bên tai vài tiếng hô to, cuối cùng gọi ta trở về.

Khổng đại học sĩ vuốt chòm râu dài, chậm rãi nói: “Lão phu làm quan nhiều năm, hiếm được mấy người có thể chân chính vào mắt lão phu. Ngu thể huynh tài hoa hơn người, lại tuổi trẻ nhanh nhẹn, nếu gặp thời đến vận chuyển, tương lai nhất định là rường cột nước nhà!”

“Khổng đại nhân quá đề cao văn sinh.” Ta gian nan cười khổ.

“Ngu thế huynh không cần quá khiêm tốn. Hai mắt lão phu sẽ không nhìn lầm người.” Khổng đại học sĩ đưa tay nhắc ấm trà lên, châm trà cho ta, từ ái mỉm cười: “Lão phu nếu có nhi tử thiếu niên anh tuấn tài giỏi như Ngu thế huynh, chết cũng nhắm mắt. Ai, đáng tiếc dưới gối lão phu chỉ có một nữ nhi, tính nết lại ngang bướng, muốn tìm một hiền tể như Ngu thế huynh đây, khó a.....”

Tay ta run lên, chút nước trà bắn ra khỏi chén.

Lời ngài nói đã rõ đến nước này, ta thế nào còn nghe không hiểu. Ta tận lực duy trì trấn định, trái tim cũng đã không khống chế được mà đập loạn thành thịch.

Ta tự nhận kinh luân đầy bụng, không thua bất luận văn thần đương triều nào, nề hà cửa quan nghiêm ngặt, ta hậu bối hàn vi không người chỉ dẫn, sợ là cả đời cũng chỉ có thể quanh co ngoài cửa, gãi đầu than thở. Nhưng nếu có thể trở thành hiền tể của Khổng đại học sĩ, mượn danh vọng nhân mạch trong triều của ngài, một bước lên mây dễ như trở bàn tay.

Khí tức xa hoa nhà quan lại vốn đã cách ta rất xa, bỗng dưng lần nữa tấp vào mặt, chỉ cần ta đưa tay, liền có thể chiếm lấy.

Ta gắt gao chặt chẽ cầm chén trong tay công danh lợi lộc, quang tông diệu tổ, không phải là cả đời sở cầu của ta sao?.....

Khi chào từ biệt Khổng đại học sĩ, ngài xưng hô với ta đã từ thế huynh đổi thành hiền chất. Tiễn ta quay về Ngu phủ, cũng không phải là kiệu nhỏ thanh bố lúc trước, mà là cỗ kiệu Khổng đại học sĩ sử dụng.

Kiệu phu ân cần hầu hạ ta lên kiệu, bộ dáng cung kính lại nịnh nọt.

Ta nhìn trong mắt, lại có loại khoái ý nói không nên lời, giống như tất cả coi thường đã chịu nhiều năm qua đột nhiên tìm được chỗ phát tiết. Tư vị trở thành người bề trên, quả nhiên tốt đẹp như trong tưởng tượng của ta, khó trách bao nhiêu người vất vả luồn cúi, chỉ cầu mai kia thăng quan tiến chức.

Mà cơ hội này, hiện giờ đang ở trước mặt ta. Ta thật sự không muốn buông tha.....

Ta vuốt ve áo lông chồn tía nhẵn bóng trơn láng trên người, thở sâu.

“Ngọc Lang, ta chờ ngươi một hồi rồi. Nghe Trung thúc nói ngươi đi quý phủ của Khổng học sĩ làm khách.” Thấy ta bước vào thư phòng, Lưu Y đặt sách xuống, cười đứng lên. Nhìn thấy áo lông chồn tía trên người ta, hần giật mình.

“Áo lông này là trước khi ta đi, Khổng đại nhân tặng cho ta.” Ta giành nói trước hần.

Hần có chút nghi hoặc, nhưng không nói thêm gì, cầm lấy áo choàng màu vàng nhạt vành nón khảm bạc

mao đưa cho ta: “Ta đi mấy tiệm, cái này vật liệu cùng thủ công đều rất khá, Ngọc Lang, người tới thử xem. Ta còn đặt may cho người vài bộ, qua vài ngày sẽ đưa tới.”

Ta nhìn nụ cười của hắn vẫn ôn nhu như thuở ban đầu, phút chốc thấy ngực chua xót, nhưng trên đường đi ta đã suy nghĩ trăm ngàn lần, cũng đã rõ mình nên làm cái gì. Ta đẩy tay hắn ra, thản nhiên nói: “Không cần. Áo lông này cũng đủ ấm áp, không nhọc người lại tốn kém.”

Hắn thật sự ngây ngẩn cả người, “Ngọc Lang, người, người nói gì vậy? Chỉ là chiếc áo mà thôi, người cần gì xa lạ như thế? Người ”

“Khổng đại nhân muốn chọn ta làm rể.” Ta cắt ngang hắn, quay đầu, tránh đi tầm mắt của hắn, gắng lòng tiếp tục nói: “Ta sẽ cưới Khổng gia thiên kim, Lưu Y, người đi đi.”

Yên tĩnh như chết. Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng, không có khiếp sợ, phần nộ như ta nghĩ, ngược lại dị thường ôn nhu, thật cẩn thận như thế, tựa hồ sợ là chỉ cần lớn tiếng một chút, liền sẽ thổi tan tất cả một hồi ảo mộng, không còn chút dấu vết. “Ngọc Lang, người thật sự quyết định rồi?”

Ta đưa lưng về phía hắn cắn chặt môi, không hé răng, mơ hồ nghe được hắn đang than nhẹ.

“Ngọc Lang.....” Hắn ôn nhu nói: “Ta biết, trong lòng người kỳ thật vẫn không thoải mái, không cam lòng bị mai một như vậy. Nhưng mà, quan trường chướng khí mù mịt, phần lớn là gian nguy u ám, người thật sự muốn tiến thân quan trường như thế?”

Những gì hắn nói, ta đương nhiên rõ ràng hơn hết. Nhưng mà chúng sinh, có mấy ai có thể thật sự xa rời thế tục, tránh được danh lợi cám dỗ?

Hắn đợi không được ta trả lời, thở dài một hơi, từ phía sau ôm lấy ta. “Ngọc Lang, gia cảnh của ta cũng coi như giàu có, người nếu là nguyện ý, theo ta trở về được không? Người muốn cái gì, chỉ cần ta đủ khả năng, đều sẽ làm được cho người.”

Ta vốn áy náy trong lòng với hắn, nhưng những lời này của hắn nghe thật chói tai. Ta đường đường nam nhi, sao đến nỗi cần nhờ hắn bố thí? Ta tức giận mà tránh khỏi ngực hắn, trầm mặt lạnh lùng nói: “Thư Lưu Y, người xem ta cái gì? Ta Ngu Ngọc Lang tuy lúc này chưa thành công, cũng sẽ không suy bại đến mức dựa vào người mà sống qua ngày, rồi sẽ có một ngày ta nở mày nở mặt.”

“Người hiểu lầm rồi. Khi nãy là ta lỡ lời, nhưng ta tuyệt không có ý xem thường người. Người tin tưởng ta.”

Hắn vội vàng giải thích với ta, lo lắng trong mắt nhìn không sót chút gì. Ta không khỏi im lặng một lát. Ta tin hắn không phải cố ý khinh thường ta, nhưng này có tác dụng gì? Ta và hắn, đã định không thể chung một đường.

“Lưu Y, ta là tử tôn Ngu gia, phải làm rạng rỡ gia môn. Cưới Khổng gia thiên kim, là con đường nhanh

nhất.” Ta nghe âm thanh của mình bình tĩnh dị thường, bản thân cũng thấy phát lạnh, nhưng ta vẫn phải tàn nhẫn hạ quyết tâm, hoàn toàn làm cho hấn tuyệt vọng. “Còn có một chuyện, người cũng đừng quên, ta là con trai độc nhất, dù sao cũng phải kế tục hương khói Ngu gia.”

Hắn cả người đều run nhè nhẹ, nhìn ta hồi lâu, mới mang một tia hy vọng cuối cùng nhẹ giọng nhắc nhở ta: “Ngọc Lang, người đã nói, hai chúng ta, sau này đều phải ở cạnh nhau. Người quên rồi sao?.....”

Đêm đông chí kia..... Sớm như lạc ngân khắc sâu trong cơ thể ta, sao có thể quên..... Ta nở nụ cười, từ từ nói: “Đêm đó ta uống say mà thôi. Lời của người say, Lưu Y người cũng xem là thật sao?”

Khuôn mặt tuấn nhã của hấn rớt cuộc méo mó, giơ cao tay lên. Trong thoáng chốc kia, ta lại hoảng sợ cho rằng hấn sẽ hung hăng đánh ta mấy bạt tay, kinh hoàng mở to hai mắt. Nhưng mà tay hấn, cuối cùng chỉ như không có gì mà rơi trên vai ta. Ánh mắt hấn chua xót, cũng càng ôn nhu hơn bất luận lúc nào trước đây. “Ngọc Lang, chỉ cần người cảm thấy làm như vậy sẽ vui vẻ, ta sẽ không ngăn trở người nữa. Ta đi đây.”

Hắn lưu luyến không rời nhìn ta lần cuối cùng, xoay người ly khai thư phòng.

Ta một lòng muốn bức hấn đi, nhưng khi hấn thật sự dần biến khỏi tầm mắt, ta lại đứng bất động không biết làm sao, hồi lâu mới giật mình bừng tỉnh, từ thư phòng đuổi ra ngoài đại môn tòa nhà.

Đông tuyết vẫn rơi sần sật, cây cảnh nhiễm băng sương, thiên địa một mảnh thê lương ảm đạm, chỉ có mấy dấu chân nông của hấn cho thấy hấn quả thực đã rời khỏi ta. Không bao lâu, ngay cả dấu chân kia cũng bị tuyết rơi bao phủ, rốt cuộc không lưu lại chút dấu vết.....

(1) Danh lưu: nhân vật nổi tiếng

14. Chương 13: Phong Lưu Trưởng Chi Ngu Ngọc Lang – Phần 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ta bệnh nặng bảy ngày, phát sốt cao, mê sảng liên hồi. Hai lão bộc tay chân rối loạn, Khổng đại học sĩ cũng bị kinh động, mời đại phu tốt nhất trong vùng khám chữa cho ta.

Uống hết mấy thang thuốc đắng chát, ta rốt cuộc thanh tỉnh. Mấy lão bộc mừng đến phát khóc, ta cũng thuận theo bọn họ đậm nhạt cười. Lấy gương mà soi, người trong gương dung nhan hao gầy, tươi cười càng xa lạ đến mức khiến ta sợ hãi.

Ta đã không phải là Ngu Ngọc Lang trước kia.

Ta mời bà mai đến Khổng phủ cầu hôn, nạp thái, chinh danh, nạp cát(1)..... Mỗi một bước đều gợn gâng

đầu vào đây lại tiến hành rất nhanh. Bể dưới mái hiên vẫn chưa tan, ta đã như nguyên cưới Khổng gia thiên kim về.

Phòng tân hôn bố trí tại nhà cũ của ta. Khổng đại học sĩ vốn muốn tặng ta tòa biệt viện của ngài dùng cho tân nhân bá đường, bị ta dùng lý khéo léo chối từ, ngài liền đem khế đất bỏ vào của hồi môn của ái nữ.

Pháo nổ vang trời, tân khách như mây, mỗi người đều cực lực bợ đỡ xu nịnh ta, tranh giành hướng phía ta kính rượu. Kể cả những người ở Vân Đào lâu ngoảnh mặt làm ngơ với ta, cũng gọi ta “Ngu huynh” đến hết sức hăng say thân thiết. Đủ loại trò hề, làm ta đã ngà ngà say thấy một trận buồn nôn ghê tởm, thật muốn nôn ra.

Quan huyện vẫn theo sát ta cùng chúng tân khách xã giao, nghiêm nhiên tự cho mình là hảo hữu của ta. Ta bèn một phen nắm lấy, cố ý nôn ra cả người hắn. Hắn chật vật vô cùng, sắc mặt hết xanh lại đỏ, rồi lại không dám phát tác, cười ha ha nói: “Không sao, không sao! Hôm nay Ngu huynh đại hỉ, nên uống nhiều thêm mấy chén. Ta đây làm huynh đệ, phải thay Ngu huynh cao hứng chứ!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tân khách cả sảnh đường đều cười vang. Mà ta, cười lớn tiếng nhất.

Tiệc vui đã hết người cũng rời đi, ta lung lay bước vào phòng tân hôn, đuổi hết hỉ nường nha hoàn, thô lỗ kéo khăn hồng của tân nương.

Nàng thấp giọng kinh hô, ánh nến đỏ thắm chiếu lên khuôn mặt nàng, mày đen như than(2), da thịt nõn nà, xinh đẹp động lòng người ngoài dự kiến của ta.

Trước lễ cưới ta đã nghĩ vô số lần, Khổng đại học sĩ tự hạ thấp địa vị như thế, nóng lòng thúc đẩy việc hôn nhân này, chắc hẳn là bởi vì Khổng gia thiên kim tướng mạo xấu xí, hoặc là thân có tàn tật, gả vào quan lại hào môn sợ sẽ bị phu gia nghiêm khắc lạnh nhạt, cho nên mới bất đắc dĩ gả cho ta. Nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại mọi thứ ta suy đoán.

Lòng ta nhất thời lại xẹt qua một chút mừng thầm, ném khăn hồng, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đôi mắt nàng ẩn hàm lệ quang, dường như vừa rồi bị ta dọa không nhẹ, khi ta giúp nàng cởi áo nói dây lưng, nàng bất an xoắn lấy ngón tay mảnh như hành non ngày xuân, hàng mi run rẩy, càng lúc càng dữ dội.

Ta nghĩ ta lúc đó thật sự nổi lên lòng thương yêu với nàng, muốn che chở cho nàng. Nhưng mà cởi bỏ chiếc áo cuối cùng bên hông nàng xong, chút yêu mến vừa sinh ra trong chớp mắt liền bị khiếp sợ cùng tức giận ngập trời vùi lấp

Dưới tầng tầng lớp lớp giá y hoa lệ của Khổng gia thiên kim, lại là vòng eo mập mạp và chiếc bụng gồ lên. Cho dù ta chưa từng chạm qua nữ nhân, cũng biết kia đến tột cùng hàm nghĩa cái gì.

Đây mới là nguyên nhân thật sự Khổng đại học sĩ gả con gái cho ta.

Ta gắt gao trừng khuôn mặt nàng xanh mét vì sợ hãi, hai tay nắm chặt cơ hồ có thể nghe tiếng khớp xương vang lên, mạnh đẩy ngã cặp nến đỏ long phượng trên bàn, không quay đầu lại lao ra khỏi tân phòng.

Phía sau, mơ hồ truyền đến tiếng nàng nức nở nhỏ nhỏ.

— —

Nhục nhả cùng cực cỡ này, ta làm sao chịu được! Đánh ngựa suốt đêm một hơi vọt tới đại môn biệt phủ của Khổng đại học sĩ, nhìn đến từng chiếc đèn lồng đỏ thắm chói mắt dưới hiên, ta càng thêm tức giận, không hề để ý tới gia đình tiến lên nịnh nọt đáp lời ta, xông thẳng vào trong.

Quản sự nghe tiếng đuổi tới, tựa hồ đã sớm được Khổng đại học sĩ dặn dò, ngược lại tươi cười nói: “Lão gia đang ở thư phòng chờ cô gia ngài!”

Lão trái lại bình tĩnh, đoán chắc ta nhất định sẽ tới chất vấn lão, ta căm giận theo quản sự đi vào thư phòng.

Khổng đại học sĩ dù bận vẫn nhàn nhả uống trà, vẻ mặt ung dung, vẫy lui quản sự xong không đợi ta mở miệng, trước nộ cười, mạnh kéo ta ngồi xuống: “Hiền tể, đến, ngồi đi! Ta còn đang muốn sai người đi quý phủ của con báo tin vui, ha ha. Tà sớm đã tiến cử con với Thánh Thượng làm Thông trực lang, làm hầu cận bên cạnh thái tử, Thánh Thượng đã ân chuẩn. Tháng sau hiền tể liền phải vào kinh thành nhậm

chức. Với tài trí nhanh nhạy của hiền tế, ngày sau tân hoàng đăng cơ, hiền tế tất sẽ quyền cao chức trọng, đến lúc đó cũng đừng quên nhạc phụ ta đây!”

Ngực ta vẫn chứa một cuộn hỏa khí, đầu nóng lên lại chậm rãi nguôi đi. Khổng đại học sĩ là chiếc thang cho ta một bước lên trời, nếu trở mặt với lão, đường làm quan của ta cũng liền xong.

Vì cảm tú tiền đồ, ta đã bỏ đi Lưu Y, không thể cứ như vậy bỏ dở nửa chừng. Sớm nên biết, đi đến bước này, ta đã không thể quay đầu lại nữa, nhưng mà khối thịt kia trong bụng Khổng gia thiên kim.....

Ta cắn răng, cực lực áp xuống phần nộ đầy ngập trong lòng, nói với Khổng đại học sĩ: “Nhạc phụ đại nhân ưu ái, Ngọc Lang ghi nhớ trong lòng. Nhưng, nhưng nghiệt chủng kia, Ngọc Lang tuyệt không chấp nhận được.”

Này đã là nhượng bộ lớn nhất ta có khả thể làm. Tìm một bà đỡ kín miệng xoá sạch thai nhi, Khổng gia thiên kim vẫn tiếp tục làm Ngu phu nhân, Khổng đại học sĩ cũng có thể tránh gia môn hổ thẹn. Còn nghiệt chủng kia đến tột cùng là từ đâu ra, ta căn bản không muốn truy vấn, cho dù hỏi, chỉ sợ cũng hỏi không ra nguyên do. Bằng không với quyền thế vô cùng lớn mạnh(3) của Khổng đại học sĩ trong triều, nếu tra ra lai lịch đối phương, nào có tìm tới ta.

Ta đoán Khổng đại học sĩ sẽ đồng ý, ai ngờ lão biến sắc, liên tục lắc đầu, quả quyết nói: “Hiền tế tuyệt không thể lỗ mãng, ngàn vạn lần không thể tổn thương đến thai nhi.”

“Chẳng lẽ để cho nghiệt chủng kia sinh ra hay sao?” Ta rớt cuộc mất hết kiên nhẫn, cười lạnh: “Ngọc Lang cũng không có tâm địa tốt như nhạc phụ đại nhân ngài, lưu đứa con hoang không minh bạch ở trong nhà.”

Khuôn mặt già nua của Khổng đại học sĩ đỏ lên, rõ ràng là thẹn quá thành giận, vội ho một tiếng, vừa định nói chuyện, một thanh âm xa lạ trầm thấp lại cực độ uy nghiêm vang lên, ngạo nghễ nói: “Ngu Ngọc Lang, long chủng của bốn vương, há lại để người có thể thuận miệng chửi bới?”

Ta khiếp sợ nhìn một người từ sau bình phong thật lớn thông thả bước ra, người nọ thân hình cao lớn thẳng tắp, gương mặt ẩn dưới ánh nến chập chờn, sáng tối biến ảo, mơ hồ lẫn lộn, chỉ có một đôi mắt lợi hại lạnh lùng nhìn ta.

Người kia là ai? Sao lại trốn trong thư phòng của Khổng đại học sĩ? Ta hết sức kinh nghi, Khổng đại học sĩ đã kính cẩn khom mình hành lễ với người xa lạ kia, cười xòa nói: “An vương bớt giận, Ngọc Lang hẳn trẻ người non dạ, cự thần sẽ dạy dỗ hần.”

Trong đầu ta âm vang một tiếng, sững sờ tại chỗ.

Ta mặc dù chưa bước chân vào quan trường, nhưng danh hào An vương này cũng không xa lạ. Nghe nói đương kim Thánh Thượng lúc còn trẻ sủng ái nhất chính là An phi xuất thân hàn vi, lại còn yêu ai yêu cả đường đi, muốn lập con của An phi làm thái tử, kết quả dẫn tới trọng thần trong triều kịch liệt phản đối, bất đắc dĩ phải tạm hoãn. An phi kia cũng là hồng nhan bạc mệnh, mấy năm sau mắc phải bệnh phổi, hương tiêu ngọc vãn, trước lúc lâm chung tha thiết khẩn cầu Thánh Thượng chớ lập đứa con này làm thái tử. Thánh Thượng hậu táng An phi xong, liền y theo nguyện vọng của An phi, sắc lập con của chính cung làm thái tử, lại phong con của An phi là An vương, ban thưởng đất phong, phái ra Biện Kinh cư trú.

Quân vương đa tình cũng vô tình, hàng năm tân mỹ nhân nối đuôi nhau nhập cung, Thánh Thượng dần lãng quên An phi đã mất, An vương kia, càng sớm bị quên đi, nhiều năm chưa được triệu về kinh.....

Ta thật không ngờ, trong bụng Khổng gia thiên kim lại là cốt nhục của An vương này.

“Vì sao muốn ta lấy nàng?” Ta muốn khắc chế sợ hãi mãnh liệt trong lòng, nhưng trực giác nói cho ta biết, hôn sự này đã kéo ta vào vũng bùn, ta lạnh cả sống lưng, chảy mồ hôi lạnh.

An vương chỉ lạnh nhạt nhìn, không thềm đáp lại. Khổng đại học sĩ thay y nói: “An vương phi ghen tị, thể lực nương gia lại lớn, An vương nếu thú tiểu nữ Tích Tích về, ắt bị An vương phi hạ độc thủ. Huống hồ An vương còn cần nhờ vào người nương gia An vương phi mà thành đại nghiệp, đành phải trước ủy khuất Ngọc Lang người cùng tiểu nữ một hồi.”

Ta nhiều năm thư kinh không phải chỉ đọc suông, đương nhiên hiểu được cái gì gọi là “thành đại nghiệp”, càng rõ ràng mục đích Khổng đại học sĩ an bài ta làm hầu cận bên cạnh thái tử là muốn ta theo dõi giám

thị nhất cử nhất động của thái tử, trợ An vương thành sự.

Thành, ta cũng không hẳn có kết cục tốt, nhưng nếu là thất bại, chắc chắn chỉ có một con đường chết. Ta chỉ là một người ngoài cuộc, mưu cầu chẳng qua là quang tông diệu tổ, căn bản không muốn cuốn vào trò cười cốt nhục tương tàn, cung đình tranh đấu của đế vương gia.

Ta miễn cưỡng tươi cười, ra vẻ trấn định nói: “An vương, Khổng đại nhân, Ngọc Lang ngoại trừ biết vài chữ, cái gì cũng không hiểu, cũng làm quan không được, chỉ mong ở quê an ổn qua ngày, chúc Thông thẳng lang vẫn xin Khổng đại nhân chọn hiền năng(4) khác.”

Ánh mắt sắc bén của An vương rơi trên mặt ta, dừng lại chỉ ngắn ngủi trong phút chốc, ta đã cảm thấy dài đằng đằng, khó nén khiếp sợ, chợt nghe An vương thấp giọng cười cười, trong mắt y, lại không mang theo một chút âm áp. “Ngu Ngọc Lang, người thông minh hơn bốn vương nghĩ, chẳng qua ”

Y cước bộ trầm ổn, từng bước một tới gần ta, ta bị thân ảnh y bức lui từng bước, chỉ sợ chậm một chút, sẽ bị bóng dáng của y toàn bộ cán nuốt. Lưng bỗng nhiên đụng vào vật cứng, ta mới ý thức được mình đã đụng đến vách tường, không đường thối lui.

Nhờ ngọn đèn bên cạnh, ta rốt cuộc thấy rõ người trước mặt. Gương mặt lãnh tuấn thon gầy, mày dài, mắt cũng dài mảnh, lúc này đang hàm chứa tia chế giễu. “Người đã biết quá nhiều, người cho là mình còn có thể đi con đường khác sao?”

Y bỗng nhiên đưa tay, chế trụ hai vai ta, bàn tay y cũng đồng dạng gầy gò thon dài, lực đạo lại lớn kinh người.

Ta cơ hồ nghe thấy xương vai mình dưới tay y đều đang phát ra tiếng vang rất nhỏ, đau đến không nhịn được mà nhíu mày. Muốn cầu cứu Khổng đại học sĩ, mới phát hiện Khổng đại học sĩ không biết khi nào đã lặng lẽ rời đi.

Trong thư phòng, chỉ có ta cùng An vương này.

Sợ hãi rốt cuộc vùi lấp ta An vương này, sẽ không muốn giết ta diệt khẩu chứ.....

Ta hoảng sợ nhìn chằm chằm y, y lại chỉ là hơi hơi nheo mắt, sau đó tựa như mèo vờn chuột, nhẹ nâng mặt ta, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người run cái gì? Sở bốn vương giết người? Người yên tâm, người chính là rễ quý của Khổng đại học sĩ, không được chết.”

Trên mặt y treo nụ cười khiến người phát lạnh, một bàn tay lại thăm dò nơi yếu ớt nhất dưới thân ta

“A! ” Ta kêu to, nhưng thanh âm rất nhanh bị tay kia của y che lại trong miệng. Cả người cũng bị y gắt gao ép lên tường.

Đau đớn cực lớn từ hạ thể ập tới, ta mơ hồ nghe thấy y ở bên tai ta chậm rãi khẽ cười lạnh: “Ngu Ngọc Lang, Tích Tích là nữ nhân của bốn vương, không thể cho người đụng vào. Người tốt nhất nhớ kỹ lời bốn vương đã nói đêm nay, nếu không, bốn vương có càng nhiều biện pháp, cho người đời này vĩnh viễn đều không chạm được nữ nhân.”

Ta đau đến run rẩy cả người, mồ hôi lạnh chảy xuống hai bên tóc mai, khóe mắt lại nóng nóng, có chút chất lỏng nóng hổi chậm chậm trượt ra khỏi hốc mắt, rơi trên bàn tay y.

Sắc trời dần sáng, Khổng đại học sĩ lệnh tôi tớ dùng kiệu đưa ta về Ngu trạch.

Trung thúc nhìn đến ta, giật mình hỏi ta sao sắc mặt lại trắng như giấy, có phải có chỗ nào khó chịu hay không, ta lắc đầu, tập tễnh đi đến thư phòng, tự nhốt mình bên trong.

Hết thấy toàn bộ cuối cùng bị bỏ lại bên ngoài, ta men theo vách cửa từ từ trượt ngồi xuống đất, chậm rãi nhìn quanh nơi ta cùng Lưu Y trải qua phần lớn thời gian, há miệng, không tiếng động mà cười. Trong miệng rất nhanh nếm phải cay đắng mặn chát.

Lưu Y..... Ta biết vậy chẳng làm.....

Nhưng hối hận hơn nữa cũng có tác dụng gì, hẳn cũng không thể trở lại bên ta nữa.

Con đường này, là ta tự mình lựa chọn, dù có ngàn vạn hung hiểm, ta cũng chỉ có thể một mình đi tiếp.....

Nửa tháng sau, ta mang Khổng gia thiên kim tới Biện Kinh, ở tại trạch viện Khổng đại học sĩ sắp xếp cho ta.

Thái tử là một người tính tình lạnh nhạt, thích cầm kỳ thi họa, tựa hồ cũng không mấy quan tâm tới chính sự. Vốn dĩ, người đời cũng chỉ đặc biệt cố chấp với những thứ mình không chiếm được thôi.

Ta mang thân phận hiền tế của Khổng đại học sĩ tiếp cận thái tử, rất được ngài tín nhiệm khen ngợi. Ta cũng vui lòng ở cạnh thái tử thời thời khắc khắc, đến nỗi thái tử có khi cũng giấu cột ta: “Ngu ái khanh, người lạnh nhạt kiêu thế như thế, nhạc phụ của ngươi sẽ đến Đông cung khởi binh vấn tội.”

Ta chỉ có thể mỉm cười giả dối, trái tim đau đớn như bị người bóp lấy.

Lớp người trẻ tuổi trong triều, ai lại không hâm mộ ta lấy được quý nữ cao môn, lại làm quan ở Đông cung, sau này tiền đồ vô lượng. Chỉ có ta mới biết được đó là khuất nhục thế nào.

Ta không muốn hồi phủ, không muốn gặp nữ nhân kia, nhưng hơn nửa năm sau, ta vẫn không thể không chạy về Ngụ phủ.

Khổng gia thiên kim lâm bồn, đứa trẻ “sinh non” đặt tên Thăng Nhi(5).

Khi đứa nhỏ đầy tháng, tân khách tiến đến chúc mừng nối liền không dứt.

Ta vô cùng không muốn đụng vào nghiệt chủng kia, nhưng ở trước mặt nhiều tân khách, ta vẫn phải diễn tốt vai diễn của mình, bế đứa nhỏ, vô cùng cao hứng khoe khoang với khách nhân.

Mọi người đều nói đứa nhỏ này tuy là sinh non, lại khỏe mạnh trắng trẻo, ngày sau tất là người phú quý.

Khổng đại học sĩ ở bên nghe được vui vẻ ra mặt. Cũng có mấy người liên tục chúc mừng ta, nói đứa trẻ sinh ra rất giống ta, tương lai khẳng định cũng là tài cao bát đấu, tài năng đứng đầu.

Trên đời này, còn có lời khen nào hoang đường hơn này không? Ta cười ra nước mắt.

Tiệc tan, ta cuối cùng có thể tháo xuống mặt nạ đeo đã lâu, dờ dẫm ngồi tại thính đường mệnh mông không một bóng người, sức cùng lực kiệt.

Tinh thần trẻ con lại tốt đến thần kỳ, lớn tiếng khóc lóc, làm cho ta tâm phiền ý loạn. Ta rốt cuộc chịu không được, nắm lấy bọc tã liền đi vào nội viện.

Khổng gia thiên kim vẫn ở riêng phòng với ta, phòng ngủ của nàng vẫn còn sáng đèn, ta đẩy cửa vào, vừa định đem đứa nhỏ ném vào trong lòng nàng, bỗng nhiên thấy được nàng đang dựa vào trước ngực An vương, nhẹ giọng nói lời riêng tư.

An vương xuất quỷ nhập thần này tới khi nào?

Ta nhìn y, nhớ đến thủ đoạn y từng làm với ta, tay chân run lên một trận, nhưng lại không thể động dấy.

“Không ngờ được bốn vương sẽ tới?” An vương thần nhiên chế giễu bước đến gần, ôm lấy đứa trẻ từ tay ta, không vui cảnh cáo: “Hôm nay là ngoại lệ. Từ nay về sau, ngươi không được động vào long nhi của bốn vương nữa.”

Hắn cúi đầu đối diện đứa trẻ, vẻ lạnh lùng trên mặt nhất thời dịu đi, mỉm cười dỗ đứa nhỏ, cùng Khổng gia thiên kim ôm lấy. Hai người vui đùa đùa đứa trẻ, tựa hồ hoàn toàn quên mất sự tồn tại của ta.

Hơn nửa năm nay, ta ở trong cung tiếp xúc nhiều người, cũng nghe nói An Vương phi nặng lòng ghen tị, bản thân không thể sinh lại không cho nữ tử khác vì An vương sinh nhi dục nữ, phạm là ca cơ nữ hầu được An vương sủng hạnh, không một ai có thể tránh được độc thủ của An Vương phi.

Nam hài này, là đứa con đầu tiên của An vương, vì vậy y mới không tiếc mạo hiểm, chưa được triều đình tuyên triệu liên tục ý rời đất phong một mình vào kinh, đến thăm mẫu tử Khổng gia thiên kim.

Ta lặng lẽ nhìn một nhà ba người bọn họ nói cười vui vẻ, ngực quặn đau. Đây rõ ràng là phủ đệ của ta, nữ nhân này, cũng là thê tử ta cưới hồi đăng hoàng, vì sao ta lại chỉ có thể đứng bên mà nhìn như người ngoài cuộc. Không, thậm chí cả người ngoài cuộc cũng không bằng. Ta ở trong mắt hai người bọn họ, căn bản là một tên nô bộc thấp hèn ti tiện.

Bi phần cùng oán giận giống như mảnh thú, luân phiên cào cấu cắn xé trong ngực ta. Ta hận!

Lần đầu tiên trong đời, ta có loại xúc động thị huyết giết chóc. Nhưng mà hiện tại nhảy ào lên, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá tự đi tìm chết. Ta không muốn phô bày cái dũng của thất phu, yên lặng rũ mắt, đi ra ngoài.

Cơ hội, rồi sẽ tới.

Ta trước mặt người khác càng thêm khiêm tốn hoà thuận, thái tử cũng càng thêm coi trọng ta, cho ta có cơ hội thăm dò được càng nhiều cơ mật, giúp phe phái Khổng đại học sĩ cùng An vương lần lượt lật đổ mấy vị trọng thần bên phe thái tử.

Khổng đại học sĩ cũng yên tâm với ta, võ vai ta khen ngợi nói: “Ngọc Lang, lão phu quả nhiên không nhìn lầm người, ha ha! Chờ đại công cáo thành, người liền ở trên vạn người, phong hầu bá tướng, vô hạn phong quang.”

Ta mỉm cười, lắc đầu nói: “Nếu thực sự có ngày kia, tất cả cũng là nhờ nhạc phụ đại nhân ban cho, Ngọc Lang không dám kể công, chỉ mong đi theo nhạc phụ đại nhân tăng thêm chút kiến thức.”

Ta nói thật thành khẩn, cơ hồ ngay cả chính ta cũng tin là thật. Khổng đại học sĩ ngẩn người, trong mắt không khỏi toát ra vài phần xấu hổ, ho khan nói: “Ngọc Lang, nhạc phụ ta đây thật sự cảm thấy hổ thẹn. Ngày sau Tích Tích vào cung, lão phu nhất định tìm vài danh môn khuê tú cho người.”

“Nhạc phụ nói gì vậy? Nếu không có nhạc phụ đại nhân dìu dắt, Ngọc Lang hiện giờ vẫn chỉ có thể nghèo túng nơi quê nhà!” Ta cung cung kính kính nhìn Khổng đại học sĩ: “Nhạc phụ đại nhân đối Ngọc Lang có ân tái tạo, trong lòng Ngọc Lang đã sớm xem nhạc phụ đại nhân như cha, Ngọc Lang về sau nếu có con, nhất định cho nó theo họ Khổng, làm trưởng tử đích tôn của lão nhân gia ngài, truyền thừa hương khói nhiều đời cho nhạc phụ đại nhân.”

Đáng tiếc nhất cả đời của Khổng đại học sĩ không ngoài việc dưới gối không có con trai, không người nối dõi. Ta đoán được lão tránh không khỏi cảm dỗ này của ta, quả nhiên lão nhân nghe vậy mắt già chột sáng, thanh âm cũng vui mừng đến hơi phát run: “Hiền tế, người nói là thực à?”

“Ngọc Lang có bao giờ lừa gạt cha lão nhân gia ngài?” Ta cười khê.

Có được lời hứa của ta, Khổng đại học sĩ hoàn toàn xem ta như người nhà, không hề có điều nghi kỵ.

Ta cùng lão lén xưng nhau là phụ tử, khi lão nhiễm bệnh cực nhọc ngày đêm, tự tay hầu hạ thuốc thang, càng làm lão vui vô cùng, thực sự đối đãi ta như nhi tử.

Ta nhìn lão nhân, chỉ cảm thấy thương hại ta chẳng qua là đang chờ đợi thời cơ mà thôi.....

Bốn năm sau, cung biến.

An vương cấu kết trọng thần ý đồ mưu hại thái tử, thí quân soán vị, may mà thái tử trước đó thấy rõ gian kế, cũng tương kế tựu kế một lần hành động bất được nghịch tặc. Thánh Thượng niệm cốt nhục thân tình, lại không muốn việc xấu trong nhà truyền ra ngoài, hạ chỉ giữ kín không nói ra.

Chủ mưu An vương bị ban thưởng bạch lăng tự vẫn, mà Khổng đại học sĩ cùng những dư đảng khác, chính là một ly rượu độc.

Ta tự mình đi vào thiên lao, bưng rượu độc cho Khổng đại học sĩ, lão khiếp sợ tiếp đó cười thảm: “Ngọc Lang, quả nhiên là người bán đứng ta.”

“Ta lúc trước từng nói qua, chúc Thông trực lang, vẫn xin Khổng đại nhân chọn người tài khác. Là Khổng đại nhân ngài tự tìm tử lộ, không thể trách ta.” Ta cười đem rượu đưa đến trước mặt lão.

Khổng đại học sĩ run rẩy tiếp nhận chén rượu, đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, rơi vài giọt lão lệ, cầu xin ta đối xử tử tế với Tích Tích. Lão liên tục dập đầu, cái trán trong chốc lát đã huyết nhục mơ hồ.

Ta khoan thai thở dài: “Khổng đại nhân, ta thật ra cũng muốn đáp ứng ngài, nhưng là, lệnh ái đêm qua đã nhảy xuống nước tự sát rồi. Ta cũng không giúp được Khổng đại nhân.”

Ta xoay người, nghe tiếng lão khóc gào đến tê tâm liệt phế, cuối cùng không còn tiếng động.

— —
Sắc thu lạnh, ta ngồi trên ghế đá bên hồ, cho cá trong hồ ăn.

Nơi này, là phủ đệ mới của ta. Trong cuộc bình định cung biến, ta đại nghĩa diệt thân công lao to nhất, thái tử cực lực tiến cử ta thay thế chỗ trống của Khổng đại học sĩ.

Trên dưới trong triều, đều coi ta là hồng nhân bậc nhất bên cạnh thái tử. Mấy kẻ quan chức thấp kém tranh nhau đến nhà thăm viếng nịnh bợ, đương nhiên cũng có người làm khó khắp nơi, tìm mọi cách lật đổ ta. Ta đã không còn là thiếu niên cậy tài khinh người của ngày xưa, hiểu được phải giao thiệp khéo léo thế nào, bảo trụ chính mình, lại tùy thời phản kích, diệt trừ toàn bộ đối thủ gây bất lợi cho ta từng người từng người một.

Ánh mắt những người đó nhìn ta, dần mang theo sợ hãi ngày càng nhiều. Ta biết bọn họ sợ ta. Nhưng này thật sự là kết quả ta muốn sao?.....

Ta tuổi trẻ, công thành danh toại, phú quý bức nhân, cũng có chỗ dựa vững chắc to lớn là thái tử, ở trong triều có thể nói là hô phong hoán vũ, người người hâm mộ ta, ta lại không cảm thấy chút nào vui vẻ, ngược lại sự chán ghét ngày càng tăng.

Ta đã chán nản loại đấu đá hục hặc ngày qua ngày vĩnh viễn không kết thúc này rồi.

Oanh thanh yến ngữ của nữ nhân, từ bên kia tường cao viện lạc theo gió bay tới. Những nữ tử kia, đều là người khác dùng số tiền lớn mua đến đưa tới làm lễ vật xu nịnh ta.

Ta nhận các nàng, nhưng cũng không một lần nào thân cận bọn họ. Các nàng chỉ đưa sóng mắt ai oán nhìn ta, tựa như trách ta không hiểu phong tình.

Có ai biết, ta sớm đã không thể ôm ấp bất luận nữ nhân nào.

Ngay tại đêm gặp An vương lần đầu đó, hắn dùng một thanh ngân châm bén nhọn, không chút lưu tình xuyên qua hạ thể của ta. Đã cách mấy năm, loại đau đớn cùng khuất nhục không dành cho người khi ấy vẫn như ác mộng quấn lấy ta, làm ta giật mình tỉnh giấc vô số lần. Bộ vị quan trọng nhất của nam nhân, lại vẫn luôn ngủ say, không thấy một chút động tĩnh.

Nhân sinh của ta, đã sớm bị An vương một tay phá hủy. Dù An vương đã chết, cũng không trừ được oán hận của ta.

Ta như trút giận hung hăng vứt bỏ thức ăn còn lại trong tay, suy sụp từ ghế đá trượt ngồi xuống mặt cỏ, si ngốc ngẩn đầu nhìn mảnh tường thiên kia.

Tường vây rất cao, khóa lại hết thấy bên ngoài.

Tầm mắt chậm rãi trở nên mơ hồ, trong thế giới mù mịt, lại có chút quang ảnh dần trở nên rõ ràng.

Là Lưu Y, hắn đang ngồi ở đầu tường, như buổi tối ánh trăng rơi đầy kia, ôn nhu đa tình ngóng nhìn ta, cười khê: “Ngọc Lang, người đang nhớ ta sao?.....”

Ta biết đây chỉ là ảo giác của ta, vẫn kim lòng không đậu duỗi tay về hướng trống không kia nếu Lưu Y thật sự ở đây, ta nghĩ ta lúc này đây tuyệt sẽ không buông tay hắn ra nữa. Nhưng thời gian như nước, vĩnh viễn sẽ không đi ngược lại.....

Một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên tiến vào tầm nhìn của ta.

Là nghiệt chủng An vương lưu lại kia, nó tràn trề hăng hái đuổi theo mấy con chuồn chuồn chơi đùa, hoàn toàn không để ý đến ta.

Từ ngày nó sinh ra, ta đã chán ghét nó, nếu không phải vì giữ lại cho mình chút thể diện nam nhân, ta sớm đã báo thân thể của nó cho thái tử. Chỉ có mấy người Trung thúc không rõ nội tình, thường ở trước mặt ta khen tiểu công tử thông minh lanh lợi, lại oán giận ta vì sao lãnh đạm thờ ơ với tiểu công tử.

Tuổi còn nhỏ đã lừa được lão bộc trong nhà ngoan ngoãn vâng lời, trưởng thành rồi lại không biết sẽ là nhân vật âm hiểm ác độc thể nào..... Ta nhìn chăm chăm bóng lưng nó, hiện lên trước mắt lại là đôi mắt khinh miệt châm biếm kia của An vương.

Đột nhiên, tất cả cầm thù cùng oán hận chất chứa tranh giành nhau tiến vào trong đầu, ta yên lặng đứng dậy, chậm rãi đi về phía nó.

Nó đã không còn hứng thú với chuồn chuồn, ngược lại nhào người bên hồ nước xem cá bơi lượn chơi đùa.

Nước hồ cũng không sâu, nhưng muốn ngập chết một đứa trẻ bốn năm tuổi cũng dư dả.

Ta đã đến phía sau nó, vươn tay, muốn đẩy nó xuống hồ, nó lại đột nhiên xoay người, tươi cười bám lấy cánh tay ta, không ngừng nhẩy nhót: “Cha, Thăng Nhi sớm đã thấy bóng dáng của cha rồi! Cha, người có phải muốn chơi đùa với Thăng Nhi không?”

Ta hoàn toàn giật mình ngậy người ta đây là lần đầu nghe được nó gọi ta là “cha”. Chính vì mấy năm nay, ta chưa bao giờ đến gần nó, thậm chí không muốn thấy nó ở bất kỳ nơi nào.

Bộ dáng nó càng giống Khổng gia thiên kim nhiều hơn, tuấn tú như kim đồng, thấy ta ngơ ngác không lên tiếng, nó dẩu cái miệng nhỏ nhắn, lắc tới lắc lui tay của ta. “Cha thật xấu, vẫn luôn không nói chuyện với Thăng Nhi, tới giờ cũng không ôm con. Cha, hôm nay người liền ôm Thăng Nhi một cái đi, được không, cha! Thăng Nhi rất ngoan mà, cha.....”

Ta nghe nó liên tục gọi cha mà van xin, nơi nào đó trong lòng cũng đang từng chút một hòa tan. Trong trí nhớ, khi ta còn bé cũng từng như nó, quần lầy phụ thân làm nũng. Ta khi đó, vô ưu vô lự, hồn nhiên không biết tương lai.....

“Cha, sao người lại khóc? Có phải là bụi bay vào mắt không? Thăng Nhi giúp cha thổi thổi.” Nó khấn trương kéo ta thấp xuống, lại cố hết sức kiêng chân, muốn thổi đi nước mắt không hiểu sao lại chảy ra nơi khóe mắt cho ta.

Ta ngăn nó lại, khoanh khắc ôm lấy nó, nhiệt độ cơ thể nó làm nội tâm luôn trống rỗng của ta đột nhiên kiên định rất nhiều.

Cừu hận không sao giải được của ta không nên tiếp diễn trên người nó. Nó chính là Thăng Nhi, là hải tử của Ngu Ngạc Lang ta.

Hận ý có khi cũng không khó bỏ như ta nghĩ. Khi ta quyết định quên đi thân thế của Thăng Nhi, chân chính đối xử với nó như con mình, cuộc sống của ta bỗng nhiên trở nên phong phú hơn.

Thăng Nhi thật sự là một đứa nhỏ hiểu chuyện lại được người yêu thích, mỗi ngày đều dính lấy ta, muốn ta cùng nó chơi đùa. Ta mỗi lần đều mệt đến cả người đổ mồ hôi, nó lại vẫn tinh lực mười phần. Đôi khi thấy ta quả thật mệt mỏi, nó cũng sẽ ngoan ngoãn an tĩnh lại, dùng đôi tay nhỏ bé lau mồ hôi cho ta.

Cảm giác thoải mái mất đi đã lâu chậm rãi trở lại trên người ta. Thời điểm ở cùng với Thăng Nhi, ta cuối cùng lại có thể vui vẻ cười.

Ta thật hy vọng những ngày an nhàn thanh thản này vĩnh viễn không bị cắt ngang, nhưng mà số mệnh nên tới rồi cuộc cũng phải tới.

Thái tử không biết từ đâu nghe được tư tình của An vương cùng Khổng gia thiên kim, biết Thăng Nhi kỳ thật là cốt nhục của An vương, quyết định diệt cỏ tận gốc, phái người đến phủ của ta truy bắt Thăng Nhi.

Tin tức này, là tai mắt ta sắp xếp ở Đông cung lên báo cho ta. Trước khi giúp thái tử diệt trừ An vương, ta liền âm thầm bày ra nước cờ này.

Được chim quên nả, đừng cá quên nơm, là đạo lý ngàn đời không thay đổi, nhất là ta đã ở bên cạnh hầu hạ thái tử vài năm, càng rõ ràng bên dưới vẻ ngoài nhìn như ôn hoà vô hại của thái tử, là tâm kế ẩn giấu lại tuyệt không thua kém An vương.

Đổi lại trước đây, ta có lẽ sẽ giao Thăng Nhi ra để tự bảo vệ mình, nhưng hiện giờ, bất luận kẻ nào cũng đừng mong thương tổn Thăng Nhi của ta. Ta đã mất đi Lưu Y, không thể ngay cả Thăng Nhi cũng mất đi.....

Ta trọng thưởng cho tên gián điệp, lại đuổi hết toàn bộ tôi tớ trong phủ, rồi mới thừa dịp đêm tối phóng lửa lớn, ôm lấy Thăng Nhi vẫn đang say giấc ly khai kinh thành.

Con đường phía trước tối đen dài đằng đẵng, ta không biết đến tột cùng nơi nào là chỗ dừng chân, nhưng vì Thăng Nhi, ta vẫn sẽ đi tiếp, cho đến một ngày nó có thể khiến ta yên tâm mà buông tay.....

(1) Nạp thái, chinh danh, nạp cát: 3 lễ trong lục lễ của lễ cưới cổ truyền.

Nạp Thái: Nhà trai nhờ người đến nhà gái ước ý rằng muốn kén chọn con gái nhà ấy làm dâu.

Chinh Danh (vấn danh): Nhà trai nhờ mối lái đến hỏi tên họ và ngày sanh của cô gái (để xem xung hay hạp)

Nạp Cát: Nhà trai báo cho nhà gái đã xem tuổi, xem quẻ, mọi chuyện tốt đẹp và muốn tiến hành hôn lễ.

3 lễ sau nữa là Nạp Tệ (Nạp Trưng, tương đương đám Hỏi): Nhà trai đem sính lễ tới nhà gái để làm lễ từ đường và ra mắt. Thỉnh Kỳ: Nhà trai xin nhà gái định ngày rước dâu. Thân Nghinh: Lễ rước dâu về nhà trai, tức là lễ Cưới.

(2) Bản gốc là ‘Mi như thúy đại’. Thúy đại là cách gọi cổ của mây, cũng là chỉ loại loa đại (một phẩm màu xanh đen) nữ tử cổ đại dùng vẽ chân mây.

Loa đại

(3) Nguyên văn: “Chính thủ khả nhiệt” một thành ngữ Trung Quốc, cũng như câu phương ngôn của ta “đặt lửa lửa đỏ, đặt cỏ cỏ cháy” ý nói những người có quyền thế.

(4) Hiền năng: người có đức hạnh tài năng

(5) Nguyên bản là Lâm Nhi, những đoạn sau tên của đứa trẻ là Thăng Nhi nên xin được đổi chỗ này cũng là Thăng Nhi.

15. Chương 14: Phong Lưu Trưởng Chi Tùý Đường – Phần 1

Ta họ Tùý, tên chỉ có một chữ Đường. Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy tên ta, đều nghĩ lầm ta là con gái.

Năm ấy khi ta năm tuổi học viết tên mình xong, hiểu được ‘đường’ trong hoa hải đường cùng ‘đường’ trong

đại Đường thịnh thế cách biệt một trời, ta bất mãn chất vấn lão cha vì sao đặt cho ta cái tên thiếu uy phong như vậy.

Lão cha ta thân là Tướng Tây Phong Lô Ngũ Hành đường đường chủ cười tủm tỉm nhớ lại nói: “Năm đó thời điểm mẹ con mang thai con, ăn cái gì cũng không đúng khẩu vị, chỉ có hải đường cao do tỳ muội tốt của nàng là Kim phu nhân làm, ăn bao nhiêu cũng không ngán. Mẹ con vốn muốn gọi con là Hải Đường, ta nói tên ba chữ gọi quá phiền toái, cứ gọi Tuyền Đường là được.”

Mấy nha đầu bên cạnh nghe được, đều che miệng cười trộm. Ta thở phì phì kháng nghị: “Con không thích tên này, con muốn đổi tên!”

Mẹ này giờ vẫn đang cắn hạt dưa, lúc này tròng mắt hạnh, “Thằng nhóc này con thực không hiểu chuyện! Tên do cha mẹ đặt ra con có thể tùy tiện đổi sao? Không được đổi!”

Ta sợ nhất là mẹ nổi giận, mếu mếu miệng, khóc chạy ra ngoài.

Lão cha nhỏ giọng oán trách mẹ: “Sư muội, có chuyện từ từ nói! Muội xem muội dọa con sợ rồi.”

“Nè muội dạy con, huynh không giúp muội, ngược lại còn nói muội, huynh muốn tạo phản à!” Mẹ nắm râu lão cha đại phát thần uy của nữ nhân, nghe được lão cha luôn miệng xin tha mới buông tay, đặc ý nói: “Nuôi con không dạy là lỗi của cha mẹ, phải nghiêm khắc với nhi tử chúng ta một chút. Nó trưởng thành, tự nhiên biết khổ tâm của chúng ta. Huống chi muội còn đính hôn cho nó từ bé, tiểu khuê nữ nhà Kim phu nhân hiện tại chính là mỹ nhân trời sinh, tương lai nhất định là một đại mỹ nhân ngàn dặm xa xôi mới tìm được, nữ nhi giống mẹ, khẳng định cũng có thể là một tay làm hải đường cao thượng hạng, đến lúc đó nhi tử cảm ơn muội còn không kịp!”

Ta bịt chặt tai ta mới không thèm lấy một lão bà biết làm hải đường cao!

— —

Không biết có phải bởi vì ngày đó khi ngủ ta nói mơ lộ ra suy nghĩ hay không, mẹ bắt đầu cứ cách năm ba ngày mời Kim phu nhân mang nữ nhi tới nhà chơi, còn cố ý cho ta cùng tiểu nha đầu kia hai người một chỗ. “Con à, Linh Lung người ta là khách, con phải chiêu cố Linh Lung muội tử cho tốt.”

Mẹ bỏ xuống một câu, liền cùng Kim phu nhân cười trộm rời đi. Ta xoay người nhìn khuôn mặt mồm mỉm kia, dưới mũi “mỹ nhân trời sinh” còn buông thông hai con thanh long, ta phiền đến đau cả đầu.

Sau nửa năm thật dài bị Linh Lung dây dưa bám đuôi, ta rốt cuộc nghe được tin tức tốt. Cả nhà Kim phu nhân phải đi quan ngoại phía Bắc sinh sống, không đến tám mươi năm sẽ không trở về.

Tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về. Chờ cha mẹ đưa tiễn cả nhà Kim phu nhân xong, ta hoan hô nhảy nhót, cầm lấy kiếm gỗ giàn thun đi tìm nhóm bạn cùng tuổi trong đường chơi đùa.

Vũ đạo lộng thương mới là chuyện ta thích nhất.

— —

Khi mười bảy tuổi, ta đã có tên tuổi trong một vùng võ lâm Tương Tây. Lão cha và mẹ vui mừng trong lòng, đều nói ta không làm hai người bọn họ mất mặt. Hai người cân nhắc, liền vào ngày sinh thần mười tám tuổi đem chúc đường chủ ném cho ta, cùng nhau đi vân du tứ hải.

Ta thế là trở thành đường chủ đương nhiệm trẻ tuổi nhất của Phong Lôi Ngũ Hành đường, mang theo các huynh đệ cũng tuổi trẻ khí thịnh một lòng muốn làm ra chút đại sự.

Đầu xuân năm nay, nạn úng địa phương tàn phá khắp nơi, triều đình phát lương ngân cứu trợ thiên tai, lại bị quan phủ lén khấu bớt, kiếm lợi cho riêng mình. Ta mang các huynh đệ ban đêm xông vào quan nha, làm thịt tham quan kia, lúc thoát đi vô ý trúng phải một tiễn một đao, cũng chạy tách khỏi các huynh đệ.

Chờ ta cuối cùng thoát khỏi truy binh, trời đã sáng choang. Nơi trú thân là một đồi nhỏ vùng ngoại thành, chim buổi sớm líu lo ríu rít, ánh mặt trời lướt qua trên người, ta lại chỉ cảm thấy từng trận phát lạnh, trước mắt biến thành màu đen, có triệu chứng hôn mê vì mất máu quá nhiều.

Ta nhin đau nhổ tên xuống, một động tác đơn giản như thế, cũng cơ hồ hao hết chút thể lực còn sót lại của ta. Ta miệng khô lưỡi khô, cố gắng lê đến dòng suối nhỏ phía trước, đi chưa được mấy bước, rốt cuộc không ngăn được cảm giác chóng mặt mãnh liệt, ngã xuống đất.

Lúc nặng nề hôn mê, giọt nước lạnh lẽo liên tục rơi lên mặt ta.....

Mưa rồi?! Ta dần sức tỉnh lại, mở mắt ra, bên người chính là suối nước chảy róc rách kia.

Một người xinh đẹp trẻ tuổi ta chưa từng gặp qua đang dùng khăn nhúng nước suối lau mặt cho ta, nhìn ta cười cười: “Người tỉnh rồi!”

Ta dùng tốc độ nhanh nhất đánh giá hấn từ đầu đến chân ăn mặc hoa quý, hơn nữa ngọc bội đang đeo lại là ngọc sức thượng đẳng chạm trổ tinh tế.

“..... Nói thừa.....” Ta khinh thường nhất chính là loại phú gia công tử mặt trắng này, bèn vô cùng khinh thường trừng hấn một cái, thanh âm khàn khàn lại làm chính ta cũng thấy hoảng sợ.

Người trẻ tuổi tuy rằng bị ta mĩa mai, nhưng chỉ ngó ra một chút liền khôi phục lại, tựa hồ không hề tức giận, gương mặt vẫn mỉm cười, khách khí nói: “Người khát rồi, ta lấy chút nước cho người.”

Bên hông hấn rõ ràng treo một bình nước đẹp bằng bạc khảm ngọc lại không dùng, hái phiến lá trên đại thụ, múc nước suối đưa đến bên miệng ta.

Uống liên tiếp mấy vốc nước trong suốt vừa miệng, yết hầu cũng không còn khát đến muốn bốc khói, lại nhìn hần chạy tới chạy lui mức nước cho ta, ta cũng không chán ghét hần như vậy nữa.

Nói sao hần cũng đã cứu ta.

Ta ho khan mấy tiếng, nói: “Ta gọi là Tùy Đường. Ừm..... Vết thương trên người ta là người băng bó sao.”

Ý cười trong mắt hần càng lúc càng đậm, nghiêng người tới gần, vài sợi tóc đen nhánh theo đó lướt qua bên tai ta, rõ ràng rành mạch phun ra hai chữ: “Nói thừa.”

Gia khóa này, rõ ràng là ghi hận trong lòng câu “nói thừa” khi nãy của ta, chờ cơ hội liền đáp lại. Ta đã biết loại công tử thế này bề ngoài ra vẻ tao nhã hữu lễ, thực chất bên trong đều là kẻ gian xảo.

“Vậy đa tạ.” Ta tức giận bỏ lại một câu khách sáo, khê cần môi, cố nén đau xót đứng dậy.

Hai vết thương đều phải mau chóng trở về tìm đại phu chữa trị, còn có các huynh đệ thất lạc đêm qua, không biết có bình an quay về Phong Lô đường hay không..... Ta càng nghĩ, lòng càng nóng như lửa đốt, tùy tay nhặt lên một nhánh cây chống tạm làm quả trượng, khắp khiêng đi về phía trước.

Người trẻ tuổi đi theo bên cạnh ta, vội ho một tiếng, hỏi ta: “Tùy huynh đệ, có cần tại hạ đỡ người không?”

“Cám ơn, không cần.” Ta rất thẳng thắn từ chối hần, nhưng hần không chút nào coi là ngang ngược, vẫn cười mỉm nói: “Tùy huynh đệ, tại hạ Thư Lưu Y, không phải người xấu.”

Kẻ bại hoại nào lại thừa nhận mình là côn đồ! Ta càng thêm không vừa mắt hần, nghiêm mặt nói: “Người không phải người xấu, là ta. Người đừng theo ta nữa.”

Một khắc kia, ta nhìn thấy trong sóng mắt nhu lượng như xuân thủy của hần đều là nồng đậm tiểu ý, khoe miệng cũng cong lên độ cung xinh đẹp.

Còn cười! Ta trừng hần, đang lúc đau đầu nên làm sao thoát khỏi hần, một trận hô hoán từ xa tiến tới.

Là các huynh đệ trong đường, trên mặt mỗi người lộ vẻ kinh hỉ vây tiến lên đây, tranh nhau mà nói “Đường chủ, chúng ta rốt cuộc tìm được người rồi.” “Đường chủ, thương thế của người có nặng không? Ta công người!.....”

Quả thực không hổ là hảo huynh đệ của ta, tới đúng lúc! Ta mừng rỡ, chấp tay nhìn người trẻ tuổi. “Thư huynh, đã có người giúp ta đi đường, không phiền người theo ta nữa, sau này gặp lại.”

Hần rốt cuộc dừng chân, cười một cái, cũng nói: “Sau này gặp lại.”

— —

Ta thế là thực yên tâm mà theo các huynh đệ trở lại Ngũ Hành đường, một tiễn một đao lúc ấy tuy rằng làm ta mất không ít máu, nhưng cũng may không trúng chỗ hiểm, nghỉ ngơi vài ngày, ta đã cử động không có gì trở ngại.

Sai người hỏi thăm tin tức bên ngoài, nói là triều đình đã phái người mới tới thay thế viên quan gặp chuyện bỏ mình kia. Tân quan nhậm chức, cũng coi như thanh liêm, rất có phép tắc cứu trợ thiên tai phát lương thực, còn chuyện truy bắt thích khách, cũng sợ khiến cho dân chúng cảm phiền, chỉ tùy tiện dán vài tấm bố cáo treo thưởng nhận không ra diện mạo qua loa cho xong.

Ta hoàn toàn không còn lo lắng, an tâm dưỡng thương. Đến nỗi Thư Lưu Y từng gặp một lần kia cũng bị ta ném ra sau đầu. Là người đều nghe hiểu ta ngày đó thật sự muốn nói chính là “sau này không gặp”, hơn nữa loại người thông minh như hắn, hắn là hiểu được ta cũng không có hảo cảm với hắn, sẽ không lại đến tự tìm mất mặt đâu.

Nhưng sau đó ta mới biết được, ta hoàn toàn nghĩ sai về hắn rồi. Hoặc có lẽ, ta kỳ thật cho tới bây giờ cũng chưa từng thật sự hiểu rõ hắn.

Mười ngày sau, một tấm bái thiếp đưa đến tay ta.

Ta giương mắt nhìn tên trên bái thiếp, lại tức giận tên gác cổng bên cạnh kia không biết nhìn sắc mặt người khác chút nào, hãy còn cười nói: “Vị Thư công tử này bộ đáng tuần tú, người lại khiêm hòa hữu lễ, đường chủ, ngài lúc nào kết giao được một nhân vật xuất sắc như vậy?”

“Nhiều chuyện!” Ta ném bái thiếp về trong ngực gã, không kiên nhẫn phát tay. “Nói với hắn bốn đường chủ còn đang nằm trên giường dưỡng thương, không thể gặp khách.”

Tên gác cổng hé miệng, tựa hồ còn muốn nói giúp cho hắn, bị ta trừng mắt, mới không tình nguyện rời đi.

Ta cho rằng lần này hắn ăn chè bẻ môn⁽¹⁾ sẽ biết khó mà lui, ai ngờ mấy ngày sau, lại lần lượt thu được bái thiếp thứ hai, thứ ba của hắn. Càng vô phương chính là, hắn còn kèm theo thập toàn đại bổ thang cùng một củ lão sơn sâm⁽²⁾ trăm năm.

Tên gác cổng hiển nhiên đã bị hắn cho uống mê hồn thang no rồi, lại ăn cây táo, rào cây sung nói giúp cho hắn: “Vị Thư công tử này cũng khá ân cần, lại tặng lễ hậu như vậy, Đường chủ ngài gặp mặt một lần đi.”

Ta nổi giận: “Rốt cuộc ngươi là Đường chủ hay ta là Đường chủ? Đi, đem đồ trả lại hết, nói ta còn đang tĩnh dưỡng, ai cũng không gặp.”

Tên gác cổng nhăn mặt rời đi. Ta không tin, Thư Lưu Y còn có thể mặt dày đến nhà viếng thăm nữa.

— —

Mấy ngày sau, quả nhiên trời yên biển lặng. Thương thế của ta đã sớm lành lại, cũng chờ trong nhà không được nữa, vừa lúc gặp một gánh hát mới vào thành, nghe nói có mấy người diễn võ hí điệu bộ vững chắc, rất là náo nhiệt, ta liền dẫn theo mấy huynh đệ đi cổ vũ.

Vai chính quả thật có vài động tác võ thuật đẹp mắt, nhưng trong mắt ta thì cũng bình thường không có gì lạ, ngược lại nghệ nhân nói chuyện ở giữa kia thật hài hước thú vị, nói một đoạn làm cho toàn bộ người đang ngồi đều thoải mái cười to, ta cũng rất thưởng thức, thỉnh thoảng nghe thấy một người tới bên cạnh ta, nhẹ giọng cười hỏi: “Xin hỏi Tù huynh đệ, chỗ bên cạnh người có ai ngồi không?”

Ta đang nghe đến nhập thần, đầu cũng không nâng, thuận miệng nói: “Không có, người cứ ngồi đi.” Nói xong đột nhiên cảm thấy thanh âm người nọ có chút quen tai, quay đầu, bắt gặp một đôi mắt phong lưu ngó nghiêng mỉm cười thản nhiên.

“Nếu Tù huynh đệ bảo ta ngồi, ta đây cứng kính không bằng tuân mệnh.” Hắn làm như không thấy ta nổi giận, ung dung ngồi xuống bên cạnh ta.

“Họ Thư kia, người sao cứ dây dưa không dứt vậy hả?” Ta nén giọng, nếu không phải kiêng kỵ chung quanh nhiều người, ta đã sớm trở mặt chạy lấy người rồi.

Hắn nhìn ta, lộ ra biểu tình vô tội, ra vẻ kinh ngạc nói: “Tù huynh đệ lần trước không phải nói với ta sau này gặp lại à? Ta còn cho là Tù huynh đệ nhìn thấy ta sẽ cao hứng chứ!”

Luận khua môi múa mép, ta tự biết không bằng hắn, dứt khoát quay đầu, nhắm mắt làm ngơ.

“Tù huynh đệ, Tù huynh đệ.....” Hắn kêu khê mấy tiếng, ta cũng không thèm quan tâm. Hắn yên lặng một lát, cuối cùng thở dài thật sâu: “Tù huynh đệ, ta thật sự khiến người chán ghét vậy sao?”

Hắn ngồi rất gần ta, khí tức thổi ra toàn bộ ập lên tai và cổ của ta, vừa ảm áp lại ngứa ngứa, càng làm thất vọng ta không hiểu sao xẹt qua cảm giác tê dại đến tận xương. Sau giây nhất thời nổi gai ốc, xoay mình nhảy lên, ngay cả mấy huynh đệ cũng không kịp gọi, liền chạy ra ngoài.

Mấy tiếng cười nhẹ vang lên phía sau. Ta biết hắn chắc chắn đã nhìn thấu ta đang chạy trốn chết, không khỏi thẹn quá thành giận, quay đầu hung hăng liếc mắt cảnh cáo hắn.

Đừng tưởng rằng đã cứu ta một lần là có thể không kiêng nể gì. Thật sự chọc ta nóng lên, hừ hừ.....

Sự thật chứng minh, ánh mắt ta lúc đó, nhất định còn chưa đủ hung thần ác sát, không có một chút lực uy hiếp áp chế hắn.

Hai ngày sau ta đi tửu lâu do Ngũ Hành mở uống rượu, hấn không biết từ đâu thu được tin tức, còn sớm hơn ta một bước, ngồi ở bên cửa sổ, hâm nóng mỹ tửu, nhắm nháp thưởng rượu, vừa mỉm cười nhìn ta.

Ta thật muốn hất bàn đập ghế, chất vấn hấn đến tột cùng muốn làm cái gì, nhưng nơi này là sản nghiệp Ngũ Hành đường của ta, ta dù sao cũng không thể đập tửu lâu nhà mình trút giận, chỉ có thể kìm nén lửa giận đầy bụng, quay đầu xuống lầu.

Hôm sau, vài thiếu hiệp giao hảo với ta trong thành mời ta cùng ra ngoài thành săn bắn, tới ngoại thành, hấn cười một con xích mã, cũng xen lẫn trong hàng ngũ, còn cùng mọi người chuyện trò vui vẻ.

Da mặt của gia khóa này quả thực có thể so với tường thành! Ta âm thầm nghĩ rằng, tâm tình thật tốt ban đầu trong phút chốc không cánh mà bay, bỏ lại cung tiễn, không để ý người khác giữ lại, giục ngựa đi thẳng. Nếu không đi, ta sợ mình nhất thời xúc động, đương trường đem hấn bắn xuyên ra một cái lỗ.

Liên tiếp nhiều ngày sau, hấn càng giống như biến thành cái bóng của ta, đến nỗi lúc mấy vị hảo hữu của ta tụ tập một chỗ, đều âm thầm nháy mắt ra hiệu, lại có một người giáp mặt giễu cợt ta: “Tùy huynh, người quả nhiên mị lực vô hạn, ngay cả Thư gia đại công tử kia đều vì người mê đắm!”

“Người thật là miệng chó không mọc được ngà voi!” Ta đập một chén rượu bay qua, thành công làm cho hấn ngậm miệng.

Mấy ngày này, ta đương nhiên đã sớm điều tra rõ lai lịch của tiểu bạch kiểm này – Đại công tử của Thư gia cự phú Giang Nam. Còn nghe, Thư gia đại công tử này hảo nam phong.

Nhớ tới đôi mắt luôn luôn lưu chuyển đa tình của hấn, còn có một hồi khí tức ái muội lướt qua trên tai ta, mặt ta bỗng nhiên kim không được nóng lên, nhắc tới bầu rượu liền uống, lại vẫn dấu không được nóng nảy phập phồng.

Ta biết hấn vì sao trăm phương nghìn kế muốn tiếp cận ta, ta càng sợ hãi loại cảm giác xa lạ lạnh lẽo nảy sinh trong lòng mình kia.....

Đêm đó, ta vui vẻ đi Thái Bình đồ phường, không ngoài ý muốn thấy hấn ở nơi đó. Hấn vẫn đậm cười, nhắm mắt đuổi theo bên cạnh ta, làm hại ta tâm thần không yên, liên tiếp thua mấy ván.

Trong lòng ta khó chịu cực điểm, hấn lại còn không thức thời tiến lên: “Tùy huynh đệ, bài vận của người hình như hơi kém, có muốn tại hạ ném thay người một ván tiếp theo không?”

Cổ hờn dỗi tích lũy đã lâu trong ngực ta cuối cùng bị điểm trúng ngòi, ầm ầm nổ tung. Ta tức giận tung một chưởng ngay ngực, rống giận: “Người cả ngày âm hồn không tan bám theo ta, ta còn có thể có vận khí tốt gì?”

Ta cho rằng lấy thân thủ của hần, có thể tránh thoát thế công của ta, cho nên một chưởng này dùng hết toàn lực, ầm ầm tiếng sấm nổ mạnh, đủ để dọa chạy toàn bộ người đang vây quanh bên cạnh chúng ta xem náo nhiệt.

Hần lại không có chút ý tứ né tránh, gắng gượng chịu một chưởng của ta, cả người bị đánh bay, rơi xuống đất không còn lên tiếng.

“Ngũ Hành đường chủ đánh chết người rồi!” Mọi người rộ lên, kinh hô bỏ chạy.

Ta không thể tin được mình lại thật sự đánh trúng hần, nhìn chăm chăm tay mình mà ngẩn người, nhìn đến lưng hần hơi hơi động, ta mới như từ trong mộng tỉnh lại, đẩy mọi người ra tiến lên.

Cám ơn trời đất! Hần còn sống.

Ta ôm lấy hần, chạy vội về Ngũ Hành đường.

Thư gia đại công tử này nếu chết trong tay ta, Ngũ Hành đường cùng Thư gia nhất định kết thù oán. Với tài lực Thư gia phú giáp Giang Nam, ắt sẽ ầm ỹ trên dưới Ngũ Hành đường gào chó không yên. Quan trọng nhất là, hần không nên chết.

Có chán ghét thế nào, hần dù sao cũng đã từng cứu ta, nói cho cùng, chỉ là thích ta mà thôi.....

Vừa vào phòng, đặt hần lên giường, ta lập tức xoay người ra khỏi phòng, cố đem đại phu trong đường từ trong ổ chăn lôi ra.

Đại phu còn buồn ngủ, lải nhải quở trách ta đêm hôm khuya khoắt còn muốn kinh động lão cốt đầu hần, chờ thấy rõ Thư Lưu Y bị ta đả thương, mặt đại phu mới dài ra. “Tiểu Đường, người đánh người ta gần chết lại bảo lão già ta tới cứu, người chơi trò gì vậy?”

Ta khúm núm, cúi đầu nghe lão cầu nhàu, thẳng đến lão vỗ ngực cam đoan với ta Thư Lưu Y không chết được, ta rốt cuộc thở ra một hơi. Đưa tiễn đại phu, ta mới phát giác hai lòng bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh.

“Người tốt không trường mệnh, tai họa để ngàn năm. Thư Lưu Y, người cũng đừng dễ chết như vậy nha!” Ta nhìn người mê man trên giường thấp giọng khẽ nói, ngay sau đó, lại thấy hần mở mắt, cố gắng cười, vẫn là tính tình ôn nhu trêu chọc như xưa. “Tùy huynh đệ bảo ta đừng chết, Ta đương nhiên nghe lệnh.”

“Người, người.....” Người lúc nào mới có thể bớt ba hoa chứ..... Ta vô lực, bắt đầu hối hận mình vì sao phải xúc động như vậy đả thương hần, còn không có suy nghĩ mà ôm người trở về.

Ta có dự cảm, lần này, ta không bao giờ có thể dễ dàng thoát khỏi hần nữa.

Hết thấy sau đó, quả nhiên bị ta bất hạnh nói trúng.

Mỗi lần tiểu tư bưng thuốc tới, gia hỏa rõ ràng lớn tuổi hơn ta kia lần nào cũng giả bộ hữu khí vô lực, tựa lên vai ta chơi xấu. “Tùy huynh đệ, dứt ta.”

Tiểu tư gục đầu xuống, cười trộm cáo lui. Ta nghiêm mặt, bưng lên một chén dược lớn liền đổ vào trong miệng hắn. Ai kêu là ta đã thương hắn chứ.

“Hừm..... nóng quá..... Tùy huynh đệ, người thật thô lỗ.....” Hắn ủy khuất oán giận.

“Ta điều trị mình hầu hạ người rồi, người còn bắt bẻ cái gì? Mau uống cho ta!” Trán ta nổi gân xanh, tự nói với mình không cần so đo với người bị thương.

“Tùy huynh đệ, người chậm một chút..... A.....”

“Thư Lưu Y, người cứ nhiên phun dược lên người ta!” Ta thở hổn hển.

Đút xong một chén dược, ta cũng mệt mỏi như luyện xong một bộ chưởng pháp, đẩy cửa ra ngoài muốn hít thở không khí, liền thấy tiểu tư vẻ mặt nhin cười, nhanh như thỏ bỏ chạy.

Tiểu tử này, nguyên lai vẫn trốn ở ngoài phòng nghe góc tường. Ta mây đen đầy mặt anh danh nửa đời của Phong Lô Ngũ Hành Đường chủ ta a.....

(1) Chè bẻ môn: nguyên văn ‘bẻ môn canh’, từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn chè bẻ môn.

(2) Lão sơn sâm: củ của rau má (Liên tiền thảo hay Tích huyết thảo trong Đông y)

16. Chương 15: Phong Lưu Trưởng Chi Tùy Đường – Phần 2 .

Ngày hôm sau, ta bưng chén thuốc thương lượng với hắn. “Ta sẽ dứt người uống thuốc, nhưng người cũng phải ngoan ngoãn uống cho ta, đừng giống như hôm qua kêu la lộn xộn vậy nữa.”

“Đó là bởi vì Tùy huynh đệ người dứt thuốc không đúng phương pháp.....” Hắn cười khẽ, sắc mặt tuy vẫn tái nhợt, sâu trong ánh mắt lại như có chút thủy quang sáng sủa, lấp lánh quang mang ta nhìn không hiểu.

Ta sửng sốt: “Làm sao không đúng?”

“Phải như vậy.....” Hấn cười cúi đầu, liền kéo chén thuốc trong tay ta uống một ngụm, rồi mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cổ ta xuống, khẽ để sát vào.....

Lần đầu tiên, ta phát hiện trên khoeo mắt trái của hấn có nốt ruồi son rất nhỏ, như yên chi lệ(1) mà nữ tử đa tình thâm chảy xuống. Mi mắt của hấn cũng rất dày, ở trước mắt ta càng ép càng gần, như mực đen không sao tiêu tan..... Môi của hấn, như lửa nóng lại mang theo chút chua sót.....

Được nước theo cổ họng mà vào, đầu lưỡi của hấn, cũng nhân cơ hội vào theo.....

Nhiều năm sau, khi đêm dài nhân tĩnh, ta vô số lần tự hỏi, vì sao lúc ấy không đẩy hấn ra, lại vẫn không sao tìm được đáp án.

Ta vốn nên hung hăng cho hấn một chưởng, nhưng ta sợ hấn sẽ chết. Thật sự, thời khắc hấn thổ huyết ngất xỉu trước mặt ta, ta thật sự sợ hãi hấn cứ như vậy không tỉnh lại.

Ta nhắm mắt lại, tay run lên, cả chén thuốc đều đổ lên trên người mình.....

Quả nhiên, rất nóng mà.....

Khi hấn rút cuộc lưu luyến không rời mà kết thúc nụ hôn dài, ta và hấn đều rơi vào trong đệm chăn hỗn độn.

Hấn vì thương thế mà hơi hơi thở gấp, lại vẫn không chịu ngồi dậy, ngược lại nắm lấy một lọn tóc của ta, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn, mỉm cười nhìn ta.

Về mặt đó, giống như bị hấn nắm trong tay, bị hôn, không phải là tóc, mà là bộ phận tư mật nhất trên thân thể ta.....

Ta không cần soi gương, cũng biết mặt mình đã đỏ lên, ngực cũng có cảm giác gần như đau nhức.

“Thư Lưu Y, vì sao là ta?” Ta gian nan hỏi hấn.

“Này.....” Hấn nửa rũ mi mắt, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ, nhiều lần giương mắt, cười đến thực muốn đánh. “Tùy huynh đệ, người chẳng lẽ chưa nghe qua, vật càng khó giành được, càng khiến người muốn lấy sao?”

Ta vờ giận dữ: “Người dám mắng xéo ta là đồ vật, có tin ta lại cho người một chưởng không?”

“Người đành lòng sao?” Hấn vừa liếc mắt liền nhìn thấu ta là khẩu thị tâm phi, ta á khẩu không trả lời được, một lúc sau, cuối cùng giãy dụa muốn thoát thân tránh khỏi khuỷu tay của hấn. “Nhưng mà Lưu Y, ta không thích nam nhân.....”

Ta nói chính là thật, từ nhỏ đến lớn, ta ngay cả nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị nam tử yêu mến, lại cùng nằm trên một giường.

Hấn nở nụ cười, không những không buông tay, ngược lại ôm ta càng chặt, ở bên tai ta thấp giọng nỉ non. “Ta biết, vậy thì sao? Tùy huynh đệ người chỉ cần thích ta là đủ rồi.....”

Sợi dây cuối cùng dưới đáy lòng liền đứt đoạn trong khí tức mê hoặc của hấn, ta theo bản năng rụt cổ, than nhẹ sự tình, sao lại đi đến tình cảnh này?.....

— —

Hấn hiển nhiên rất rõ ràng hoang mang bối rối trong lòng ta, cho nên vừa có cơ hội, liền quần lấy ta mà thân thân mật mật, làm cho ta ngoài hấn ra, không rảnh rỗi bận tâm cái khác.

Mà ta, kỳ thật cũng không muốn đi lo lắng tương lai, chỉ vì ta sợ phần tình ý không thể gặp người này căn bản không chịu được năm tháng đẩy đưa.

Ta đóng cửa từ chối tiếp khách, khước từ tất cả trò chơi xã giao, chỉ ở bên cạnh hấn, giám sát hấn uống hết từng chén thuốc đắng chát, nhìn khí sắc của hấn tốt lên từng ngày, nét mặt toả sáng.

Hồ sen ở hậu viện cánh hoa nở rộ, chớp mắt lại thấy lá phong rơi. Ta kinh sợ cảm thấy thời gian lại qua nhanh như vậy, hấn lại chỉ trách mùa đông chậm chạp chưa tới.

“Chờ trời tuyết lớn, chúng ta ở ngay tuyết địa dựng một lò đất, có thể đặt một bình hoa điêu lâu năm, ta lại đi làm chút món thôn quê, cho Tùy huynh đệ cũng nếm thử tay nghề của ta.”

“Người biết nấu ăn?” Ta nheo mắt xem xét hấn, tưởng tượng tình cảnh một phiên phiên giai công tử cầm nôi xéng trong tay, ở trong trù phòng luống cuống tay chân, không khỏi bật cười: “Ta đây nên chọn vài món ăn ngon, hử, đến lúc đó cho ta một món chân hươu hầm dầu đỏ(2), bao tử heo nhúng hành, còn có.....”

Ta cố ý gây khó dễ hấn, một hơi đọc bảy tám tên món ăn. Hấn cười nhìn ta, trong mắt đều là sùng nịch. “Chỉ cần người nuốt trôi, ta đều y theo người.”

Khi đó ta và hấn, cũng chưa dự đoán được, ngày đó vĩnh viễn cũng chờ không tới.

Vào cuối thu, một chiếc xe lừa phong trần mệt mỏi dừng ở đại môn Ngũ Hành đường.

Vị hôn thê ta sớm đã quên Kim Linh Lung, đi cùng một vị vú già, chậm chậm tiến vào tầm mắt của ta.

Nàng thấp mi rũ mắt, gợn gằng đáng yêu, một thân áo trắng váy trắng, càng thêm có vẻ kiều yêu kiều yếu đuối, da trắng như tuyết, eo nhỏ như cành liễu nhẹ nhàng xoay chuyển, mấy huynh đệ huyết khí phương cương trong đường đều nhìn thẳng mắt.

Ta cũng có một chốc ngẩn ngơ người này, thật sự là tiểu nha đầu vừa béo vừa thích chảy nước mũi năm đó sao?

“Tùy Đường ca ca.....” Nàng cũng trông thấy ta, đôi mắt đẹp bỗng nhiên phấp phấp, nhào vào trong lòng ta thút thít khóc lên. “Muội rốt cuộc gặp được huynh rồi, cha mẹ trên trời có linh thiêng, cũng có thể an nghỉ.”

Cái gì?! Ta lúc này, mới nhìn rõ toàn thân nàng là đồ tang.

“Cha mẹ nửa năm trước lâm trọng bệnh, song song qua đời, muội ở quan ngoại lại không thân không thích, chỉ có thể đến nương nhờ Tùy Đường ca ca. Trên đường đi, ít nhiều nhờ có nãi nương, muội mới có thể bình an đến đây.” Nàng lau lệ, bỗng nhiên tựa hồ ý thức được mình đang tựa vào trên thân nam nhân, không khỏi thẹn thùng lui ra sau, ngay cả cổ cũng đỏ bừng.

Nãi nương kia của nàng ai dò một tiếng, ở bên hoà giải. “Tiểu thư chính là da mặt mỏng. Tùy đường chủ là phu quân tương lai của tiểu thư, cũng không phải người ngoài, tiểu thư người xấu hổ cái gì chứ?”

Huynh đệ bên cạnh đều cười, tiếp đó ồn ào: “Nguyên lai là tẩu tử đến đây! Đường chủ, khi nào mời huynh đệ chúng ta uống rượu mừng đây?”

Ta nghe các huynh đệ hoan hô nhảy nhót, lại nhìn nhìn Kim Linh Lung yếu điệu động lòng người kia, trong lúc nhất thời, lại cảm thấy bốn bề chung quanh đều trở nên không quá chân thật, kinh ngạc quay đầu

Hắn đứng xa xa ở một bên, gương mặt tuấn mỹ tuy vẫn treo nụ cười biếng nhác như trước, trong ánh mắt, tất cả đều là bàng hoàng ta chưa từng thấy.

— —

Đêm đó, dàn xếp ổn thỏa cho chủ tớ Linh Lung xong, ta trở về phòng.

Bên trong tối đen như mực, hắn cũng không đốt đèn, một mình ngồi trong bóng tối, chờ ta.

Ta đột nhiên cảm thấy đau lòng, đi qua, từ phía sau cúi người ôm lấy hắn, lẳng lặng cùng hắn lắng nghe tiếng tim đập cùng hô hấp của cả hai.

Thật lâu sau, hắn rút cuộc nhẹ giọng mở miệng, thực bất đắc dĩ. “Tùy huynh đệ, người có tính toán gì không?”

Ta chỉ sợ hắn hỏi ta điều này, càng dùng sức ôm chặt hắn, cầu xin nói: “Lưu Y, người đừng hỏi, ta thật sự không biết.....”

Nàng ấy, là vị hôn thê từ nhỏ cha mẹ đính ước cho ta, hơn nữa hiện giờ song thân đều mất, đến nương tựa vào ta. Về tình về lý, ta đều không có thể vứt bỏ nàng không quan tâm. Nếu không, một nữ nhân yếu đuối, nhút nhát như nàng, làm sao mà sống?

Hắn tựa hồ sớm đoán được đáp án của ta, bả vai hơi hơi động, ta nghĩ hắn đang im lặng cười.

“Ta sẽ không hỏi lại, người không cần khó xử.” Hắn an ủi vỗ nhẹ tay ta, ngữ khí rất ôn hòa.

Ta biết rõ trong lòng hắn tuyệt sẽ không bình tĩnh như bề ngoài, rồi lại hoàn toàn nghĩ không ra lời nào đáp lại hắn.

Đêm hôm đó, đôi ta ai cũng không nói lời nào, ngay trong đêm tối ngồi không đến bình minh.

— —

Linh Lung chẳng những đẹp, trù nghệ cũng xuất sắc, điểm ấy ngược lại bị mẹ ta có dự kiến trước nói trúng rồi.

Ngắn ngủn mấy ngày, nàng đã quen thuộc trên dưới Ngũ Hành đường, không hề rụt rè như lúc ban đầu, còn tự mình xuống bếp làm canh cho ta, nghiêm nhiên là một tiểu thê tử hiền lành đức hạnh.

Nàng không biết quan hệ của ta và Lưu Y, chỉ cho hắn là bằng hữu của ta, mỗi lần dùng cơm, nàng đều tươi cười xinh đẹp, mời Lưu Y ở lại cùng dùng cơm.

Ta cười khổ trong bụng. Mà Lưu Y, ánh mắt mỗi ngày càng thêm âm đạm. Chỉ có Linh Lung chẳng hay biết gì, ân cần múc canh thêm cơm cho chúng ta.

Ta nhìn nụ cười ngây thơ trên mặt nàng, chợt thấy sợ hãi nếu nàng biết được chân tướng sẽ như thế nào?

Ngày ấy, tối rất nhanh ngoài dự kiến của ta.

Buổi sáng hôm ấy, ta đi đến nhà một vị võ lâm kì lão trong thành tặng thọ lễ, còn chưa về đến Ngũ Hành đường, tiểu tư vội vã ở trên đường ngăn ta lại. “Đường chủ, người nhanh trở về, Kim gia tiểu thư xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?” Ta vừa chạy về vừa truy vấn hấn, hấn lại ấp úng không chịu nói.

Ta càng nóng lòng, xông về Ngũ Hành đường, cách thật xa đã nghe thấy tiếng khóc của nãi nương Kim gia kêu trời gọi đất từ trong phòng Linh Lung truyền ra. “Tiểu thư à, người tốt cuộc có cái gì luẩn quẩn trong lòng mà phải treo cổ tự vẫn a! Người nếu cứ như vậy mà đi, lão bà ta đây cũng không muốn sống nữa, cùng tiểu thư người đi luôn cho xong.”

Nhìn thấy ta vào phòng, nãi nương lại một phen nước mắt nước mũi nắm lấy ta. “Cô gia, người nhất định phải cứu tiểu thư nhà ta! Bằng không lão bà ta đây chết thành quỷ cũng không buông tha người!”

Linh Lung nằm ở trên giường, sắc mặt trắng nhợt, trên cổ mảnh khảnh có một vết dây hằn nhìn thấy mà giật mình.

Đại phu đang bắt mạch cho nàng cũng không chịu nổi tiếng khóc lóc ồn ào của nãi nương, nói hết lời khuyên bà ra ngoài. “Được rồi, tiểu thư nàng chỉ là ngất đi thôi, uống vài thang thuốc là tốt rồi, bà đừng khóc nữa, nhanh đi phòng bếp pha chút nước gừng đưa đến.”

Nãi nương cất bước, đại phu cuối cùng thở dài, trách cứ ta: “Người có phải nên xin lỗi cô nương người ta không? Một nữ oa tốt, sao lại đột nhiên đi tìm cái chết? Nếu không phải nãi nương của nàng phát hiện sớm, Kim gia tiểu thư đã phải lo lắng tính mạng.”

Ta hoàn toàn không rảnh phản bác lão, chỉ cấp bách đi tìm Lưu Y.

Hấn yên lặng đứng dưới mái hiên, nhìn ta đến gần, hấn kéo kéo khóe miệng, gian nan thấp giọng nói: “Ta biết người muốn hỏi cái gì. Linh Lung nàng đã biết. Sau khi người xuất môn, nàng liền đến chất vấn ta, lại khóc rồi đi, ta sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, chạy tới, liền nghe thấy nãi nương đang hô cứu mạng.....”

Trong đầu ta ong ong vang, không nghe thấy sau đó hấn còn nói cái gì, mở miệng, không lời nào đáp lại.

Hấn và ta, nhìn nhau không nói.

Lá khô bị gió cuốn đi, xoay tròn bên chân hấn, xào xạc rơi. Hấn chăm chú nhìn ta hồi lâu, cuối cùng mỉm cười, ôn nhu vô cùng. “Tùy huynh đệ, đến lúc ta nên đi rồi. Người bảo trọng, sau này..... vẫn là không gặp đi.....”

“Lưu Y.....” Ta muốn giữ chặt hấn, nhưng bàn tay lại nặng hơn ngàn cân, làm sao cũng nâng không nổi. Ta dựa vào cái gì giữ hấn lại?

Từ ngày Linh Lung bước vào Ngũ Hành đường, ta đã nhận ra, mình sắp mất đi hấn, chỉ là không biết khi nào. Mà hấn, kỳ thật cũng đang chờ ngày này. Có lẽ là bởi vì trong lòng vẫn tồn tại chút hy vọng xa vời, mới trì trệ quyết luyện không đi.

Nhưng hôm nay, một vết dây hằn, hoàn toàn cắt đứt hết thảy.

Ta đứng thẳng bất động, nhìn hấn càng đi càng xa, cho đến khi biến mất. Trong ngực đột nhiên xông lên một trận đau đốn kì lạ, đau đến cơ hồ khiến ta không thở nổi.

Sau này không gặp.

— —

Lúc hoàng hôn, Ling Lung từ từ tỉnh lại. Đối mặt ta, nàng mới đầu chính là nước mắt ràn rụa, một lòng muốn đi.

Ta lại có thể nào mặc kệ nữ tử yếu đuối như nàng mang thương rời đi, đến khi ta hao hết võ mồm, hối lỗi vô số, Linh Lung rốt cuộc ngừng khóc.

Trận tuyết đầu tiên cuối năm rơi xuống, ta cùng với Linh Lung thành thân.

Tân khách chúc mừng không ít, cũng có người ở phương xa không thể đích thân tới, nhờ người đưa hạ lễ. Hôm sau lúc quản sự kiểm kê hạ lễ cả sảnh đường, lại lục được một phần đơn lễ của Giang Nam Thư gia.

“Là khế đất và khế ước mua bán của Thái Bình đồ phường. Đường chủ, đây chính là hậu lễ a!” Quản sự vừa mừng vừa sợ: “A, còn có bầu rượu này, nói là đưa cho Đường chủ người uống.”

Ta nhìn bầu rượu bằng bạc nạm ngọc quản sự đưa qua, cứ thế ngây ngốc.

Lưu Y, Lưu Y, vì sao còn đối với ta như vậy..... Ta khê vuốt bầu rượu, chỉ còn lại lạnh băng, không còn hơi ấm của hấn. Lấy nút bình ra, hương rượu nồng nhập mũi.

Là hoa điều lâu năm thượng đẳng.

Hoa tuyết ngoài cửa sổ còn đang bay lả tả vô thanh rơi, ta nhớ tới ước định cùng hấn, hai mắt chua xót đau đốn, chỉ có thể từng ngụm từng ngụm, uống vào hoa điều cũng lạnh băng.

Đêm đó, ta say mềm, nằm tuyết mà ngủ.

Ngày tiếp theo, ta tiếp tục mượn rượu giải sầu, cả ngày đần độn, không lòng dạ nào xử lý sự vụ trong đường. Ngũ Hành đường hưng cũng tốt, suy cũng thế, lại có quan hệ gì với ta đâu?

Ta ngày ngày chán nản cuồng túy, các huynh đệ ngày càng xa lánh ta, chỉ có Linh Lung vẫn ôn ngôn tế

ngữ, cẩn thận chiếu cố ta áo cơm sinh hoạt hàng ngày.

Ta nghĩ nàng thật sự yêu ta, mỗi khi nhìn thấy nàng ở trong phòng ngăn lẹ, yên lặng dọn dẹp mảnh vỡ bình rượu đầy đất, ta chung quy vẫn sinh ra một tia áy náy với nàng – ta đã cô phụ Lưu Y, không nên lại cô phụ nàng.

Mùa thu năm sau, bà đỡ ôm đến hài tử của ta và nàng, ta cuối cùng quyết định từ nay về sau không uống rượu, làm một phụ thân tốt.

Ta bắt đầu trọng chấn Ngũ Hành đường, nhưng mà mở sổ sách ra, ta ngạc nhiên phát hiện, sinh kế sản nghiệp của Ngũ Hành đường so với ta tưởng tượng tốt hơn gấp trăm lần, không những chưa từng suy tàn, thậm chí thu nhập rất nhiều.

“Này đều nhờ đường chủ phu nhân biết cách kinh doanh.” Người phòng thu chi khen ngợi Linh Lung.

Ta im lặng, đúng vậy, ta sao lại quên, Linh Lung từ nhỏ đã theo song thân đến quan ngoại kiếm sống, tự nhiên rất quen với kinh tuyến thương gia.

Các huynh đệ trong Đường, trong một năm ta chán nản suy sụp, cũng đã nghe theo Linh Lung như Thiên Lô sai đâu đánh đó. “Phu nhân xinh đẹp như thiên tiên, người lại nhân hậu, lòng dạ Bồ Tát, mẹ ta bệnh nặng, phu nhân biết rồi, lập tức mời đại phu, còn cho ta đi phòng thu chi lấy tiền thuốc thang!”

“Đúng vậy, lần trước cứu trợ thiên tai, phu nhân còn phát cho dân đói trăm thạch(3) lương thực, lại quyên tiền trùng tu hai cây cầu đá bị lũ lụt làm sụp, phạm vi trăm dặm, đều khen ngợi phu nhân chúng ta là Quan Âm sống.”

“.....”

Ta có chỗ kinh ngạc, nghe hết tình cảm biết ơn kính trọng các huynh đệ đối với Linh Lung. Có thể tử như thế, ta vốn nên cao hứng, nhưng ta lại mơ hồ cảm thấy hoang mang cùng bất an.

Người theo lời chúng nhân nói, thật sự là Linh Lung điềm đạm đáng yêu mà ta nhận thức sao? Lại có lẽ, ta chưa từng thật sự hiểu rõ nàng?

Ta đột nhiên muốn tìm nãi nương hỏi đến cùng, lại tìm khắp cũng không thấy, hỏi hạ nhân, mới biết được sau khi ta thành thân không lâu, Linh Lung đã dùng một số tiền lớn đuổi nãi nương đi rồi.

Cơ hồ đồng thời bị số tiền lớn mời đi, còn có tiểu tư đến mật báo cho ta vào ngày nàng tự vẫn. Thậm chí ngay cả đại phu nhìn ta lớn lên, cũng bị Linh Lung mời khỏi đại trạch, di cư tha hương, ở tại điền trạch Linh Lung mua cho lão.

Mà ta, lại hoàn toàn không biết hết thấy những điều này.....

Ta đứng ngẩn trong gió, một lúc sau, chậm rãi đi hướng phòng ngủ.

Cửa phòng nửa mở, Linh Lung đối diện gương trang điểm. Nàng lần đầu làm mẹ, thân thể đầy đà, mặt như trăng tròn, càng hiển quý khí. Nàng cẩn thận tô mày điểm môi, đeo lên chuỗi châu liên từng viên sáng bóng tròn trịa, lại sờ lên chiếc cổ trắng nõn của mình.

Vết dây hằn lúc trước, sớm đã biến mất, nhưng ngón tay nàng, vẫn vuốt nhẹ lên vết thương kia.

Ta mơ hồ nhớ lại, từng nhiều lần nhìn thấy khi nàng trang điểm vuốt ve vết thương cũ, chẳng qua ta khi đó ngày đêm trầm tụy, chưa bao giờ để ý.

“Ha.....” Nàng đột nhiên thấp giọng cười, trên mặt cũng hiện lên nụ cười đắc ý.

Ta ở ngoài cửa nhìn, chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, lại có loại xúc động khó hiểu mãnh liệt bốc lên khuấy động trong ngực, muốn xông vào phòng, kéo lấy nàng, hỏi cho rõ ràng.

Ngày đó, nàng thật sự là bởi vì thương tâm đến chết mà treo cổ tự tử sao? Vết dây hằn kia, đến tột cùng là nãi nương xuống tay gây nên chăng? Hay là..... Chính nàng tự tay làm?.....

“Oa ” Hải tử trong nôi bỗng dưng phát ra tiếng khóc nỉ non.

Nàng vội vàng đi qua ôm lấy hải tử, vừa vội cởi áo cho hải tử bú sữa, vừa nhẹ giọng dỗ dành: “Nữ nhi ngoan đừng khóc, mẹ ở đây! Chờ con ăn no rồi, mẹ liền mang con đi tìm phụ thân chơi, đừng khóc nha.....”

Ta ngơ ngác nhìn về từ ái và tươi cười trên mặt nàng, chân đã nâng lên lại chậm chạp rụt trở về, thông thả xoay người, vô thanh vô tức li khai phòng ngủ, không chút kinh động nàng.

Hậu viện cảnh trí như cũ, gió lạnh buốt, lá khô vàng, giống như ngày Lưu Y rời đi ta.

Ta dựa vào cột trụ hành lang, chán nản cười. Cho dù hỏi rõ ràng, có thể vấn hồi cái gì? Cho dù tra ra chân tướng, cũng không thay đổi lại được.

Hết thấy nàng làm, cũng chỉ là muốn có được thứ nàng muốn.

Buồn cười ta, lại vẫn không có dũng khí của nàng.

Là ta, bức đi Lưu Y rồi.....

(1) Yên chi lệ: nước mắt của nữ tử. Trên mặt nữ tử có thoa yên chi, khi nước mắt chảy xuống dính lên màu đỏ của yên chi, nên nói như thế.

(2) Dầu đỏ: một loại nguyên liệu nấu nướng, vị cay, là một loại công nghệ đặc biệt trong món cay Tứ Xuyên. Chủ yếu lấy ớt chỉ thiên của Tứ Xuyên thêm dầu thực vật và hương liệu khác (như hoa tiêu, đại hồi, tam nại, hành, tỏi, gừng, đường) dùng lửa nhỏ đun mà thành.

(3) Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít.

17. Chương 16: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 1

Cảnh xuân năm nay vô cùng nồng đậm, giục nở trăm hoa diễm lệ. Thành Lạc Dương càng giống như biển hoa xinh đẹp, các loại mẫu đơn tranh nhau đua nở, ung dung tươi đẹp, ráng màu thành sóng, bánh xe lướt qua, bùn đất bị nghiền mơ hồ bay ra làn hương thâm diệu mị.

Quốc sắc thiên hương, hoa trung chi vương, cũng không uống chủ nhân ta ngàn dặm xa xôi từ Thục Trung chạy tới Lạc Dương thưởng hoa.

“Cảnh Vinh ” Chủ nhân cách màn gấm thùng xe căn dặn ta: “Sắc trời không còn sớm, tìm một khách điểm thượng hạng ngủ lại trước, ta muốn đốt hương tắm rửa. Sáng mai lại đưa ta đi Thắm Phương hoa uyển.”

“Vâng.” Ta giờ roi, đánh xe ngựa chạy đến khu chợ phồn hoa phía trước.

Chủ nhân của ta Cảnh Ngã Phi, tuy là xuất thân thương nhân, nhưng luận phong nhã tài tình, không chút thua kém những văn nhân mặc khách kia, thậm chí còn tinh thông hơn bọn hắn.

“Thưởng danh hoa, cũng như ngắm mỹ nhân, phải khiết thân huân y mới có thể thân cận, nếu không mỹ nhân trong lòng không vui, ắt sẽ nhắn mày che mũi, không phải rất sát phong cảnh sao? Hối Yến, người nói phải không?”

Y ở trong thùng xe tươi cười trêu chọc vũ cơ theo cạnh, người kia cười duyên không ngớt, lấy lòng nói: “Cảnh đại tiên sinh nói, đương nhiên không sai.”

Y cười to.

Hôm sau mây màu dày đặc, trước Thắm Phương hoa uyển tuần mã hương xa, đông như trẩy hội.

Chủ nhân vườn hoa này là một phú hộ trong thành Lạc Dương, rất thích mẫu đơn, mấy khoảnh ruộng tốt trong nhà đều trồng hoa mẫu đơn tốn trọng kim mới tìm được, lại thích khoe khoang, đến mùa hoa khai, liền mời khắp văn nhân nhã sĩ đến ngắm hoa đấu thơ.

Chủ nhân ta đương nhiên sẽ không giống bọn người cổ hủ kia, vây quanh phú hộ a dua nịnh nọt, trên mặt mang một tia cười khinh thường, ôm lấy Hồi Yến, đến hậu viện hương nồng người ít thông thả dạo bộ.

Ta yên lặng đi theo phía sau, dần chìm vào sâu trong biển hoa. Chủ nhân phía trước đột nhiên dừng cước bộ.

Hồi Yến cũng kinh ngạc: “Người kia là ai nhỉ? Sao lại nằm ngủ ở đây?”

Ta thăm dò nhìn, trước một khóm mẫu đơn vàng nở rộ, một công tử trẻ tuổi vận áo gấm vàng nhạt, đang an bình nằm trong khóm mẫu đơn. Gió lay, vài cánh hoa vàng nhạt ướm át nhẹ lay động bay xuống bên tóc mai của hắn, càng dễ dàng thấy rõ gương mặt hắn như quan ngọc, tuần mỹ xuất trần. Nhưng là một cỗ mùi rượu nồng đậm, ngay cả hương hoa, cũng không lấn át được.

“Nguyên lai là một con sâu rượu.” Hồi Yến che miệng cười khẽ.

Chủ nhân thoáng cau mày, đang định dời bước rời đi, công tử trẻ tuổi kia lại giống như nghe được tiếng nói chuyện, từ từ tỉnh dậy, vỗ trán nâng mi, ánh mắt phút chốc tỏa sáng

“Mỹ nhân.....” Hắn có vẻ say rượu mười phần, đưa tay chớp tới phía trước.

Hồi Yến đỏ bừng mặt, vội vàng nghiêng người tránh né. Ta cũng tiến lên định ngăn cản cử chỉ lỗ mãng của kẻ say này, nhưng ai ngờ mục tiêu của hắn lại không phải Hồi Yến, mà là chủ nhân ta.

“Đại mỹ nhân, nào, cùng ta uống một chén.” Hắn túm lấy ống tay áo của chủ nhân, hi hi cười.

Hai hàng lông mày của chủ nhân đã dính lại với nhau. Ta vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng không tiện quá mức nghiêm túc với tên sâu rượu này, vội giải cứu tay áo của chủ nhân ra khỏi hắn, trách mắng: “Chớ có vô lễ với tiên sinh nhà ta!”

Đang hết sức hỗn loạn, xa xa có người hô lớn Thư huynh.

“A, Thư huynh, thì ra huynh ở đây, hại chúng ta tìm mãi.” Hai thiếu niên tuần tú dung mạo giống nhau bước nhanh tới, đỡ lấy hắn.

Hai thiếu niên này ta cũng nhận thức, là đôi song sinh của phú hộ nơi đây, lúc này còn ở trên chính đường cùng phụ thân tiếp đón tân khách đến ngắm hoa.

Công tử trẻ tuổi kia lại không nghe theo, chỉ vào chủ nhân hồ ngôn loạn ngữ: “Các người tránh ra, đừng động ta, ta còn muốn cùng mỹ nhân uống rượu!”

Hai thiếu niên vô cùng ngượng ngùng, xấu hổ nhìn chủ nhân ta xin lỗi: “Cảnh đại tiên sinh chớ trách, vị Thư huynh này là họ hàng xa nhà ta, hôm nay uống hơi nhiều, có chỗ mạo phạm, mong tiên sinh bỏ qua.”

“Đã là thân thích của quý phủ, lại là lời lẽ say rượu, Cảnh mỗ há lại xem là thật.” Chủ nhân khôi phục trấn định, đậm nhạt cười.

Mấy thiếu niên lại khách sáo vài câu, cố gắng đem người kéo đi.

Mất thấy bóng người biến mất, tươi cười trên mặt chủ nhân cũng lập tức tan đi, mặt trầm như nước.

Bất luận người nào cũng nhìn ra tâm tình y không tốt, Hồi Yến thông minh ngậm miệng, ta cũng buông mi rũ mắt, cúi đầu.

Chủ nhân thuở nhỏ gia bần, lấy thương lập nghiệp, chưa tới ba mươi đã là thủ phủ Thục trung, xử sự tự nhiên là thủ đoạn khôn ngoan, linh hoạt khéo léo, cho dù gặp phải hạng người chán ghét, cũng chưa từng biểu hiện ra mặt, duy độc ghét nhất người khác nghị luận tương mạo của mình.

Vài tiếng “mỹ nhân” vừa rồi của công tử trẻ tuổi kia, thật đã phạm vào đại kỵ của chủ nhân.

“Cảnh Vinh ” chủ nhân sầm mặt, thấp giọng phân phó: “Trong lúc ta ở Lạc Dương, không muốn lại nhìn thấy hần.”

Ta hiểu ý chủ nhân, đáp lời liền tự đi làm việc. Suy nghĩ nên đi đâu mau chóng tìm mấy tên lưu manh côn đồ địa phương, tranh thủ bắt được Thư công tử kia đánh một trận, hành động cảnh cáo.

Nhưng mà trước đó, phải điều tra rõ ràng chi tiết Thư công tử kia.

— —
Đảo một vòng, đã là buổi chiều. Ta cấp tốc tìm chủ nhân bẩm báo, lại tìm khắp ở hậu viện cũng không thấy, hỏi tới tớ trong vườn, mới biết phú hộ tiệc trà ở thủy tạ bày, chủ nhân cùng Hồi Yến hần là ở đó.

Chưa đến gần, đã thấy trong thủy tạ tụ không ít văn sĩ, chủ nhân của ta đang ngồi ở trước bàn thanh ngọc khảm đàn, mọi người chung quanh đều nhắm mắt lay tay, chìm vào say mê.

Ta không dám quấy nhiễu nhã hứng của chủ nhân, lặng yên dừng lại bên ngoài màn, trong lúc vô ý ngẩng đầu, chợt thấy Thư công tử kia lại đang đứng ở ngoài màn nghe đàn.

Hắn hiển nhiên đã tỉnh rượu, thay đổi xiêm y, nhìn thấy ta, còn mỉm cười gật đầu.

“Thư công tử.” Ta đến gần hắn, cố gắng nén giọng, nói: “Ngài tới đây làm gì?”

Hắn thấp giọng cười cười: “Thư mỗi tự biết lúc trước say rượu thất lễ, đặc biệt đến gặp quý chủ nhân Cảnh đại tiên sinh nhận lỗi.”

Ta tuy là nam nhân, cũng không thể không thừa nhận tự đáy lòng Thư công tử này quả thật dung mạo xuất chúng, tiểu ý động nhân, nếu không biết rõ hắn, thấy hắn khí độ ôn nhã bậc này, thật sẽ sinh ra vài phần hảo cảm, chẳng qua ta vừa mới đi lại một phen trong phủ, từ miệng tôi tớ biết được thân phận của hắn.

“Thư công tử, chỉ sợ là ngài có dụng ý khác thôi.” Ta nhìn thẳng hắn, lại đưa tay mời. “Chủ nhân nhà ta và công tử ngài không phải người đồng đạo, Thư công tử không cần uống phí tâm cơ, xin mời!”

“Nơi này tựa hồ không tới phiên người hạ lệnh đuổi khách.” Hắn hơi lộ vẻ châm biếm, không quan tâm tới địch ý của ta, ngược lại nhẹ nhàng nhắc chân, muốn đi vào trong.

Ta nhanh chóng ngăn trở hắn, nghiêm mặt nói: “Chủ nhân nhà ta có chỗ bất mãn với Thư công tử, công tử cần gì phải tự làm mất mặt mình? Càng quấy nhiễu tân khách ở đó, lại khiến người chê cười.”

Ánh mắt hắn ngừng một chút, quả thực dừng cước bộ, rũ mắt, phút chốc lộ ra nụ cười ảm áp, không kháng kháng đi vào nữa, chỉ cách tấm màn sa mỏng manh ngóng nhìn chủ nhân.

Ta âm thầm lắc đầu, nhưng cũng không tiện nói thêm gì nữa, yên lặng đợi chủ nhân kết thúc một khúc.

Tiếng đàn quanh quẩn chưa tan, ta mơ hồ nghe được Thư công tử kia lẩm bẩm một mình: “Cảnh đại tiên sinh tinh thông cầm đạo, có lẽ nhất định là một người yêu cầm.....”

Hắn cười khẽ, trước khi chủ nhân nghe tiếng quay đầu, trực tiếp rời đi.

— —

“Nguyên lai hắn chính là Giang Nam Thư gia đại công tử.”

Ban đêm trở lại khách điểm, sau khi nghe ta bẩm báo xong, chủ nhân đạm nhiên ừ một tiếng, diện vô biểu tình, nhìn không ra hỉ nộ trong lòng y.

Hồi Yến ở một bên vẫn không lên tiếng, giờ phút này lại nhin không được thở dài, tiếc hận nói: “Nhìn không ra Thư công tử kia phong lưu kín đáo, lại thích nam phong, thật là đáng tiếc.”

Chủ nhân tựa tiểu phi tiểu khê vượt chiếc cầm trắng nõn như bạch ngọc của nàng, nói: “Sao hả? Hay là nàng vừa ý tiểu bạch kiếm kia rồi? Không bằng ta tặng nàng cho hẳn, nói không chừng hẳn ngoại trừ nam nhân, đối với nữ sắc cũng rất hưởng thụ.”

Hồi Yến cực kỳ sợ hãi: “Tiện thiếp tuyệt có không ý này.”

Chủ nhân hừ một tiếng, buông nàng ra. Hồi Yến gương mặt trắng bệch, miễn cưỡng cười nịnh bợ một chút, thế nhưng lại cứng đờ ra.

Ta biết nàng là sợ hãi thật. Vì trong rất nhiều cơ thiếp trước nàng, không ít người vì làm chủ nhân tức giận mà bị lạnh nhạt đưa đi.

Khi sủng ái, tất nhiên là ban thưởng ngàn vàng, nhưng một khi chủ nhân trở mặt, cũng rất tuyệt tình, vài đỉnh bạc vụn đuổi ra khỏi cửa, thậm chí dứt khoát coi như lễ vật trong việc làm ăn, tặng người cho xong việc.

Ta từng âm thầm nghe hạ nhân trong nhà nghị luận lung tung, đều nói chủ nhân là thương nhân thấy lợi quên nghĩa. Bọn họ làm sao biết thương trường gian khổ hung hiểm thế nào, chủ nhân nếu không luyện ra ý chí sắt đá, há có thể thành lập gia nghiệp to như vậy ở Thục trung.

— —

Nửa tháng vội vàng qua đi, đã đến mùa mầu đơn tàn. Tím đỏ ngàn vạn màu sắc, đều rơi vào trần ai, chỉ còn nghe mùi cát bụi trong gió.

Ta mới đầu còn lo lắng Thư gia công tử kia lại đến dây dưa với chủ nhân, kết quả là ta lo lắng nhiều. Sau lần từ biệt ở thủy tạ, liền không thấy bóng dáng hẳn. Ta sau đó nghe ngóng, nguyên lai Thư công tử kia không đợi kỳ khai hoa chấm dứt, đã trở về Giang Nam rồi.

Chủ nhân vốn cũng không tính mất nhiều thời gian lưu lại Lạc Dương, phú hộ kia lại giới thiệu mấy thương hộ trong thành, có ý kết giao cùng chủ nhân. Chủ nhân cũng đang có tâm mở rộng sản nghiệp Thái Nguyên hào, cùng mấy người này thật sự giao thiệp một phen, trên tiệc rượu tối nay, đem Hồi Yến tặng cho một tên háo sắc trong đó, cuối cùng đặt thành mấy đơn mua bán lớn.

Ta nâng chủ nhân đã có ba phần men say xuống xe ngựa, cẩn thận dìu y lên lầu quay về phòng trọ.

“Cảnh Vinh, gọi tiểu tư nấu nước ấm đến hầu hạ ta tắm rửa, người cũng sớm về phòng nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ lên đường. Tốp hàng hóa lần trước ở quan ngoại sắp đến Thục trung rồi, ta phải nhanh trở về giao nhận.” Y xoa mi tâm, đột nhiên mặt lộ vẻ nghi hoặc. “Trong phòng ta sao lại có ánh đèn?”

Ta cũng ngạc nhiên, một bước xông về phía trước đẩy cửa phòng ra.

Dưới ánh nền lồng lộng đỏ rực nhấp nháy, một người phong thần như ngọc, ý thái nhàn nhã từ trên tháp đứng lên, hướng chủ nhân chấp tay, ung dung cười nói: “Thư mỗ lỗ mãng, còn mong Cảnh đại tiên sinh thứ lỗi.”

“Thư công tử, ngài tự ý vào phòng, cũng thật quá đáng.” Ta tức giận, không chờ chủ nhân lên tiếng, liền muốn tiến lên đuổi người.

Hắn coi như không thấy ta, xoay người từ trên tháp nâng lên một hộp đựng cầm thiết kế cực kỳ tinh xảo, mở ra, thật cẩn thận lấy một chiếc đàn cổ bằng gỗ trẩu màu tím đỏ, xem ra có niên đại rất lâu, mỉm cười nói: “Ngày ấy Thư mỗ say rượu, đã đắc tội tiên sinh, muốn đến thỉnh tội, lại sợ bị tiên sinh cho là tiểu nhân cử chỉ tùy tiện mà cự tuyệt ngoài cửa, đành trở về nhà lấy chiếc đàn này tạm coi như lễ vật nhận lỗi, mong tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Ta bưng tỉnh đại ngộ, khó trách sau tiệc trà hắn liền vội vàng rời đi, nguyên lai là thấy chủ nhân ta tinh thông cầm nghệ, cho nên ngần dậm chạy đi chạy lại, mang đàn này hòa theo ý thích của chủ nhân.

Hắn cước ván này, coi như đặt trúng rồi.

Trên mặt chủ nhân vốn có chút tức giận, giờ phút này hoàn toàn không thấy, ánh mắt say lơ đãng cũng trở nên thanh minh, đẩy ta ra bước vào trong phòng, nhìn chăm chăm dao cầm kia, hô hấp lại có chút dồn dập, kinh hỉ nói: “Này, này chẳng lẽ là Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm đỉnh đỉnh đại danh thời Đường?”

“Cảnh huynh quả nhiên hảo nhãn lực. Cầm này quả thật là Cửu Tiêu Hoàn Bội, đã truyền mấy đời ở Thư gia ta.” Thư công tử đem đàn cổ đưa tới trước mặt chủ nhân, “Bảo cầm cũng cần tri âm thưởng thức, Cảnh huynh cầm nghệ hơn người, làm chủ nhân cầm này là thích hợp nhất.”

Ngón tay thon dài của chủ nhân thông thả vuốt nhẹ thân cầm, vẻ mặt vui mừng, đột nhiên nghiêm mặt, nhìn Thư công tử nói: “Cầm này chính là chí bảo gia truyền nhà công tử, Cảnh mỗ sao có thể vô duyên vô cớ nhận đại lễ này. Thư công tử, người ra giá đi, Cảnh mỗ sẽ không thiếu người chút bạc vụn.”

Thư công tử rõ ràng ngẩn người, sau đó bật cười: “Cảnh huynh sao lại nói vậy? Đây là lễ vật bồi tội của tại hạ, Cảnh huynh cứ nhận lấy. A, Thư gia ta tuy không giàu có như Cảnh huynh, cũng chưa đến tình cảnh phải bán gia sản.”

Chủ nhân trầm ngâm một chút, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn: “Thư công tử khẳng khái như thế, làm Cảnh mỗ khó xử rồi, không biết nên lấy gì đáp lễ Thư công tử mới tốt.”

“Cảnh huynh chịu nhận lấy dao cầm, tại hạ liền cảm thấy mỹ mãn. Nếu Cảnh huynh không chê Thư mỗ chướng mắt, Thư mỗ còn muốn lãnh giáo cầm nghệ của Cảnh huynh.” Thư công tử nói rất chân thành, nhưng chút tâm tư của hắn, ta sao lại không rõ.

Ta vốn định nhắc nhở chủ nhân, nhưng thấy chủ nhân tươi cười, rõ ràng hiểu rõ ý đồ của đối phương, căn bản không cần ta lắm miệng.

“Nguyên lai Thư công tử cũng là người trong cầm đạo, vậy đêm nay ngươi và ta có thể luận bàn một phen.” Chủ nhân ngồi xuống gậy cầm huyền, bỗng nhiên nhớ ra ta còn ở ngoài phòng, phân phó ta nhanh đi thu xếp nước nóng tắm rửa.

Ta im lặng xoay người xuống lầu, cửa phòng phía sau ta lặng yên đóng lại.

Tiếng nói cười trầm thấp, xen lẫn trong tiếng đàn nhẹ nhàng khi nối liền khi gián đoạn, thỉnh thoảng mơ hồ truyền vào trong tai ta.

Tiểu tư trong khách điểm không lâu liền đưa nước ấm vào phòng chủ nhân, ta nghĩ chủ nhân sẽ mượn cơ hội này đuổi khách, ai ngờ tiểu tư rất nhanh đã ra, nói là chủ nhân không cần hẩn ở trong hầu hạ.

Ta cách cửa sổ nhìn hai bóng người kề vai ôm nhau trong phòng chủ nhân, cảm thấy không ổn, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ đành tự mình về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm kia, xuyên qua vách tường, ta mơ hồ nghe thấy thanh âm mình không muốn nghe.

Thật vất vả nướng đến khi giấy trên cửa sổ sáng rõ, ta thức dậy, vỗ cửa phòng chủ nhân, chần chờ hỏi chủ nhân muốn kéo thêm một ngày mới lên đường hay không.

“Không cần nán lại.” Người mở cửa đúng là chủ nhân, đã ăn mặc chỉnh tề, thần sắc như thường, thản nhiên nói: “Ta xuống dưới lầu dùng chút điểm tâm, Cảnh Vinh, ngươi hầu hạ Thư công tử rửa mặt chải đầu.”

Y dặn dò xong liền tự mình đi xuống, ta khó hiểu bước vào, thấy Thư công tử còn nằm ở trên giường, đã thức dậy, đang nhìn ta.

Ta cũng không dám nhìn thẳng hẩn, nhanh chóng dời tầm mắt, chính vì trên người hẩn cư nhiên không một mảnh vải, phần lớn thân đã rơi xuống đất, chỉ còn một góc che lại chỗ thất lưng.

Đem gấm đỏ hồng tán loạn khắp giường, giống như tóc dài đen như mực của hẩn, ánh lên thân thể bạch ngọc tinh trắng kia..... Ta kinh giác một hồi, nguyên lai nam nhân cũng có thể dùng hai chữ mị hoặc để hình dung.

Ta càng thêm rũ rập xuống, nhặt quần áo từ trên đất của hẩn lên, chuẩn bị giúp hẩn mặc vào, hẩn lại lắc đầu, mở miệng, thanh âm không trong trẻo như đêm qua, hơi chút khàn khàn: “Mang chút nước đến, ta muốn tắm rửa trước.....”

Chờ một chút nhiệt khí mật mờ đưa đến, hẩn chậm rãi xuống giường, từ từ bước vào một phòng.

Đến gần, ta mới phát hiện sắc mặt hẩn có chút tái nhợt, lúc đi lại mơ hồ lộ ra đồ sạm rải rác ở đùi trong.

Đó là, màu của máu đọng lại.

Ta khiếp sợ ta lúc trước, thế nhưng tất cả đều đã đoán sai.

Hắn đã ngồi vào trong nước ấm, thoải mái khẽ thở dài, đầu mày vẫn luôn nhả lại rớt cuộc giãn ra, cẩn thận tắm rửa, bỗng nhiên quay đầu cười nói với ta: “Cảnh Vinh, ngươi còn ngại ngần cái gì? Mau thu thập hành lý của tiên sinh nhà ngươi, chờ ta tắm rửa xong chúng ta liền lên đường.”

“Thư, Thư công tử ngài, ngài cũng muốn theo chủ nhân nhà ta cùng về Thục Trung?” Ta ngạc nhiên.

“Đương nhiên.” Hắn tỏ vẻ tất nhiên, hơi nhướn mày, buồn cười hỏi lại ta: “Bằng không ngươi cho rằng ta tiếp cận tiên sinh nhà ngươi là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ vì một đêm phong lưu khoái hoạt?”

Ta không lời đáp lại. Vốn cho rằng Thư gia công tử này yêu thích nam sắc, lại nổi tiếng đa tình, khổ tâm nịnh bợ chủ nhân ta như thế, chẳng qua là tham luyến sắc đẹp của chủ nhân, sau khi tới tay tất nhiên sẽ không quan tâm nữa, nhưng bây giờ xem ra, hắn thế nhưng cam nguyện khuất phục dưới thân chủ nhân, điều hắn muốn, càng cách xa ta dự đoán.....

Cân nhắc nhiều lần, ta vẫn nhịn không được nói: “Thư công tử, thứ ta nói thẳng, tiên sinh nhà ta trước nay đều thích nữ tử, cho dù lần này phá lệ vì ngài, cũng chẳng qua là vì bị ngài quán lấy. Ngài lại theo tiên sinh nhà ta, cũng chưa chắc được ích lợi gì.”

Ta nói xong lời này, liền chờ hắn giận dữ, kết quả lại cực kỳ ngoài dự đoán. Hắn chỉ liếc ta một cái, thở dài: “Hai chủ tớ các ngươi tâm tư thật giống nhau. Quên đi, ta cũng lười nói nhiều với ngươi, dù sao ngươi cũng không hiểu.”

Hắn đang cười, cách lớp sương mờ đậm bạch phiêu đăng, ta chỉ cảm thấy nụ cười của hắn có vài phần chua xót.

Ta thật sự không hiểu, vì sao ta đã nói rõ như vậy, hắn còn mặt dày mà theo chủ nhân ta về quê.

Chủ nhân có thâm cự tuyệt hẳn đồng hành hay không, ta không rõ lắm, ta chỉ biết trên đường đi, chủ nhân đối với hắn vẫn không lạnh không nóng, có lẽ là ngại địa vị Thư gia của hắn ở Giang Nam, chủ nhân mới không tỏ rõ mà mặt mày lạnh đậm, nhưng hắn không hề cho là ngang ngược, luôn cười vui vẻ, giống như chỉ cần có thể ở bên cạnh chủ nhân đã cảm thấy mỹ mãn.

— —

“Ngã Phi ” Hắn dựa vào vai chủ nhân nửa thật nửa giả oán giận: “Ta kể chuyện cười cả nửa ngày, ngươi sao cũng không cười một chút, cả ngày chỉ nhìn chăm chăm mấy quyển sách nát này. Ha ha, xem ít một lát, ngân lượng viết trên này chẳng lẽ còn sẽ mọc chân chạy mất à!”

“Thư công tử người là phú quý gia truyền, không giống ta xuất thân hàn vi, nào biết vất vả của kinh doanh!” Chủ nhân hơi trào phúng trêu chọc hần, nhưng rốt cuộc cũng dời tầm mắt khỏi sổ sách, thuận tay đóng sách lại, đưa hết cho ta.” Cảnh Vinh, người thu giúp ta.”

“Vâng!” Ta cẩn thận giấu sổ sách, đi theo chủ nhân mấy năm nay, ta đương nhiên biết y là sợ Thư công tử mượn lúc thân thiết trộm xem trướng mục.

Thư gia cùng Thái Nguyên hào, tuy rằng trước kia cũng không quá tiền bạc qua lại, nhưng thanh thế Thư gia mấy năm gần đây như mặt trời ban trưa, rất có dấu hiệu đặt chân vào Thục trung, hướng chỉ thương trường như chiến trường, vô cùng hiểm ác, đâu biết Thư công tử kia trăm phương nghìn kế dính lấy chủ nhân, có phải muốn nhân cơ hội tìm hiểu nội tình Thái Nguyên hào, trải đường cho Thư gia của hần hay không, thậm chí là muốn cướp đoạt gia nghiệp chủ nhân.

Chủ nhân đối với hần hiển nhiên đã cảnh giác rất sâu. Sau khi trở lại Thục trung, chuyện thứ nhất đó là triệu tập tâm phúc, nghiêm cấm bọn họ nói bất cứ chuyện gì trong thương hào với Thư công tử.

Y thậm chí không cho Thư công tử đặt chân vào đại trạch, mà dùng số tiền lớn mua một tòa nhà ở phụ cận cho hần, đầu bếp tới từ tỳ nữ đều mua người mới.

“Lưu Y, người cũng biết trong phủ ta thường có xã giao, nhiều người lui tới, người ở lại không tiện, lại dễ dàng khiến người nhàn thoải. Tòa nhà này cũng thanh tĩnh, coi như ta tặng cho người.” Chủ nhân khách khí nói, ngôn từ lại hoàn toàn không để người khác có nửa điểm chê trách.

“Ngã Phi, cũng may ta không phải nữ nhân, nếu không người chẳng lẽ phải tặng ta một tòa hoàng kim ốc? Ha.....” Thư công tử tự giễu cười, tiếp nhận công văn khế nhà chủ nhân đưa cho hần.

Ta ở bên, rõ ràng thấy trong mắt hần không hề có vẻ vui mừng, nếu có, chính là vài phần bất đắc dĩ cùng thất bại.

Ta nghĩ, không bao lâu, hần hần sẽ rõ không thể nào xuống tay, biết khó mà lui.

— —

Tính nhẫn nại của Thư công tử thật sự mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của ta.

Từ hạ vào thu, mắt thấy màu trúc xanh nơi đất Thục đã chuyển vàng, khắp đất lá vàng rào rạt bay, thoáng chốc lại bị từng tầng tuyết hoa che lấp, hần vẫn an tâm ở tại biệt viện.

Rảnh rỗi vẽ tranh làm thơ, phổ nhạc thổi sáo, ủ mấy hũ rượu mơ, nếu không thì cùng tiểu tư đá cầu, vui vẻ thoải mái. Thấy chủ nhân đến thăm, hần cao hứng, lại vén tay áo tự mình xuống bếp, nấu một bàn món ngon cho chủ nhân.

Ta càng thêm cảm thấy hần thâm tàng bất lộ, tất có ý đồ lớn hơn. Nội tâm chủ nhân, tựa hồ cũng đang dao động.

Cổ ý khi say rượu nói ra mấy đơn mua bán lớn, cổ ý “không cẩn thận” làm rớt sổ sách ở biệt viện..... Thư công tử kia lại vẫn bất động thanh sắc.

Ánh mắt chủ nhân nhìn hần, dần dần từ đề phòng biến thành mê hoặc, thời gian lưu lại biệt viện cũng càng ngày càng tăng. Có khi đàn xong một khúc, còn sẽ nhìn Thư công tử đến xuất thần.

Mỗi lần như vậy, Thư công tử liền giễu cợt y: “Ngã Phi, trên mặt ta cũng không có hoàng kim vạn lượng, người thật ra đang nhìn cái gì?”

Ta đứng hầu ở bên, cũng nhìn ra được tâm tình chủ nhân rung chuyển, không khỏi âm thầm vì chủ nhân lo lắng chủ nhân lãnh tâm lãnh tình luôn biết kiềm chế của ta, chẳng lẽ lại không địch lại mê hoặc lâu ngày của Thư công tử kia sao?.....

— —

Mấy ngày cuối năm, chủ nhân chuẩn bị hậu lễ danh thiếp, theo lệ đi tiếp kiến mấy vị thương gia cự phách địa phương.

Trường viên ngoại là người lăm tiền nhiều của nhất trong đó, tính tình cũng cổ quái nhất, duy độc coi trọng chủ nhân nhà ta, qua ba tuần trà, mới cười nói: “Cảnh hiền đệ, năm trước cũng vào mùa này, lão phu nói muốn đem cháu gái cùng hiền đệ kết duyên Tần Tần(1), bị hiền đệ thoái thác, hiện giờ lão phu mặt dày nhắc lại lời cũ, không biết ý của hiền đệ thế nào?”

Trường viên ngoại dưới gối con cháu thành đàn, nhưng thương yêu nhất lại là chất nữ của mình. Trên phố truyền rằng, chất tiểu thư kia chính là Trường viên ngoại cùng em dâu tư thông sinh ra, yêu thương như hòn ngọc quý trên tay.

“Hiền đệ nếu không chê chất nữ của ta, lão phu nguyện đem một nửa gia sản làm của hồi môn cho nó, ngày sau người ta hai nhà Cảnh Trường giúp đỡ lẫn nhau, chẳng phải là một việc mỹ sự?”

Trường gia trưởng tử đi theo bên cạnh ánh mắt âm lãnh, oán độc trừng chủ nhân ta.

Năm trước, chính vì nhìn thấu người này đầy bụng oán khí, chủ nhân mới không đáp ứng việc hôn nhân này, miễn cho ngày sau sinh ra vô số gút mắt. Lần này chủ nhân không tiện lại lập tức một lời từ chối làm mất mặt Trường viên ngoại, đành cười cười, nói qua mấy ngày lại trả lời.

Trường viên ngoại mặt mày vui vẻ, liền tiếp mời rượu.

(1) Kết duyên Tàn Tẩn: Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước Tàn Tẩn thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.

18. Chương 17: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 2

Edit: Hàn Tâm, Ly Tích Chiêu

Trăng lên giữa trời, tiệc rượu cũng tan. Ta dìu chủ nhân đã say khướt lên xe ngựa, dặn dò xa phu chậm rãi lái xe, vừa xoa huyết Thái Dương giúp chủ nhân tỉnh rượu, vừa hỏi: “Tiên sinh định đáp ứng hôn sự này thật à?”

“Ta đã từ chối lão một lần, còn từ chối nữa, lão già kia không chừng sẽ thẹn quá thành giận, ngáng chân việc làm ăn của ta, ta cũng không muốn kết loại thù gia này.” Chủ nhân nửa khép mắt, mày nhíu chặt, hiển nhiên cũng cực kỳ đau đầu vì việc này, “Nhưng người xem vẻ mặt của đại thiếu gia Trường gia kia, nếu ta thật sự cưới mọi người, sợ là hắn sẽ ăn tươi nuốt sống ta. Ai, việc này để nói sau đi.”

Y thở phào một hơi, không nói nữa, sau một lúc lâu đột nhiên nhẹ giọng cười cười, nói: “Ta suýt nữa đã quên, đêm nay ta đã nói với Lưu Y sẽ qua chỗ hắn. Cảnh Vinh, bảo xa phu chuyển hướng quý phủ Thư công tử.”

Ta thấy y nhắc tới Thư công tử, sầu não ở đuôi mày khóe mắt y lập tức biến mất, chuyển thành ý cười, ta trong lòng chấn động, khẽ cắn môi, cắn răng nói: “Tiên sinh, đã qua canh hai, Thư công tử chỉ sợ đã ngủ rồi. Tiên sinh không bằng ngày mai lại đi.”

Này cũng là lần đầu ta vi phạm lời dặn của chủ nhân, y giật mình, lập tức nổi giận nói: “Cảnh Vinh, người khi nào học được thay ta quyết định hả?” Y đẩy ta ra, vén rèm, tự đi gọi xa phu thay đổi tuyến đường.

“Cảnh Vinh không dám, nhưng là, chẳng lẽ tiên sinh không thấy là gần đây ngài đến chỗ Thư công tử rất thường xuyên sao?” Nếu đã mở đầu, ta dứt khoát nói hết những lời bình thường cất giấu trong lòng ra. “Tiên sinh lúc ban đầu còn đề phòng hắn khắp nơi, hiện giờ lại ba ngày hai lượt đến biệt viện của hắn. Ta thấy Thư công tử kia là càng ngày càng đặc ý.”

“Cảnh Vinh!” Chủ nhân có chút giận, ta vẫn nói tiếp: “Tiên sinh nổi giận, ta cũng vẫn muốn nói. Phần đông sản nghiệp trong Thái Nguyên hiệu này, tiêu phí bao nhiêu tâm huyết của tiên sinh, tiên sinh nhìn tâm nhin nó rơi vào trong tay ngoại nhân à?”

Chủ nhân yên lặng một lát, mới nói: “Cảnh Vinh, ta biết người trung tâm, nhưng Thư công tử tính tình đạm bạc, người xem hắn mỗi ngày chỉ để tâm đến thi họa, nhân nhả qua ngày, không giống kẻ luôn cúi đầu thường, sẽ không gấp gáp Thái Nguyên hiệu của ta.”

“Đây mới là chỗ cao minh của Thư công tử.” Ta thật sự không nhìn được chủ nhân nói thay cho hắn, cho dù bị chủ nhân quở trách cũng muốn đánh thức y. “Thư công tử này rõ ràng là lạt mềm buộc chặt, dẫn tiên sinh vào cuộc. Tiên sinh không phải thường xuyên dạy bảo Cảnh Vinh, tri nhân tri diện bất tri tâm, tiên sinh ngài mới quen biết hắn hơn nửa năm, có thể hiểu biết hắn bao nhiêu? Tiên sinh ngài ngẫm lại xem, hắn đường đường là Đại công tử Thư gia, cũng không phải tiểu quan nơi chương đài(1) kỹ quán, nếu không có mưu đồ, sao lại cam tâm cho ngài bao dưỡng, còn đổi biện pháp cho ngài vui vẻ?”

Chủ nhân im lặng không nói, sắc mặt lại trở nên cực kỳ khó coi.

Ta biết trong lòng y khổ sở, nhưng có mấy lời, như nghẹn tại yết hầu không nói không được. “Tiên sinh chẳng lẽ đã quên Thư công tử có tiếng là phong lưu phóng đãng, ngày đó ở Thâm Phương hoa uyển cột nhà tiên sinh thế nào? Người như thế, cực am hiểu hoa ngôn xảo ngữ, thấy sắc đẹp liền theo đuổi không bỏ, nào có gì thật tình đáng nói? Cảnh Vinh chỉ sợ tiên sinh động tâm với hắn mà bị mắc mưu.”

“Đừng nói nữa!” Chủ nhân đột nhiên nổi giận quát một tiếng, gương mặt tuấn nhã có chút vặn vẹo.

Ta hoảng sợ ngậm miệng, cúi đầu chờ giáo huấn, nhưng bên tai chỉ nghe tiếng hít thở thật sâu đầy kìm nén của chủ nhân, thật lâu sau, y mới thấp giọng lập lại một câu: “Đừng nói nữa.....”

Ta dù là thô nhân, cũng nghe thấy sự cô tịch trong lời y, vì y mà đau lòng, nhưng lại không nói một lời an ủi.

Một đêm kia, xe ngựa cuối cùng vẫn chạy về Cảnh phủ, không có đi biệt viện của Thư công tử.

Hôm sau, chủ nhân say rượu hoàn toàn thanh tỉnh, im lặng không đề cập tới chuyện tối qua, vội an bài công việc sau năm mới, kiểm kê đối chiếu sổ sách các phân hào nộp lên.

Mấy ngày sau, Trường viên ngoại kia cư nhiên tự mình đăng môn đến thăm, còn mang đến bức họa của chất tiểu thư.

Lão làm như vậy chính là tạo tình thế bắt buộc, chủ nhân ta tán thưởng người đẹp trong tranh kia, sau đó thực sáng khoái nhận lời cuối năm liền tới cửa cầu hôn.

Trường viên ngoại mừng rỡ, vừa lòng mà về. Ta cũng vừa mừng vừa sợ, càng cảm thấy ngoài ý muốn.

Chủ nhân cuộn bức họa lại, tiện tay ném lên bàn, thở dài, lộ vẻ mệt mỏi. “Ta năm nay ba mươi, cũng nên lưu hậu cho Cảnh gia, dù sao cũng phải cưới, không cần phải chọn tới chọn lui.” Y dừng một chút, bỗng ảm đạm cười nhẹ: “Cảnh Vinh, người nói không sai, ta không nên để mặc mình quan tâm hắn. Chờ thành thân, ta cũng có thể cùng hắn kết thúc.”

Ta thấy may mắn, y cuối cùng không hề chấp mê bất ngộ.

Mấy ngày kế tiếp, trên dưới trong phủ đều bận rộn, chuẩn bị sinh lễ cho chủ nhân.

Một đêm trừ tịch qua đi trong rối ren lộn xộn. Sáng sớm mừng một, đại tuyết tung bay, khí lạnh tận xương. Thư công tử lại phá lệ bước vào Cảnh phủ, tìm thấy chủ nhân đang viết thiệp mời ở thư phòng.

“Người sao không ở biệt viện, đến nơi đây làm gì?” Chủ nhân cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục viết thiệp mời của y.

Thư công tử hiển nhiên không nghĩ tới thái độ chủ nhân lại lãnh đạm xa lánh như vậy, có chút kinh ngạc, “Cảnh Phi, ngày đó người nói sẽ đến biệt viện, lại không đi. mấy ngày này ta vẫn không thấy người, ta còn nghĩ người xảy ra chuyện gì.....”

“Người hiện tại không phải thấy rồi sao, ta rất tốt.” Chủ nhân viết xong nét bút cuối cùng, cầm lấy thiệp mời còn chưa khô nét mực đứng lên, phân phó ta mau sai hạ nhân chuẩn bị mã xa, đi đến nhà của Trường viên ngoại.

Y đã bước khỏi thư phòng, Thư công tử vẫn đứng bất động. Chủ nhân nhíu mày nói: “Ta phải ra ngoài, người còn ở nơi này làm gì?”

Thư công tử cuối cùng yên lặng đi ra thư phòng, nhìn chủ nhân, bỗng nhiên cười cười, bình tĩnh nói: “Người thật sự muốn đi cầu hôn?”

Ta chấn kinh, không biết là tôi tớ nào lắm miệng, lại lộ phong thanh với Thư công tử.

“Người nếu đã biết, cần gì phải hỏi lại.” Chủ nhân xoay người bước đi, lại bị Thư công tử gọi lại.

“Chờ một chút.”

Ta lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt Thư công tử kia mất đi nụ cười quen thuộc, hẩn chăm chú nhìn bóng lưng chủ nhân, nhẹ giọng hỏi: “Cảnh Phi, tâm ý của ta, người không phải không rõ, người thật muốn làm như thế?”

Chủ nhân không quay đầu, nhưng lại nín thở. Ta cũng không khỏi lo lắng, e sợ chủ nhân thay đổi chủ ý, lại xem nhẹ chủ nhân.

“..... Lưu Y, người hỏi cũng thật buồn cười. Cảnh gia ta xưa nay nhất mạch đơn truyền, nhân đinh đơn bạc, ta là con trai độc nhất, đương nhiên phải lấy vợ sinh con.” Chủ nhân cười lạnh lùng: “Trường gia cũng là đại phú Thục trung, ta cùng nhà đó kết thông gia, không còn gì tốt hơn. Lưu Y người nếu thân là nữ tử, ta thật ra cũng có thể lấy người qua cửa, đáng tiếc người không phải.”

Bên cạnh vừa lúc có vài tên tôi tớ đi qua, nghe được, đều liếc mắt nhìn nhau cười trộm, càng ngấm ngấm

chỉ trở nghị luận sau lưng Thư công tử kia.

Khuôn mặt tuần tú của Thư công tử hơi tái xanh, ta tuy rằng không mấy hảo cảm với hắn, nhưng thấy hắn như thế, ngược lại không hiểu sao nổi lên chút đồng tình, nói: “Thư công tử, mời trở về đi.”

Chủ nhân cất bước đi về hướng đại môn, cũng nói: “Người quay về biệt viện đi. Nếu không muốn ở lại Thục trung, viện kia tính cả toàn bộ hạ nhân trong viện tùy người buôn bán xử trí. Nếu thấy không đủ, muốn bao nhiêu ngân lượng, cứ đến phòng thu chi của ta mà lĩnh, chỉ cần đừng đào sạch Thái Nguyên hiệu là được.”

“Cảnh Ngã Phi” Thư công tử cuối cùng nổi giận biến sắc, giọng nói cũng khẽ run: “Người, người thế nhưng xem ta như vậy.....”

Hắn tựa hồ quá tức giận, rốt cuộc nói không được.

Cước bộ chủ nhân đình trệ, cuối cùng không dừng lại, đi thẳng về phía trước. Ta đi theo hơn mười bước, nhin không được quay đầu lại

Thư công tử vẫn đứng lạng tại chỗ, nhìn chằm chằm bên này. Sắc mặt của hắn còn trắng nhợt hơn tuyết đọng dưới chân.

Ta bỗng dưng sợ hãi, không dám nhìn vào mắt hắn, nhanh chân đuổi theo than ảnh chủ nhân phía trước.

Mặc cho ta cố gắng ra sao, nhiều ngày sau, ta đều không thể xóa tan biểu tình ngày đó của Thư công tử ra khỏi đầu. Ta thậm chí nghĩ, nếu ngày ấy chủ nhân quay đầu, thấy bộ dáng này của Thư công tử, có thể sẽ đi Trường phủ cầu hôn hay không?.....

Nhưng thế sự chưa từng có đạo lý quay lại.

Chủ nhân đưa sinh lễ, ngày thành hôn định vào mùa xuân. Hai đại phú hào Thục trung kết thân, đương nhiên phải phô trương, ta lại vì việc hôn lễ bận tới mảy mòi mất.

Một tháng vội vàng trôi qua, đồ vật cần mua đại khái đã mua sắm thỏa đáng, ta cuối cùng được nhàn hạ rồi rãnh, ngồi vào chỗ của mình mới nhớ tới mấy ngày qua cũng không nghe thấy một chút tin tức của Thư công tử.

Hắn không phải nữ tử, đương nhiên không thể bắt chước thôn dã phụ nhân ban ngày ban mặt tới cửa khóc lóc chửi rủa, nhưng sóng êm gió lặng như thế, ngược lại khiến trong lòng ta lo lắng bất an.

Có thể nào hắn đã rời Thục trung? Ta thầm nghĩ, cân nhắc trước sau, quyết định vẫn là đi biệt viện tìm hiểu.

Phủ đệ yên tĩnh như trước, quản sự cũng vẫn là người cũ trước kia, thấy ta, liên tục giận dữ nói: “Cảnh quản gia, ngài tới rồi. Sao vậy, Cảnh đại tiên sinh không có tới sao? Ai, xem ra công tử hoàn toàn hết hi vọng rồi.”

Nghe ngụ ý của quản sự, Thư công tử vẫn còn ở biệt viện, ta hỏi tình hình gần đây của hắn, quản sự khuôn mặt đầy u sầu. “Không tốt. Sau mừng một trở về, công tử bệnh nặng một trận, mấy ngày hôm trước mới có khởi sắc.”

Lòng ta căng thẳng, “Thư công tử không phải luyện võ người sao? Sao lại dễ dàng bị bệnh?”

“Người luyện võ không phải cũng là người à. Là người, cũng sẽ mắc bệnh thôi!” Quản sự liên miên cần nhằn nói: “Kỳ thật là năm trước đã có bệnh căn. Đêm đó công tử nói Cảnh đại tiên sinh sẽ đến, còn cố ý ở trong viện chuẩn bị rượu và thức ăn khuya, ai ngờ Cảnh đại tiên sinh chậm chạp không tới, công tử lại không nghe chúng ta khuyên, ở trong viện đợi suốt một đêm. Ngài nghĩ gió đêm rét lạnh như vậy, còn hơn cả đao rọc xương, hắn trải qua trận đông lạnh này, mừng một đại tuyết lại xuất môn, có thể không bị bệnh sao?”

Ta im lặng, theo quản sự chuyển qua hành lang, nghe được phía trước mơ hồ có tiếng đàn, ta nói khẽ với quản sự: “Người đi làm việc đi, ta có chút chuyện phải nói một mình với Thư công tử.”

Quản sự biết điều rời đi, ta nhẹ chân tiếp tục đi tới trước, liền nhìn thấy Thư công tử ngồi trong lương đình đánh đàn.

Ta kỳ thật vốn không có gì để nói với hắn, chỉ là muốn trộm nhìn một chút hắn có phải bệnh nặng mới khỏi như lời quản sự nói hay không. Một tháng không thấy, mặt hắn gầy đi rất nhiều, trên mặt có vẻ còn chưa khỏi bệnh, khẽ vuốt Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm, lại nhắc lên bầu rượu trong tay mặc sức uống, bên chân hắn còn có hai bầu rượu rỗng.

Cứ uống như vậy, thần tiên cũng phải say. Ta không biết vì sao, nhớ tới ngày đó mới gặp Thư công tử, hắn say bí tỉ nằm giữa bụi mầu đơn.

Lần đó, hắn lại là vì ai mà say?.....

“..... Ha ha.....” Hắn lắc lắc bầu rượu, lại cúi đầu cười, lẩm bẩm một mình. “Vì sao ta cuối cùng vẫn không giữ được các người? Những gì ta làm chẳng lẽ còn không đủ?.....”

Ta đột nhiên không đành lòng nhìn tiếp, muốn thối lui, lại vô tình giẫm lên một cành khô. Âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ khiến hắn cảnh giác, híp mắt nhìn về phía ta.

“Hóa ra là người.” Hắn nhận ra cười, “Là tiên sinh nhà người bảo người tới? Xem ta có phải còn chưa chịu đi hay không à?”

“Không phải.....” Ta phát hiện khi mình đối mặt hắn lại trở nên ăn nói vụng về.

Hắn khẽ thở dài, không hề hỏi ta cái gì, chỉ lo uống rượu, uống cạn giọt cuối cùng mới từ từ buông bầu rượu rỗng, lặng yên nhìn chăm chú Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm thật lâu, cuối cùng lẳng lặng nói: “Trở về nói cho tiên sinh nhà ngươi, ta sẽ đi, sẽ không tiếp tục làm phiền y.”

Hắn nói xong, liền nhắm hai mắt, bả vai hơi run rẩy, bắt đầu ho khan hực hặc đứt quãng từng cơn.

Ta ngậy người một lát, khó chịu được bốn phía vắng lặng khiến người hít thở không thông, xoay người rời khỏi lương đình, đi chưa được mấy bước, chợt nghe hắn mãnh liệt ho một trận, xong lại bật cười.

Ta quay đầu, thấy hắn nâng tay lau khóe môi, trên cổ tay áo mơ hồ ẩn hiện vài điểm đỏ tươi.

Ta tự hỏi đi theo chủ nhân vào Nam ra Bắc, luôn luôn nhìn người chuẩn nhất, duy độc lần này, ta nghĩ ta đại khái nhìn lầm hắn rồi, càng làm sai rồi.....

Nhưng mà sai thì cũng đã sai rồi, chẳng lẽ còn có thể bảo chủ nhân hủy hôn? Huống hồ kết hôn cũng là việc thuộc bốn phận của chủ nhân. Trên đường về phủ, ta nhiều lần từ tận đáy lòng nói với chính mình, cho dù chủ nhân tình cảm sâu đậm với Thư công tử, y chung quy phải vì Cảnh gia lưu lại con nối dòng.

Như thế, trong lòng ta mới như thoải mái một chút. Nhìn thấy trong phủ nơi nơi đã bắt đầu giăng đèn kết hoa, ta vẫn không cảm giác được một chút vui sướng nên có, ngược lại trầm buồn khó chịu.

Chủ nhân tuần tra qua mấy chỗ hiệu buôn, buổi chiều trở về liền tự nhốt mình trong thư phòng nhìn sổ sách ngăn người, lúc ta cho là y đi vào cõi tiên rồi, y lại bỗng nhiên vô thức mỉm cười.

Nụ cười ảm áp nhẹ nhàng thế này, y chỉ lộ ra khi ở trước mặt Thư công tử, hiện giờ, lại chỉ có thể cười với không khí lạnh lẽo trước người.

Ta nhất thời không nhận được, xúc động nói: “Tiên sinh, muốn đi thăm Thư công tử không?”

Nói xong, ta mới nhận ra từ sau mừng một, ba chữ “Thư công tử” này liền thành cấm kỵ của chủ nhân, không cho ai ở trước mặt y nhắc tới.

Y chấn động, ngạc nhiên nhìn kỹ ta: “Cảnh Vinh, ngươi nói gì?”

“..... Trước đó, ta có đến biệt viện, nghe quản sự nói, Thư công tử gần đây bị bệnh, ta thấy khí sắc của hắn cũng không quá tốt.....” Mắt thấy sắc mặt chủ nhân càng lúc càng kém, ta không khỏi thăm hận mình lắm miệng, lại càng không dám nói việc Thư công tử ho ra máu cho y.

Chủ nhân đã ngồi không yên, chưa đợi ta nói xong, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhưng y cuối cùng vẫn chậm một bước.

Thư công tử đã không còn ở biệt viện. Dao cầm kia còn đặt trên cầm án trong lương đình, trong gió như vẫn còn hương rượu quẩn quanh.

“Cảnh quản gia, sau khi ngài đi không lâu, Thư công tử nói muốn đi ra ngoài giải sầu, cũng đi rồi.” Quản sự an ủi chủ nhân, “Ta thấy công tử hẳn không đem theo gì cả, hẳn là sẽ không đi xa.”

Chủ nhân tựa như thất hồn lạc phách, căn bản không nghe thấy lời quản sự, sờ lên từng sợi dây đàn, rồi đột nhiên hỏi ta: “Cảnh Vinh, Thư công tử cuối cùng có nói gì với người không? Đừng gạt ta.”

Ta lần đầu tiên thấy chủ nhân như thế, đành phải thành thật nói lại toàn bộ lời của Thư công tử.

“..... Sẽ không tiếp tục làm phiền ta.....” Chủ nhân thì thào lặp lại, cười ằm lên một cách bất thường.

Ta cùng quản sự lo sợ không yên nhìn nhau, lại không biết nên khuyên y thế nào, chỉ có thể chờ tiếng cười chủ nhân dần dần hạ thấp, cuối cùng im lặng ngồi lên ghế đá, ngơ ngẩn nói: “Lưu Y hẳn, vĩnh viễn cũng sẽ không trở về.”

Trong lòng ta kỳ thật cũng biết rõ, Thư công tử sẽ không xuất hiện nữa, lại vẫn còn tồn một phần hy vọng trong lòng, cho đến sau khi hồi phủ, cuối cùng đành chết tâm.

Thông sự của phòng thu chi ở trong sảnh chờ chủ nhân đã lâu, trong tay cầm khế ước mua bán của biệt viện.”Đây là Thư công tử mới vừa rồi đưa tới, hẳn nói lo lắng để ở biệt viện nhiều người hỗn tạp sẽ làm mất, muốn ta trả lại cho tiên sinh.”

Dưới khế ước mua bán còn có một xấp ngân phiếu thật dày, đều là hơn nửa năm nay, chủ nhân bảo ta giao cho Thư công tử tiêu dùng hằng ngày, hẳn lại một xu cũng chưa động đến.

Ta hối hận chính mình từng xem thường bôi nhọ hẳn, thỉnh tội với chủ nhân, chủ nhân lại dờ dẩn lắc đầu: “Ta nếu tin hẳn, dù cho người nói sai về hẳn thế nào, ta cũng sẽ không thay đổi. Người sai, là ta.”

Ta sợ chủ nhân cũng sẽ như Thư công tử buồn phiền thành bệnh, liền đề nghị chủ nhân, cần phải tức khắc sai người đi khắp nơi tìm kiếm, tìm Thư công tử trở về.

Chủ nhân chỉ cười cười, thấp giọng hỏi lại ta: “Cảnh Vinh, ta còn mặt mũi gì đi cầu hẳn lưu lại?”

Ta ghen lời.

Chủ nhân dù sao cũng có kiêu ngạo của y, có sản nghiệp to lớn mà y không thể không duy trì cùng sinh kế

của hàng ngàn người bên dưới, còn phải ngày qua ngày giao thiệp nói cười cùng nhiều thương gia.

Khi hoa đào nở rộ, kiệu hoa của Trường gia tiểu thư tiến vào cửa.

Vị tân phu nhân này thật ra là một nữ tử tri thư đạt lễ, chủ nhân mới đầu đối với nàng cũng coi như lễ độ chu toàn, nhưng sau đó thật sự là tương kính như tân. Nàng trong cảm nhận của chủ nhân cũng chỉ là khách qua đường mà thôi.

Được Trường gia tương trợ tài lực, việc làm ăn của Thái Nguyên hiệu càng mở rộng hừng hực khí thế. Khoảng chừng bốn năm đã bố trí phân hiệu khắp đại giang nam bắc, chỉ có chỗ Thư gia chủ nhân chưa từng đặt chân.

Đó là cảm địa không thể động tới trong long y.

Y không hề nhắc một chữ nào có liên quan tới Thư công tử, chỉ có vào tiết mẫu đơn khai hoa hàng năm, mặc kệ bận rộn ra sao, y đều sẽ bỏ xuống hết thầy, đến Lạc Dương ngắm hoa.

Cái bụng của phu nhân vẫn không có động tĩnh, chủ nhân cũng không lo lắng. Trường viên ngoại kia lại lòng nóng như lửa đốt, mời không ít danh y đến bắt mạch, kết quả chẩn trị phu nhân trời sinh thiếu khuyết, không thể thụ thai.

Trường viên ngoại then trong lòng, càng tặng thêm nhiều ruộng đất của Trường gia cho chủ nhân, cũng vì giữ lại sủng ái cho chất tiểu thư kia của lão. Thậm chí còn mua vài mỹ cơ làm thiếp cho chủ nhân.

Mấy mỹ cơ này chủ nhân cũng không có hứng thú nhìn tới, cười hỏi ta có muốn chọn một hai người trong đó làm thê thiếp hay không, ta chỉ lắc đầu.

Ta nghĩ chỉ sợ cả đời, ta cũng không hiểu được thứ tình yêu tổn thương người nhất này, lại càng không muốn bước chân vào đó.

Chỉ cần có thể nhìn thấy chủ nhân lại nở nụ cười, ta đã thấy thỏa mãn.

— —

Lại là một năm xuân phong ấm áp, từ Lạc Dương ngắm hoa trở về, ta nghe nói trong thành mới khai trương một lầu lâu khấu vị rất được, liền đặt chỗ cho chủ nhân.

Thức ăn quả nhiên xuất sắc, nhưng tâm tư chủ nhân không đặt trên rượu và thức ăn, ngược lại liên tiếp nhìn về phía mấy người đàn hát mãi nghệ trong lầu.

Ta không rõ nguyên do, thậm chí bộ dáng ca cơ kia còn không bằng mấy người trong phủ, đến khi nhìn thấy thiếu niên đánh đàn ngồi cuối cùng, ta bỗng nhiên tỉnh ngộ

Một thiếu niên mảnh khảnh điềm đạm, cầm nghệ bình thường, nhưng khi hắn cúi đầu, sườn mặt mơ hồ có một hai phân giống với Thư công tử.

Một hai phân, đã đủ.

Tiệc xong, thiếu niên đã ngồi trong thùng xe của chủ nhân, sợ hãi nhìn tân chủ nhân của mình.

“Như Y.....” Chủ nhân gọi tên đã đặt cho thiếu niên, cười nói: “Đừng gọi ta lão gia, gọi tên ta Ngã Phi là được.”

Thiếu niên có chút sợ hãi, dưới sự thúc giục của chủ nhân, ngập ngừng một lát mới cẩn thận gọi chủ nhân một tiếng “Ngã Phi”.

Ta ở ngoài thùng xe nghe chủ nhân cuối cùng lại lần nữa thoải mái mỉm cười, lại không biết chính mình nên vui hay là nên buồn.

Như Y vào ở biệt viện.

Tòa biệt viện kia, từ sau khi Thư công tử rời đi vẫn khóa cho đến giờ. Mà nay, một lần nữa mở ra, lau dọn sửa chữa, dời hoa trồng cây, sắp xếp giống như trước kia.

(1) Chương dài: Tên con đường ở thành Trường An thời xưa, cũng đồng nghĩa với kỹ viện.

19. Chương 18: Phong Lưu Trưởng Chi Cảnh Ngã Phi – Phần 3

Chủ nhân cách năm ba ngày lại đến biệt viện thăm Như Y, tự mình chỉ điểm cầm nghệ cho hắn, lại mời danh sư về dạy Như Y vẽ tranh viết thơ. Y phục trang điểm của Như Y cũng hoàn toàn mô phỏng theo Thư công tử năm đó.

Nhìn thiếu niên này từng chút trở nên càng giống Thư công tử, tươi cười của chủ nhân cũng từ từ sâu hơn, đối với Như Y càng thêm sủng ái, giống như muốn bồi thường hết thấy những gì ngày đó đã thiếu Thư công tử.

Như Y thụ sủng nhược kinh. Đám tôi tớ không biết chuyện năm đó tự nhiên càng nhận định Như Y là người được sủng ái nhất trong lòng chủ nhân, hết sức nịnh hót Như Y. Thiếu niên mới đầu còn an phận, dần dần cũng bị nhóm tôi tớ nuông chiều đến quên hết tất cả, hoàn toàn là bộ mặt tiểu nhân đắc chí. Đương nhiên trước mặt chủ nhân, hắn vẫn hiểu được phải giả vờ nhu thuận.

Hắn sau lưng kiêu căng ngạo mạn, ta toàn bộ đều nhìn thấy, nhưng cũng không muốn nhiều lời trước mặt chủ nhân, ngược lại cảm thấy thiếu niên vừa đáng ghét lại thật đáng thương.

Cho dù chủ nhân cưng chiều hắn thế nào, cho hắn cầm y ngọc thực, chủ nhân cũng chưa từng thật sự xem hắn là Thư công tử mà đối đãi. Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm Thư công tử lưu lại vẫn luôn khóa ở trong cầm hạp, không để cho bất luận kẻ nào chạm đến. Như Y giả ngốc làm nũng cầu xin mấy lần, chủ nhân cũng không đáp ứng mở ra cho hắn xem.

Nếu chủ nhân chỉ coi hắn là thể thân để gửi gắm tình cảm, ta cần gì phải quá mức nghiêm túc, phá hủy tâm tình tốt khó có được của chủ nhân? Cho nên đối việc xấu của thiếu niên, ta cũng liền mắt mở mắt nhắm, xem như không biết.

Ta không nghĩ tới, dung túng nhất thời, lại gây thành đại họa ngập trời ngày sau.

Mùa hạ năm đó, Trường viên ngoại qua đời, phu nhân vô cùng bi thương, sau lễ tế trở về liên tiếp mấy ngày không màng cơm nước, ốm đau trên giường, chủ nhân liền ở bên giường bệnh bầu bạn, chờ đến khi bệnh tình phu nhân chuyển biến tốt mới đi biệt viện.

Như Y thấy chủ nhân đi vào, không ân cần như trước, ngược lại trầm mặt giận dữ.

“Sao vậy, muộn vài ngày người đã giận rồi?” Chủ nhân cười trêu ghẹo hắn, ôm hắn vào cằm thất, tươi cười đột nhiên cứng ngắt.

Trên cằm án, rõ ràng đang đặt Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm, cầm hạp cũng là cổ vật không ngờ bị chẻ đến nát nhừ.

Chủ nhân tức giận, giọng nói dữ tợn. “Người dám động nó.”

Y đi qua muốn lấy dao cầm, Như Y vượt lên một bước, đoạt lấy đàn, giọng cầm hận nói: “Người cho là không có chìa khóa ta liền mở không được cầm hạp? Người không cho ta xem, ta liền càng phải xem.”

Chủ nhân sắc mặt xanh mét, gần từng tiếng nói: “Như Y, người buông đàn ra cho ta.”

“Không!” Thiếu niên thái độ khác thường, cư nhiên rộng lớn với chủ nhân, đôi mắt cũng đã đỏ bừng. “Ta thật là ngu ngốc, còn nghĩ người thích ta. Cảnh Ngã Phi, người gạt ta, người thích chính là chủ nhân đàn này, là Thư Lưu Y, còn đặt tên ta là Như Y. Như Y, Như Y, người chính là muốn biến ta thành Thư Lưu Y kia. Cảnh Ngã Phi, người khinh người quá đáng!”

Ta kỳ quái hẳn như thế nào biết được việc này, lại nhìn dao cầm, trước kia chưa từng chú ý, lúc này ta phát hiện nguyên lai một bên phần đuôi dao cầm khắc vài cái tên, đều là họ Thư, hiển nhiên là tính danh người cất giữ qua các thế hệ của Thư gia. Tên cuối cùng kia, chính là Thư Lưu Y.

“Như Y, ta chỉ nói một lần cuối cùng, buông đàn xuống cho ta.” Chủ nhân chậm rãi đi về phía hắn.

Thiếu niên trừng y, nước mắt lã chã tuôn rơi. “Cảnh Ngã Phi, người đến tột cùng có từng thích ta hay không?”

Chủ nhân im lặng không nói, nhưng Như Y đã biết đáp án, cười thảm gật gật đầu, “Được, người muốn ta buông đàn, ta nghe lời người.”

“Đừng!” Ta thấy ánh mắt hắn khác thường, xông lên trước muốn ngăn cản hắn. Như Y vội vàng thối lui hai bước, hung hăng ném đàn xuống

Một tiếng trầm đục vang lên, Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm giá trị liên thành nhất thời gãy thành vô số đoạn.

Chủ nhân đăm đăm nhìn đàn, chậm rãi ngẩng đầu rống giận, giống như tiếng rống của động vật bị thương.

Lần đầu tiên trong đời ta nhìn thấy y phần nộ như điên. Ta chạy nhanh giữ y lại, bằng không hẳn nhất định liều mạng ra tay đánh chết Như Y.

Thiếu niên kia chết không tiếc, nhưng ta không thể để chủ nhân lưng mang tội nặng.

Quất roi một trận, đánh thiếu niên mình đầy thương tích, hắn vẫn không chịu cam mềm, càng không ngừng mắng chủ nhân cùng Thư công tử.

Ta sai tới tớ kéo người ra khỏi biệt viện ném đi thật xa, miễn cho chủ nhân lại chịu kích thích mà lấy mạng của hắn. Quay đầu, chủ nhân giống như đã bị rút đi khí lực toàn thân, ngồi bên đàn đã gãy, ngơ ngẩn một hồi, lại cười một trận.

Ta thật sự không biết nên khuyên giải y thế nào.

Hơn nửa tháng sau, chủ nhân cuối cùng thoáng tỉnh lại chút, đáp ứng lời mời xuất môn làm khách.

Người mời khách chính là anh vợ của chủ nhân, trưởng tử của Trường viên ngoại kia, hiện giờ đã là đương gia danh chính ngôn thuận của Trường gia. Thời kì để tang, hắn lại hoàn toàn không có nửa phần bi thương, ngược lại đại yến tân khách hết sức phô trương.

Chủ nhân nguyên bản không muốn cùng người này lui tới nhiều, nhưng không chịu nổi hắn nhiều lần sai

người đến mời, chủ nhân không lay chuyển được, liền mang theo ta đi.

Buổi tiệc thiết lập trên lầu gác hậu viên Trường gia, tân khách đông đúc, ca múa đàn sáo, huyền ảo không dứt. Sau hai vòng mời rượu, Trường gia trưởng tử cười nói: “Gần đây có gánh hát kể chuyện mới tới, nghe nói không tồi, ta hôm nay cố ý mời đến giúp vui cho mọi người.”

Hắn vung tay lên, quản gia dẫn mấy người sớm chờ ở bên cạnh nối đuôi nhau mà vào.

Chủ nhân vốn còn đang cười, cùng người quanh mình xã giao, lúc này bất giác thay đổi sắc mặt, buồn bực vạ phần.

Ta cũng kêu một tiếng không xong thiếu niên trong gánh hát kia cũng chính là Như Y vài ngày trước bị trục xuất khỏi biệt viện! Hắn đi lại còn hơi tập tễnh, hiển nhiên vết thương do roi quất chưa khỏi hẳn, trên người lại ăn mặc đẹp đẽ quý giá, vẫn giống như cách ăn mặc của Thư công tử ngày xưa, đang dùng ánh mắt oán hận lạnh lùng nhìn chủ nhân.

Chủ nhân chợt buông chén rượu, nói cáo từ, lại bị Trường gia trưởng tử ngoài cười trong không cười giữ lại. “Cảnh huynh gấp gáp rời đi như vậy cũng quá không nể mặt ta, dù sao nghe xong một đoạn rồi đi cũng không muộn.”

Người bên kia đã ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu kể chuyện sinh động như thật. Ta mới nghe mấy câu, máu huyết trên mặt đều xông thẳng lên đỉnh đầu.

Bọn họ kể chính là chuyện phong lưu của Thư công tử.

“Chuyện kể rằng Thư gia đại công tử, sinh thân nam nhi, kỳ thật kiếp trước chính là hồ nữ tu luyện đắc đạo, kiếp này chuyển làm nam thân, buồn cười trong xác vẫn là một bộ mị cốt, chuyên tìm nam tử hấp thụ tinh phách.....”

Như Y giả làm Thư công tử, tùy người thuyết thoại làm ra đủ loại mị thái phóng đãng, làm cho mấy người ngồi đây lớn tiếng cười vang. Trường gia trưởng tử lại miệng đầy dâm loạn: “Xem kẻ này thần thái lẳng lơ, Thư công tử này công phu trên giường khẳng định càng thêm mất hồn, ha ha ha.....”

Đến tận đây, ta đã nhìn ra này hết thấy nhất định là Trường gia trưởng tử an bài. Hắn chắc hẳn là có nghe đồn về chuyện của chủ nhân cùng Thư công tử, trùng hợp lại gặp Như Y đã bị chủ nhân đuổi đi, hai người tự nhiên ăn nhip với nhau, cố ý mời chủ nhân dự tiệc.

Ta không muốn nhìn nữa, không quay đầu lại, lại không biết Như Y lại làm ra cử chỉ quá phận, mọi người cười càng thêm dâm tà.

Chủ nhân tức giận đến mức cả người đều đang run, đột nhiên rống giận, vọt mạnh tiến lên “Người câm miệng!!!”

Thanh âm lan can gảy cùng tiếng kêu thảm thiết của Như Y cơ hồ đồng thời vang lên, trên lầu đột nhiên tĩnh mịch, tiếp đó tiếng kinh hô nổi lên bốn phía.

Ta hoảng sợ vọt tới bên lan can đã gảy nhìn xuống, Như Y rơi xuống đất, trên đầu là một vũng máu tươi chói mắt thật lớn, nhuộm đỏ cảnh y trên người hắn cùng mặt cỏ xung quanh.

“Cảnh Ngã Phi, người thế nhưng giết hắn!” Trường gia trưởng tử một phen kéo lấy chủ nhân, kêu to hét lớn: “Chết người rồi, chết người rồi! Còn không mau đi báo quan!”

Chủ nhân mặt xám như tro tàn, không có chút giãy dụa. Ta lại sợ đến không thở được chủ nhân ơi chủ nhân, ngài biết rõ mục đích của Trường gia trưởng tử chính là muốn chọc giận ngài, người vì sao còn mắt không chế mà chui vào bẫy của hắn!

Nha dịch rất nhanh đi vào, mang chủ nhân về nha môn.

Rất nhiều người nhìn thấy chủ nhân đẩy Như Y rơi xuống lầu, như ván đã đóng thuyền, không còn đường quay về. Quan gia kia cũng từng xưng huynh gọi đệ với chủ nhân của ta, hiện nay nhận hối lộ của Trường gia, cùng một giuộc với Trường gia trưởng tử, lại không chút nào niệm tình cảm ngày xưa, tự ý định tử tội trình báo lên trên.

Phu nhân nghe thấy tin dữ, khóc đến chết đi sống lại, bảo ta cùng nàng đi Trường gia quỳ xuống tận lực cầu xin, lại đáp ứng đưa lên toàn bộ gia sản Cảnh gia, chỉ cầu Trường gia trưởng tử buông tha chủ nhân.

Trường gia trưởng tử ra vẻ phẫn nộ: “Muội tử mau đứng lên, Cảnh Phi nói sao cũng là em rể của ta, ta sao nhẫn tâm thấy y rơi đầu chứ? Chính là quan phủ khó mà dàn xếp, nhưng mà muội tử yên tâm, huynh trưởng này nhất định thu xếp thật tốt cho người.”

Phu nhân tin là thật, đối hắn thiên ân vạn tạ. Ta thật khó tin tên tiểu nhân âm hiểm kia, sau khi về phủ cân nhắc mãi, sai người đáng tin, khoái mã đi Giang Nam Thư gia.

Thư gia đặt chân Giang Nam đã có nhiều năm, mặc dù chủ yếu là doanh thương, nhưng tộc chi kéo dài, người làm quan cũng không ít, có lẽ có thể cứu được chủ nhân.

Nếu không phải sự tình liên quan đến sinh tử của chủ nhân, ta dù thế nào cũng sẽ không phái người đi Thư gia. Chính là Thư công tử, có còn nhớ tình cũ mà nghĩ cách cứu chủ nhân hay không?..... Ta nhớ đến ngày đó hắn ho khan, trên ống tay áo nhiều điểm đỏ sẫm, cười khổ không dám nghĩ thêm nữa.

Ta chờ đến hai mắt mỗi mòn, người truyền tin cuối cùng phong trần mệt mỏi trở về, vẻ mặt uể oải bào đệ của Thư công tử, cũng tức là đương gia của Thư gia coi như khách khí, cũng không cự tuyệt hắn ở ngoài cửa, còn tặng hắn tuần mã trở về.

“Nhưng mà Thư đương gia nói, Thư công tử đã ly khai Thư gia, định cư tha hương. Trong triều cũng không

có người nào của Thư gia, không giúp được gì.” Người truyền tin càng nói càng nhỏ, ấp a ấp úng: “Hắn còn nói, Thư công tử mấy năm trước sau khi từ Thục trung chúng ta trở về, bệnh cũng không nhẹ. Cảnh quản gia, ta nghe khẩu khí Thư đương gia vô cùng bất mãn với Cảnh đại tiên sinh, Thư gia khẳng định sẽ không hỗ trợ.....”

Ta im lặng, thâm hận chính mình sớm biết kết quả này, tội gì còn muốn đi tự rước lấy nhục.

Mà nay, cũng chỉ có thể đem một tia hy vọng cuối cùng ký thác trên người trưởng tử Trường gia. Ta giải tán nô bộc, nhanh chóng bán hết sản nghiệp các nơi dưới danh nghĩa Thái Nguyên hiệu, ngay cả Cảnh phủ cũng bán, cùng phu nhân cư trú trong một nhà tranh nhỏ ở phụ cận phủ đệ, liên tục không ngừng đem ngân lượng đưa đến Trường gia cùng nha môn.

Hai người kia mặt mày hớn hở, vỗ ngực nói chắc chắn sẽ biện hộ cho chủ nhân, đổi thành say rượu lỡ tay, xử lý thật nhẹ.

Không lâu sau, một tờ công văn lại đem hy vọng của ta và phu nhân phá tan thành từng mảnh.

Chủ nhân bị phán sau thu xử tử.

Hai tên cầm thú lòng tham không đáy kia, lấy hết tâm huyết nửa đời của chủ nhân, còn không chịu buông tha y, nhất định muốn đẩy y vào tử địa.

Ta bị phần muốn điên. Phu nhân rốt cuộc chịu không được đả kích này, bệnh không dậy nổi, mấy ngày trước khi chủ nhân bị vắn trảm đã đoạn khí. Đáng thương cho nữ tử dịu dàng vô tranh này, cuối cùng khi nhập liệm ngay cả một cỗ quan tài đằng hoàng cũng không có, chỉ có một cái áo quan mỏng manh.

Ta chôn phu nhân, thu thập chút đồ vật đáng giá cuối cùng trong phòng đem đi cầm, mua áo liệm quan tài cho chủ nhân, sau đó đi tử lao.

Lao đầu từng thu của ta không ít ngân lượng, liền không khó xử ta, cho ta đi vào gặp mặt chủ nhân lần cuối.

Sau khi chủ nhân bị hạ ngục, ta chưa từng gặp y. Ta đã lường trước y rơi vào tay Trường gia trưởng tử nhất định bị hành hạ, nhưng giờ phút này chính mắt nhìn thấy, ta thật không thể tin, người huyết nhục mơ hồ nằm trong lồng cũi ở trước mặt ta kia thật sự là chủ nhân tao nhã tuyệt luân của ta.

Cao thấp toàn than y cơ hồ tìm không thấy một khối thịt lành lặn, máu mủ cùng mảnh y phục rách nát dính cùng nhau, đã phân không rõ màu sắc, miệng vết thương phát ra mùi thối rửa tanh tưởi. Hai chân bị kẹp chưa được trị liệu, sưng lên như hai thùng nước, mà mười ngón tay thon dài đều bị kẹp đến nát xương, ngay cả móng tay cũng bị rút đi.

Bộ dáng này cho dù ra khỏi ngục cũng tuyệt đối sống không lâu.

Ta thất thanh khóc rống.

“Cảnh Vinh.....” Chủ nhân hơi thở mong manh, thần trí ngược lại thanh tỉnh, khàn giọng cười: “Khóc cái gì? Qua mấy ngày nữa, ta liền giải thoát rồi.”

“Tiên sinh, ngài vì Thư công tử lâm vào tình cảnh này, đáng sao?” Ta đã khóc không thành tiếng.

Chủ nhân không trả lời ta, ánh mắt xuyên qua cửa lao hàng rào phía sau ta dừng lại ở một khoảng không nào đó, xuất thần hồi lâu, mới lẩm bẩm nói: “Mùa xuân năm sau, hoàng mẫu đơn của Thẩm Phương hoa uyển, lại sắp nở.....”

Ta lão đảo trở lại nhà tranh, tìm một con dao làm bếp, vừa mài dao vừa rơi lệ.

Chờ mấy ngày sau thu liễm an táng chủ nhân xong, ta có liều mạng này cũng phải giết súc sinh Trường gia trưởng tử kia.

Ta oán khí đầy bụng, đêm không thể ngủ, gần sáng sớm mới miễn cưỡng nhắm mắt, vừa vào mộng, đột nhiên bị người xách vạt áo ném lên mặt cỏ ngoài phòng.

“Ai?!” Ta vội vàng bò dậy, vô cùng tức giận. Chẳng lẽ là tay chân Trường gia muốn đến đuổi tận giết tuyệt?

Trong nắng sớm, trước mặt là nam nhân xa lạ ta chưa từng gặp qua, dáng người cao lớn, xiêm y tuyết trắng không nhiễm bụi trần, tóc đen theo gió bay loạn, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng khiến ta không dám nhìn thâm, nhưng lại tái nhợt dị thường, giống như quanh năm suốt tháng không gặp ánh nắng.

Người phía sau y, ta lại liếc mắt liền nhận ra đúng là Thư Lưu Y, đang ôm chủ nhân vốn nên ở trong tử lao, chậm rãi ngồi lên mặt cỏ.

“Thư, Thư công tử, là người cứu tiên sinh nhà ta ra?” Ta quá mức kinh hỉ, nói chuyện đều lắp bắp cả lên.

Nam nhân xa lạ giơ tay áo, ngăn cản ta, thanh âm cũng giống như dung mạo của y, lạnh lẽo thấu xương, uy nghi bức người.”Đừng ồn, để bọn họ nói chuyện.”

Không cần y nói, ta cũng biết không nên lên tiếng quấy rầy chủ nhân cùng Thư công tử nữa chủ nhân đã bên bờ hấp hối, này có lẽ là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, sau đó chính là thiên nhân vĩnh cách.

Chính là nam tử tuấn mỹ phi phàm này, lại là gì của Thư công tử? Nhớ tới lời của người truyền tin, ta cũng có chút hiểu rõ, cười khổ không lên tiếng.

“..... Lưu Y?.....” Chủ nhân nằm ở trong lòng Thư công tử, giống như trong mộng. “Thật là người.....” Đột

nhân y kêu lên sợ hãi, giấy dựa nâng tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt Thư công tử. “Mặt của người, sao lại bị thương? Là, là ai tổn thương người?”

Tầm mắt của ta cũng không tự chủ chuyển qua, quả nhiên nhìn thấy trên mặt Thư công tử có nhiều vết thương rất nhạt.

“Còn đau không?..... Lưu Y.....” Chủ nhân run giọng hỏi, thanh âm tựa hồ muốn khóc, ta biết trong lòng y nhất định rất đau.

Nam nhân xa lạ bên cạnh nghe thấy được, biểu tình có chút phức tạp, xoay người chấp tay sau lưng, đi ra xa, ngẩng đầu ngắm mặt trời mọc.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ.” Cách mấy năm, thanh âm Thư công tử vẫn ôn nhã nhu hòa như trong trí nhớ của ta, hẩn cẩn thận tránh đi chỗ bị thương của chủ nhân, cầm cổ tay khô gầy của y, nhẹ giọng nói: “Ngã Phi, là ta không thể tới sớm một chút. Đệ đệ ta Quân Thiên sai người gửi lời cho ta, nói người xảy ra đại sự. Ta và..... và y đã ngày đêm chạy đi, nhưng vẫn tới chậm.....”

Ta bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai ngày đó tìm tới Thư gia thật sự không sai. Thư đương gia kia ngoài miệng dữ tợn, nhưng vẫn là âm thầm giúp đỡ.

“Y?.....” Ánh mắt chủ nhân nhìn về bên này, cuối cùng rơi trên bóng dáng cao ngất của tuyết y nam tử kia, dừng lại một chút, cố sức quay đầu hỏi Thư công tử: “Y là ai?”

Ta trong lòng bất chợt run rẩy, chăm chú nhìn Thư công tử, sợ hẩn kế tiếp sẽ nói ra lời chủ nhân không muốn nghe.

Thư công tử cũng rõ ràng có chút do dự, “Ngã Phi, y là.....”

Hẩn còn đang cân nhắc, chủ nhân đột nhiên ho nhẹ mấy tiếng, lắc đầu nói: “Không cần nói với ta.”

Thư công tử hiểu rõ dừng lời, chủ nhân lại khẽ cười, ngắm nhìn Thư công tử, giống như trên mặt Thư công tử có gì đó hẩn vĩnh viễn cũng xem không đủ. “Lưu Y, ta chỉ muốn biết, năm năm, trong lòng người còn có ta không?.....”

“Có.” Thư công tử không chần chờ, ôn nhu nói: “Ngã Phi, ta cho tới bây giờ đều không quên người.”

Chủ nhân phút chốc nét mặt toả sáng, ta ở một bên cũng cảm thụ được vui mừng trong lời y. “Có là tốt rồi..... Cũng không uống ta vì người đền mạng này.....” Y lại hít một hơi thật sâu, mi mắt lại chậm rãi buông xuống. “Lưu Y..... Lại ôm chặt ta một chút..... Ta có chút lạnh.....”

Ta nhìn Thư công tử thật cẩn thận ôm sát chủ nhân, cũng không quan tâm máu đọng khắp mặt y, kẻ mặt

sát lại, ôn nhu ở bên tai chủ nhân nói nhỏ: “Ngã Phi, ta ở bên cạnh ngươi! Chờ ngươi dưỡng thương tốt, chúng ta lại đi Lạc Dương ngắm hoa, được không?”

Chủ nhân tựa hồ cũng bị hấn gợi lên kí ức ngày đó, nhắm mắt, lộ ra tươi cười. “Ta còn muốn nhìn ngươi mặc bộ y phục vàng nhạt kia, say rượu ngã xuống gốc hoa..... sau đó..... sau đó lại đi thủy tạ đánh đàn..... Lưu Y, ta còn nhớ rõ ngày đó ngươi đứng bên ngoài thủy tạ nghe lén..... Ta đã nghĩ da mặt người này thực, thực dày, còn dám đuổi theo nghe đàn.....”

“Nguyên lai lần đó, Ngã Phi ngươi đã sớm phát hiện ta ở bên ngoài.” Thư công tử nắm lấy một tay chủ nhân, dùng miệng nhẹ nhàng từng cái chạm vào năm ngón tay bị bẻ gãy biến hình, ghen ngào cười: “Sớm biết thế, ta dứt khoát lại mặt dày một chút, cứ đi vào gặp ngươi, cũng không cần quay về Lạc Dương bên ba. Ngày chúng ta ở cùng nhau có thể sớm hơn một chút, lại nhiều thêm vài ngày.”

“..... A..... Hiện tại cũng không muộn.....” Thanh âm chủ nhân cuối cùng càng ngày càng thấp, càng chậm, tựa như nói mê. “Lưu Y, ngươi xem mẫu đơn kia, nở thật là đẹp..... Cửu Tiêu Hoàn Bội cầm của ngươi đâu? Đưa cho ta, ta đến đàn..... Lần này, ta chỉ đàn cho một mình ngươi..... nghe.....”

Ta chờ thật lâu thật lâu, chủ nhân cũng không có nói thêm một chữ. Vết máu khô cạn trên mặt y bị nước mắt của Thư công tử làm tan ra, xuôi theo khóe mắt của y chậm rãi chảy xuống. Môi của y, lại nhẹ cong lên.

Y cuối cùng, có lẽ là hài lòng..... Ta quỳ rạp xuống đất, vùi đầu trong bụi cỏ, gào khóc.

Mặt trời nhô ra ngoài rặng mây, chiếu sáng mặt đất. Tiếng vó ngựa hỗn loạn hòa cùng tiếng hô ầm ỉ, theo gió âm ỷ đến gần.

“Lưu Y, quan sai đuổi tới rồi, đi thôi.” Tuyết y nam tử kia cuối cùng phá vỡ lặng yên, tiến lên nhẹ nhàng vuốt tóc Thư công tử, động tác ôn nhu, không chút giống với bề ngoài của y, nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo vô cùng. “Nhưng trước khi về Côn Luân, trước hết phải giết hai kẻ kia.”

Ngày đó, tin Trường gia trưởng tử và cầu quan kia chết được truyền khắp thành đều biết.

Ta ngồi trên thuyền, quyết định rời xa đất Thục, quãng đời còn lại cũng không muốn bước vào Thái Nguyên hiệu đã như phù vân, trừ bỏ chủ nhân, Thục Trung cũng không còn lý do gì làm cho ta ở lại.....

Ta nhìn bờ biển, bụi mù cuộn cuộn, chỉ thấy người đến người đi, rộn ràng nhốn nháo. Thư công tử cùng tuyết y nhân kia đã không còn bóng dáng, cả thi thể của chủ nhân cũng nhất định mang đi.

Ta vốn định đem chủ nhân chôn vào mộ tổ Cảnh gia, Thư công tử lại vẫn ôm chủ nhân không muốn buông tay. “Ta đã đáp ứng Ngã Phi, dẫn hắn đi Lạc Dương ngắm hoa.....”

“Nhưng hiện tại Lạc Dương cách kỳ hoa nở còn đến mấy tháng.....” Ta muốn khuyên can hắn, tuyết y nam

tử kia một mực yên lặng nhìn Thư công tử lúc này lạnh lùng liếc ta một cái, lạnh giọng nói: “Lưu Y muốn làm cái gì thì làm cái đó. Hậu sự của tiên sinh nhà ngươi, đều có ta cùng Lưu Y an bài.”

Dưới ánh nhìn chăm chú sắc bén như kiếm phong của y, ta căn bản không dám phản bác, hướng hồ ta cũng tin tưởng Thư công tử tất sẽ không bạc đãi chủ nhân.

Đời này kiếp này, có thể gặp lại Thư công tử, không phải chính là mong mỏi thật sự trong lòng chủ nhân sao.....

Cảm ơn đồ đệ Ly Tích Chiêu đã hỗ trợ phụ làm hết phiên ngoại này.

Cá nhân cảm thấy Cảnh Vinh hình như đơn phương Cảnh Ngã Phi @@

20. Chương 19: Phong Lưu Trưởng Chi Mạo Họa Nam – Phần 1

“Tiểu thiếu gia, đại thiếu gia nói hôm nay mở tiệc chiêu đãi, có mặt đều là những khách quý, nói cậu đừng tiếp tục ôm con mèo chết nữa, bất luận thế nào cũng phải ra ngoài gặp khách một cái.”

“Ta nói không ra là không ra! Đừng đến phiền ta nữa!” Ta giận đại ca biết rõ ta đang thương tâm, còn không cho ta nửa khắc bình an. “Ta phải cùng Tú Cầu, ai cũng không muốn gặp..... Hu hu.....”

Tú Cầu là con mèo ta nuôi sáu năm, mới cai sữa đã được ta bế đến, cùng ta lớn lên, đáng yêu béo ngốc, rất hiểu lòng ta, cơ hồ chưa từng rời chân ta nửa bước, ăn uống tự nhiên cũng cẩn thận, ai ngờ mấy ngày trước mắc bệnh, ta xin đại ca mời vài đại phu đến trị cho Tú Cầu, cũng không thấy nó khỏe hơn. Sáng nay nó ngộ nguậy đi đến trước giường ta, cổ họng kêu ùng ục lạ thường, nhìn ta bi thương kêu vài tiếng, liền tắt thở.

Ta vẫn ôm nó khóc đến bây giờ, mong nó còn có thể tỉnh lại, nó lại không nhúc nhích, từ từ lạnh cứng.

Gã sai vật ngoài cửa biết khuyên ta không được, than thở mấy câu rồi đi.

Ta lại khóc thút thít một lúc, cuối cùng tuyệt vọng, lau khô nước mắt, lấy ra cái hộp gỗ đàn hương ngày thường dung để cất ngọc sức túi hương, đổ hết ra, lót thêm tấm da chồn bình thường Tú Cầu thích nằm ngủ nhất, chuẩn bị cho Tú Cầu, ra khỏi phòng ngủ.

Mới vào đông, trời cao khí lạnh. Tường trắng cao cao ngăn cách nội viện, ta nghe thấy trên thính đường phía trước đàn sáo du dương, xen lẫn tiếng cười phạt rượu, rất là náo nhiệt.

Đại ca là Bình Giang phủ doãn, kết giao đều là phi phú tức quý, trong phủ cũng là ba ngày hai bữa đại yến tân khách, đại ca thường xuyên bảo ta đi theo, kết giao nhiều quan to quý nhân. Ta ghét nhất việc này, thường mượn cớ bị ốm không đi.

Nếu không phải ta từ nhỏ thể nhược, đại phu nói Giang Nam khí hậu dễ chịu, có lợi với ta, song thân liền để ta ở lại lâu dài trong phủ đại ca, ta cũng không muốn ở lại địa phương không thú vị này.

Ta lập tức đi vào hoa viên, tìm cái cuốc mà người chăm hoa sử dụng, tìm kiếm một hồi, cuối cùng chọn gốc đại thụ nhiều cành khô nhất, đào một hố đất.

“Tú Cầu, nơi này yên tĩnh, không ai đến ồn người, người ngoan ngoãn ngủ đi.....” Ta đem hộp gỗ đặt xuống hố, lại vẫn không nỡ đóng nắp hộp, nhớ tới Tú Cầu mấy hôm trước còn nằm trên gối ta làm nũng, không khỏi đau lòng, nước mắt thật vất vả mới ngừng lại bắt đầu chảy xuống, ngực cũng đau đến khó chịu.

“Đừng khóc.....” Một người ở phía sau ta nhẹ giọng khuyên giải, còn đưa qua khăn tay.

Ta tiếp nhận qua loa lau nước mắt, mới tỉnh ra chưa bao giờ nghe qua giọng nói của người này, mở to hai mắt sững sờ đau rất quay đầu lại

Đó là một thanh niên nam tử tuổi tác xấp xỉ đại ca, khoác áo gấm màu tím nhạt, dung mạo tuấn mỹ, hơi tiêu tụy, như vừa bệnh nặng mới khỏi.

“Huynh, huynh là ai? Sao lại chạy đến hoa viên nhà ta?” Ta nghĩ đến bộ dáng khóc sụt sùi vừa rồi của mình đều bị thanh niên xa lạ này nhìn thấy, không khỏi có chút bối rối.

Hắn cười cười: “Cậu có lẽ chính là tiểu công tử Mạo phủ. Ta họ Thư, là khách của đại ca cậu. Trên tiệc quá nhiều người, ta đi ra hít thở một chút, đúng lúc đi qua đây, nghe thấy tiếng khóc.....” Hắn cúi đầu, nhìn Tú Cầu, ôn nhu hỏi ta: “Con mèo con này là do cậu nuôi à? Ta trước đó ở trên sảnh nghe thấy gã sai vặt hỏi bẩm đại ca cậu, nói cậu muốn thủ linh cho mèo con không chịu gặp khách.”

“Vậy thì sao?” Ta nghĩ hắn muốn giễu cợt ta, không ngờ hắn lại cúi người, cầm lấy cái cuốc trong tay ta, hòa nhã nói: “Chôn nó được rồi! Ta giúp cậu.”

Ta ngơ ngác nhìn hắn đóng nắp hộp gỗ, vung đất lấp hố lại, còn đắp một mộ đất nho nhỏ, trong lòng đối với người xa lạ này sinh ra chút hảo cảm. Ít nhất, hắn không có giống đại ca, thấy ta khóc thương Tú Cầu liền nhú mày, cười nhạo ta mê muội mất ý chí.

Hắn làm xong, đứng lên phủ bụi dính trên áo, lại nghiêng tai lắng nghe, cười nói: “Buổi tiệc tiệc hồ đã sắp xong, ta phải trở về, để tránh bằng hữu của ta đi tìm khắp nơi. Mạo tiểu công tử, người ăn mặc đơn bạc, cũng nhanh trở về phòng đi thôi, cẩn thận lạnh.”

“Ta không lạnh, ta còn muốn ở bên Tú Cầu.” Ta lắc đầu, vừa lúc một trận gió lạnh thổi qua, lạnh lẽo tận

xương, hại ta hắt hơi liên tiếp mấy cái.

Mặt ta đỏ lên, trong mắt hần cũng nhiễm ý cười, như là sợ ta quăn bách, hần không khuyên ta trở về phòng nữa, ngược lại cởi xuống áo khoác trên người phủ thêm cho ta, “Vây mặc cái này vào. Nếu bị lạnh, Tú Cầu của cậu cũng sẽ không vui.”

Ta không tự chủ gật gật đầu, nhìn theo hần rời khỏi hoa viên, mới nhớ tới ta còn chưa biết tên hần.

Nếu từ nay về sau cũng không gặp lại người này, đối với ta cũng chưa hẳn là chuyện xấu, nhưng mà tạo hóa luôn luôn trêu người. Ta không nghĩ tới, cứ nhiên nhanh vậy đã gặp lại hần lần nữa.

Hôm sau, ta vẫn rầu rĩ không vui, nằm ở trong phòng ngẩn người. Giữa trưa gã sai vặt đưa đồ ăn tối, có một món chính là cá sông tươi ngon.

“Tú Cầu, mau tới ăn.....” Ta theo thói quen kêu một tiếng, ngay sau đó ý thức được Tú Cầu sẽ không đáp lại ta nữa, trong lòng một trận đau đớn, ăn uống không vô, cầm lấy đĩa cá kia đi đến hoa viên.

“Ăn đi, Tú Cầu!” Ta đem cá đặt xuống trước mộ Tú Cầu, nghĩ đến Tú Cầu trước nay kén ăn, xuống âm tào địa phủ, chẳng còn có người nấu mỹ vị cho nó, nhất định chịu đói, đôi mắt bắt giác lại đỏ.

“Đệ sao lại khóc?” Một thanh âm không vui bỗng vang lên.

Là đại ca, hần đi vào hoa viên, phía sau còn theo mấy người, một người trong đó ta cũng biết đúng là vị Thư công tử ngày hôm qua giúp ta chôn mèo.

“Là nam nhi, lại vì một con mèo chết mà khóc từ hôm qua tới nay, thật không tiền đồ!” Đại ca nghiêm mặt giáo huấn ta: “Mau trở về phòng đọc sách cho ta! Tránh lại để người chê cười!”

Ta khóc giận một hồi, lại không dám phản bác, rưng rưng chạy vội ra ngoài, mơ hồ nghe thấy giọng nói ôn nhu của Thư công tử nói tốt cho ta. “Mạo huynh, lệnh đệ đối với chó con mèo con còn dụng tâm như thế, đủ thấy cậu ấy trạch tâm nhân hậu, này cũng là quý phủ Mạo huynh nhân nghĩa gia truyền, có cách dạy bảo. Ngày sau Mạo tiểu công tử vào quan trường, tất nhiên yêu dân như con, là phúc của dân chúng, hạnh của triều đình.”

Những người khác đều phụ họa nói: “Đúng, đúng, Thư huynh nói không sai!”

Đại ca mặt mày xán lạn, cười nói: “Thư huynh quá đề cao xá đệ. Nào, nào, chư vị mời bên này.....”

Ta đưa tay dùng sức che kín lỗ tai, không muốn tiếp tục nghe tiếng cười cợt nịnh nọt giả dối của bọn hần, nhanh như chớp chạy về phòng, nhìn thấy áo khoác màu tím nhạt mắc trên giá áo, mới nhớ tới nên cầm áo trả lại cho Thư công tử kia.

Bất quá hiện tại mang qua, đa phần sẽ bị đại ca kéo đi chào hỏi mấy người xa lạ. Ta do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn cầm lấy y phục đi tới hoa viên.

Thư công tử kia đối với ta không tồi, còn nói giúp cho ta, ta cũng dù sao cũng phải đi tạ ơn một cái, để tránh hấn cho rằng ta không hiểu lễ số.

Khi ta lần nữa bước vào hoa viên, mấy người đại ca đã không còn ở đó. Hối gã sai vặt đang dọn dẹp nước trà, hấn nói là đại thiếu gia mới vừa tiễn khách ra ngoài.

Ta chạy tới tiền thính, đại ca đang từ cổng trở vào, kinh ngạc hỏi: “Họa Nam, đệ cầm cái áo kia làm gì vậy?” Đột nhiên cau mày, “Đây không phải hôm qua Thư đại công tử mặc dự tiệc sao?”

“Đại ca, áo này là hôm qua Thư công tử để quên, đệ đang muốn trả cho huynh ấy.” Ta biết không thể gạt được, đành phải đem việc hôm qua ở hoa viên gặp Thư công tử nói cho đại ca.

Đại ca lập tức hiểu rõ: “Ta còn buồn bực sao hấn lại nói giúp cho đệ, nguyên lai hai người trước kia đã sớm gặp nhau, khó trách, ha ha. Thư công tử ngày mai còn sẽ đến, y phục này, đệ chờ ngày mai trả lại cho hấn đi.”

Còn đến? Ta có chút ngoài ý muốn, đại ca lại lộ ra một nụ cười thần bí, kéo ta hướng đến thư phòng. “Đúng rồi, Họa Nam, đi theo ta, đại ca cho ngươi xem thứ tốt.”

Trong sương phòng cách vách thư phòng đại ca, là một khối cự thạch sáng bóng, toàn thân ẩn thấu màu lục nhạt, cơ hồ cao bằng một người.

Đại ca đặc ý nói: “Đây là hòa điền tử ngọc mấy ngày trước một người buôn muối đưa tới, chỉ là lộ trình vận chuyển từ nơi sản xuất đến Giang Nam rất tiêu phí, phải mất mấy ngàn lượng bạc. Chờ khi khắc thành, đây chính là báu vật vô giá.”

Ta yêu ngọc, cũng là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy ngọc thạch to như vậy, không khỏi lú lẫm. “Đại ca muốn khắc nó thành cái gì?”

“Cái này phải xem Thư công tử kia.” Đại ca cười nói: “Bảo vật như thế, ta cũng không dám tùy tiện giao cho thợ điêu khắc trên phố làm hư. Thư đại công tử là cao thủ khắc ngọc, chỉ là trước giờ nhân giới cao, không phải ngọc tốt thượng đẳng hấn cần bản không nhìn vào mắt. Năm ngoái ta từng mời hấn khắc tượng Di Lặc phỉ lúy làm thọ lễ cho phụ thân, đều bị hấn nhẹ nhàng chối từ. Lần này ta cuối cùng thuyết phục được hấn, từ ngày mai hấn sẽ dọn đến trong phủ chúng ta khắc cự thạch này.”

“Đại ca là nói huynh ấy sẽ ở lại đây?” Ta không biết vì sao, trong lòng lại dâng lên chút vui sướng và mong đợi nhân nhạ.

“Đây là đương nhiên. Muốn khắc xong khối ngọc thạch lớn như thế, ít nhất cũng mất vài tháng.” Đại ca

nói, bỗng nhiên như là nghĩ tới cái gì, nhắc nhở ta: “Họa Nam, đại ca thân mang chức quan, thường phải ra ngoài bận rộn. Sau khi Thư công tử tiến vào ở, hẳn có cần cái gì, người phải giúp đại ca lưu ý nhiều chút.”

“Biết rồi, đại ca.” Ta gật đầu, âm thầm may mắn Thư công tử kia cũng không đáng ghét như mấy bằng hữu trước đây của đại ca, nếu không, muốn ta ngày ngày đối mặt với kẻ tục vật nói năng đáng ghét diện mạo vô vị, chẳng phải là khổ không nói nổi.

Ngày hôm sau, ta cố ý dậy sớm, chờ Thư công tử đến. Kết quả chẳng đến khi mặt trời lên tới đỉnh, hẳn mới khoan thai tiến đến.

Trên xe hẳn chỉ mang theo vài rương quần áo, đến khi gã sai vặt đều dọn hết rương vào khách xá của hẳn, hẳn đột nhiên gọi lại ta: “Mạo tiểu công tử, ta có thứ này muốn tặng cho cậu.”

Hẳn mở ra hộp gỗ mây nhỏ nhất, bên trong là một đồng lông xù trắng tuyết nằm cuộn tròn, đúng là một con mèo con.

Gã sai vặt kinh hãi nói: “Tiểu thiếu gia cậu xem, con mèo này rất giống Tú Cầu trước đây.”

“Hôm qua sau khi rời đi, ta liền đến mấy hoa kiều phường nhìn xem có con mèo nào thích hợp hay không, đáng tiếc màu lông cũng không giống Tú Cầu kia của cậu. Sáng nay ta lại ra vùng quê ở ngoại thành đi mấy vòng, may mắn tìm được con này.” Thư công tử ôm lấy mèo con, đặt vào trong tay ta, mỉm cười dỗ ta: “Cầm đi, sau này đừng khóc nữa.”

Mèo con ở trên tay ta kêu meo meo, còn lè lưỡi liếm lòng bàn tay ta, cực kì ngoan ngoãn đáng yêu. Ta lại không rõ vì sao, không thấy một chút vui sướng, ngược lại trong lòng chua xót, thấp giọng nức nở lên.

“..... Sao vậy? Người không thích nó à?” Thư công tử có chút kinh ngạc.

Ta lắc đầu, nước mắt chảy càng nhiều, đứt quãng nức nở nói: “Thích..... Nhưng, nhưng nó không phải, không phải Tú Cầu..... Dù giống, cũng không phải..... Có nuôi bao nhiêu con, chúng nó cũng sẽ không biến thành Tú Cầu. Huỳnh hiểu hay không?..... Ta, ta chỉ muốn Tú Cầu.....”

Cho dù con mèo này có xinh đẹp lanh lợi hơn Tú Cầu một trăm lần thì hể nào? Tú Cầu mà ta thích đã vĩnh viễn không ở bên cạnh ta.....

Đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài, hẳn dùng tay áo lau nước mắt cho ta, thấp giọng nói: “Ta hiểu.....”

Ta ngẩng đầu, qua đôi mắt đầm lệ mơ hồ, ta thấy vẻ mặt hẳn phức tạp, tựa hồ mang chút đau thương, lại mang chút thương tiếc, cuối cùng lại chỉ cười cười với ta. “Mạo tiểu công tử, làm mèo của cậu thực may mắn. Tương lai nếu ai có thể trở thành người trong lòng cậu, người kia nhất định là người vui sướng nhất thế gian.....”

“Cái gì?” Ta có chút không rõ ý tứ của hắn.

Hắn cũng không giải thích, nhìn nhìn mèo con, nói: “Con mèo này, nếu cậu không muốn giữ nó, ta ai người đưa về vùng quê ”

“Đừng!” Ta tuy rằng thấy con mèo con này sẽ tức cảnh sinh tình, nhưng đây hảo ý của hắn, nếu ta từ chối, nhất định hắn sẽ không vui.

Ta không muốn làm hắn mất hứng. Thấy ánh mắt hứng thú mang chút thăm dò của hắn, ta ngượng ngùng nhỏ giọng nói: “Là huynh tặng, ta sẽ nhận.”

Gã sai vặt ở một bên nhìn không được cười trộm. Hắn cũng bất giác mỉm cười, đưa tay khê vuốt đỉnh đầu ta. “Thật sự là tiểu hài tử, ha ha.....”

Ta không cam lòng kháng nghị: “Ta mới không phải, lập hạ năm sau ta mười lăm tuổi rồi.”

“Ở trước mặt ta, cậu vẫn là nhỏ hơn ta.” Hắn cười khê, còn ta kinh ngạc nhìn hắn phong thần tuấn mỹ, đột nhiên thấy hoa mắt, tinh thần chấn động đó là loại cảm giác kỳ quái ta chưa bao giờ có.....

Hắn thực sự xem ta như hài tử không hiểu sự đời, mấy ngày kế tiếp, xưng hô với ta cũng từ “Mạo tiểu công tử” biến thành “Tiểu Nam”.

Song thân và đại ca trước giờ đều gọi thẳng tên ta, hắn là người duy nhất gọi ta là “Tiểu Nam”. Ta rõ ràng không thích người khác xem ta nhỏ, nhưng mỗi lần nghe hai chữ đó từ miệng hắn ôn nhu nói ra, ta lại mừng thầm không thôi.

Ta muốn nghe hắn càng thường xuyên gọi tên ta, càng muốn tiếp cận hắn.....

Hơn phân nửa thời gian hắn đều ở trong phòng đặt ngọc thạch, ta cũng bế con mèo con ngồi ở trong phòng cùng hắn, nhìn hắn cẩn thận xem xét khối cự thạch này.

Có đôi khi, hắn còn xuất thần trong chốc lát, ngón tay vuốt ve ngọc thạch, ánh mắt không hề có tiêu cự bay tới nơi xa xói không tên, vẻ mặt như vui lại như buồn.

Ta rất muốn biết, khi đó trong lòng hắn, đến tột cùng suy nghĩ cái gì.....

“Lưu Y đại ca, huynh lại bắt đầu ngăn người rồi, huynh rốt cuộc nghĩ cái gì?” Ngày đó, ta cuối cùng không nhìn được hiểu kỳ trong lòng, hỏi hắn.

Hắn sững sốt, lập tức hoàn hồn, mỉm cười nói: “Ta chỉ là suy nghĩ, ngọc thạch này nên khắc thành gì mới

tốt.”

“Nói dối! Điều huynh nghĩ nhất định không phải cái này.” Ta bắt mắt nghiêng đầu nhìn hấn, lại không ý thức cắn đầu ngón tay. “Huynh đừng xem đệ như con nít mà dỗ. Đệ biết huynh nhất định có tâm sự, huynh không vui.”

Biểu tình của ta lúc đó có lẽ rất buồn cười, lại làm hấn không chuyển mắt mà nhìn ta thật lâu, trong đôi mắt ôn nhu như nước dần dần lan tỏa ý cười.

“Trên mặt đệ có gì kì quái sao?” Ta bị hấn nhìn đến hai gò má nóng lên, trong lòng cũng nóng nóng, không có chút tức giận.

Hấn nở nụ cười, cầm lấy đao khắc trên bàn. “Tiểu Nam, ta biết nên khắc cái gì rồi, ha ha.....”

Ngọc thạch cứng rắn dưới tay hấn chậm rãi hóa thành mảnh ngọc vụn, rơi xuống mặt đất.

Hấn chìm vào trong đó, dường như quên đi sự tồn tại của ta, chỉ vội vàng điêu khắc cự thạch, nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn về phía ta. Ta chỉ ngồi không, vốn cực kỳ nhàm chán, nhưng chỉ cần thấy hấn mỉm cười nhìn ta một cái, ta đột nhiên cảm thấy bất kể đợi chờ bao lâu cũng không còn khó chịu nữa.

Ngày đó hấn điêu khắc đến tận lúc lên đèn cũng chưa dừng tay, ta liền kêu gã sai mang đồ ăn vào phòng. Ăn cơm xong vẫn tiếp tục bên cạnh hấn.

“Tiểu Nam.....” Lúc ta không chịu được mệt mỏi mà ngáp liên tiếp mấy cái, hấn ôn nhu nói: “Đệ về phòng ngủ trước đi.”

“Còn sớm mà, đệ chưa muốn ngủ.” Kỳ thật thường ngày vào giờ này, ta đã sớm đi ngủ. Ta cố gắng lấy lại tinh thần, muốn ở cùng hấn nhiều thêm một chút, nhưng không được bao lâu, mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau.

“Tiểu Nam, Tiểu Nam.....” Bên tai mơ hồ nghe được hấn đang gọi ta, tựa hồ còn nói chút gì đó, ta lại thật sự quá buồn ngủ, ngay cả mở mắt ra cũng không được, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng trôi nổi, như đang ở trong đám mây.....

Ngày hôm sau, ta tỉnh lại trên giường của mình.

“Tiểu thiếu gia, tối hôm qua cậu ngủ quên ở chỗ Thư công tử, là Thư công tử đưa cậu và mèo con về.” Gã sai vật hầu hạ ta rửa mặt xong, lại hỏi ta buổi trưa muốn ăn cái gì.

Ta nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, cư nhiên đã gần giữa trưa, vội vàng qua loa khoác áo choàng liền đi ra ngoài.

“Tiểu thiếu gia? Cậu còn chưa mang giày nè! Tiểu thiếu gia ” Gã sai vật ở phía sau ta hô to, ta mắt điếc tai ngơ, chỉ muốn nhanh chút chạy tới bên cạnh người kia.

Ta lần đầu biết, hóa ra trong lòng muốn gặp một người lại sẽ cấp bách đến thế này.

Hắn quả nhiên đang tập trung tinh thần điêu khắc ngọc thạch, thấy ta vọt vào, hơi ngẩn ra, chợt bật cười: “Tiểu Nam, sao đệ còn chưa mang giày đã tới rồi?”

“Lưu Y đại ca, đệ muốn gặp huynh mà!” Ta nhỏ giọng nói thầm, lại thấy hắn nghe xong thì vẻ mặt có chút biến hóa, ngưng mắt nhìn ta, không lên tiếng.

Hay là ta nói sai cái gì?..... Ta lo sợ bất an, lúc này gã sai vật cũng mang giày của ta chạy tới, xấu hổ cười nói với Thư công tử: “Tiểu nhân tham kiến Thư công tử. Tiểu thiếu gia nhà ta đi vội quá, tiểu nhân là mang giày đến cho tiểu thiếu gia.”

“Ha ha..... Đưa giày cho ta đi.....” Hắn cầm lấy giày trong tay tiểu tư.

Gã sai vật thức thời nói: “Vậy tiểu nhân đi phòng bếp bảo bọn họ đem bữa trưa đến đây.”

Ta được hắn nhắc nhở mới nhận ra, sau khi thức dậy ta cũng chưa ăn bữa sáng, nhất thời bụng đói ục ục, trong bụng khe khẽ vang lên. Gã sai vật che miệng cười trộm, lại chạy nhanh ra ngoài.

Hắn cũng nhin cười nói: “Tiểu Nam, nào, ngồi ở đây, ta mang giày giúp đệ.”

Ta ngoan ngoãn ngồi lên giường nhỏ, nâng chân lên, mới phát hiện vừa rồi chạy băng băng một trận, trên tất dính không ít bụi đất cây cỏ.

Hắn cười một cái, lại không ngại bẩn, ôm hai chân ta phải sạch tất, đột nhiên nhú mày, nói: “Tiểu Nam, chân của đệ sao lại lạnh như thế?”

Hai chân ta được bao trong bàn tay ấm áp của hắn, không muốn nhúc nhích chút nào, cười nói: “Đệ từ nhỏ luôn như vậy, tới mùa đông, chân sẽ lạnh run.”

“Vậy mà đệ còn không mang giày mà chạy loạn!” Hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, dứt khoát ôm hai chân của ta vào trong lòng, ấn nhẹ lên lòng bàn chân của ta.

Hắn cúi thấp đầu, vài sợi tóc phát qua sườn mặt, theo hô hấp của hắn nhẹ nhàng lay động..... Vẻ mặt hắn cũng hết sức chuyên chú, làm ta này sinh ảo giác chân của ta trong mắt hắn chính là vật trân quý nhất thiên hạ.....

Có phải không? Lưu Y..... Ta ngay lập tức nhìn hấn không chớp mắt, ngực cũng như hai chân dần nóng lên, trái tim cũng đập nhanh hơn bất cứ lúc nào.

“Được rồi.” Xoa nắn một lát, hấn cuối cùng mang giày vào cho ta.

Hai chân rời đi độ ẩm nơi tay hấn, ta lại thấy vô cùng mất mát, rầu rĩ ngẩng đầu, mới chú ý tới ngọc thạch tối qua còn chưa nhìn ra gì nay đã ra dáng hình người

“Lưu Y đại ca, huynh điều khắc là ai vậy?” Ta nhìn hình dạng bức tượng, cảm thấy hơi quen.

Hấn cho ta một nụ cười ý vị thâm trường. “Tiểu Nam đệ đoán xem.”

Này bảo ta làm sao đoán? Ta không vui bĩu môi, làm hấn cười một trận, may mắn gã sai vặt đúng lúc đưa đồ ăn tới, bằng không ta lại bị hấn cười đến đỏ mặt.

Nhưng lòng hiếu kì một khi được khơi dậy sẽ rất khó tiêu trừ. Ta ăn đồ ăn, nhin không được liên tục quan sát bức tượng kia, bỗng nhiên nổi lên một ý niệm. “Lưu Y đại ca, là người trong lòng huynh phải không?”

Lời ra khỏi miệng, lòng ta lại lướt qua một chút đau xót khó hiểu. Ta nghe đại ca nói, Lưu Y hấn không thê thất, nhưng một người tuấn mỹ ôn nhu giống Lưu Y sao lại thiếu người ái mộ? Lấy niên kỷ của hấn, cũng không thể không có người mình thích.

Hấn rõ ràng ngây người một chút, kể tiếp mỉm cười lắc đầu: “Không phải. Ta nào có người trong lòng.....”

Thanh âm hấn thấp dần, ta nhìn hấn cười có chút miễn cưỡng, cũng không hỏi tiếp, ngược lại âm thầm cao hứng ta không muốn trái tim hấn bị người khác chiếm cứ.....

Mấy ngày sau, hình dáng bức tượng càng lúc càng rõ ràng, ta cuối cùng nhìn ra manh mối.

“Này, này chẳng lẽ là đệ sao?” Ta khó tin dụi dụi mắt, không sai, tuy rằng ngũ quan còn chưa được chạm khắc, nhưng xiêm y búi tóc kia đã lộ dấu vết, rõ ràng là ta. Chưa kể đến trong lòng người kia còn ôm một con mèo con.

Hấn ngừng điều khắc, cười mỉm điểm nhẹ lên mũi ta. “Tiểu Nam, đệ rốt cuộc đã nhìn ra.”

Ta hưng phấn đi quanh tượng ngọc mấy vòng, vui vô cùng, cuối cùng hoan hô một tiếng, câu lên cổ hấn, cả người đều bổ nhào vào lưng hấn. “Lưu Y đại ca, huynh thật tốt với đệ.”

Ta từ nhỏ không thích tứ thư ngũ kinh, bỏ bê việc học, song thân và đại ca đều nói ta ham chơi ngu dốt, không thể thành người tài, ngay cả hạ nhân trong phủ cũng có mấy phần thất lễ với ta. Lưu Y với ta chỉ

quen biết sơ sơ, lại có thể hiểu được nỗi đau tang miêu của ta, hỏi han ân cần, hiện giờ lại lấy khối bảo ngọc giá trị liên thành này tạc tượng cho ta.

Khắp thiên hạ, cũng chỉ có hân mới quý trọng ta như thế.....

“..... Lưu Y đại ca, Lưu Y.....” Ta ghé vào sau tai hân, nói: “Đệ thích huynh nhất.”

Có lẽ là ta thổi trúng tai hân làm hân thấy ngứa, thân thể hân run rẩy một chút, ta nổi hứng trêu đùa, liên tục thổi khí bên tai hân. Hân cuối cùng cười ra tiếng, trở tay vỗ nhẹ lên đầu ta. “Tiểu Nam, đệ biết không, mấy ngày nay đệ nặng hơn rồi. Đêm đó lúc ta ôm đệ trở về, đệ nhẹ hơn bây giờ không ít đâu! Mau xuống đi! Còn câu nữa cổ của ta cũng chịu không nổi đâu.”

“Đệ cũng không phải heo, sao có mấy ngày liền béo lên?” Ta biết hân nhất định đang giễu cợt ta, vì vậy lại thổi một ngụm khí to vào lỗ tai hân, mới đắc ý từ trên lưng hân nhảy xuống.

“Đệ đó.....” Hân quay đầu nhìn ta cười, tràn đầy trong mắt là sự cưng chiều ta nhìn mãi cũng không đủ. “Ta lại hy vọng Tiểu Nam thật sự biến thành heo, ăn xong thì ngủ, ngủ xong lại ăn, mỗi ngày đều vui vẻ không phiền não, ha ha.....”

Đại ca mấy ngày qua đều vội vã ở bên ngoài xã giao, đêm nay hiếm thấy được nhàn rỗi, vô cùng hứng thú chạy tới xem ngọc thạch, thấy thế vui vẻ nói: “Thư huynh, mấy ngày không thấy, không ngờ huynh đã khắc hơn phân nửa, chính là ” Đại ca vừa nhìn kỹ, lại quay sang nhìn ta, ngạc nhiên hỏi: “Huynh điều khắc là xá đệ Họa Nam sao?”

“Đúng vậy, đại ca, Lưu Y chính là đang tạc tượng cho đệ.” Ta trả lời thay hân, hận không thể làm cho tất cả mọi người đều biết, Lưu Y điều khắc chính là ta.

Ánh mắt đại ca lóe sáng, ho khan mấy tiếng, nói: “Thư huynh, Mạo mỗ có chút chuyện muốn thương lượng với huynh, có thể ra ngoài phòng nói chuyện không?”

Có gì mà không thể cho ta nghe? Ta thấy hai người họ đi rồi còn thuận tay đóng cửa phòng, bỗng nhiên lo lắng Hay là đại ca không muốn Lưu Y “làm hư” khối bảo ngọc này, muốn Lưu Y thay đổi chủ ý?

Ta càng nghĩ càng cảm thấy có thể, liền lặng lẽ đi tới cửa, muốn nghe lén hai người bọn họ nói chuyện, mới vừa đến gần, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, đụng thẳng vào mũi ta.

“A ” ta nhện không được kêu đau.

“Tiểu Nam, đệ chảy máu mũi.” Hân kinh hãi, vội ta ôm đến trên giường nhỏ, bảo ta ngẩng đầu lên cầm máu, mang chút trêu ghẹo mà quở trách: “Sao đệ đi đường y như mèo vậy, hại ta không nghe được chút động tĩnh, bằng không cũng sẽ không đụng phải đệ.”

“Đại ca đi rồi à?” Ta thấy Lưu Y gật đầu, mới tỏ vẻ tội nghiệp kéo tay áo hấn. “Đại ca nói gì với huynh? Có phải không thích huynh tạc ngọc tượng cho đệ hay không?”

“Không có gì.....” Hấn mỉm cười an ủi ta: “Đừng suy nghĩ lung tung. Ta nhất định sẽ tạc xong pho ngọc tượng này.”

Ta cuối cùng an tâm.

Mấy ngày kế tiếp, hấn toàn tâm điều tạc ngọc tượng. Đại ca đôi khi rảnh rỗi cũng sẽ đi qua một chút. Mà ta đương nhiên cùng Lưu Y cả ngày, nhìn hấn bận rộn.

Sau hoàng hôn ngày nọ, ngọc tượng đã sắp đại công cáo thành, chỉ còn dung mạo chưa khắc xong. “Ta” một tay bế mèo con, một tay đặt bên miệng, đang cắn ngón tay.

Ta nhìn “mình” giống y như đúc, nhin không được cười. Động tác của hấn lại chậm xuống, vuốt nơi chưa có dung mạo, vẻ mặt ngẩn ngơ.

“Lưu Y, Lưu Y?..... Ta liên tục gọi hấn mấy tiếng, “Huynh mệt à? Muốn nghỉ ngơi một lát không?”

Hấn lắc đầu, nhìn ta một lát, cuối cùng cười nhạt, xoay người tiếp tục điều tạc ngọc tượng.

Mây, mắt của ta, từng chút xuất hiện dưới tay hấn.....

“..... Tiểu Nam.....” Hấn đột nhiên thấp giọng lên tiếng. “Khi ngọc khắc xong, ta cũng nên trở về.”

“Về đâu?” Ta buột miệng nói, đột nhiên phản ứng lại. Hấn là do đại ca mời đến điều khắc ngọc, ngọc tượng khắc xong, hấn đương nhiên sẽ quay về Thư phủ.

Buồn cười thay, ta lại hoàn toàn quên mất việc này.

“Đệ không muốn huynh trở về!” Ta khấn trương kéo góc áo hấn, “Lưu Y đại ca, huynh đừng khắc nữa!”

Đúng rồi! Chỉ cần ngọc tượng chưa khắc xong, hấn vẫn có thể ở lại đây.....

Hấn tựa hồ bị ta chọc cười, sờ tóc ta ôn nhu nói: “Tiểu Nam, cho dù ta kéo thêm mấy ngày, mấy tháng, ta rốt cuộc vẫn phải đi!”

Những gì hấn nói ta đều hiểu, nhưng mà, ta thật sự không muốn hấn rời đi.

“Lưu Y, đệ thích huynh, rất thích huynh, huynh đừng đi.....” Ta ôm chặt lấy hắn, hai mắt chua xót, dường như lại nhớ tới thời khắc Tú Cầu bệnh chết, không nhìn được đau lòng.

“Tiểu Nam, đừng như vậy.” Hắn giúp ta lau nước mắt, dỗ dành ta: “Hôm nay ta sẽ không khác, đừng khóc.....”

“Sau này cũng đừng khác. Lưu Y, huynh hứa với đệ đi!” Ta biết rõ yêu cầu này ấu trĩ buồn cười ra sao, vẫn khóc lóc buộc hắn đáp ứng.

Ban đêm, ta khóc đến mệt mỏi, mới dần thiếp đi trong tiếng an ủi nhẹ nhàng của hắn.

21. Chương 20: Phong Lưu Trưởng Chi Mạo Họa Nam – Phần 2

a khóc lóc cầu xin vẫn không thể giữ được huynh ấy.

Hôm sau tỉnh dậy, ta lại quay về trên giường của mình. Ta cảm thấy không ổn, vội vàng chạy tới phòng để ngọc tượng.

Trong phòng không có một bóng người, chỉ có ngọc tượng của ta nét mặt tươi cười, đang nghiêng đầu nhìn ta.

Đêm qua sau khi ta ngủ, Lưu Y vẫn khắc xong tượng ngọc.

Một cơn đau đớn mãnh liệt từ ngực lan tràn ra, ta rốt cuộc không đứng vững được nữa, ngồi trên mặt đất lạnh băng khóc lớn lên.

Ngày đó, mặc cho gã sai vặt khuyên giải thế nào, ta cũng không chịu về phòng, cơn nước không vô.

Đại ca vào đêm hồi phủ, sau khi biết vội chạy tới, quyết lời ta dậy, tức giận nói: “Họa Nam, đệ làm gì vậy? Đệ vốn thể nhược còn ngồi trên đất cả ngày, đến lúc phát bệnh, cha mẹ lại trách ta không chăm sóc tốt cho đệ.”

Y mắng thì mắng, nhưng cũng thực sự đau lòng ta, quay đầu lại quở trách gã sai vặt đi theo phía sau: “Đồ ngu xuẩn, cũng không biết đem lò than tới cho tiểu thiếu gia sưởi ấm, còn để nó ở đây chịu lạnh. Tiểu thiếu gia tuổi nhỏ không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng ấu trĩ thế sao! Còn ngốc ở đó làm gì? Còn không mau đến phòng tiểu thiếu gia đem bếp lò lại đây!”

“Tiểu nhân biết.” Gã sai vặt mặt khổ chạy đi.

Đại ca ôm ta lên giường trong phòng ngủ, ta vẫn còn nức nở, kéo lấy đại ca cầu xin: “Đệ muốn gặp Lưu Y, đại ca, huynh mời huynh ấy đến đây đi, được không?”

Đại ca giật mình trừng ta. “Họa Nam, đệ chính là vì Thư công tử kia mà khóc cả ngày?”

“Đại ca, đệ thích huynh ấy, đệ không muốn huynh ấy đi!” Những lời này nếu là ngày thường, ta tuyệt đối không dám nói với đại ca, nhưng lúc này, chỉ cần có thể gặp lại Lưu Y, cho dù bị đại ca quở trách, ta cũng không quan tâm thêm nữa.

“Họa Nam, đệ nói nhảm gì vậy!” Đại ca quả nhiên sắc mặt u ám, ảo não nói: “Ta đã lo lắng sẽ xảy ra chuyện, ai, uống cho ta ngày đó còn dặn đi dặn lại hẩn đừng nhảm vào đệ. Này, này ”

Đại ca bỗng nhiên bắt lấy hai vai ta, thấp giọng chất vấn: “Họa Nam, đệ nói thật cho đại ca, họ Thư kia có chạm vào đệ không? À, chính là hôn đệ, sờ soạng đệ, có muốn đệ... muốn đệ ngủ chung với hẩn, làm chút chuyện không để người khác thấy hay không?”

Ta mới đầu không rõ, nghe đến sau thì không khỏi đỏ mặt ta dù chưa trưởng thành, nhưng không phải đứa bé cái gì cũng không hiểu. Bên cạnh đại ca cũng có mấy người thê thiếp, bình thường mấy gã sai vặt trong phủ cũng tụ lại với nhau đàm luận mấy chuyện phong nhã hương diễm trên phố, ta thỉnh thoảng cũng nghe được một chút, đương nhiên hiểu được ý của đại ca.

Đại ca lại xem Lưu Y là kẻ dâm tà? Ta giận dữ, dùng sức lắc đầu nói: “Không có không có! Lưu Y huynh ấy không phải người như vậy!”

“Không có thì tốt!” Biểu tình đại ca rõ ràng thả lỏng xuống, thở dài một hơi, lẩm bẩm: “Ta cũng nghĩ quá nhiều. Ngày đó hẩn đã hứa với ta sẽ không động vào đệ, hơn nữa hẩn cũng chưa hẩn sẽ nhìn trúng tiểu hài tử như đệ.”

Ta mặc kệ đại ca vẫn đang nổi nóng, âm ỉ đòi gặp Lưu Y. Đại ca hết lời khuyên ta nửa ngày, cuối cùng mắng ta một câu đàn gảy tai trâu, hầm hầm phẩy tay áo bỏ đi, còn bảo gã sai vặt sau này phải trông coi ta chặt chẽ hơn nữa, không cho phép ta đi xem ngọc tượng.

Ta nằm nhoài trên giường, nức nở tới bình minh, rồi liền sốt cao không dứt.

Đại ca nghe thấy cũng lo lắng, mời đại phu đến chẩn trị cho ta, lại oán giận ta không biết yêu quý bản thân, chịu lạnh sinh bệnh. Trách cứ một hồi xong, đại ca lại bắt đầu giận lấy sang Lưu Y.

Ta căn bản không có hơi sức biện giải cho Lưu Y, chỉ khàn giọng năn nỉ đại ca cho ta gặp Lưu Y một lần.

“Họa Nam đệ chết tâm đi! Đừng nghĩ đến hẩn nữa!” Về mặt đại ca giận dữ mà đau lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Con mèo nhỏ vẫn cuộn mình bên chân giường ta không thức thối, còn đi cắn vạt áo choàng của đại ca, kết quả bị đại ca đá một cước văng ra xa.

Ta nghe thấy mèo con lui vào góc tường kêu bi thương, không biết lấy đâu ra sức lực, lại nhảy xuống giường, đi ôm mèo con. “Đây là Lưu Y tặng cho đệ, đại ca huynh không được đá nó.”

Đại ca càng tức giận, “Ta còn muốn ném nó đi! Đỡ cho đệ nhìn thấy nó lại nhớ mãi không quên họ Thử kia!” Đại ca đoạt lấy mèo con giao cho gã sai vặt, bảo hắn ném mèo con ra khỏi phủ.

Ta gào khóc, đại ca lại tâm như sắt đá, bắt lấy ta không cho ta đi theo.

Mèo con bị gã sai vặt xách cổ, dọc đường tiếng kêu càng lúc càng xa, cuối cùng không còn thanh âm.

Từ ngày ấy thì ta ăn không vô bất cứ thứ gì, đại phu cố gắng rót thuốc vào miệng ta, ta cũng không sao nước trôi, mỗi lần đều nôn ra gần hết.

Đại ca mới đầu còn kiên quyết không để ý tới ta, vài ngày sau, ánh mắt y nhìn ta trở nên lo sợ. “Họa Nam, đừng bước nữa, được không? Nào, đại ca dứt đệ ăn cháo, Họa Nam.....”

Ta kỳ thật đã suy yếu đến mức không có sức mà lắc đầu, nhìn thứ gì cũng mơ hồ lay động, lại chậm rãi trở nên tối đen như mực, chỉ nghe tiếng đại ca sợ hãi kêu tên ta.

“..... Nào, uống miếng nước.....” Trong miệng, có dòng nước ngọt ngào ấm áp chậm rãi chảy vào miệng ta.

Ta không muốn uống, ngoại trừ Lưu Y, ta không muốn gì cả. “..... Đệ muốn gặp huynh ấy, đại ca, đệ khó chịu quá..... Đệ muốn gặp Lưu Y.....” Ta nhắm mắt, nhỏ giọng khóc thút thít.

Nước mắt rất nhanh được khăn lau đi, người nọ ôn nhu nói: “Tiểu Nam, ta không phải ở đây rồi sao?”

Ta cuối cùng nghe rõ, đúng là thanh âm của Lưu Y. Cố gắng nâng mắt lên, ngay sau đó, vui mừng mà khóc. “Lưu Y, huynh đến thật rồi.....”

Mấy ngày ốm đau khổ sở tựa hồ đều được hồi báo trong phút chốc. Ta nhào vào trong lòng ngực hắn, nắm chặt áo hắn, không chịu buông tay. “Lưu Y đại ca, sao ngày đó lại gạt đệ lên rồi đi? Lưu Y.....”

Huynh ấy không trả lời, chỉ vỗ nhẹ lưng ta, cuối cùng mỉm cười nói: “Được rồi, Tiểu Nam, đệ xem mắt đệ đều sưng lên cả rồi. Còn khóc nữa sẽ biến thành mèo con đó.”

Vừa nghe đến mèo con, ta càng không nhịn được nước mắt, “Lưu Y, mèo con huynh tặng đệ bị đại ca ném đi rồi, hu hu..... Đệ ghét đại ca, huynh ấy chỉ biết giáo huấn đệ, cho tới bây giờ cũng không quan tâm đệ vui hay không vui.....”

Lưu Y thở dài, ôm lấy ta, tùy ý ta khóc lóc kể lể.

Thật lâu sau, ta mới biết được từ miệng gã sai vặt, Lưu Y là đại ca đi Thư phủ mời về. Đại ca ngày đó kỳ thật cũng ngồi trong phòng ta. Những lời ta nói đại ca đều nghe được, nhưng từ đầu tới cuối, đến tận khi yên lặng rồi đi, y cũng không lên tiếng.

Đại ca ngầm đồng ý cho Lưu Y ở tại sương phòng bên cạnh để chăm sóc ta.

Chỉ cần có thể nhìn thấy Lưu Y, bệnh tình của ta rất nhanh tốt lên, vài ngày sau đã có thể xuống giường đi lại, nhưng trận bệnh nặng này cũng làm ta gầy đi rất nhiều.

“Xem ra lần này ta tới là để vỗ béo heo con rồi.” Lưu Y vừa dứt ta ăn cơm vừa cười nhạo ta.

Ta hì hì cười, nếu có thể cả đời đều ngồi ăn cùng bàn với huynh ấy, ta không ngại bị huynh ấy nuôi cho mập mạp, làm “heo con” mà huynh ấy nói.

Một hồi mưa đông tiu tiu trôi qua, đại ca nhận được điều lệnh của triều đình, phải đến Giang Tây nhậm chức.

Ta khẩn trương, sợ đại ca muốn ta theo hấn đi Giang Tây, ai ngờ đại ca lại ngoài dự đoán cho ta ở lại Bình Giang phủ, trước khi đi còn xin Lưu Y chăm sóc ta thật tốt. “Xá đệ Họa Nam bệnh nặng mới khỏi, vừa có chút khởi sắc, không nên lặn lội đường xa. Thư huynh, đệ đệ không hiểu chuyện này làm phiền huynh thay ta chiếu cố nhiều hơn.”

“Mạo huynh xin yên tâm, ta cam đoan trả lại cho huynh một đệ đệ khỏe mạnh như cũ.”

Đại ca nhìn ta, dường như muốn nói gì, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu, chấp tay từ biệt Lưu Y, mang theo thê thiếp tùy tùng lên đường.

Ta nhìn xe ngựa của đại ca dần đi xa, trong lòng sinh ra vài phần không nỡ, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng đại ca đi xa, ta cuối cùng có thể cùng Lưu Y sớm chiều ở chung lâu dài.

Mấy ngày sau, cơ hồ là đoạn thời gian vui vẻ nhất của ta.

Lưu Y thật sự là một người vô cùng ôn nhu săn sóc, biết ta không thích ăn mấy món được thiện vừa đắng vừa quái do đại phu nấu, liền tự mình xuống bếp điều chế nước canh cho ta. Rõ ràng cũng bỏ nhiều dược liệu như thế, nhưng qua tay huynh ấy, cay đắng toàn bộ tiêu tan, ngon vô cùng.

Mèo con cũng không tìm về được nữa, huynh ấy biết ta khổ sở, lại lên phố tìm một con chim Bát Ca cho ta, chưa đến mấy ngày, con Bát Ca thông minh kia đã học được nói chuyện cùng Lưu Y, càng tuyệt chính là, mỗi lần nhìn thấy ta nó liền đập đập cánh, kêu to “Heo con! Heo con!”

“Còn kêu nữa sẽ vặt lông ngươi bỏ vô nồi!” Ta nhin cười, ra vẻ hung hăng đe dọa nó, trong lòng đương nhiên biết đó là Lưu Y cố ý dạy nó, chọc ta cười.

Được bữa trời trong nắng ấm, Lưu Y dẫn ta ra phủ. Đây là lần đầu ta cưỡi ngựa ở dạo chơi ở vùng quê, giương mắt nhìn khắp nơi, mọi thứ đều mới mẻ, chỉ tiếc chưa du ngoạn được mấy lần, thời tiết lại mỗi ngày mỗi lạnh, ta sợ lạnh, trốn ở trong phòng sưởi ấm.

Hai chân của ta tất nhiên là thành thật không khách khí dán vào ngực huynh ấy sưởi ấm. Nhìn huynh ấy vừa cười vừa lắc đầu, lại ôn nhu dùng hai tay bao lấy chân ta, ta chỉ cảm thấy chuyện hạnh phúc nhất trên đời bất quá chỉ thế này.

Nhiều năm sau, mỗi khi trời đông giá rét, ta sẽ nhớ tới một màn này, nhưng hai chân vẫn lạnh băng như trước, đôi bàn tay chịu ủ ấm cho chúng đã không còn.

Khi mai hương ngoài cửa sổ quần quanh, cuối năm cũng tới gần.

Đại ca đang ở Giang Tây, trong phủ chỉ còn ta, lão quần gia và mấy tôi tớ, lạnh tanh không có chút không khí mừng năm mới. Thư phủ phái hạ nhân đến mời Đại công tử trở về, Lưu Y thương lượng cùng ta, dứt khoát mang ta về Thư phủ đón năm mới.

Đệ đệ hần, Thư gia nhị công tử, ở trước cửa Thư phủ nghênh đón hai ta xuống xe ngựa, nhìn ta từ trên xuống dưới, cười hì hì nói: “Ngươi chắc là Tiểu Nam phải không? Quả nhiên bộ dạng thanh tú. Chả trách, chả trách.....”

Lưu Y cười cắt ngang lời hần, “Ta nói Quân Thiên, đệ bớt nhìn Tiểu Nam bằng ánh mắt này đi. Người không biết còn tưởng rằng đệ muốn đem Tiểu Nam đi bán!”

Nhị công tử cười to: “Đại ca, đệ nào dám?”

“Đệ còn có cái gì không dám?” Lưu Y dẫn ta cùng đi với nhị công tử, vừa đi vừa quở trách hần. “Ta nghe hạ nhân nói, đệ thừa dịp không có ta ở đây, đem mấy bức tự họa trước kia của ta bán hết rồi. Thư gia chẳng lẽ còn thiếu ngân lượng dùng sao?”

Nhị công tử kêu oan: “Ông lão gia cầu ta mấy lần, nguyện xuất ra ngàn lượng bạc mua một bức tranh của huynh, đại ca, ngàn lượng bạc đó! Bốn bức họa chính là bốn ngàn lượng bạc trắng! Không lấy thật ổng phí! Dù sao bán rồi, huynh còn có thể vẽ lại mà! Ấy, bất quá đến lúc đó không thể dễ dàng bán ra như vậy, ít nhất cũng phải tăng gấp đôi!”

Ta nghe thấy quả thật muốn bật cười, Lưu Y cũng là vừa bực mình vừa buồn cười: “Đệ cái đồ tham tiền! Lúc trước bảo đệ tiếp quản Thư gia thật không sai!”

“Này không phải tại đại ca sao?” Nhị công tử đứng lý hợp tình nói: “Ai kêu huynh cảm kỳ thi họa ăn uống

ca hát đều tài năng như vậy, hại đệ đệ ta đây học cái gì cũng không thành, đành phải nhảy vào hổ tiền.”

Một đêm trừ tịch trải qua trong tiếng nói cười hài hước của Lưu Y cùng nhị công tử. Vào ngày Tết, huynh đệ hai người cũng tránh không được phải xuất môn đi lại thăm hỏi khách khứa, sợ ta buồn bực, Lưu Y còn sai người quay về Mạo phủ đem Bát Ca đến làm bạn cùng ta.

Lão quản gia trong phủ ta cũng bảo gã sai vặt đến mời mấy lần, ta cũng không chịu trở về, so với Mạo phủ, Thư gia náo nhiệt có sinh khí hơn nhiều.

Chớp mắt xuân nùng hoa khai, ta mới giặt mình, không ngờ đã ở Thư phủ hơn hai tháng có Lưu Y làm bạn, thời gian luôn trôi nhanh như thế.

Hôm nay Lưu Y cùng đệ đệ được mời ra ngoài dự tiệc, ta ngủ trưa tỉnh lại, hỏi tôi tớ, huynh đệ hai người còn chưa trở về, ta không có việc gì làm, đem Bát Ca ra viện ngắm hoa, thà Bát Ca ra cho nó mổ thức ăn trên đất.

Nó nhảy lung tung khắp nơi đuổi theo con trùng, cuối cùng lại tiến vào một cái khe hở cực nhỏ dưới đáy giả sơn, đi vào lại ra không được, gấp đến mức kêu loạn.

Ta vội đi qua, mắt thật lớn sức lực mới cẩn thận đem nó ra được, nhưng nó vẫn bị gãy mấy cái lông cánh.

“Xem ngươi lần sau còn dám chạy loạn không!” Ta đau lòng vuốt đám lông chim rối bời của nó, chợt nghe có tiếng bước chân đi vào trong viện.

Tầm mắt của ta đều bị tòa giả sơn kia chặn lại, chỉ nghe thấy một người nói: “Đại ca, hôm nay được trở về sớm, huynh cũng đừng vội đi xem Tiểu nam của huynh, ngồi xuống trước đi.”

Là thanh âm của nhị công tử, ta đang muốn đi ra ngoài, chợt nghe Lưu Y thở dài: “Quân Thiên, đệ có gì muốn nói với ta thì nói đi!”

“Đại ca, đệ chỉ muốn biết, huynh cùng Mạo tiểu công tử rốt cuộc là thế nào?” Ngữ khí của nhị công tử nghiêm túc hiếm thấy.

Là nói về ta! Chân ta mới vừa bước ra lại chậm rãi lui trở về, tay không tự chủ xiết chặt mõm Bát Ca.

“Đệ hỏi làm gì?” Lưu Y tựa hồ có chút mất hứng, “Quân Thiên, chuyện của ta, đệ đừng hỏi tới.”

Nhị công tử thở dài thật mạnh: “Đại ca, đệ lo lắng huynh nên mới nhiều lời. Mạo tiểu công tử bộ dạng tuần tú, đối với huynh cũng nhiệt tình, nhưng hấn bao nhiêu tuổi? Một tiểu hài tử mười bốn mười lăm tuổi mà thôi, ngay cả ái tình còn chưa thông suốt đâu, hấn thích huynh có lẽ cũng không khác gì thích con mèo con chó, đại ca huynh còn cho là thật? Sao đệ lại không biết huynh có hứng thú với loại nhóc con này chứ.”

“Đệ đừng đoán bừa. Ta chưa từng chạm qua tiểu Nam.” Lưu Y có chút bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “Tiểu Nam rất tốt..... Quân Thiên, có rất nhiều chuyện đệ không hiểu đâu.....”

“Đại ca, đệ quả thật là không hiểu huynh mấy năm nay tìm tìm kiếm kiếm, rốt cuộc chẳng tìm được gì, nhưng mỗi lần huynh thất vọng trở về, chẳng lẽ cũng không hiểu sao? Trước đó đệ không muốn nói thêm, nhưng Cảnh đại tiên sinh vô liêm sỉ gì đó gần đây nhất, lừa đi bảo vật truyền đời của Thư gia ta không nói, còn hại huynh bệnh không nhẹ, đệ nếu không quan tâm, huynh bây giờ còn nằm ở trên giường ho ra máu đấy!”

“Đàn kia là ta tự nguyện tặng cho y, Quân Thiên đệ đừng nhắc lại cái chữ ‘lừa’ kia.”

“Đại ca, huynh còn chấp mê bất ngộ.....” Nhị công tử vô lực, trầm mặc một lát mới nghiêm túc nói: “Đệ đau lòng không phải đàn kia, là huynh đó, đại ca. Mặc dù bây giờ Mạo tiểu công tử dính chặt lấy huynh, nhưng qua vài năm nữa, hắn trưởng thành, còn có thể thích huynh sao? Đại ca, huynh cũng biết, người sẽ thay đổi, có phải không? Đệ không muốn lại thấy huynh bị tổn thương.”

Lưu Y trầm mặc lâu hơn cả hắn, cuối cùng cười cười, “Quân Thiên, năm mới xuân mới, đừng trù ẻo ta. Tâm ý của đệ, ta hiểu, ta tự có chừng mực. Đi thôi!”

Tiếng bước chân của hai người xa dần, ta ngỡ ngác ngồi trên mặt đất, chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo, sờ sờ, đều là nước mắt.

Ta nên sớm biết, huynh ấy sao có thể không có người trong lòng? Nghĩ đến tất cả ôn nhu, săn sóc của huynh ấy đều từng lộ ra với người khác, tìm ta bỗng nhiên đau đến thắt lại.

Thời điểm huynh ấy nhìn ta, rốt cuộc là đang nhìn ta hay là xuyên qua ta nhìn người nào khác trong lòng huynh ấy?.....

Lưu Y có thực sự thích ta không? Hết thấy có phải chỉ là ta nhất厢 tình nguyện?

Ta ngay cả Bát Ca cũng không lấy, thất hồn lạc phách trở về phòng. Lưu Y đang đợi ta, thấy bộ dạng của ta, giật mình hỏi ta có chuyện gì.

Ta si ngốc nhìn huynh ấy, nhìn không được tiến lên ôm lấy huynh ấy, khóc hỏi: “Lưu Y, huynh rốt cuộc có thích đệ hay không?”

“Tiểu Nam, đệ sao vậy?”

Huynh ấy kéo ta ngồi xuống, muốn tìm khăn lau lệ cho ta. Ta lại nhanh giữ chặt huynh ấy không để, hôn lên môi huynh ấy. Lưu Y, Lưu Y, huynh có biết, đệ thật sự thích huynh, giống như Tú Cầu vậy, huynh là người đầu tiên đệ thích, không ai có thể thay thế. Đệ cũng cho rằng mình chính là “Tú Cầu” trong lòng của huynh, nhưng hóa ra.....

“Tiểu Nam!” Huynh ấy dè lại ta, kinh ngạc vạn phần.

Ánh nhìn của huynh ấy làm ta đau đớn, lần nữa ôm lấy cổ huynh ấy, “Lưu Y, huynh chẳng lẽ không thích đệ, không muốn cùng đệ thân thiết sao?”

Huynh ấy nghiêng đầu tránh đi môi của ta, hô hấp có chút trầm nặng nề, thấp giọng nói: “Thích. Nhưng mà Tiểu Nam, đệ còn nhỏ, đừng như vậy.....”

Ta cuối cùng tầm mắt mơ hồ Lưu Y căn bản là không thích ta thân cận huynh ấy.

Đúng vậy, nguyên bản, người trong lòng huynh ấy nhớ nhúng, cho đến giờ cũng không phải là ta, nếu không, cũng sẽ không một lời đáp ứng đại ca không đến trên chóc ta, sẽ không lên khắc xong ngọc tượng rồi không từ mà biệt. Nếu ta không bệnh nặng, huynh ấy cũng sẽ không lại xuất hiện trước mặt ta.

Hết thấy những gì huynh ấy nói và làm, có lẽ chỉ là tội nghiệp tiểu hài tử tùy hứng lại thích khóc nháo là ta, mới đến dỗ ta vui vẻ bãi.

“Ta hận huynh, Thư Lưu Y!” Ta dùng sức đẩy huynh ấy ra. Nguyên lai thích một người, cũng có thể biến thành hận thấu xương.

Huynh ấy khiếp sợ nói không ra lời.

“Ta muốn về.” Còn ở lại nơi này nhiều thêm một giây một khắc ta cũng không sao chịu được.

Huynh ấy còn muốn khuyên ta lưu lại, nhưng ta không muốn nghe huynh ấy nói gì cả, kiên trì muốn đi.

Nhị công tử cũng bị kinh động, thấy ta âm ỉ muốn đi, giả vờ vài câu mời ở lại, sau đó nói với Lưu Y: “Xem ra Thư phủ của chúng ta không giữ được khách quý Mạo tiểu công tử này.”

Lưu Y vẻ mặt ảm đạm, cuối cùng nghiêm nghị nói: “Tiểu Nam, nếu đệ nhất định phải đi, vậy để ta đưa đệ trở về được không?”

Chưa xót khó kể trong mắt huynh ấy khiến ta không thể cự tuyệt.

Ngày đó, huynh ấy suốt đêm đưa ta quay về Mạo phủ. Vốn dĩ huynh ấy muốn đem chim Bát Ca lên xe ngựa, nhưng ta không muốn.

Huynh ấy yên lặng đặt lồng chim trở lại chỗ cũ, suốt một đường cũng không nói gì nữa, đến khi ta đi vào Mạo phủ, huynh ấy mới thấp giọng gọi ta: “Tiểu Nam.....”

Ta nghĩ huynh ấy có lời muốn nói, nhưng quay đầu đợi một hồi, huynh ấy chỉ đứng ở dưới bậc thềm, xa xa nhìn ta, cuối cùng nở nụ cười ôn nhu giống như ngày chúng ta lần đầu gặp nhau. “Tiểu Nam, sau này đừng động một chút liền khóc.”

Huynh ấy lên xe ngựa, nhẹ vung roi, giục xe chạy nhanh vào màn đêm mờ mịt.

Ta ngẩn ngơ đứng đó, chỉ cảm thấy gió đêm xuân thổi qua lại giống như gió đông, lạnh thấu xương.

Tình cảm con người, có khi thật sự vô cùng kỳ quái.

Một khắc trước còn hận không thể bên nhau ngày đêm, ngay sau đó, lại muốn rời đi càng xa càng tốt.

Ngày hôm sau, ta bảo lão quản gia sai người đưa ta đi Biện Kinh thăm cha mẹ. Lão quản gia ngoài ý muốn, liên tục khen ta hiếu thuận hiểu chuyện hơn nhiều, xưng phong nhận việc, đích thân hộ tống ta quay về kinh.

Ai đưa cũng không sao, ta chỉ muốn rời khỏi nơi này.....

Cuối xuân hoa cỏ rực rỡ, ta trở về bên cạnh song thân.

Mẫu thân nhìn thấy ta tất nhiên vui mừng, nói ta lại cao thêm so với lần trước về nhà, lại đau lòng ta không có nhiều thịt, sắc mặt cũng kém, thiếu điều quở trách lão quản gia một trận.

Phụ thân từ trước đến nay nghiêm túc, nghiêm mặt nói: “Phụ nhân nàng nói nó đọc sách tới mức gây đi sao? Còn không phải đi theo Thư gia Đại công tử kia cả ngày vui chơi, không chút tiến bộ!”

Ta cúi đầu không dám thở mạnh, không nghĩ tới phụ thân lại biết được việc này, nhưng ngẫm lại nửa năm nay đến ta cùng Lưu Y ra vào có nhau, cũng chưa từng tránh né, bên trong hai phủ đều có nhiều ánh mắt nhìn ngó, phụ thân nghe thấy phong thanh cũng không có gì kỳ lạ.

“Được rồi được rồi, lão gia, Họa Nam vừa mới trở về, hôm nay ngài cũng nên cho nó nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại giáo huấn cũng không muộn.” Mẫu thân giảng hòa cho ta, cười nói: “Hơn nữa Họa Nam cũng chỉ là tiểu hài tử, ham chơi một chút, cũng không làm sai việc gì.”

Phụ thân hầm hừ nói: “Ta chính là biết không có mối nhỡ nhẹn không nổi giận. Họa Nam, người nghe đây, lần này trở về, không được quay lại Bình Giang phủ. Nếu người dám lui tới với tiểu tử Thư gia kia nữa, làm ra việc xấu đồi phong bại tục bại hoại gia môn, cẩn thận vì phụ đánh gãy chân của người.”

“Cha, Họa Nam đã biết.” Không cần phụ thân cảnh cáo, ta cũng không muốn quay về Giang Nam, nơi đã làm ta thương tâm.

Từ đó, ta tự nhốt mình trong phòng, vùi đầu xem sách. Song thân cảm thấy vui mừng, đều nói ta sao lại đột nhiên thay đổi tính tình. Họ lại không biết, ta cầm sách trong tay, kỳ thật không nhìn vào một câu nửa chữ.

Trần ngập trong đầu là những hình ảnh lộn xộn khi ta ở cùng Lưu Y.

Huynh là người đầu tiên ta yêu trong đời, sao có thể quên cho được?

Ta ném sách đi cho hả giận, ngồi yên, trong lòng một mảnh mê mang hoảng sợ.

Cuối tháng, song thân đột nhiên gọi ta đến, nói mới vừa định một hôn sự cho ta.

Ta sửng sốt. Ta còn chưa cập quan, bàn việc cưới hỏi cũng quá sớm.

“Họa Nam, thê tử tương lai của con gia thế hiển hách, là cháu gái bên ngoại của Đức phi nương nương đang được sủng ái nhất.” Mẫu thân mang theo vài phần xấu hổ, nhẹ nhàng giải thích với ta: “Nàng nhỏ hơn con một tuổi, gần đây nhiễm bệnh, được mấy ngự y chẩn trị cũng không thấy khởi sắc. Đức phi nương nương thương yêu nhất là vẫn bối bên nhà mẹ này, cố ý giúp nàng xung hỉ, chọn trúng con.....”

Ta cười khổ.

“Họa Nam, người sớm muộn cũng phải thành thân. Đại ca người cưới thê thiếp hết người này tới người khác, nhưng mấy năm rồi cũng chưa sinh được đứa con nào. Hương khói Mạo gia ta, xem ra phải trông cậy vào Họa Nam người truyền thừa, sớm cưới vợ cũng tốt.” Phụ thân ho khan mấy tiếng, nói: “Hơn nữa, đây cũng là ân điển của Đức phi nương nương, nếu không Mạo gia ta làm sao trèo lên hàng hoàng thân quốc thích? Họa Nam, theo ý của Đức phi nương nương, hôn sự này phải nhanh chóng xử lý, quyết định là nửa tháng sau. Ngày mai người sẽ theo vi phụ đến nhà gái đưa sính lễ, có biết không?”

Ta ngoại trừ gật đầu, không còn đường cự tuyệt.

Thời gian nửa tháng qua rất nhanh.

Khắp nơi trong phủ dào dạt khí tức vui mừng, Đức phi nương nương còn đặc biệt cầu xin Thánh Thượng ban thưởng công danh chức vụ nhân tấn cho ta, tự nhiên có nhiều kẻ nịnh nọt tới cửa chúc, đại ca cũng cố ý từ Giang Tây chạy về kinh thành, chuẩn bị uống rượu mừng của ta.

Hết thấy dường như chỉ là một giấc mộng.

Đêm trước ngày đại hôn, ta tự nhốt mình trong tân phòng đỏ đến chói mắt, ngồi trên hỉ giường ngẩn người. Nghĩ đến giờ này ngày mai, ta sẽ cùng nữ tử chưa từng gặp mặt bệnh nặng quần thân sống chung một phòng, liền nhịn không được mà hơi rùng mình.

Chẳng lẽ đây chính là kết quả mà ta muốn sao?

“..... Lưu Y, Lưu Y.....” Trước khi ta nhận ra, cái tên quẩn quanh vô số lần trong đầu trong tim ta đã thoát ra khỏi miệng.

Ta đưa tay ôm chặt lấy mình, thấp giọng nghẹn ngào.

“Heo con!” Thanh âm của Bát Ca đột nhiên vang lên, ta chấn động, cả người đều vọt lên.

Nhìn khắp chung quanh, nào có Bát Ca gì đâu? Nhưng khi ta đang đang vô cùng hoang mang, lại nghe thấy mấy tiếng “Heo con!”. Lần này ta rốt cuộc nghe được rõ ràng, tiếng kêu là từ ngoài cửa sổ truyền đến.

Trên song cửa khép hờ, còn mơ hồ chiếu rọi thân ảnh một người.

“Lưu Y? Là, là huynh sao?.....” Ta nhìn bóng dáng kia ngoài cửa sổ, nhưng không dám cử động, càng không dám mở cửa – ta sợ kia chỉ là ảo giác của ta.

Bóng người kia cuối cùng than nhẹ một tiếng: “Tiểu Nam, là ta.”

Cửa sổ kéo kẹt một tiếng mở ra, Lưu Y mang theo lồng chim của Bát Ca, phiêu nhiên nhảy vào phòng, đi về phía ta.

Bát Ca ở trong lồng đập cánh, vô cùng vui mừng nhảy nhót, liên thanh kêu “Heo con!”

Huynh ấy buông lồng sắt, buồn bã cười: “Tiểu Nam, ta vốn không muốn đến kinh thành làm phiên đệ, nhưng mà từ sau khi đệ đi, nó vẫn luôn không vui, buồn bã ỉu xiu. Nếu lại không nhìn thấy đệ, ta sợ nó sẽ chết, cho nên đưa nó tới đây.....”

Ánh nến chiếu lên sườn mặt huynh ấy, tỏa xuống một mảnh bong mờ run rẩy. “Tiểu Nam, tuy rằng đệ không cần nó, nó vẫn thích đệ, muốn ở bên cạnh đệ. Đệ đừng vứt bỏ nó, được không, Tiểu Nam?..... Tiểu Nam?”

Huynh ấy than nhẹ, ôn nhu nói: “Sao đệ lại khóc?”

Ta rốt cuộc không nén được bi thương trong lòng, nhào vào trước ngực huynh ấy khóc rống. “Lưu Y, đệ thật sự rất nhớ huynh.....”

Có chia ly, ta mới biết được tư vị vô vọng tưởng niệm một người là thế nào. “Đệ không muốn thành thân, người đệ thích chính là huynh, Lưu Y.....”

“Ta biết, Tiểu Nam.....” Huỳnh ấy vuốt ve tóc ta, mặt ta, động tác thật mềm nhẹ, như sợ không cẩn thận sẽ làm vỡ ta.

Thanh âm huỳnh ấy vẫn ôn nhu như trước: “Tiểu Nam, đệ còn nhớ không, ta từng nói ai có thể trở thành người trong lòng của đệ, người kia nhất định là người hạnh phúc nhất trên đời. Ta cũng vọng tưởng có thể trở thành người kia. Ngày đó lúc đệ hôn ta, đệ nghĩ rằng ta không động tâm sao? Nhưng Tiểu Nam đệ còn trẻ như vậy, ta sợ đệ đối với ta chỉ là mê luyến nhất thời. Chờ thêm vài năm, đệ trưởng thành, có lẽ sẽ không còn cảm giác với ta nữa. Ta không thể chỉ vì vui vẻ nhất thời của mình mà hại đệ. Tiểu Nam, đệ hiểu không?”

Đã hiểu thì thế nào? Ngày mai, ta phải báỉ đường thành thân, từ nay về sau không bao giờ có thể ôm huỳnh ấy, ở trong lòng huỳnh ấy khóc lóc thỏa thuê. Ta giương lên đôi sừng đỏ, cầu xin huỳnh ấy: “Lưu Y, dẫn đệ đi đi! Đệ đối với huỳnh nhất định sẽ không thay đổi! Huỳnh tin đệ đi.....”

“..... Đừng nói ngốc thế, Tiểu Nam.....” Huỳnh ấy ôm chặt ta, thanh âm dần thấp: “Ngày mai chính là ngày đại hôn của đệ, không thể đổi ý..... Tiểu Nam, ta vốn định chờ thêm vài ba năm, chờ đệ trưởng thành, xác thực rõ ràng chính mình muốn gì, chúng ta có lẽ còn có thể ở bên nhau. Nhưng ta không ngờ, đệ lại sắp thành thân nhanh như vậy.....”

Ta không biết thời điểm huỳnh ấy biết được tin vui của ta đến tột cùng là tâm tình gì, có hận ta không, nhưng ta biết, ta sắp vĩnh viễn mất đi huỳnh ấy.

Đêm đó, ta khóc đến ướt đầm vạt áo, cho đến khi không còn nước mắt để chảy, cùng huỳnh ấy ngồi ngắm mặt trời dần hiện ra ngoài cửa sổ.

“Tiểu Nam, ta phải đi..... Thành thân rồi, đệ cũng phải như đại nam nhân, biết không?” Huỳnh ấy cúi cùng nhẹ nhàng gỡ hai tay ta ra, hạ xuống trên trán ta một nụ hôn, rồi cũng như khi đến, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Ta lại phải lẻ loi một mình.

Cả phòng vắng lặng! Người, tử khí nặng nề, chỉ có Bát Ca không biết phiền não, vẫn vui mừng gọi ta “Heo con! Heo con!”

HOA LẠC VỊ THỨC QUÂN – TOÀN VĂN HOÀN

Cuối cùng cũng hoàn rồi. Cảm ơn mọi người vẫn luôn dõi theo Hoa lạc vị thức quân. Cảm ơn Tiểu Ly đã giúp sự phụ hoàn thành phiên ngoại này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-lac-vi-thuc-quan>